

Nhật Ký Sa Lầy Của Nữ Phụ

Contents

Nhật Ký Sa Lầy Của Nữ Phụ	2
1. Chương 1: Mẹ Con	3
2. Chương 2: Xảy Ra Chuyện	5
3. Chương 3: Đấu Đá Nội Bộ	7
4. Chương 4: Chị Em	9
5. Chương 5: Tình Cờ Gặp Nhau	11
6. Chương 6: Dì Út	13
7. Chương 7: Gửi Gắm	15
8. Chương 8: Vĩnh Biệt	17
9. Chương 9: Trẻ Mồ Côi	19
10. Chương 10: Chết Tâm	21
11. Chương 11: Chết Tâm	23
12. Chương 12: Chịu Trách Nhiệm	25
13. Chương 13: Tâm Sự	27
14. Chương 14: Nhập Học	29
15. Chương 15: Gặp Lại	31
16. Chương 16: Thành Phần Trâu Bò	34
17. Chương 17: Ăn Tội	36
18. Chương 18: Quá Khứ	38
19. Chương 19: Nhập Hội	40
20. Chương 20: Người Đẹp	42
21. Chương 21: Nhìn Trộm	43
22. Chương 22: Thoát Hiểm	45
23. Chương 23: Mạng Xã Hội	46
24. Chương 24: Bệnh	47
25. Chương 25: Bác Sĩ	49
26. Chương 26: Thăm Bệnh	50
27. Chương 27: Bạn Thân	51
28. Chương 28: Chăm Sóc	53
29. Chương 29: Trả Thù	54
30. Chương 30: Mời	55
31. Chương 31: Bày Tổ	56
32. Chương 32: Nhục Nhã	57
33. Chương 33: Cái Nhau	59
34. Chương 34: Cá Cược	60
35. Chương 35: Vây Ngược	61
36. Chương 36: Hết Giận	62
37. Chương 37: Theo Dõi	63
38. Chương 38: Khát Vọng	65
39. Chương 39: Ác Mộng	66
40. Chương 40: Nhiều Động	67
41. Chương 41: Lạnh Lùng	68

42. Chương 42: Quan Tâm	70
43. Chương 43: Tâm Tính	71
44. Chương 44: Viêm Phổi	72
45. Chương 45: Chìa Khóa	73
46. Chương 46: Điện Thoại	75
47. Chương 47: Ý Tưởng	76
48. Chương 48: Chuẩn Bị Lên Sàn Chứng Khoán	77
49. Chương 49: Văn Phòng	79
50. Chương 50: Tư Cách	80
51. Chương 51: Tụ Tập	81
52. Chương 52: Mối Tình Đầu	83
53. Chương 53: Say	84
54. Chương 54: Chột Dạ	85
55. Chương 55: Lùi Bước	87
56. Chương 56: Phỏng Vấn	88
57. Chương 57: Anh Họ	90
58. Chương 58: Mê Muội	91
59. Chương 59: Đi Ra Ngoài	93
60. Chương 60: Eq	94
61. Chương 61: Hạng Mục	96
62. Chương 62: Mặt Nạ	98
63. Chương 63: Đại Bàng Dầu Trắng	100
64. Chương 64: Đánh Cược	102
65. Chương 65: Tính Toán	103
66. Chương 66: Vị Hôn Phu?	105
67. Chương 67: Ghen	107
68. Chương 68: Ngày Thơ	109
69. Chương 69: Kỹ Xảo	111
70. Chương 70: Truyền Kỳ	113
71. Chương 71: Khái Niệm	115
72. Chương 72: Nổi Giận	117
73. Chương 73: Bị Thương	119
74. Chương 74: Kính Mời	121
75. Chương 75: Dã Tâm	123
76. Chương 76: Ngày Lễ	125
77. Chương 77: Hàng Xóm	127
78. Chương 78: Bức Ảnh Cũ	129
79. Chương 79: Nhiều Chuyện	131
80. Chương 80: Nghi Ngờ	134

Nhật Ký Sa Lầy Của Nữ Phụ

Giới thiệu

Triệu Hàm Như năm nay vừa tròn 16 tuổi, có xuất thân vô cùng danh giá - bởi cô là thiên kim tiểu thư của Triệu gia. V

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-sa-lay-cua-nu-phu>

1. Chương 1: Mẹ Con

Chiếc xe Limousine màu đen đỗ sịch lại trước cổng một tòa biệt thự cổ kính. Cửa xe được một người kính cẩn mở ra. Một cô gái có mái tóc dài bằng bành, mặc bộ váy màu đen bước xuống xe.

Hàng mi dày cong vút đằng sau cặp kính râm toát lên vẻ sắc bén. Cô lạnh lùng nhìn cánh cổng biệt thự đóng kín mít.

“Két!”

Hai người làm dọn hết sức mới kéo được cánh cửa lớn bị khóa bao nhiêu năm. Có lẽ là do đã lâu không có người ở, nhà cửa không được dọn dẹp, nên ngay cả cánh cửa vô cùng bền bỉ năm xưa, nay cũng không nghe sai bảo nữa.

Đã mười năm rồi. Để đi đến bước đường này, cô đã mất trọn mười năm.

Những hồi ức bị phủ bụi trong trí nhớ lập tức trở nên rõ nét, bao gồm tất cả niềm vui và những nỗi buồn diễn ra tại nơi này...

Cô cứ ngỡ rằng mình đã quên...

Dựa theo trí nhớ, cô bước vào đại sảnh, đi lên cầu thang, mở cánh cửa phòng quen thuộc ra...

Cảnh vật mười năm trước cứ như chỉ mới hôm qua...

Triệu Hàm Như nhìn bóng mình trong gương, khuôn mặt được phủ một lớp phấn mỏng, trên người mặc bộ váy công chúa màu hồng nhạt, mái tóc dài xõa tung, chiếc vòng ngọc trai trên cổ trắng nõn càng tô điểm thêm cho vẻ đẹp của cô.

Hôm nay là ngày hạnh phúc nhất của cô trong vòng mười sáu năm qua, hạnh phúc đến nỗi khiến cô hơi khản trương.

Mười ngày trước, cô nhận được thư báo trúng tuyển vào trường đại học mà cô hằng mơ ước. Tháng sau, cô sẽ trở thành sinh viên năm nhất khoa Lịch sử. Cô đã từng lo lắng rằng khoảng cách sẽ khiến cô và bạn trai xa mặt cách lòng, nhưng ba cô đã hứa sẽ để anh ấy về quản lý chi nhánh công ty ở thành phố nơi cô đến học. Đến lúc đó, bọn họ sẽ luôn được ở bên nhau...

Nghĩ đến Trương Gia, ánh mắt cô lại sáng long lanh, gò má ửng hồng, xinh đẹp không gì sánh được.

“Hàm Như, xong chưa con?” Tống Du đẩy cửa đi vào, thấy vẻ mặt này của con gái thì liền hiểu cô đang nghĩ gì. Trong lòng bà hơi chua chua. Đứa con gái rượu vất vả nuôi mười sáu năm, đến khi trở mã duyên dáng xinh đẹp thế này thì lại sắp trở thành con nhà người ta. Bà cố nén cảm xúc chua xót, tự an ủi mình rằng con cái lớn rồi thì phải rời xa vòng tay của ba mẹ.

Triệu Hàm Như bối rối quay lại, thấy vẻ mặt trêu ghẹo của mẹ thì liền đỏ bừng mặt, kéo tay bà làm nũng, “Mẹ, con chuẩn bị xong rồi, chúng ta xuống nhà đi.”

“Chờ chút đã, để mẹ xem xem nào!” Tống Du kéo Triệu Hàm Như đến trước mặt mình, sửa sang lại những nếp nhăn trên váy cô, “Con gái rượu của mẹ lớn rồi! Mẹ còn nhớ lúc con mới sinh chỉ lớn bằng chùng này, da nhăn nheo chẳng khác gì con chuột con, ai ngờ chỉ chớp mắt mà con đã lớn như vậy rồi...”

Triệu Hàm Như nũng nịu lắc tay mẹ, giận dỗi nói: “Mẹ! Người ta đã là thiếu nữ rồi, mẹ đừng so người ta với con chuột nữa được không?”

“Chuột thì có gì không tốt? Chẳng phải lúc bé con thích chuột Mickey lắm sao?” Tống Du cười nheo má con gái, không hề giấu giếm sự chiều chuộng của mình. Người phụ nữ luôn mạnh mẽ đánh thép như bà mà trước mặt con gái lại biến thành một người mẹ dịu dàng.

Đây là đứa con gái mà bà phải chịu biết bao khổ sở mới sinh ra được, là báu vật vô giá duy nhất của đời bà.

“Hôm nay Huệ Dương cũng đến, lát nữa con tiếp đãi nó cho chu đáo nhé.” Con gái bà nên nhận được những gì tốt nhất. Nhà họ Trịnh thân thiết nhiều đời với nhà bọn họ, bà cũng đã nhìn Trịnh Huệ Dương lớn lên từng ngày. Hai đứa là thanh mai trúc mã, rất hiểu nhau. Bà rất yên tâm nếu giao con gái cho cậu ta.

Nhưng Triệu Hàm Như lại xụ mặt, rút tay về, “Mẹ, con có bạn trai rồi đó.”

“Con còn nhỏ, yêu đương cái gì chứ? Còn chưa lớn mà... Bây giờ con có thể quen nhiều bạn khác phái, nhưng nhất định phải đợi đến năm mười tám tuổi mới được yêu đương. Đây là trách nhiệm với chính bản thân con. Một cô bé như con chưa từng tiếp xúc với nhiều mặt của xã hội, sao có thể quyết định chuyện yêu đương qua loa như vậy được?”

Con gái bà thích Trương Gia lớn hơn con bé sáu, bảy tuổi kia, sao bà lại không biết được chứ. Nhưng thằng bé đó gia cảnh bần hàn, chưa từng học đại học, quan trọng nhất là bà không thấy cậu ta yêu con gái ruột của bà. Sao bà có thể đồng ý giao đứa con gái mà bà nuông chiều nó từ bé cho một người không rõ lai lịch như vậy được?

Bà và chồng đều rất phản đối hai đứa yêu nhau, cũng đã từng khuyên nhủ con gái rất nhiều lần. Nhưng mỗi khi nhắc đến chuyện này, đứa con gái ngoan ngoãn của bọn họ lại cứng đầu cứng cổ cãi lại. Nên dù biết nó không nghe lọt tai thì bà vẫn phải nói.

“Nhưng ba đã đồng ý rồi mà!” Triệu Hàm Như đỏ mặt tía tai vì tức giận.

Nhớ đến ông chồng Triệu Minh Hồng còn chiều con gái hơn cả bà, Tống Du lại càng bất đắc dĩ. Tốt xấu gì, bà vẫn có thể giữ nguyên tắc trước mặt con gái, nhưng Triệu Minh Hồng thì lại chưa bao giờ dám trái ý con bé. Ông ấy biết Trương Gia kia không xứng với con gái mình, nhưng vẫn đồng ý vì chiều con.

“Hàm Như, con phải nhớ đó không phải là ba con đồng ý. Trương Gia đến làm quản lý chi nhánh ở thành phố A là vì nhu cầu phát triển nghiệp vụ của công ty, chứ không phải vì con. Ba con chỉ thuận miệng bảo cậu ta chăm sóc con thôi, con đừng cho là thật.”

Triệu Hàm Như cứ như bị hất một chậu nước lạnh, cả người lạnh lẽo, “Mẹ, sao mẹ có thể như vậy được! Mẹ quên là anh ấy đã cứu con sao?”

“Đương nhiên là không, mẹ cũng sẽ biết ơn cậu ta cả đời, nếu không thì ba mẹ cũng đã chẳng mời cậu ta về công ty làm. Con cũng biết bằng cấp của cậu ta không phù hợp với yêu cầu của công ty nhà mình mà. Mẹ muốn con hiểu rõ, biết ơn là biết ơn, không phải yêu. Trương Gia lớn hơn con gần mười tuổi, gia cảnh, kinh nghiệm và nền giáo dục của cậu ta đều khác một trời một vực với con. Con có thể xem cậu ta như anh trai, nhưng cậu ta không hợp để làm bạn trai con.”

“Mẹ! Mẹ như thế là kỳ thị! Tình yêu chân chính không liên quan đến những điều kiện buồn cười này!”

“Vậy con nghĩ tình yêu chân chính là gì? Là hai người hiểu nhau? Hai người cùng ở bên nhau, nói mãi không hết chuyện? Hay là con và cậu ta đều quan tâm đến nhau? Vậy con nói xem Trương Gia đó đã làm được điều gì trong số đó? Mẹ lại cảm thấy con hoàn toàn không biết cậu ta thích hay không thích cái gì. Bản thân cậu ta cũng không để tâm đến sở thích của con. Những lúc hai đứa đi cùng nhau thì đều là con nói, còn cậu ta im lặng...” Tống Du là một người phụ nữ khéo léo. Tuy không thích Trương Gia, nhưng bà vẫn rất chú ý đến tình hình của cậu ta và con gái.

“Con không nghe, con không nghe...” Triệu Hàm bị mẹ nói, không tài nào phản bác lại nổi, chỉ đành thở phì phò ngồi trên ghế trước bàn trang điểm, viền mắt đỏ hoe.

“Thôi được rồi, chuyện này để sau hẵng nói. Tiệc tối sắp bắt đầu rồi, chúng ta xuống trước đi.” Thấy con gái kích động như vậy, Tống Du hơi hối hận vì đã nóng vội.

“Con không đi, con không thêm đi nữa...” Triệu Hàm Như càng nghĩ càng tủi thân, nước mắt tuôn như mưa, khiến Tống Du luống cuống.

“Con gái ngoan, là mẹ không tốt, con đừng khóc. Con xem, khóc đến nỗi nhòe hết lớp trang điểm rồi này. Hôm nay là sinh nhật thứ mười sáu của con, chẳng phải con muốn xuất hiện trước mặt mọi người với dáng vẻ xinh đẹp nhất sao? Còn khóc nữa thì sẽ xấu xí mất.”

2. Chương 2: Xảy Ra Chuyện

“Con biết mẹ đang nghĩ gì. Mẹ muốn con ở cùng Trịnh Hiệu Dương. Nhưng ai cũng biết anh ấy có bạn gái từ lâu rồi, chỉ có ba mẹ là không biết thôi...” Triệu Hàm Như bĩu môi, khóc như hoa lê trong mưa, đáng vẻ rất đáng thương.

Tổng Du ngập ngừng, có nhiều việc quả thật chỉ có mình bà mong muốn. Hai đứa trẻ dù là thanh mai trúc mã, nhưng chưa chắc đã có thể đến được với nhau. Chẳng qua trước giờ ông bà Trịnh đều cực kỳ yêu thương Triệu Hàm Như, nên bà mới có suy nghĩ như thế. Suy cho cùng thì con gái cũng phải lấy chồng, bà phải để tâm đến mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu.

“Mẹ không có ý đó, con còn nhỏ, mẹ đâu nỡ xa con. Con ở nhà chơi thêm vài năm nữa, đừng bị những thằng nhóc thối kia cuốn đi mất là tốt nhất. Hiệu Dương và con lớn lên cùng nhau từ nhỏ, cũng coi như là anh trai con rồi. Mẹ chỉ thuận miệng nhắc tới nó thôi mà, con đừng nghĩ nhiều.”

“Mẹ đừng coi con là đồ ngốc! Con chỉ muốn ở bên Trương Gia! Con ghét Trịnh Hiệu Dương!”

“Được rồi, được rồi, nghe con hết, con là nhất!” Bất gặp nước mắt của con gái, Tổng Du chỉ đành bó tay đầu hàng. Dù sao thì tạm thời không thể thay đổi tư tưởng của con gái ngay được, thời gian còn dài mà.

“Thật không mẹ?” Triệu Hàm Như liền nín khóc, mỉm cười.

“Còn thật hơn cả ngọc trai con đeo trên cổ nữa. Lát nữa con nhảy điệu mở màn với Trương Gia đi.”

“Tuyệt quá!” Triệu Hàm Như vội vàng đứng lên, không chờ nổi nữa.

“Con gấp cái gì hả? Con đấy, khóc như con mèo vậy. Con để vậy xuống lâu không bị người ta cười thối mũi sao? Lại đây, mẹ trang điểm lại giúp con.” Tổng Du cẩn thận lau đi nước mắt trên mặt con gái.

“Công chúa của bố, chưa xong sao? Mọi người đang đợi con kìa.” Triệu Minh Hoành với dáng người hơi béo đứng ngoài cửa gọi vọng vào. Năm tháng đã mài mòn dáng người của ông, nhưng khuôn mặt ông vẫn anh tuấn như xưa, “Công chúa của ba vốn đã đẹp rồi, không cần phải trang điểm nữa đâu.”

Tổng Du quay lại nhìn chồng, đôi mắt chan chứa ý cười ngọt ngào. Là vợ chồng đã nhiều năm rồi, nhưng mỗi lần nhìn ông, bà vẫn có cảm giác tim đập thình thịch.

“Mẹ, mẹ đánh phấn dày quá thì phải?” Triệu Hàm Như kháng nghị.

Tổng Du sực tỉnh, thấy ánh mắt cười chê của con gái thì lúng túng vội vàng cầm cọ phủi bớt lớp phấn thừa trên mặt con gái, rồi mới kéo con đứng dậy, “Đi thôi.”

“Để ba xem nào,” Triệu Minh Hoành giữ lấy vai Triệu Hàm Như, “Công chúa nhỏ của ba thật quá xinh đẹp!”

Cô bị ba chọc cười ha ha liên tục, một tay khoác tay bố, tay kia kéo mẹ, tưởng tượng hình ảnh lát nữa mình nhảy điệu mở màn với Trương Gia, cảm giác hồi hộp không thể tả.

Đại sảnh lầu một được trang hoàng như toà lâu đài. Trần nhà là bóng bay hồng trắng đan xen. Khắp nơi rải đầy hoa hồng màu hồng phấn được vận chuyển từ nước ngoài về. Lối bài trí xa hoa lộng lẫy này khiến các nhân viên phục vụ được thuê tạm thời thán phục cảm thán nhà họ Triệu đúng là nhà giàu thứ thiệt, chỉ là sinh nhật con gái đã bằng lòng chi ra nhiều tiền thế này.

Một nhà ba người từ từ bước xuống cầu thang xoắn, đèn trong hội trường tắt hết, chỉ còn ánh đèn follow chiếu vào ba người họ. Không biết ai đã vỗ tay khơi mào, ba người họ gật đầu chào hỏi mọi người.

Giờ phút này, Triệu Hàm Như cảm thấy mình hết như cô công chúa trong cổ tích, không, còn hạnh phúc hơn công chúa nhiều, bởi cô có cha mẹ tốt nhất thế giới, có một người bạn trai trưởng thành chín chắn giống như anh hùng.

Còn trong suy nghĩ của mọi người ở đây, cô đúng là một nàng công chúa, quần là áo lụa, trang sức châu báu, biệt thự siêu xe. Những thứ mà người ta cố gắng cả đời cũng chưa chắc có được, cô vừa sinh ra là đã có tất cả rồi.

Cuộc sống chính là bất công như thế, đầu thai vào nhà tốt hay không quyết định chuyện cả đời có sung sướng hay không.

“Hôm nay là sinh nhật 16 tuổi của con gái yêu quý của tôi, Triệu Hàm Như. Cảm ơn các vị đã dành chút thời gian đến tham gia tiệc sinh nhật của con bé. Triệu Minh Hoành tôi đây xin gửi lời cảm ơn sâu sắc nhất đến các vị!” Tính tình Triệu Minh Hoành rộng rãi, dù giàu có nhưng trình độ văn hóa lại không cao, đích thực là “nhà giàu mới nổi” mà người ta thường nói.

“16 năm trước, Hàm Như chào đời, lúc đó tôi luôn sầu não, một cô bé nhỏ xíu thế này nên nuôi thế nào mới tốt đây, nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa...”

Trong tiếng cười và tràng pháo tay của mọi người, Triệu Hàm Như lại không để tâm nghe ba đang nói gì, chỉ nóng lòng tìm kiếm bóng hình người thương.

Rõ ràng anh đã đồng ý với cô sẽ đến tham gia mà, sao còn chưa tới? Nếu để lỡ màn nhảy mở đầu thì biết làm sao?

Lần đầu tiên, cô cầu mong màn diễn thuyết vừa dài vừa tẻ nhạt của ba đông dài hơn chút nữa, đáng tiếc sự thật lại chẳng như mong đợi.

“Cảm ơn mọi người!”

Đèn bật sáng, âm nhạc vang lên, tất cả mọi người đều nhìn cô, tò mò không biết hôm nay công chúa nhỏ họ Triệu sẽ khiêu vũ với ai.

Nhưng đợi hồi lâu, bọn họ chỉ thấy Triệu Hàm Như xấu hổ đứng đó.

Chẳng lẽ trước đó nhà họ Triệu chưa chọn bạn nhảy xong nữa sao?

Không thể nào, chắc chắn bị người ta cho leo cây rồi!

Là ai không nể mặt dám cho công chúa leo cây đây?

Nghe đồn Triệu Hàm Như đang yêu một tên nghèo nào đó...

Một thằng nhóc nghèo mà cũng dám cho công chúa leo cây? Có còn muốn lăn lộn ở thành phố C không hả?

Đã có người bắt đầu ghé tai nhau thì thầm.

Nhìn dáng vẻ sắp khóc của Triệu Hàm Như, có một nam sinh lão đảo bước ra, điệu bộ như bị người ta đẩy lên, không tình nguyện lắm. Anh ta giơ tay mời Triệu Hàm Như, giọng điệu không tính là dịu dàng nhưng cũng coi như lễ phép, “Tôi có thể mời em nhảy điệu đầu tiên được không?”

Cuối cùng cũng có người giải vây, Triệu Minh Hoành và Tống Du thở phào nhẹ nhõm.

Hốc mắt Triệu Hàm Như đọng đầy nước mắt, cũng không đồng ý ngay. Cô không muốn khiêu vũ với Trịnh Hiệu Dương, cô còn muốn chờ một lát, có lẽ chờ thêm một lát thôi là Trương Gia sẽ tới.

Váy bị Tống Du giặt giặt, cô hiểu ý của mẹ. Trong tình huống này, cô không thể mất mặt được, chỉ đành cắn môi miễn cưỡng vươn tay ra.

Tiệc sinh nhật thuận lợi diễn ra...

Nhưng đúng lúc này, tiếng ồn ào bên ngoài làm mọi người chú ý, cổng lớn biệt thự bị đẩy mạnh ra.

“Cảnh sát phá án!”

Là sao?

Triệu Hàm Như không thể tin được nhìn đám người mặc đồng phục bước vào cổng. Đây là tiệc sinh nhật 16 tuổi của cô, sao lại dẫn mấy người này đến?

Viên cảnh sát đi đầu lạnh lùng đến trước mặt Triệu Minh Hoành, “Triệu Minh Hoành, ông bị tình nghi lạm dụng chức vụ, xâm chiếm và tham ô tài sản, mời ông đi theo chúng tôi một chuyến để hỗ trợ điều tra. Đây là giấy mời.”

Triệu Minh Hoành giật mình, không dấu được vẻ khó chịu, “Cây ngay không sợ chết đứng, tôi sẽ phối hợp điều tra, nhưng lúc này là tiệc sinh nhật của con gái tôi, có thể để tôi cắt bánh cùng con rồi đi được không, phiền các đồng chí cảnh sát chờ một lát.”

“Xin ông đừng để ảnh hưởng đến chúng tôi chấp hành công vụ.” Cảnh sát lại nhất quyết không nghe.

Triệu Hàm Như lớn chừng tuổi này đầu nhưng chưa bao giờ trải qua sóng gió gì. Nên nhìn đám cảnh sát hùng hùng hổ hổ, cô bị dọa sợ run lấy bầy. Đây không phải sự thật! Cô không tin!

Cô sợ hãi nhìn mẹ, muốn nhào vào lòng mẹ để được bà vỗ về. Nhưng Tống Du lại không rảnh quan tâm cô. Bà đang quay đi gọi điện thoại.

3. Chương 3: Đấu Đá Nội Bộ

Triệu Minh Hoành đành chịu, quay đầu dùng ánh mắt ra hiệu với Tống Du đang gọi điện thoại, rồi lại thoáng nhìn Triệu Hàm Như như an ủi, sau đó mới chấp tay xin lỗi mọi người đang có mặt trong bữa tiệc. Trên môi Triệu Minh Hoành vẫn giữ nụ cười ung dung thoải mái, cứ như sự xuất hiện của cảnh sát không gây ảnh hưởng gì cho ông cả, “Tôi vẫn nói câu ấy, cây ngay không sợ chết đứng. Tôi tin luật pháp sẽ trả lại công bằng cho tôi! Các vị cứ yên tâm, hôm nay là sinh nhật 16 tuổi của Hàm Như nhà tôi, mọi người nể mặt lão Triệu này, phải ăn, phải chơi tận hứng rồi mới về.”

Dứt lời, Triệu Minh Hoành liền thông dong đi ra ngoài cùng cảnh sát.

Triệu Hàm Như nhìn theo bóng cha, muốn lên tiếng giữ ông lại, nhưng miệng như bị thứ gì chặn lại, không thể phát ra bất cứ âm thanh nào. Chợt, trên mặt như có thứ gì đó khác thường, cô thần thờ giờ tay sờ thử, thấy tay đầy nước mắt.

Hóa là cô đã khóc sao? Cô ngậy người nhìn chằm chằm vào tay phải của mình.

“Hàm Như, mẹ ở đây, con đừng sợ!” Tống Du gọi điện thoại xong, vẻ mặt cũng chẳng khá hơn, nhưng vẫn bình tĩnh cầm tay con gái, thầm nói bên tai con, “Bây giờ không thể sợ hãi!”

“Các vị, ông Triệu nhà tôi vừa nói rồi đấy, tiệc sinh nhật vẫn tiếp tục. Mọi người đừng lo cho ông ấy, có Tống Du ở đây, ông Triệu sẽ không có việc gì, nhà họ Triệu cũng bình an.” Tống Du đứng ra, mạnh mẽ tuyên bố.

Trên thương trường, Tống Du nổi danh với biệt hiệu “Người đàn bà thép”. Triệu Minh Hoành dù được người dân thành phố C gọi là “Ông vua thép”, nhưng tập đoàn Triệu thị vẫn là Triệu Minh Hoành và Tống Du cùng gây dựng bằng hai bàn tay trắng. Uy quyền của Tống Du ở Triệu thị chẳng thua gì Triệu Minh Hoành, lời bà nói tạm thời đã trấn an những lời bàn tán thì thầm của khách khứa.

Nhưng chủ nhà đã bị dẫn đi, nhân vật chính của tiệc sinh nhật lại đứng ở một bên, nước mắt đầy mặt, vừa nhìn đã chẳng còn tâm trí đâu mà ăn với uống, khách khứa sao có thể ăn chơi thỏa thích được đây.

Chuyện Triệu Minh Hoành là một sự kiện kinh thiên động địa trong thương trường ở thành phố C, ảnh hưởng đến toàn bộ bố cục giới thương nghiệp. Tránh hại tìm lợi là bản năng của con người, chẳng ai bằng lòng giữ mối liên hệ với người sắp thất thế, nhất là lúc dầu sôi lửa bỏng thế này.

Khách khứa lần lượt cáo từ ra về rất nhanh. Tống Du vẫn không tỏ vẻ bất mãn gì, ngược lại còn tiễn từng vị khách ra cửa, liên tục tạ lỗi.

Đại sảnh mới vừa đông vui chẳng mấy chốc đã không còn ai ngoại trừ mấy người giúp việc và những nhân viên phục vụ tạm thời ở lại thu dọn tàn cục.

Triệu Hàm Như đứng trước tòa lâu đài, cảm thấy tất cả như một giấc mộng huyền ảo. Một giây trước, cô là công chúa được người người ngưỡng mộ, nhưng một giây sau đã là kẻ bị thế giới bỏ rơi.

“Triệu tiểu thư xinh đẹp quá, đến khóc cũng đẹp nữa.” Có nhân viên phục vụ trẻ tuổi lén ngẩng đầu nhìn cô rồi thầm thì nói với đồng nghiệp kế bên.

“Có đẹp thì cậu cũng không mơ tưởng được đâu...”

“Cũng chưa chắc đâu, ông Triệu Minh Hoàn bị bắt, cô ấy là công chúa gặp nạn rồi. Minh Tử, nhân cơ hội này, biết đâu cậu sẽ là hắc mã hoàng tử đấy.” Một cậu phục vụ khác cười gian, gia nhập cuộc bàn tán. Bọn họ chỉ là những sinh viên vừa học vừa làm, lần đầu tiên chứng kiến chuyện xấu nhà giàu thế này, trong lòng đầy tò mò.

Tổng Du tiễn vị khách cuối cùng đi xong, quay lại thấy dáng vẻ hoang mang sợ hãi của con gái thì ngực bỗng đau xót. Mấy năm qua, có phải bà bảo vệ con gái quá kỹ không? Họ quá tự tin, ngỡ rằng mình có thể bảo vệ con gái cả đời, nên không nỡ để con chịu chút thiệt thòi nào.

Lần đầu tiên bà cảm thấy bất lực, luôn có dự cảm rằng có lẽ cuối cùng vợ chồng bà cũng đã không thể bảo vệ đứa con gái bảo bối này nữa.

Nếu vợ chồng họ thật sự gặp chuyện, Hàm Như sẽ phải chịu cú sốc lớn thế nào đây? Cuộc sống sau này của nó sẽ ra sao? Con gái là điểm yếu nhất trong lòng bà. Chỉ cần nghĩ đến những khốn khổ con bé sẽ gặp phải thôi là lòng bà đã đau nhói rồi.

“Hàm Như, con phải mạnh mẽ lên.” Tổng Du dặt tay con gái về phòng, như thể Triệu Hàm Như vẫn là bé gái luôn thích bám lấy bà năm xưa. Người đàn bà thép luôn luôn lạnh lùng, bây giờ lại cảm xúc ngổn ngang.

Bà tự tay tẩy trang giúp cô, “Con phải nhớ ba mẹ rất yêu con, muốn dốc hết sức mình bảo vệ con, không để con chịu chút tổn thương nào. Nhưng trên đời này, có rất nhiều chuyện không theo ý chúng ta. Cho dù chưa biết sau này ba mẹ có thể che mưa chắn gió cho con nữa hay không, thì con cũng phải độc lập, phải kiên cường lên...”

“Mẹ, rốt cuộc ba xảy ra chuyện gì? Đám cảnh sát đó nói tham ô tài sản gì đó, có phải thật không? Con không tin...” Triệu Hàm Như vui vào lòng Tổng Du, òa khóc.

Tổng Du im lặng xoa đầu con gái, chờ cô nín dần mới lên tiếng: “Không phải, nhưng chuyện trên thương trường rất phức tạp, vì lợi ích mà nhiều người có thể dùng bất cứ thủ đoạn độc ác nào. Tính cách con quá đơn thuần, thương trường lại là chảo nhuộm đen tối to lớn, duỗi tay cũng không thấy được năm ngón, nên khi con không muốn học tài chính và quản lý, đòi học lịch sử, ba mẹ đã không có bất cứ ý kiến nào. Thật ra tính cách con không thích hợp để kế thừa sự nghiệp của ba mẹ. Ba mẹ chỉ mong cả đời con an ổn yên bình, sau này làm học giả cũng tốt.”

Tổng Du nhẹ nhàng nói. Triệu Hàm Như miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn bà, “Mẹ, mẹ đang trách con sao?”

“Mẹ không trách con, mà đánh trách chính mình. Nếu trước đây mẹ cứng rắn hơn nữa, có lẽ tương lai sau này con sẽ không trải qua quá nhiều đau khổ. Như chuyện tối nay vậy, mẹ không ngờ con lại sợ hãi đến mức đó. Nếu sau này ba mẹ không ở bên con nữa, con phải làm sao đây?”

“Mẹ, mẹ muốn đi đâu?” Triệu Hàm Như hoảng sợ giữ chặt tay mẹ, “Mẹ đừng rời xa con!”

Tổng Du ôm chặt con gái vào lòng, “Mẹ không rời xa con đâu, nhưng trên đời này, không ai có thể ở bên con, bảo vệ con cả đời được, tất cả đều phải dựa vào chính bản thân con. Mẹ chỉ hận mình hiểu ra quá trễ. Hai năm nay, đấu đá nội bộ trong Triệu thị càng ngày càng căng thẳng. Chú Triệu Minh Vĩ của con luôn tranh đoạt quyền khống chế Triệu thị với ba mẹ. Cách đây không lâu, mẹ phát hiện ra Triệu Minh Vĩ làm giả sổ sách, lo ông ta vẫn di chuyển tài sản, nhưng ba con mềm lòng, vẫn không hạ quyết tâm được. Mẹ nghi ngờ chuyện tối nay là trò phản công của Triệu Minh Vĩ, hòng vu oan giá họa cho ba con...”

“Nhưng đó là chú con mà!” Triệu Hàm Như nhìn mẹ với vẻ không thể tin nổi. Triệu Minh Vĩ là người nhìn cô lớn lên, vẫn luôn đối xử tốt với cô, chỉ cần Triệu Tuyết Như có thứ gì là cô cũng sẽ có một phần như vậy. Tình cảm giữa cô và nhà chú luôn rất tốt, bọn họ là họ hàng có quan hệ huyết thống, sao có thể làm chuyện như thế được?

“Con phải nhớ, trên thương trường, con không được tin bất kỳ ai, kể cả bạn bè, người thân, người yêu, thậm chí là cha mẹ con cái. Biết bao nhiêu người thất bại chỉ vì lòng dạ yếu mềm trong phút chốc, ba con chính

là ví dụ. Nói với con những điều này cũng đã muộn rồi, con vốn không thể hiểu được. Tính cách con thế này không thích hợp làm những việc lừa lọc dối trá này. Chẳng lẽ con không thấy hôm nay cả nhà Triệu Minh Vĩ không đến sao?”

“Chẳng phải nhà chú đi Hồng Kông shopping sao?”

“Con tin à?” Tống Du cười cười, con gái bà vẫn luôn ngây thơ, “Cũng may con học lịch sử. Sau này con phải chăm chỉ học hành, tránh xa những chuyện tồi tệ này đi.”

“Mẹ...” Nếu là trước đây, Triệu Hàm Như chắc chắn sẽ làm nũng với mẹ, bảo mẹ xem thường cô quá. Nhưng bây giờ, cô không tìm được bất kỳ lời nào để phản bác lại, nhân sinh quan của cô đảo điên trong chớp mắt, khiến cô không kịp hoàn hồn.

4. Chương 4: Chị Em

Tống Du quyết tâm muốn con trưởng thành trong một đêm, “Vừa rồi mẹ đã gọi điện thoại cho mấy người bạn làm quan chức. Bọn họ không tìm cớ lấy lệ qua loa thì cũng là nói mấy câu nhập nhèm. Vậy nên lần này cơ hội thắng của Triệu Minh Vĩ rất cao.”

Triệu Hàm Như lại khóc, “Vậy chúng ta không cần Triệu thị nữa, cho chú ấy đi, chỉ cần ba về thôi! Mẹ, con sẽ chăm chỉ học tập, không để ba mẹ lo lắng nữa, chỉ cần ba người chúng ta ở chung với nhau, cửa ải khó khăn nào cũng sẽ qua.”

“Con nói đúng, ba người chúng ta nhất định sẽ ở bên nhau!” Tống Du vui mừng xoa đầu con gái, xốc lại tinh thần. Cùng lắm thì nhà bà không tranh chấp nước đục này nữa, “Nhưng liên quan đến sổ sách giả, lại có cảnh sát can thiệp, cục diện giữa nhà ta với Triệu Minh Vĩ là kẻ sống người chết rồi, ba con không vào tù thì Triệu Minh Vĩ vào tù. Con an tâm, mẹ chắc chắn sẽ cứu ba con ra. Thôi, muộn rồi, con mau đi ngủ đi.”

Triệu Hàm Như lo lắng kéo tay mẹ, “Mẹ, con không ngủ được. Mẹ, cho con ở cùng với mẹ nhé. Con cũng muốn biết tin tức sớm sớm.”

“Được rồi.” Tống Du dịu dàng xoa mặt cô, “Con nhất định phải học được cách mạnh mẽ, biết chưa?”

Cuối cùng Triệu Hàm Như vẫn ngủ trong thư phòng của mẹ, mơ mơ màng màng nghe được mẹ gọi điện thoại, “Tống Cẩm, em mau về giúp chị...”

Tống Cẩm? Là tên dì út mà! Triệu Hàm Như nhú mày, cô vẫn không thích người dì út mạnh mẽ này.

Lúc Triệu Hàm Như tỉnh dậy thì trời đã sáng rồi. Không biết mẹ đi đâu, trong nhà chỉ có mấy người giúp việc, cô vừa ăn sáng vừa lo cho ba mẹ, nhin không được lại rơi nước mắt.

Bây giờ cô rất cần có người có thể giúp cô!

Trương Gia!

Đúng rồi! Anh chắc chắn sẽ giúp cô!

Cô chợt nhớ đến người bạn trai hôm qua chưa xuất hiện, bèn chạy như bay về phòng, tay run run gọi điện.

“Alo,” Trương Gia ở đầu bên kia hơi khản trương. Nhưng Triệu Hàm Như hoàn toàn không phát hiện.

“Anh Gia, anh đang ở đâu? Em muốn gặp anh!”

“Anh...” Trương Gia hơi chần chừ, hình như có ai đang ở bên cạnh nói gì đó với anh, lúc này anh mới miễn cưỡng mở lời, “Anh đang ở khách sạn Thiên Vân.”

“Anh đợi em, em đến ngay.” Triệu Hàm Như vội vàng vợ lấy túi xách, không kịp gọi tài xế chuẩn bị xe đã xông thẳng ra ngoài.

Khách sạn Thiên Vân cũng là sản nghiệp của Triệu thị, cách nhà cô chỉ khoảng 10 phút đi bộ. Triệu Hàm Như chạy như bay đến đó, còn nhanh hơn cả đi xe.

Cô thở hồng hộc, vội vàng chạy tới cửa khách sạn lại thấy một cảnh khiến máu cô đông băng.

“Triệu Hàm Như, cuối cùng em cũng đến rồi.” Cô gái đang hôn môi nồng nàn với Trương Gia quay đầu nhìn cô, cười rạng rỡ.

“Chị!” Triệu Hàm Như không tin vào mắt mình, hết nhìn cô ta rồi lại nhìn Trương Gia, giọng nói không kìm được mà run run, “Sao chị lại ở đây?”

“À, phải rồi, em gái ngoan của chị, quên giới thiệu với em,” Triệu Tuyết Như thân mật kéo tay Trương Gia, như thị uy với cô, “Đây là bạn trai mới của chị, Trương Gia. À, chị nhớ hình như hai người cũng biết nhau nhỉ, ha ha ha...”

“Chị! Chị đang nói gì?” Triệu Hàm Như cảm thấy đây là cơn ác mộng vớ vẩn, “Trương Gia, anh nói cho em biết, đây là giả đúng không?”

Về mặt Trương Gia phức tạp, “Xin lỗi em, Hàm Như, anh...”

“Trương Gia, chúng ta vẫn ổn mà, anh không có lỗi với em, đúng không?” Triệu Hàm Như nén nước mắt, nhìn anh ta với vẻ cầu xin.

Trương Gia nhắm mắt, dứt khoát nói thẳng, “Xin lỗi em, Hàm Như, trước giờ anh chỉ xem em như em gái. Em ngây thơ đơn thuần, vẫn còn trẻ con, đến khi em trưởng thành sẽ gặp được người đàn ông hợp với em hơn.”

“Em không còn nhỏ, em sắp học đại học rồi, em có thể trở thành người trưởng thành hơn!” Dáng vẻ khốc lốc của Triệu Hàm Như yếu đuối động lòng người. Trương Gia hơi thất thần, khiến Triệu Tuyết Như không vui khẽ ho vài tiếng.

Trương Gia thở dài một hơi, “Xin lỗi em... Thật ra anh vẫn luôn thích cô gái như Tuyết Như.”

Triệu Tuyết Như kiêu ngạo uốn bộ ngực đồ sộ lên. Đây là vốn liếng mà cô ta tự hào nhất.

Triệu Hàm Như ngơ ngác nhìn Triệu Tuyết Như. Cô ta là chị họ lớn lên cùng cô. Dù giữa hai chị em cũng thường hay mâu thuẫn với nhau, nhưng trước giờ cô chưa từng nghĩ rằng chị ta sẽ đối xử với cô như thế!

“Chị! Tại sao chị lại cướp bạn trai của em?”

“Ha ha, bạn trai của em?” Triệu Tuyết Như lười biếng che miệng cười, “Em đã hôn, ôm hay lên giường với anh ta chưa? Chị thấy là em tự mình đa tình, bám lấy người ta thì phải mà? Trương Gia chưa từng thích em, đồng ý làm bạn trai em cũng chỉ vì đối phó với em thôi...”

“Không thể nào... Em...” Triệu Hàm Như run lấy bẫy, nhưng thật sự không nói được một câu phản bác. Trương Gia là do cô theo đuổi, cô thích anh ta đã hơn một năm rồi. Trong một năm qua, cô đã nghĩ biết bao nhiêu cách theo đuổi anh. Triệu Tuyết Như cũng từng giúp cô. Lúc Trương Gia đồng ý với cô, cô đã vui sướng như lên mây. Ấy thế mà bây giờ, Triệu Tuyết Như lại nói cho cô hay, tất cả đều là giả tạo?

“Em cũng không tự nhìn lại mình đi, dáng người như sân bay, có ai thích nổi chứ?” Triệu Tuyết Như khinh thường liếc nhìn trước ngực cô, kiêu ngạo uốn bộ ngực núi đồi trập trùng, “Em không biết Trương Gia của em thích nhất là kiểu con gái ngực tấn công mông phòng thủ à?”

Chị ta đang ám chỉ cái gì chứ? Quá vô sỉ!

Trong tích tắc, máu Triệu Hàm Như dồn hết lên não, hoàn toàn mất năng lực suy nghĩ. Nhìn gương mặt tươi cười giễu cợt của Triệu Tuyết Như, người luôn mềm yếu như cô giờ lại xông lên trước, không nề nang gì mà giáng một cú tát mạnh vào gương mặt của chị ta.

Như thể không ngờ đứa em luôn yếu đuối sợ hãi này lại đột nhiên phát khùng, Triệu Tuyết Như ôm mặt. Chưa ai kịp phản ứng thì Trương Gia đã nhanh hơn một bước, giằng dãn đẩy Triệu Hàm Như ngã lăn quay, “Cô nổi khùng cái quái gì hả? Dựa vào đâu mà đánh người ta?”

“Tại sao? Tại sao các người lại muốn tổn thương tôi thế này?”

Triệu Hàm Như ngã vật xuống nền đất lạnh lẽo, mắt cá chân đau đớn cũng không đau bằng trái tim.

“Tổn thương mày?” Triệu Tuyết Như khom người xuống, độc ác nhìn cô, trong mắt lóe lên vẻ phẫn hận và không cam tâm. Chị ta giơ tay, “bóp” một cái, trả lại cô một cái tát, “Mày ra về bánh bèo đáng thương đó cho ai xem? Từ nhỏ đến lớn, mày chỉ biết dùng dáng vẻ giả vờ đơn thuần này để được ông bà nội cưng chiều. Ba mẹ mày cho mày những gì tốt nhất. Ngay cả ba mẹ tao cũng phải giả vờ yêu thương mày, bởi vì mày là công chúa nhỏ nhà họ Triệu!”

“Đẹp đi, công chúa nhỏ gì chứ, tao thấy là con đ* nhỏ thì có! Người ta không thích mày mà mày vẫn muốn vấy đuôi đuổi theo người ta, còn muốn lập đền thờ trình tiết gì chứ? Cái đồ không biết xấu hổ! Tao ghét nhất là đồ đê tiện như mày. Mày tưởng đàn ông trên thế giới này này đều thích mày? Trái đất phải quay quanh mày hả?” Triệu Tuyết Như tiện tay giáng thêm một tát nữa.

5. Chương 5: Tình Cờ Gặp Nhau

“Hu hu hu... Trương Gia...” Triệu Hàm Như chưa từng bị người ta chửi thậm tệ thế này, đầu lòng run lấy bầy. Tại sao chị họ lại trở nên như thế. Vì sao người bạn trai cô yêu nhất lại biến thành thế này? Cô nhìn bọn họ chằm chằm, đầu lòng đến quên cả thở.

“Nói nhiều với cô ta làm gì, Tuyết Như, mình đi thôi.” Trương Gia không nhìn cô, chẳng biết là không đành lòng hay là mất kiên nhẫn, “Đừng vì cô ta mà làm lỡ chuyện của chúng ta.”

Triệu Tuyết Như liếc xéo anh ta, cuối cùng vẫn không nói gì cả.

Nhìn hai người họ vênh vênh tự đắc dựa sát vào nhau, Triệu Hàm Như cắn môi đến bật cả máu.

“Cô Hàm Như, ở đây là đại sảnh khách sạn, cô có thể đến kia ngồi nghỉ một lát không?” Giám đốc lễ tân vẫn tránh ở một bên này giờ bước đến, cung kính lễ phép nói, nhưng lời nói lại đầy ý châm biếm, khiến Triệu Hàm Như lại đỏ hoe mắt.

Không được khóc! Nếu cô còn chút tự tôn thì không nên tiếp tục nán lại đây.

“Không cần.” Cô lau nước mắt, cố gắng đứng lên, lê đôi chân phải đau đớn, thất tha thất thểu bước ra ngoài.

Nhưng cô nên đi đâu đây?

Cô đứng ở đầu đường, vẻ mặt mông lung. Trời đất bao la, nhưng lại không có nơi nào cho cô nấu thân.

“Pim pim...” Tiếng còi xe vang lên inh ỏi sau lưng cô.

“Diên à! Muốn diên thì cũng đừng có đứng giữa đường! Muốn chết sao!” Tài xế xe hạ cửa kính xuống, chửi liên mấy câu.

Cô cũng không để ý tới, tiếp tục hốt hoảng bước đi lên trước.

“Cẩn thận!” Một bàn tay kéo cô đang ở đi ra giữa đường vào trong.

Tiếng phanh xe chói tai vang bên người cô.

“Có mắt không hả? Đi bộ không nhìn đường sao?”

“Xin lỗi, xin lỗi...” Chàng trai kéo cô lại liên tục xin lỗi tài xế.

Triệu Hàm Như thất thần nhìn cậu ta, cứ như đang nhìn người nào khác, nước mắt rơi từng giọt, “Sao anh lại đối xử với em như thế?”

“Trông coi bạn gái mày cho tốt vào!” Tài xế nóng nảy liếc nhìn chàng trai.

Không phải bạn gái tôi đâu! Chàng trai há miệng, vẻ mặt lúng túng, cuối cùng vẫn không nói gì.

“Tại sao? Tại sao? Tại sao hả? Em thích anh đến thế, tại sao anh lại không cần em...” Triệu Hàm Như ngồi xổm dưới đất khóc thất thanh.

Đây là tình gì sao đây? Cảm nhận được ánh mắt chỉ trích từ bốn phương tám hướng, kể cả người qua đường cũng chỉ chỉ trỏ trỏ bọn họ, chàng trai đen mặt. Cậu thề, cậu không phải tên phụ bạc kia đâu.

“Cô... cô đừng khóc,” Chàng trai không có kinh nghiệm dỗ dành một cô gái đang bộc phát cảm xúc, nên luống cuống tìm khăn giấy trong cặp, “Trước tiên cứ nín khóc đã, có chuyện gì thì từ từ nói.”

“Tôi không đứng dậy, không đứng dậy đây! Các người đều bắt nạt tôi! Tại sao lại muốn bắt nạt tôi...” Chuyện tối qua và hôm nay đã phá hỏng bức tường tâm lý của Triệu Hàm Như, cô lại khóc lóc trước mặt người lạ ngay trên đường cái.

“Cô gì ơi, cô uống rượu à?” Chàng trai kia không hiểu nổi tại sao lại có một cô gái ngang ngược vô lý thế này. Chẳng lẽ say rượu nên không tỉnh táo? Nhưng giờ mới là sáng sớm tinh mơ, uống rượu gì chứ?

“Anh mới uống rượu đấy!” Triệu Hàm Như bực dọc ngẩng đầu cãi lại, bấy giờ mới thấy rõ người trước mặt. Chàng trai này không phải Trương Gia cao lớn anh tuần, mà là một cậu học sinh nho nhã đeo kính đen, mặc áo sơ mi caro với quần jean, đeo balo trên vai.

Lúc này cô mới nhận ra mình đang giận dữ với một chàng trai không quen biết gì ở vệ đường, nên liền xấu hổ đỏ mặt.

“Xin lỗi anh, xin lỗi anh.” Cô hốt hoảng đứng lên, nhưng lại mất thăng bằng do chân đau.

“Cẩn thận!” Chàng trai kịp thời đỡ cô lại, “Chân cô bị thương à? Tôi đưa cô đến bệnh viện nhé.”

“Không, không cần đâu.” Triệu Hàm Như vô thức từ chối. Cô không giỏi tiếp xúc với người khác phái. Ngoài Trương Gia ra, thậm chí cô còn không dám nói chuyện với các bạn nam khác. Lúc chàng trai xa lạ này đỡ lấy cô, mặt cô liền đỏ bừng chỉ trong tích tắc.

Chàng trai thấy người cô cứng ngắc thì xấu hổ thả tay ra.

Đáng tiếc, cô ngồi xổm lâu qua, chân phải vốn bị thương lúc này lại càng nặng hơn, mới đi được một bước đã lảo đảo.

“Thôi được rồi, để tôi đưa cô đi vậy.” Chàng trai bắt đầu đi lảo đảo, không biết có phải trời quá nóng hay không mà gương mặt trắng nõn đỏ ửng đỏ một cách đáng ngờ.

Triệu Hàm Như thoáng nhìn anh ta rồi liền bối rối dời mắt, không dám nhìn nữa. Vừa rồi cô quả thật đã làm một chuyện quá xấu hổ, nhưng đáng về bây giờ của mình... Cô nhìn ra xa, bắt đầu đi khễ gặt đầu.

Bệnh viện thành phố cũng gần đây. Chỉ là lúc đăng ký, Triệu Hàm Như mở ví ra thì lại chỉ thấy có mấy chiếc thẻ tín dụng. Cô không có thói quen mang tiền mặt, hôm nay vội vàng ra ngoài, chẳng nghĩ đến chuyện này.

“Bệnh viện không quẹt thẻ tín dụng.” Nhân viên quầy đăng ký sốt ruột nói.

“Nhanh lên, không có tiền mặt thì ra ngân hàng rút đi, đừng cản trở mọi người xếp hàng.” Người ở quầy sau sốt ruột thúc giục.

Triệu Hàm Như bối rối, đang định đi thì chàng trai bên cạnh đã đưa tiền vào cửa sổ.

“Sao vậy được chứ?” Triệu Hàm Như lại ngượng ngùng đỏ mặt. Cô không thích vô duyên vô cớ nhận ơn huệ của người khác, nên bỗng cảm thấy mình cứ như tên lừa gạt mà báo chí hay viết.

“Giang hồ cấp cứu, coi như cho cô mượn, về nhà thì trả lại tôi.” Chàng trai vẫn trả lời bình thản, nhưng thái độ lại dịu dàng kiên nhẫn.

“Được, cảm ơn anh!” Triệu Hàm Như sáng bừng mắt, liên tục cảm ơn.

Vết thương của cô không quá nghiêm trọng, chân phải bị trật khớp nhẹ, xử lý đơn giản là có thể xuất viện.

“Cảm ơn anh!” Chàng trai đỡ cô lên taxi, cô vẫn còn cảm ơn liên mồm.

“Hôm nay cô đã nói ‘cảm ơn’ 48 lần rồi.” Chàng trai bó tay thở dài.

“Thật xin lỗi, xin lỗi anh!” Cô cắn môi, mặt đỏ bừng.

“À, lần thứ 26 nói câu “xin lỗi”.” Chàng trai lơ đãng liếc nhìn cô. Trước giờ anh chưa từng gặp được người dễ đỏ mặt thế này. Đường như anh không nhận ra mặt mình cũng hơi đỏ.

Triệu Hàm Như xấu hổ, không nói gì cả.

“Chỉ là chuyện nhỏ thôi, không mệt nhọc gì cả, cô đừng để tâm quá.” Chàng trai nhìn ngoài cửa sổ, lại cho cô bậc thang để đi xuống, “Cô muốn cảm ơn thật thì có thể đề cử cảnh đẹp của thành phố C cho tôi cũng được.”

“Anh tới du lịch?”

“Đến thăm người nhà, tiện thể đi dạo lòng vòng.”

“Ở đây có công viên Vân Hồ nổi tiếng lắm, có cả núi Thúy Diệu nữa. Nếu Anh muốn dạo phố thì đến đường Tây Sơn...” Triệu Hàm Như nói liên tục, trong giọng nói lại có nỗi buồn chẳng giấu nổi. Những nơi này là Trương Gia đi cùng cô, khi đó cô rất hạnh phúc, nhưng hóa ra tất cả chỉ là giả dối...

Hiện giờ, hai chữ “hạnh phúc” đã mãi mãi bỏ cô mà đi.

Chàng trai nghe cô từ từ im lặng thì liếc nhìn cô qua kính chiếu hậu, lập tức thấy mặt cô đầy nước mắt. Anh lặng lẽ quay lại đưa khăn giấy cho cô, trong xe bỗng chợt yên tĩnh không một tiếng động.

6. Chương 6: Dì Út

Xe chạy thẳng về nhà họ Triệu, chàng trai hơi bất ngờ. Ở trung tâm thành phố mà có được tòa biệt thự xa hoa thế này, xem ra gia thế nhà cô gái này rất hùng hậu. Một thiên kim tiểu thư lại khóc lóc om sòm nơi ven đường, lẽ nào thất tình?

Chàng trai cố đè nén cảm giác buồn bã không tên này, mở cửa xe đỡ cô xuống. Một quý bà quần áo lụa là đứng ở cửa nhìn họ với vẻ mặt không chút cảm xúc.

“Mẹ...” Triệu Hàm Như hoảng hốt cúi đầu.

Chàng trai giao Triệu Hàm Như cho quý bà đó, vờ như không nhìn thấy ánh mắt chế giễu của bà, chỉ khẽ gật đầu, rồi lên xe không chần chừ lưỡng lự.

“Ấy, tiền!” Lúc này Triệu Hàm Như mới chợt nhớ ra, quơ quơ tay với taxi: “Khoan đã, tôi chưa trả tiền cho anh!”

Taxi không dừng lại, chạy vút đi, chỉ để lại bụi đất mịt mù.

Triệu Hàm Như thất hồn lạc phách quay lại, liền trông thấy ánh mắt khinh thường của người phụ nữ kia. Bấy giờ Triệu Hàm Như mới giật mình nhận ra người đứng ở cửa không phải mẹ cô - Tống Du, mà là dì út thường xía xối cô, cũng là em gái sinh đôi với mẹ cô - Tống Cẩm.

“Quả là cô con gái hiếu thảo, ngay cả mẹ ruột cũng nhầm.” Tống Cẩm chẳng ưa cô, mỗi lần gặp là lại luôn tìm nhược điểm trách mắng cô một trận.

“Dì út.” Cô nhẹ giọng chào, rồi cúi gằm mặt bước vào cửa.

“Cuối cùng cũng dứt ra, về nhà rồi sao? Ba cô gặp chuyện lớn, cô còn nhõn nhơ ra ngoài hẹn hò với người ta sao?”

Triệu Hàm Như muốn cãi lại, nhưng vẫn không tìm được câu nào để cãi, dù sao thì quả thật cô cũng đã ra ngoài tìm Trương Gia.

Trương Gia... Mắt cô lại đong đầy nước mắt, hóa ra những điều tốt đẹp đó đều là giả.

“Tôi qua nhận được điện thoại của mẹ cô, tôi đã lập tức mua vé máy bay trở về, 14 tiếng đồng hồ ngồi máy bay, đến bây giờ còn chưa hết lịch múi giờ, vậy mà cô thì nghe nói ngủ đến giữa trưa mới dậy, vừa ăn cơm xong đã ung dung ra ngoài hẹn hò, hóa ra người đang bị nhốt tại Cục Công an không phải ba ruột của cô đúng không?” Tống Cẩn chẳng ưa gì Triệu Hàm Như được nuông chiều từ nhỏ, hề có cơ hội là châm chọc mỉa mai. Nhìn điệu bộ im lìm của cô là bà lại càng giận điên lên.

“Tống Cẩn, em về rồi à! Chỗ bạn em sao rồi?” Tống Du tiều tụy lái xe về, thấy em gái đang đưa lưng về mình, còn chưa kịp hỏi về chuyến bay đường dài thì đã vội vàng hỏi chuyện.

“Không ổn lắm, bạn em đang hỏi.” Tống Cẩn tức giận đáp.

“Hàm Như, con sao thế?” Thấy băng vải quấn trên chân con gái, gương mặt sưng đỏ, trên mặt còn hiện hai dấu tay rõ ràng, Tống Du đau lòng ôm con gái, ánh mắt ác liệt, “Ai bắt nạt con?”

Triệu Hàm Như vùi đầu vào lòng mẹ không đáp, chỉ lặng lẽ rơi nước mắt.

“Lại nữa.” Tống Cẩn trừng mắt, “Cô lại tỏ vẻ bánh bèo diêm đạm đáng yêu này cho ai xem hả? Chẳng lẽ muốn đẩy trách nhiệm của tên bắt nạt cô cho tôi hả?”

“Cháu không phải bánh bèo!” Triệu Hàm Như bị chọc tức. Triệu Tuyết Như nói thế, Tống Cẩn cũng nói thế, nhưng quả thật cô không giả vờ đơn thuần, đáng thương mà!

“Em tranh hơn tranh thua với trẻ con làm gì chứ? Sao hai dì cháu mỗi lần gặp mặt là lại cãi nhau thế hả?” Tống Du bắt đầu dĩ.

Trong mắt bà, con gái mình là bé gái đáng yêu ngoan ngoãn nhất thế gian. Bà không rõ tại sao đứa em gái mạnh mẽ của bà luôn ghét con bé đến thế, có lẽ do trời sinh nó không thích trẻ con.

Tống Cẩn cao giọng, hơi the the, “Trẻ con hả, nó đã 16 tuổi rồi, chẳng phải sắp học đại học rồi sao? Chị có nhớ lúc chúng ta 16 tuổi đang làm gì không? Lúc 13 tuổi, chúng ta khuyên ba mẹ mở cửa hàng. Ba mẹ nhu nhược hướng nội, từ nhập hàng đến kinh doanh đều do hai đứa trẻ mười mấy tuổi chúng ta làm hết. Lúc 16 tuổi, chúng ta vẫn có thể thi đậu đại học trọng điểm. Nhưng bây giờ, chị xem chị dạy con gái thành cái gì rồi? Chuyện công ty nó chẳng biết cái gì, chỉ biết vui vẻ ra ngoài yêu đương, buồn thì ở nhà khóc lóc, chẳng hiểu việc đời. Chẳng lẽ chị định đổ dành nó cả đời?”

Tống Cẩn lại chỉ vào đại sảnh vẫn chưa dọn dẹp tàn cuộc buổi tiệc từ hôm qua, “Chị coi coi đây là cái gì? Lâu đài? Chị thật sự coi nó như công chúa? Công chúa là có thể vô ưu vô lo sống trong lâu đài cả đời chắc? Công chúa nước ngoài còn ăn phải táo độc, công chúa Trung Quốc phải hòa thân nơi biên cương xa xôi đấy! Em thật không ngờ chị lại dạy được một đứa con gái vô trách nhiệm không thể gánh vác như vậy! Chị thế này không phải thương yêu nó, mà là làm hại nó. Bây giờ nó biến thành đứa đầu óc vô dụng thế này, chị không thể trốn trách nhiệm được!”

Tình cảm giữa Tống Du và em gái luôn thân thiết, nên bà cũng không giận vì em mình nói chuyện chua chát. Huống chi bà biết rõ em gái bà tuy nói khó nghe nhưng rất có lý. Mấy hôm nay, bà rất hối hận vì đã dạy dỗ Triệu Hàm Như trở nên ngây thơ vô hại thế này, rốt cuộc là sai rồi sao?

Nhưng khi trông thấy vẻ mặt tủi thân của con gái, bà lại mềm lòng, “Hoàn cảnh khác nhau thôi, khi đó nhà chúng ta nghèo khó, muốn đi học thì phải trả giá. Giờ chị với ba nó chỉ có đứa con gái này, luôn muốn cố gắng dành mọi thứ tốt nhất cho con thôi.”

“Anh chị cưng chiều kiểu này sẽ hại nó! Nhà người khác cũng có công ty bề thế, cũng là con gái một, nhưng từ trước tới nay chưa thấy ai cưng chiều con đến mức này. Người ta lúc nhỏ đã theo cha mẹ học quản lý, học kinh doanh, học đầu tư. Chị hỏi thử Triệu Hàm Như nhà chị xem nó học được gì? Biết đi dạo phố quẹt thẻ, nói chuyện yêu đương, vui thì làm nũng, buồn thì khóc sụt sùi. Giờ càng hay hơn, chị cho nó học lịch sử. Anh chị chưa từng nghĩ còn công ty thì làm thế nào sao? Chính vì anh chị không có người nối nghiệp nên Triệu Minh Vĩ mới dòm ngó sản nghiệp của anh chị đấy. Chị thử đặt tay lên ngực hỏi mình đi, Triệu Hàm Như nếu có được đôi chút năng lực như chị em mình năm đó, thì Triệu Minh Vĩ và mấy tên tay sai của hắn có kiêu ngạo thế không? Đám cổ đông trong công ty có đồng loạt chạy theo Triệu Minh Vĩ không? Chuyện hôm qua sẽ xảy ra chắc?” Tống Cẩn nghiêm khắc lên án.

Sắc mặt Tống Du tái xanh, nhìn con gái sợ hãi rụt rè vì dì út nổi nóng mà chỉ nhắm mắt lại. Bà biết em gái nói đúng lắm, là bà hại con gái, hại cả nhà mình.

“Chị biết chị sai rồi, em không cần nói đến những chuyện khác nữa. Bất kể sau này có kịp bù đắp sai lầm hay không, bây giờ điều quan trọng nhất chính là vượt qua ải khó khăn này đã, nên chị mới phải gọi em về. Nếu anh chị xảy ra chuyện, chị sẽ gửi gắm nó cho em.” Tống Du nặng nề nói.

“Em có nghĩa vụ gì mà phải nhận lấy đồng tap nham của chị chứ?” Tống Cẩm trừng mắt, vẻ mặt khinh khỉnh.

“Chị em cả đời, chị chưa từng xin em điều gì. Chị chỉ có một đứa con gái thôi, trừ em ra, chị không tin ai được cả.” Tống Du luôn mạnh mẽ là thế mà giờ đây vẻ mặt cũng đau thương. Chỉ khi ở trước mặt người thân gần gũi nhất, bà mới lộ vẻ yếu đuối, khiến Tống Cẩm hơi mất tự nhiên.

“Việc cũng chưa đến mức không thể cứu chữa. Những người đó không tìm chị, chứng tỏ bọn họ không có chứng cứ bất lợi gì cho chị cả. Chỉ cần chị còn ở đây, dù anh rể không ra được thì nhà chị vẫn có thể vực dậy được.”

Chị em với nhau, Tống Cẩm rất hiểu bản lĩnh của chị mình, dù là năng lực hay sự mạnh mẽ thì Tống Du hơn bà ấy rất nhiều.

7. Chương 7: Gửi Gắm

“Chị cũng nghĩ thế, nhưng chị có dự cảm sự việc không đơn giản thế đâu. Chị không biết con át chủ bài của Triệu Minh Vĩ là gì. Nếu bọn chúng không có chuẩn bị đầy đủ sẽ không dám ngửa bài gây khó khăn đâu, bọn chúng không sợ chị đánh lại chắc?” Đây là nguyên nhân Tống Du vẫn luôn bất an.

“Chị sẽ đánh lại ư?”

“Đương nhiên!” Tống Du ngạo nghễ trả lời, “Đồ của nhà chị, ai cũng không cướp được, dù có muốn cướp thì chị cũng phải bắt hẩn trả lại cả vốn lẫn lời.”

Triệu Hàm Như nhìn mẹ với vẻ sùng bái. Giờ phút này, cô cảm thấy mẹ mình đẹp vô cùng. Đây là đáng về cô vẫn luôn muốn có, chỉ tiếc là quá vô dụng. Cô ủ rũ sụp mắt.

“Vậy là được rồi,” Tống Cẩm vỗ tay, “Với sự tự tin này, chúng ta cùng nhau nghĩ cách, đừng nghĩ quá bi quan. Con chị, chị tự dạy đi, em không thể che chở cho công chúa nhà chị đâu.”

“Chị có bảo em che chở đâu... Triệu Minh Vĩ không phải người quang minh lỗi lạc gì, vì quyền lực ở công ty, hẩn có thể hãm hại anh mình, chị lo hẩn còn chiêu dè tiện nào đó. Chị không sợ hẩn ra tay với chị, mà sợ hẩn sẽ hại Hàm Như.”

Tống Cẩm suy ngẫm, đúng là không thể loại trừ khả năng này. Ai cũng biết Triệu Hàm Như là điểm yếu của Triệu Minh Hoàn và Tống Du.

“Hàm Như là điểm yếu của anh chị, nếu hẩn bắt nó thì vợ chồng chị cũng không biết phải làm sao cả...” Tống Du nức nở, “Chị thật sự không dám lơ là chuyện này. Hiện Triệu Minh Vĩ chưa biết em đã về nước. Chị đã đặt vé máy bay cho cả hai rồi. Chị muốn em dẫn Hàm Như đi ngay.”

“Mẹ!” Triệu Hàm Như khiếp sợ nhìn Tống Du, chuyện đã nghiêm trọng đến mức này rồi sao?

“Đặt xong vé máy bay cho em? Em vừa mới về! Nếu chị đã nghĩ kỹ rồi thì hôm qua đưa nó xuất ngoại là được rồi, sao lại bắt em phải về một chuyến nữa chứ?”

Thấy mảy liễu của Tống Cẩm dựng ngược lên giống như muốn gào thét. Tống Du vội vàng dùng lời ngon tiếng ngọt để trấn an, “Chị không yên tâm để nó đi một mình mà. Em chỉ có một đứa cháu gái, xem như nể mặt chị đi, coi như nể mặt bố mẹ, giúp đỡ chị với.”

“Con không đi, con muốn ở cùng với ba mẹ!” Triệu Hàm Như bướng bỉnh. Cô tuyệt đối không thể bỏ lại ba mẹ đâu, cả nhà bọn họ chưa từng rời xa nhau.

“Đúng vậy, anh chị cũng không nỡ để Hàm Như rời xa mình, huống chi mọi chuyện cũng không nghiêm trọng thế đâu.” Tống Cẩn ngượng ngùng nói. Bà thật sự không muốn nhận lấy củ khoai lang phồng tay Triệu Hàm Như này, “Dù sao Triệu Minh Vĩ cũng là chú ruột của nó, nhốt Hàm Như trong nhà thì hẳn ta cũng chẳng có cách nào ra tay được.”

“Dạ phải, dạ phải!” Lần đầu tiên Triệu Hàm Như đồng ý quan điểm của dì út, liên tục gật đầu, “Mẹ, con bảo đảm sẽ ngoan ngoãn, tuyệt đối nghe lời, không gây chuyện. Mẹ đừng đuổi con đi!”

“Mẹ không đuổi con, chỉ muốn con ra nước ngoài nghỉ hè với dì út thôi, như vậy mẹ mới chuyên tâm giúp ba con được.” Tống Du dịu dàng vuốt tóc con gái.

“Mẹ, con sẽ không để mẹ phân tâm, con chắc chắn sẽ...” Triệu Hàm Như vội vàng cam đoan.

Lúc này, Tống Du không để ý con gái, nói thẳng với Tống Cẩn, “Chị không nói nhiều nữa, chị gửi gắm con bé cho em. Chờ mọi chuyện ở đây kết thúc, chị sẽ đón nó về. Em nói đúng, trước đây chị quá nuông chiều nó, chị nhờ em trong khoảng thời gian này thôi. Em không cần che chở nó như anh chị, muốn nói gì thì nói. Chị chỉ hy vọng ở em một điều, là bảo đảm an toàn cho con bé.”

Nhìn chị gái cúi người kính cẩn trước mặt mình như thế, Tống Cẩn hơi lúng túng, “Sao cứ phải bắt em làm người xấu chứ, em không biết lo cho trẻ con.”

“Vì em là đứa em gái chị tin tưởng nhất, Hàm Như sắp trưởng thành, đâu phải cần em lo cho trẻ con đâu, chỉ cho con bé chỗ ngủ, cho nó cơm ăn là được rồi.” Nhìn dáng vẻ cự nự của em gái, Tống Du biết nó đã chịu, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

“Mẹ, con không đi!” Triệu Hàm Như hoảng hốt kéo tay mẹ.

“Hàm Như, xin lỗi con, bây giờ mẹ không thể là chỗ dựa cho con.” Tống Du vuốt ve mặt con, hôn con thật nghiêm cẩn, gần như rơi lệ, “Con ngoan ngoãn nghe lời mẹ, đừng để ba mẹ lo lắng, được không?”

“Không....”

Tống Du đau lòng, nhưng không hề do dự bỏ tay cô ra, “Con về phòng thu dọn hành lý đi. Mẹ đã đặt vé máy bay cho con, hai tiếng nữa ra sân bay. Quần áo mang ít thôi, qua đó mua tiếp.”

“Tống Cẩn, vào thư phòng với chị, chị có việc muốn nói với em.” Tống Du trở lại nhanh nhẹn như thường ngày.

Triệu Hàm Như mờ mịt nhìn mình trong gương, hôm qua cô cảm thấy mình là cô bé hạnh phúc nhất trên đời, có cha mẹ yêu thương, còn có cả tình yêu tuyệt đẹp. Mà bây giờ, ba vào tù, bạn trai ruồng bỏ, chị gái sĩ nhục, cả mẹ cũng vứt bỏ cô.

Rốt cuộc cô đã làm sai điều gì? Cô nhào lên giường, khóc bù lu bù loa, khóc mệt rồi thì ngủ mơ màng.

Trong lúc mơ màng, một bàn tay ấm áp nhẹ nhàng vuốt tóc cô.

“Mẹ...” Trong lúc ngủ mơ, cô mếu máo khóc hu hu, “Con không rời khỏi mẹ.”

“Coi như con ra nước ngoài chơi với dì một chuyến đi, mẹ sẽ đón con ngay thôi.” Tống Du than nhẹ.

“Mẹ, con muốn ở cùng mẹ.” Triệu Hàm Như đã tỉnh táo lại, ôm mẹ khóc làm nũng.

Tống Du ôm mặt con, nghiêm túc nhìn con thật kỹ. Đây là đứa con gái bà mang thai 10 tháng cực khổ sinh ra, là bảo bối của bà, nhưng mặt mũi lại không giống bà. Con gái có vẻ nhu nhược đau buồn, lúc khóc lúc cười giống hoa bách hợp trong màn mưa, xinh đẹp như thế, đơn thuần như vậy, làm người ta muốn bảo vệ nó cả đời.

Nhưng có bậc cha mẹ nào bảo bọc được con cái cả đời chẳng?

“Chẳng phải con sắp đến thành phố A học đại học à? Đến lúc đó cũng phải rời xa mẹ thôi.” Tống Du hôn lên tóc cô, “Con cái lớn rồi thì phải rời khỏi nhà. Thôi được rồi, lại đây, mẹ giúp con sửa soạn hành lý.”

Triệu Hàm Như bị ép buộc, không còn cách nào nữa, đành phải vừa khóc vừa soạn hành lý.

Tổng Cẩn sốt ruột chờ đợi, không kiên nhẫn được nữa, bèn đẩy cửa vào, thấy thế thì trừng mắt, “Đại tiểu thư của chúng ta dứt khoát dọn nhà qua đó luôn đi, lớn già đầu rồi mà ra ngoài còn muốn mang theo mấy con chó, mèo nhồi bông nữa hả?”

“Đây là ba tặng cháu!”

“Con búp bê này thì sao?”

“Là mẹ tặng cháu!”

“Cả đồ đạc trong phòng này đều ba mẹ cháu tặng cho cháu hết đấy. Cháu cứ đóng gói hết lại rồi mang theo luôn đi, đâu phải không về lại đây nữa.” Tổng Cẩn phì cười.

“Đúng rồi, qua mấy bữa rồi con lại về mà, mang ít thôi con.” Tổng Du cũng chiều nhìn con gái. Triệu Hàm Như dù ngây thơ, nhưng tình cảm giữa con gái với vợ chồng bà rất thấm thiết, cả vali gần như đều là đồ lưu niệm của ba người họ.

8. Chương 8: Vĩnh Biệt

Vất vả sửa soạn xong hành lý, Tổng Du đích thân tiễn họ ra sân bay. Trên đường đi, Triệu Hàm Như lại khóc liên hồi, đến mức Tổng Cẩn cũng cảm thấy bức mình, “Cháu còn khóc nữa thì lát nữa đi sẽ vứt cháu một mình trên máy bay, cùng lắm thì đi đổi chuyến khác.”

“Một mình thì một mình, cháu tự bay về.” Triệu Hàm Như đỏ mắt cãi bướng.

“Còn cãi nữa? Giỏi đấy, có tiền bộ. Con gái phải có chính kiến, suốt ngày khóc lóc om sòm thì ra cái quỷ gì chứ.” Tổng Cẩn lại không tức giận. Bà ghét cái bộ dáng ngây thơ hồn nhiên của Triệu Hàm Như, gặp chuyện thì không biết đấu tranh, chỉ biết tủi thân khóc lóc, thật chẳng hiểu sao bà chị đánh đá của bà lại sinh ra đứa con gái yếu đuối thế này.

Bánh bèo, bà ghét nhất kiểu người bánh bèo này!

Triệu Hàm Như bị đi út chặn họng, bèn quay đầu không để ý đến đi, nhưng cũng không khóc nữa.

Ngồi máy bay quốc tế mười mấy tiếng đồng hồ làm Triệu Hàm Như mệt mỏi vô cùng. Tổng Cẩn hết đi rồi lại về hơn 30 tiếng lại càng suy sụp, vừa vào nhà đã chỉ đại phòng nào đó cho Triệu Hàm Như rồi tự vùi đầu ngủ say.

Ở đất nước xa lạ, phòng ốc lạ lẫm, Triệu Hàm Như lo cho ba mẹ nên không sao ngủ được, bèn gọi điện cho mẹ, nhưng cuộc gọi vẫn luôn báo tắt máy.

Mẹ dặn cô tới nơi bình an thì gọi cho mẹ, đáng ra mẹ vẫn luôn chờ điện thoại mới đúng, sao tắt máy được chứ?

Cô cố gắng bình tĩnh, liên tục tự an ủi mình đừng gây thêm phiền phức cho mẹ nữa.

Chẳng biết qua bao lâu, Tổng Cẩn phòng bên đột nhiên kêu lên thất thanh, khiến cô bừng tỉnh khỏi trạng thái ngây như phồng. Triệu Hàm Như chần chừ nhìn ra cửa, không biết có nên ra ngoài xem không. Lúc này, cửa lại bị mở ra, Tổng Cẩn đầu tóc bù xù đứng ở cửa, vẻ mặt tái mét sưng phù, chẳng hiểu sao lại có vẻ hốt hoảng, bà tức giận quát cô, “Sao còn chưa ngủ hả?”

“Cháu không ngủ được.” Lần đầu tiên nhìn thấy Tổng Cẩn thế này nên thái độ cô hơi e dè.

“Gọi điện cho mẹ được chưa?” Tổng Du nhìn chằm chằm điện thoại trong tay cô.

“Chưa, vẫn chưa...”

Tổng Cẩn nhìn cô rồi quay đi.

“Dì út, mẹ cháu có thể xảy ra chuyện gì không?...” Cô vội vàng chạy theo, tiếc là chỉ có tiếng sập cửa đáp lại cô.

Về mặt Tống Cẩn nặng nề vô cùng, cảm giác tim đập nhanh này đã từng xuất hiện vào 20 năm trước, lúc Tống Du sinh non. Lúc đó, bà cũng đã cảm nhận được nỗi đau đó.

Nhưng cảm giác lần đó không nghiêm trọng như lần này, vừa rồi cảm giác nghẹt thở khiến bà đang ngủ say cũng tưởng rằng mình đã chết rồi. Rốt cuộc là vì bà quá mệt nên gặp ác mộng, hay là Tống Du thật sự gặp chuyện chẳng lành?

Chắc chắn Tống Du đã gặp bất trắc rồi! Đây là trực giác! Bà run run gọi điện thoại cho người bạn ở trong nước, bên đó nói vài câu, khiến bà đau đớn nhắm mắt lại.

“Chúng ta ra sân bay.” Gắng gượng đi đến trước mặt Triệu Hàm Như, Tống Cẩn nói ra câu này, rồi đi vào thư phòng thu dọn tài liệu.

“Dì út, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Triệu Hàm Như có linh cảm chẳng lành.

“Thu dọn hành lý đi,” Tống Cẩn không ngẩng đầu lên, giọng điệu lạnh lẽo không chút tình cảm, “Cũng không cần dọn gì cả, lát nữa ra sân bay với dì luôn. Chuẩn bị tâm lý cho vững đi, mẹ cháu bị tai nạn giao thông, đang ở bệnh viện.”

“Sao thế được!” Tin dữ như sét đánh ngang tai, Triệu Hàm Như không thể tin vào tai mình, ngã quỵ xuống đất.

Vừa rồi mẹ còn dịu dàng hôn cô, sao giờ lại gặp tai nạn được chứ?

“Cháu có thể chọn tiếp tục rủ rựi ở đây khóc lóc, cũng có thể chọn đứng dậy đi cùng dì ra sân bay. Dì cho cháu 1 phút suy nghĩ.” Cảm xúc Tống Cẩn bây giờ đã xấu đến cực điểm, không có kiên nhẫn để dỗ dành đứa cháu gái này. Nhìn đứa con gái duy nhất của chị mình lại mềm yếu ở thời khắc mấu chốt thế này, bà cảm thấy vô cùng thất vọng.

Triệu Hàm Như không biết mình đã đến sân bay như thế nào, cũng không biết mình ngồi mười mấy tiếng đồng hồ trên máy bay quay về thành phố C ra sao. Cô chỉ cảm thấy mỗi 1 phút trôi qua dài như cả thế kỷ, hệt như cơn ác mộng mà cô không muốn đối mặt. Cô thật sự muốn rời khỏi thế giới tàn khốc này.

Tiếp đó, Triệu Hàm Như đã gặp được mẹ ở bệnh viện. Cô chần chừ không chịu bước lên, sao có thể là mẹ cô được chứ? Mẹ cô sao lại nằm thẳng đơ ở đó, còn đắp vải trắng nữa?

Tống Cẩn xúc tảm vài trắng lên, sau đó không chịu nổi nữa mà quay đầu đi, cổ nén tiếng khóc nức nở.

Đây là lần đầu tiên Triệu Hàm Như thấy một Tống Cẩn mạnh mẽ khóc nên rất bất ngờ. Dì út mạnh mẽ thế, sao lại khóc? Chẳng phải dì rất khinh bỉ đám con gái khóc lóc ỉ ôi sao? Cô còn chẳng khóc, sao dì lại khóc?

“Dì khóc cái gì!” Triệu Hàm Như luôn luôn yếu đuối, chưa từng dám lớn tiếng nói chuyện, giờ lại quát mắng Tống Cẩn dữ dội, “Cấm ngay! Không được khóc! Mẹ tôi không chết!”

Tống Cẩn kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cháu gái, lại trông thấy đôi mắt đỏ ửng, không có nước mắt của cô. Đứa cháu gái nhu nhược mà bà luôn thấy chướng mắt lần này lại không khóc.

Tống Cẩn đau xót, bước đến, ôm cô vào lòng, “Mẹ cháu đã đi rồi, cháu phải chấp nhận sự thật.”

“Dì nói bậy!” Triệu Hàm Như vẫn đứng thẳng, gương mặt trắng nõn nà chẳng hề có vẻ sợ hãi mềm yếu trước đây, mà trái lại, còn hết sức lạnh lùng mà kiên cường, “Không được rửa mẹ tôi!”

Tống Cẩn nhìn cháu gái, cổ nén nước mắt sắp chảy ra thì lạnh lùng nói, “Hậu sự của mẹ cháu nên làm gì, tự cháu cân nhắc đi. Nếu cháu vẫn tiếp tục thế này thì dì cũng không có thời gian đâu mà đứng đây dây dưa với cháu.”

Vừa dứt lời, bà đã hơi hối hận. Chị gái đột nhiên ra đi, ngay cả bà cũng không chấp nhận được, huống chi là Triệu Hàm Như, một đứa con gái vẫn luôn ý lại mẹ?

“Dì biết cháu rất yêu mẹ, nhưng cháu phải học cách mạnh mẽ, không được quên những kỳ vọng mà mẹ dành cho cháu...” Tổng Cẩn muốn an ủi cháu gái, nhưng bà chưa từng an ủi ai, lời an ủi này cũng chẳng có tác dụng.

Triệu Hàm Như vẫn im thin thít. Tổng Cẩn cũng im lặng. Khác với Triệu Hàm Như ngây ngô, mấy năm qua bà đã gặp phải quá nhiều cảnh sinh ly tử biệt, từ cha mẹ, đến chồng, rồi đến người chị, tất cả đều rời xa bà, mãi mãi không quay về nữa.

Bà từng cho rằng mình sẽ suy sụp mất, nhưng sau khi đau khổ qua rồi, cuộc sống vẫn tiếp tục. Bà giật mình nhận ra, hóa ra Trái Đất có mất đi ai cũng vẫn sẽ quay như trước, cuộc sống vẫn có thể tiếp tục bình thường.

Cuộc sống, vốn đã là cô độc.

Chẳng biết đã im lặng bao lâu, cuối cùng Triệu Hàm Như cũng mở miệng, cất giọng khàn khàn, hoàn toàn không giống cô của quá khứ.

“Là ai gây tai nạn cho mẹ cháu?” Cô vẫn đứng im, không ngẩng đầu.

“Là một tên tài xế xe tải mệt mỏi, lúc rẽ không chú ý thấy mẹ cháu đi ra khỏi ngõ. Mẹ cháu tử vong tại chỗ.” Chị gái bị đâm chết, dù Tổng Cẩn kiên cường nhưng lúc này cũng không nén được giọng nghẹn ngào.

“Tên đó có thể bị phán mấy năm tù?”

“Gây tai nạn, theo pháp luật ở đây thì nhiều nhất là ba năm.”

Lấy đi người mẹ cô yêu quý nhất mà chỉ cần ba năm là có thể chuộc tội rồi, liệu có ai cho rằng đây là mối làm ăn rất lời hay không?

9. Chương 9: Trẻ Mồ Côi

“Và Triệu Minh Vĩ sai người làm phải không?” Nếu mấy ngày nay không xảy ra chuyện gì thì cô vĩnh viễn cũng không thể tin được người chủ luôn dịu dàng gần gũi với cô lại có thể là hung thủ đứng sau màn này, “Là vì mẹ vẫn luôn cố gắng cứu bố, động vào lợi ích của bọn chúng?”

“Cháu nghĩ sao?” Giọng Tổng Cẩn vẫn lạnh băng, chưa kịp vui mừng vì đột nhiên Triệu Hàm Như thay đổi, thì mặt đã chợt biến sắc. Bà đi ra ngoài gọi vài cú điện thoại.

“Triệu Hàm Như, bây giờ cháu có thể bình tĩnh đứng đây nghe dì nói chuyện, dì rất mừng. Nhưng tình hình hiện giờ đã mất khống chế, chúng ta phải mau chóng xử lý xong chuyện mẹ cháu rồi rời khỏi đây.”

“Không, cháu muốn cứu bố.” Đây là điều mẹ vẫn luôn làm mà chưa hoàn thành được, cô tuyệt đối không thể lùi bước.

Tổng Cẩn im lặng vài phút, trên mặt hiện vẻ không nỡ nhưng vẫn nói, “Vừa rồi dì mới nghe tin, lúc này ba con đột ngột phát bệnh tim ở trong tù, đã qua đời rồi.”

Triệu Hàm Như quay lại nhìn bà, không tin nổi vào tai mình.

“Vô lý, cháu không tin! Cháu muốn gặp bố!” Triệu Hàm Như điên cuồng đẩy Tổng Cẩn, xông ra ngoài, nhưng còn chưa đi được mấy bước thì đã ngã quỵ xuống đất.

“Bác sĩ! Y tá!...”

“Có người ngất xỉu...”

“Nhanh...”

Triệu Hàm Như thấy mình như rơi vào giấc mộng kỳ lạ, trong mơ, ba mẹ vẫn dịu dàng cười với cô, ôm cô, hôn trán cô, nhưng rồi lại vẫy tay tạm biệt cô.

“Ba mẹ, hai người muốn đi đâu?” Lòng cô đầy hoảng loạn.

“Ba mẹ phải đi đến nơi rất xa, sau này không thể chăm sóc cho con gái yêu được, con phải mạnh mẽ lên...”

“Con gái cưng, ba mẹ mãi yêu con, một mình con phải khỏe mạnh...”

“Nhớ phải mạnh mẽ!”

“Đừng! Đừng bỏ con lại!” Cô gào khóc, gọi đến xé lòng, nhưng bóng dáng ba mẹ vẫn càng ngày càng mờ nhạt, cuối cùng thì biến mất!

“Đừng! Đừng đi!” Cô khóc lóc tỉnh giấc, mờ mịt nhìn trần nhà trắng như tuyết, khắp nơi là mùi nước sát trùng.

Cô nằm mơ sao? Đúng, chắc chắn là ác mộng.

“Cháu tỉnh rồi à?” Tống Cẩn mang đôi mắt sưng đỏ bước đến, vẻ mặt không có nhiều cảm xúc, “Bác sĩ nói cháu ngất xỉu do quá kích động, tỉnh thì sẽ không có vấn đề gì lớn nữa. Bây giờ chúng ta có rất nhiều chuyện phải giải quyết, cháu phải tỉnh táo lại ngay. Chuyện đầu tiên chính là lo tang lễ cho ba mẹ cháu...”

Triệu Hàm Như hung dữ nhìn dì út, hận đến mức muốn khâu miệng bà lại. Ba mẹ vẫn khỏe mạnh, sao lại có tang lễ gì chứ?

“Vì ba cháu qua đời, nên tất cả mọi tố cáo nhằm vào ba cháu đều bị hủy bỏ. Tất cả tài sản trên danh nghĩa của ba mẹ cháu bây giờ đều do cháu thừa kế, kể cả cổ phần.” Tống Cẩn làm như không nhìn thấy vẻ mặt của cháu gái, chỉ lo nói tiếp.

“Cháu phải nghĩ kỹ càng, bọn chúng trăm phương ngàn kế muốn đoạt được số cổ phần này, vì thế nên ba mẹ cháu mới chết. Hiện giờ cổ phần vào tay cháu rồi, tình cảnh của cháu chẳng tốt hơn ba mẹ cháu là bao, tính mạng lúc nào cũng gặp nguy hiểm. Cháu phải chuẩn bị tâm lý thật vững.”

Sao chúng dám? Sao bọn chúng dám? Hai mạng người! Chỉ để chiếm được cổ phần nhà cô mà chúng không tiếc cướp đi hai mạng người.

“Được thôi, vậy cháu sẽ ở yên đây, muốn mạng cháu thì cứ tới lấy bất cứ lúc nào.” Triệu Hàm Như cười thê lương, thể giới nhỏ bé trong cô đã sụp đổ, hoá thành tro bụi ngay từ đây. Cô cũng muốn đi theo ba mẹ, không muốn sống trên cuộc đời lạnh lẽo này nữa.

“Cháu thế này không thấy phụ lòng ba mẹ cháu sao? Để bảo vệ cháu, họ đã phải đưa cháu ra nước ngoài, còn chẳng kịp gặp mặt lần cuối. Chẳng lẽ họ lại hy vọng cháu từ bỏ tính mạng dễ dàng thế sao? Nếu giờ cháu vẫn giữ suy nghĩ như thế thì mặc kệ cháu, dì sẽ đi ngay lập tức. Dì không muốn tìm chết cùng loại người ngu xuẩn như cháu.” Tống Cẩn khinh thường nhìn đứa cháu gái, quả nhiên gỗ mục không thể dẻo.

Triệu Hàm Như hung dữ nhìn dì út, nhưng lại như bị dì mắng mà bưng tỉnh. Chuyện tiếp đó, cô đều nghe theo bà, tang lễ của Triệu Minh Hoàn và Tống Du được tổ chức chóng vánh. Từ đầu tới cuối, cô không hề rơi một giọt nước mắt nào, trong mắt chỉ đầy vẻ thù hận khiến người ta sợ hãi, không dám nhìn thẳng.

Người tới dự tang lễ của ba mẹ cô cũng không nhiều. Trước đó, tội danh bị tố cáo của Triệu Minh Hoàn đương nhiên đã khiến mọi người chọn xa lánh họ. Giờ vợ chồng họ đột ngột qua đời, người thông minh đều nhìn thấy ẩn tình trong đó. Bọn họ hoàn toàn không ngờ Triệu Minh Vĩ lại tàn nhẫn, độc ác đến thế.

Triệu Hàm Như không buồn để tâm đến tình người ấm lạnh của bọn họ. Dù toàn bộ người dân thành phố C tới tiễn ba mẹ cô thì sao chứ? Cô vẫn chẳng cảm thấy ấm áp chút nào. Dù không ai tới thì có sao đâu? Cô cũng chẳng để bụng, vì hai người cô yêu nhất đã mãi mãi đi xa rồi.

“Đứa trẻ đáng thương,” An Khả Quân trù mến ôm Triệu Hàm Như đang mặc bộ đồ tang vào lòng, “Mấy ngày nay cháu không ăn gì, nên dì mang ít cháo cá đến, cháu ăn chút đi.”

Triệu Hàm Như ngoan ngoãn gật đầu, ngồi bên cạnh cầm thìa ăn ài miêng, rồi đẩy ra không ăn nữa, tiếp tục quỳ trước linh đường ba mẹ.

“Mấy ngày nay cháu chẳng ăn gì cả, gầy trơ xương, ba mẹ cháu sao yên lòng được?” An Khả Quân là bạn thân của Tống Du, đau lòng xoa mắt, “Nếu con ngã xuống, dì An biết nói sao với mẹ con ở trên trời chứ?”

Triệu Hàm Như vẫn không phản ứng. An Khả Quân nhú mày, nháy mắt da hiệu với Trịnh Hiệu Dương đang ngồi buồn tẻ gần đó.

Trịnh Hiệu Dương nhìn Triệu Hàm Như, trong mắt hiện vẻ mắt kiên nhẫn, giả vờ không thấy ánh mắt của mẹ mình, tiếp tục chơi điện thoại.

An Khả Quân muốn nổi đóa nhưng bị chồng cản lại, “Cháu nó không muốn ăn đòn ép nữa.”

Trịnh Kính bước đến chỗ Triệu Hàm Như, “Hàm Như, chú không nói mấy lời an ủi nhiều nữa. Người thô tục như chú cũng không biết an ủi. Chú và ba cháu, dì An và mẹ cháu, cả đời đều là anh em tốt, chị em tốt. Sau này chú dì cũng sẽ đối xử với cháu như con gái ruột. Cháu đừng coi chú dì là người xa lạ, có chuyện gì cần chú dì giúp đỡ thì cứ nói.”

Triệu Hàm Như không đáp, chỉ gật đầu. Mấy ngày nay, may mà có nhà họ Trịnh giúp đỡ, phái người bảo vệ cho cô và giúp đỡ lo hậu sự, ân tình này cô không thể không nhận.

Trịnh Kính thở dài, vỗ vai cô, rồi dẫn vợ con về.

Tổng Cẩn bước tới cạnh cháu gái, “Triệu Minh Vĩ sẽ tới tìm cháu bàn về quyền giám hộ nhanh thôi. Lúc còn sống, mẹ cháu đã chỉ định dì, nếu cháu không đồng ý thì chúng ta có thể bàn bạc lại...”

“Không cần ạ.” Tổng Cẩn còn chưa kịp nói hết, Triệu Hàm Như đã dứt khoát cắt ngang lời bà.

Mấy ngày này, cả nhà Triệu Minh Vĩ vẫn chưa xuất hiện. Cô muốn xem bọn họ sẽ mang về mặt thể nào đến nói chuyện với cô.

10. Chương 10: Chết Tâm

Tổng Cẩn gật đầu, bà chọn Nhậm Hoài Quân làm luật sư cho mình, không phải vì ông là bạn bè, cũng chẳng phải ông nổi tiếng trong giới, mà quan trọng nhất là ông ở thành phố A.

Đây cũng là nguyên nhân bà ngàn dặm xa xôi, không tiếc tiền cũng phải mời được Nhậm Hoài Quân. Thậm chí bà còn không thể xác định được những luật sư ở thành phố C có bị người đứng sau màn mua chuộc hay không.

Cũng may lúc Tổng Du còn sống đã sắp xếp chu đáo mọi thứ, tất cả công văn pháp luật về kế thừa di sản, gần như năm nào chị ấy cũng thêm vào. Bất kể sau này Triệu Hàm Như có làm gì, thì cả đời nó vẫn có thể sống vô tư. Trước đây bà còn chế giễu Tổng Du lo bò trắng răng, bây giờ mới hiểu được tình mẫu tử lại có thể âm thầm tình tẻ đến thế.

Để bảo vệ lợi ích cho con gái, mười mấy năm qua Tổng Du chưa từng thả lỏng giây phút nào. Không ai cướp được những thứ chị ấy để lại cho con gái cả. Mẹ Tổng Cẩn ơn ưót. Con bé Triệu Hàm Như này, rốt cuộc có biết mẹ nó đã trả giá những gì vì nó không.

“Cháu gái của cô rất giống cô.” Nhậm Hoài Quân nhìn hai người đứng gần nhau như hai chị em thì cảm khái. Không hổ là cháu gái của Tổng Cẩn, bình tĩnh lý trí y như nhau. Nếu là người khác, phải chịu cú shock trước cái chết của cha mẹ thế này, chỉ e là đã khóc thành sông, không gượng dậy nổi rồi.

Tổng Cẩn thở dài, chỉ coi như ông đang đùa, “Nếu giống thật thì hay rồi. Bây giờ tôi phải dẫn nó qua Mỹ, chuyện sau này không có vấn đề gì chứ?”

“Tôi làm việc thì cô yên tâm đi.”

Triệu Hàm Như xách vali nhỏ gọn đứng sau Tổng Cẩn, vẻ mặt vô cảm nhìn cửa lớn biệt thự nhà họ Triệu từ từ đóng lại, khóa chốt, cứ như tất cả chẳng liên quan gì tới cô cả.

Đúng, tất cả mọi thứ ở đây đã không liên quan gì tới cô nữa. Cô gái ngây thơ hồn nhiên, được cha mẹ cưng chiều đó đã chết vào bữa tiệc 16 tuổi của cô rồi.

Mọi thứ của trước đây, ví dụ như hôm qua, đều đã qua rồi. Cũng có nghĩa là từ hôm nay, cuộc sống mới sẽ bắt đầu.

Từ nay về sau, cô phải cố gắng chống đỡ trái tim đã vỡ tan tành, sống trong thế giới dơ bẩn, chỉ có một đức tin là báo thù.

Mỗi thù hại cha giết mẹ không đội trời chung! Cô sẽ không bỏ cho bất kỳ kẻ nào đã từng hại ba mẹ cô.

“Đi thôi.” Tống Cẩn nhìn cháu gái, không muốn nán lại thành phố C thêm giây phút nào nữa. Thảm cảnh của Tống Du hiện rõ mồn một trước mắt, bà sợ mình chậm một bước sẽ bị những kẻ điên đó sẽ đuổi theo, chỉ có trở về địa bàn của mình mới là an toàn nhất.

Triệu Hàm Như không do dự nhấc chân đi, khiến Tống Cẩn hơi bất ngờ. Nhẽ ra con bé phải quỳ xuống đất khóc lóc thảm thiết, lắc đầu nói “Cháu không đi, cháu không đi...” chứ?

Đột nhiên quyết đoán như thế, quả nhiên làm dì út này không kịp trở tay. Đứa bé này thật sự đã thay đổi rồi sao?

Mấy ngày mệt mỏi liên tục, dù Tống Cẩn vốn luôn được xưng là người đàn bà thép thì cũng không chịu nổi. Mười mấy tiếng bay đường dài càng làm bà mệt mỏi hơn. Vừa về đến nơi bà chẳng thèm quan tâm cháu gái, đi thẳng vào phòng ngủ.

Triệu Hàm Như vẫn ngồi im bất động trên sofa từ lúc mặt trời ngả về Tây đến khi màn đêm buông xuống, rồi lại đến tận lúc những tia nắng ban mai đầu tiên chiếu vào nhà.

Tống Cẩn gấp một cái, cảm thấy sung sức thì mới ra khỏi phòng, lại lập tức hốt hoảng vì thấy Triệu Hàm Như vẫn giữ nguyên tư thế, cứ như muốn ngồi đến lúc trời đất biến mất vậy.

“Cháu ngồi thế này cả đêm sao? Chẳng phải trước đó dì đã nói phòng nào của cháu rồi sao?” Tống Cẩn cau mày trách mắng, vào phòng bếp pha một ly cà phê, “Cháu đừng tưởng mình có thể giống như xưa, mặc có người lo, ăn có người đút. Lớn rồi, phải học được cách lo cho mình, dì không phải mẹ cháu, không rảnh để dành cháu đâu...”

“Bao giờ dì rảnh? Cháu có chuyện muốn nói với dì.” Triệu Hàm Như đứng đưng cất lời lải nhải của dì út.

“Nói chuyện gì?” Tống Cẩn hơi sốt ruột. Từ trước đến nay, bà chưa bao giờ thích trẻ con, bất kể là chăm sóc trẻ sơ sinh, hay giao tiếp với thiếu nữ dậy thì như Triệu Hàm Như thì cũng đều khiến bà cảm thấy phiền phức.

“Nói chuyện của cháu. Cháu biết dì cũng chẳng thích cháu ở cùng dì. Cháu nhớ ba mẹ cháu cũng có nhà ở Mỹ, cháu muốn dọn ra đó ở.”

Tống Cẩn cười châm chọc, “Dì còn mong mà không được. Chỉ tiếc cháu vẫn là trẻ vị thành niên. Theo pháp luật quy định, cháu phải ở chung với người giám hộ.”

“Cháu hiểu.” Triệu Hàm Như cau mày, cắn môi, nếm mùi máu lan ra, giọng điệu và vẻ mặt nói chuyện vẫn không thay đổi gì.

Tống Cẩn nhìn cô cháu gái với vẻ nghiến ngấm, “Cháu thật sự muốn ở một mình?”

Triệu Hàm Như vô cảm ngồi đó, chẳng nói chẳng rằng.

“Yên tâm đi, chẳng bao lâu nữa sẽ như cháu mong muốn thôi. Chờ cháu khai giảng, dì sẽ dẫn cháu về nước, đến lúc đó cháu sẽ học ở thành phố A. Dì đã nhờ bạn chăm sóc cháu rồi, thế lực của đám người kia còn chưa mạnh tới mức đến tận thành phố A hại cháu. Huống chi mấy năm nay, cổ phần của cháu nằm trong tay dì, bọn họ hại cháu cũng chẳng được lợi lộc gì...”

“Cháu sẽ không về thành phố A học nữa.”

“Cháu nói gì? Chẳng phải cháu đã đỗ đại học A rồi sao? Dì nhớ mẹ cháu nói cháu vẫn luôn muốn học lịch sử ở đó cơ mà.”

“Cháu nói là cháu sẽ không về thành phố A, cũng sẽ không về nước vào lúc này.”

“Sợ?” Tống Cẩn nhướn mày, đúng là gỗ mục chẳng thể dẻo. Sao Tống Du và Triệu Minh Hoành lại sinh ra đứa con gái nhu nhược bất lực thế này?

“Cháu không học lịch sử mà sẽ học quản lý hoặc tài chính ở Mỹ. Trước khi chưa học thành tài, cháu tuyệt đối không về nước.” Triệu Hàm Như nhớ tới kỳ vọng của mẹ trước đây, sống mũi cay cay, nhưng đôi mắt khô cằn lại chẳng có giọt nước mắt nào.

“Cháu? Cháu ấy hả?” Tống Cẩn cười phá lên, “Con bé bánh bèo đơn thuần vô dụng giống cháu học cái này làm gì? Muốn về tiếp quả công ty nhà cháu sao? Cháu thế này chẳng lẽ không bị ăn tươi nuốt sống chắc?”

“Đó cũng là chuyện của cháu.” Triệu Hàm Như bình tĩnh nhìn dì út, rồi dời tầm mắt. Từ nay về sau, trừ mối thù cha mẹ, trái tim cô không thể chứa nổi bất cứ thứ gì nữa. Dù Tống Cẩn không ưa cô thì cũng chẳng liên quan gì đến cô nữa cả.

“Tùy cháu.” Tống Cẩn quả thật không quen nhìn đại tiểu thư được nuông chiều từ bé. Bà từng gặp rất nhiều cô chiêu chỉ biết cầm tiền cha mẹ cực khổ kiếm được để đi khắp nơi làm từ thiện, vợ lấy cái danh hay tiếng tốt cho mình, sau này lại tìm một chàng trai môn đăng hộ đối, sống cuộc sống của phu nhân. Đây cũng là con đường mà vợ chồng chị của bà đã trải sẵn cho nó. Ngay cả Triệu Hàm Như muốn học đại học nào, chị ấy cũng không can dự vào, vậy thì một dì út như bà có tư cách gì để xen vào?

11. Chương 11: Chết Tâm

Tống Cẩn gật đầu, bà chọn Nhậm Hoài Quân làm luật sư cho mình, không phải vì ông là bạn bè, cũng chẳng phải ông nổi tiếng trong giới, mà quan trọng nhất là ông ở thành phố A.

Đây cũng là nguyên nhân bà ngàn dặm xa xôi, không tiếc tiền cũng phải mời được Nhậm Hoài Quân. Thậm chí bà còn không thể xác định được những luật sư ở thành phố C có bị người đứng sau màn mua chuộc hay không.

Cũng may lúc Tống Du còn sống đã sắp xếp chu đáo mọi thứ, tất cả công văn pháp luật về kế thừa di sản, gần như năm nào chị ấy cũng thêm vào. Bất kể sau này Triệu Hàm Như có làm gì, thì cả đời nó vẫn có thể sống vô tư. Trước đây bà còn chế giễu Tống Du lo bò trắng răng, bây giờ mới hiểu được tình mẫu tử lại có thể âm thầm tình tẻ đến thế.

Để bảo vệ lợi ích cho con gái, mười mấy năm qua Tống Du chưa từng thả lỏng giây phút nào. Không ai cướp được những thứ chị ấy để lại cho con gái cả. Mất Tống Cẩn ươn ướt. Con bé Triệu Hàm Như này, rốt cuộc có biết mẹ nó đã trả giá những gì vì nó không.

“Cháu gái của cô rất giống cô.” Nhậm Hoài Quân nhìn hai người đứng gần nhau như hai chị em thì cảm khái. Không hổ là cháu gái của Tống Cẩn, bình tĩnh lý trí y như nhau. Nếu là người khác, phải chịu cú shock trước cái chết của cha mẹ thế này, chỉ e là đã khóc thành sông, không gượng dậy nổi rồi.

Tống Cẩn thở dài, chỉ coi như ông đang đùa, “Nếu giống thật thì hay rồi. Bây giờ tôi phải dẫn nó qua Mỹ, chuyện sau này không có vấn đề gì chứ?”

“Tôi làm việc thì cô yên tâm đi.”

Triệu Hàm Như xách vali nhỏ gọn đứng sau Tống Cẩn, vẻ mặt vô cảm nhìn cửa lớn biệt thự nhà họ Triệu từ từ đóng lại, khóa chốt, cứ như tất cả chẳng liên quan gì tới cô cả.

Đúng, tất cả mọi thứ ở đây đã không liên quan gì tới cô nữa. Cô gái ngây thơ hồn nhiên, được cha mẹ cưng chiều đó đã chết vào bữa tiệc 16 tuổi của cô rồi.

Mọi thứ của trước đây, ví dụ như hôm qua, đều đã qua rồi. Cũng có nghĩa là từ hôm nay, cuộc sống mới sẽ bắt đầu.

Từ nay về sau, cô phải cố gắng chống đỡ trái tim đã vỡ tan tành, sống trong thế giới dơ bẩn, chỉ có một đức tin là báo thù.

Mỗi thù hại cha giết mẹ không đội trời chung! Cô sẽ không bỏ cho bất kỳ kẻ nào đã từng hại ba mẹ cô.

“Đi thôi.” Tống Cẩn nhìn cháu gái, không muốn nán lại thành phố C thêm giây phút nào nữa. Thảm cảnh của Tống Du hiện rõ mồn một trước mắt, bà sợ mình chậm một bước sẽ bị những kẻ điên đó sẽ đuổi theo, chỉ có trở về địa bàn của mình mới là an toàn nhất.

Triệu Hàm Như không do dự nhắc chân đi, khiến Tống Cẩn hơi bất ngờ. Nhẽ ra con bé phải quỳ xuống đất khóc lóc thảm thiết, lắc đầu nói “Cháu không đi, cháu không đi...” chứ?

Đột nhiên quyết đoán như thế, quả nhiên làm dì út này không kịp trở tay. Đứa bé này thật sự đã thay đổi rồi sao?

Mấy ngày mệt mỏi liên tục, dù Tống Cẩn vốn luôn được xưng là người đàn bà thép thì cũng không chịu nổi. Mười mấy tiếng bay đường dài càng làm bà mệt mỏi hơn. Vừa về đến nơi bà chẳng thèm quan tâm cháu gái, đi thẳng vào phòng ngủ.

Triệu Hàm Như vẫn ngồi im bất động trên sofa từ lúc mặt trời ngả về Tây đến khi màn đêm buông xuống, rồi lại đến tận lúc những tia nắng ban mai đầu tiên chiếu vào nhà.

Tống Cẩn ngáp một cái, cảm thấy sung sức thì mới ra khỏi phòng, lại lập tức hốt hoảng vì thấy Triệu Hàm Như vẫn giữ nguyên tư thế, cứ như muốn ngồi đến lúc trời đất biến mất vậy.

“Cháu ngồi thế này cả đêm sao? Chẳng phải trước đó dì đã nói phòng nào của cháu rồi sao?” Tống Cẩn cau mày trách mắng, vào phòng bếp pha một ly cà phê, “Cháu đừng tưởng mình có thể giống như xưa, mặc có người lo, ăn có người đút. Lớn rồi, phải học được cách lo cho mình, dì không phải mẹ cháu, không rảnh để dành cháu đâu...”

“Bao giờ dì rảnh? Cháu có chuyện muốn nói với dì.” Triệu Hàm Như đứng đưng cắt lời lải nhải của dì út.

“Nói chuyện gì?” Tống Cẩn hơi sốt ruột. Từ trước đến nay, bà chưa bao giờ thích trẻ con, bất kể là chăm sóc trẻ sơ sinh, hay giao tiếp với thiếu nữ dậy thì như Triệu Hàm Như thì cũng đều khiến bà cảm thấy phiền phức.

“Nói chuyện của cháu. Cháu biết dì cũng chẳng thích cháu ở cùng dì. Cháu nhớ ba mẹ cháu cũng có nhà ở Mỹ, cháu muốn dọn ra đó ở.”

Tống Cẩn cười châm chọc, “Dì còn mong mà không được. Chỉ tiếc cháu vẫn là trẻ vị thành niên. Theo pháp luật quy định, cháu phải ở chung với người giám hộ.”

“Cháu hiểu.” Triệu Hàm Như cau mày, cắn môi, nếm mùi máu lan ra, giọng điệu và vẻ mặt nói chuyện vẫn không thay đổi gì.

Tống Cẩn nhìn cô cháu gái với vẻ nghiến ngấm, “Cháu thật sự muốn ở một mình?”

Triệu Hàm Như vô cảm ngồi đó, chẳng nói chẳng rằng.

“Yên tâm đi, chẳng bao lâu nữa sẽ như cháu mong muốn thôi. Chờ cháu khai giảng, dì sẽ dẫn cháu về nước, đến lúc đó cháu sẽ học ở thành phố A. Dì đã nhờ bạn chăm sóc cháu rồi, thế lực của đám người kia còn chưa mạnh tới mức đến tận thành phố A hại cháu. Huống chi mấy năm nay, cổ phần của cháu nằm trong tay dì, bọn họ hại cháu cũng chẳng được lợi lộc gì...”

“Cháu sẽ không về thành phố A học nữa.”

“Cháu nói gì? Chẳng phải cháu đã đỗ đại học A rồi sao? Dì nhớ mẹ cháu nói cháu vẫn luôn muốn học lịch sử ở đó cơ mà.”

“Cháu nói là cháu sẽ không về thành phố A, cũng sẽ không về nước vào lúc này.”

“Sợ?” Tống Cẩn nhướng mày, đúng là gõ mực chẳng thể đeo. Sao Tống Du và Triệu Minh Hoành lại sinh ra đứa con gái nhu nhược bất lực thế này?

“Cháu không học lịch sử mà sẽ học quản lý hoặc tài chính ở Mỹ. Trước khi chưa học thành tài, cháu tuyệt đối không về nước.” Triệu Hàm Như nhớ tới kỳ vọng của mẹ trước đây, sống mũi cay cay, nhưng đôi mắt khô cằn lại chẳng có giọt nước mắt nào.

“Cháu? Cháu ấy hả?” Tống Cẩn cười phá lên, “Con bé bánh bèo đơn thuần vô dụng giống cháu học cái này làm gì? Muốn về tiếp quả công ty nhà cháu sao? Cháu thế này chẳng lẽ không bị ăn tươi nuốt sống chắc?”

“Đó cũng là chuyện của cháu.” Triệu Hàm Như bình tĩnh nhìn dì út, rồi dời tầm mắt. Từ nay về sau, trừ mối thù cha mẹ, trái tim cô không thể chứa nổi bất cứ thứ gì nữa. Dù Tống Cẩn không ưa cô thì cũng chẳng liên quan gì đến cô nữa cả.

“Tùy cháu.” Tống Cẩn quả thật không quen nhìn đại tiểu thư được nuông chiều từ bé. Bà từng gặp rất nhiều cô chiêu chỉ biết cầm tiền cha mẹ cực khổ kiếm được để đi khắp nơi làm từ thiện, vợ lấy cái danh hay tiếng tốt cho mình, sau này lại tìm một chàng trai môn đăng hộ đối, sống cuộc sống của phu nhân. Đây cũng là con đường mà vợ chồng chị của bà đã trải sẵn cho nó. Ngay cả Triệu Hàm Như muốn học đại học nào, chị ấy cũng không can dự vào, vậy thì một dì út như bà có tư cách gì để xen vào?

12. Chương 12: Chịu Trách Nhiệm

Triệu Hàm Như ngây thơ như thế chẳng qua là do tính cách cô đơn thuần không hiểu sự đời, nhưng không có nghĩa là IQ thấp, nếu không cũng đã chẳng đậu trường đại học tốt nhất trong nước khi chỉ mới 16 tuổi. Tống Du luôn cho con một nền giáo dục tốt nhất, nên cô từ bé đã có thể nói trôi chảy tiếng Anh Mỹ. Tuy vậy, có thể hoàn toàn dung nạp được văn hóa Mỹ hay không thì còn chưa chắc.

Tống Cẩn không phải Tống Du, không thể lúc nào cũng nghĩ cho đứa cháu gái này, hướng chỉ bà vẫn luôn tôn thờ chân lý “vật tranh trời chọn, kẻ thích ứng được mới là người sống sót”. Bà cho rằng nền giáo dục tốt nhất chính là bản thân tự rèn luyện và va chạm trong xã hội.

“Cháu muốn học cái gì thì tùy cháu, nhưng năm nay không kịp rồi, chuẩn bị kỹ lưỡng để năm sau thi SAT. Trước tiên cứ xin vào một trường tốt đã rồi tính tiếp. Nếu cháu cần giáo viên dạy thêm thì dì sẽ mời giáo viên giỏi nhất cho cháu.” Tống Cẩn là người bận rộn, không thể phí sức lực vào những chuyện gia đình thế này.

“Cảm ơn dì, cháu sẽ cố gắng không gây phiền phức cho dì.” Triệu Hàm Như bình thản cảm ơn, giọng điệu khách sáo, không có nhiều cảm tình.

Tống Cẩn thấy hơi lạ lẫm, bà vẫn thích những bé gái độc lập bình tĩnh. Nhưng thấy Triệu Hàm Như ngày thường luôn điềm đạm đáng yêu giờ lại thành ra thế này, bà lại có cảm giác là lạ không nói nên lời.

Thời gian Triệu Hàm Như ở chung với Tống Cẩn trong ngày cũng không nhiều. Bà không giỏi chuyện bếp núc, ba bữa cơm đều giải quyết ở ngoài. Còn cô, mỗi ngày lại chỉ ru rú trong phòng học bài, hoặc là chạy sang lớp này lớp kia để học bổ túc. Ngoại trừ thỉnh thoảng ra ngoài đi WC ra, hai người gần như còn chẳng có cơ hội thấy mặt nhau. Đôi khi Tống Cẩn thậm chí còn quên trong nhà có “người ngoài”.

Ví dụ như lúc này...

“A, Jerry, anh giỏi quá!”

“Ginny, em là nữ hoàng của anh...”

Đôi nam nữ đang hôn nhau nóng bỏng, kéo kà kéo kẹt đẩy cửa vào thì gặp Triệu Hàm Như đang bê ly cà phê, chuẩn bị về phòng.

Ba người sững sờ, người đàn ông tóc vàng da trắng phản ứng đầu tiên, chẳng những không thấy xấu hổ mà còn tươi cười chào hỏi, “Hi!”

Tổng Cẩn lúng túng. Từ trước tới nay, bà luôn ra vẻ phụ huynh đỉnh cao với Triệu Hàm Như, nhưng giờ lại quần áo xốc xếch, còn đu lên người đàn ông, đầu thể ra vẻ như vậy đưa cháu gái được nữa.

Triệu Hàm Như đỏ mặt nhưng vẫn giữ bình tĩnh, thậm chí còn gật đầu chào lại, “Hai người cứ tiếp tục.”

Nếu như là cô của quá khứ thì chỉ e là đã sợ hãi thét chói tai từ lâu rồi. Triệu Hàm Như về phòng mở cửa sổ để xua tan hơi nóng trên mặt. Triệu Minh Hoành và Tống Du là tuýp người bảo thủ, tuy yêu nhau nồng nàn nhưng lại không có hành động phóng đảng thể này trước mặt cô. Ba mẹ bảo vệ cô rất kỹ, cũng không cho cô qua lại với đám nhà giàu ăn chơi lêu lổng. Ngoại trừ mối tình đầu chớm nở với Trương Gia ra, ngay cả bạn bè của cô cũng vô cùng sạch sẽ.

Chỉ tiếc xã hội không phải căn phòng tiệt trùng, cô bắt đầu nhận ra giống như lời Tống Cẩn nói. Mái nhà ẩm cứng mà ba mẹ xây cho cô đã sụp đổ, cô phải sống tiếp, sống vì thù hận, vậy thì cũng chỉ có thể thích ứng xã hội dơ bẩn này. Ánh mắt cô lại điềm tĩnh và lạnh lùng như trước.

“Cốc cốc!” Tiếng gõ cửa cắt ngang dòng suy nghĩ của cô.

“Mời vào.” Triệu Hàm Như không quay đầu lại, vẫn chăm chú đọc sách.

“À, chuyện đó...” Tống Cẩn vẫn hơi xấu hổ, mặc dù biết rõ bà không cần giải thích gì cả, nhưng vẫn chịu không nổi phải đi vào nói vài câu gì đó.

“Dì không cần giải thích đâu, đây là cuộc sống của dì, dì có tự do của mình, không cần để ý đến cháu. Nếu dì thấy ngại thì cháu có thể dọn ra ngoài sống.” Triệu Hàm Như ngẩng đầu nhìn dì út, tỏ vẻ mình nghiêm túc, giọng điệu bình tĩnh đều đều.

Tống Cẩn hơi hốt hoảng, dáng vẻ lúc này của cháu gái khiến bà nhớ tới người chỉ chị lớn hơn bà vài phút, nhưng lại là người mà bà luôn sùng bái. Chị ấy vẫn luôn tỏ ra thản nhiên bình tĩnh như thế, cứ như trên thế giới này không có chuyện gì có thể làm khó được chị ấy vậy...

Tống Cẩn cố nén cảm xúc đau đớn, “Dì không đến để giải thích gì cả, chỉ muốn nhắc nhở cháu là dì đã trưởng thành rồi, có khả năng nắm chắc con đường sinh hoạt của mình trong tương lai, nhưng cháu thì chưa, cháu vẫn còn trẻ con, không thể làm như dì... ừm... Cháu hiểu mà.”

“Cháu hiểu, chỉ cho quan đốt lửa, không cho dân thấp đèn.” Triệu Hàm Như cong môi, cười chế nhạo.

Đại luật sư Tống Cẩn á khẩu, “Tiếng Trung giỏi đấy.”

“Dì yên tâm, cháu không hứng thú gì mấy chuyện đó, cũng chẳng lãng phí thời gian với nó.” Triệu Hàm Như bình thản ngậm ra lệnh đuổi khách, cứ như muốn nói cô cũng không muốn lãng phí thời gian thảo luận mấy vấn đề vớ vẩn này với Tống Cẩn.

“Ồ? Thế cậu bạn trai trong nước thì sao?” Cháu gái càng có thái độ này thì Tống Cẩn càng tò mò, mở mắt nhìn đứa cháu.

“Chia tay rồi.” Triệu Hàm Như lạnh nhạt đáp, cũng không hề sợ, mà còn chẳng có chút đau lòng nào khi nhắc đến Trương Gia, cứ như đó đã là chuyện của kiếp trước rồi. Thỉnh thoảng, cô lại cảm thấy trái tim mình đã hoàn toàn thối rữa, nên mới mất đi cảm giác đau đớn.

“Cháu còn nhỏ, sau này sẽ tìm được người thích hợp hơn.” Tống Cẩn đồng tình vỗ vai cháu gái.

“Tại sao dì lại nghĩ cháu cần được an ủi? Không còn chuyện gì nữa thì thôi, cháu muốn học bài tiếp.”

“Cháu...” Tống Cẩn trở mắt. Bà chợt nhận ra một Triệu Hàm Như ngây ngô của quá khứ hình như đáng yêu hơn nhiều. Sao lại có người hoàn toàn biến thân thể này chứ?

“Dì liên hệ bác sĩ giúp cháu nhé.” Tống Cẩn chợt nhận ra bà vẫn luôn lo là vấn đề tâm lý của Triệu Hàm Như. Biến cố quá lớn trong đời sẽ tạo ảnh hưởng rất lớn với một người có tâm lý khỏe mạnh, có người tự sát, có người tâm lý trở nên vụn vỡ, cũng có người tình tính thay đổi nhanh chóng, giống như Triệu Hàm Như vậy.

Sau khi ba mẹ con bé qua đời, bà được coi là chỗ dựa duy nhất, nhưng thái độ của bà lại không tốt, nếu không ép nó phải trưởng thành ngay tức khắc thì lạnh lùng làm lơ nó. Chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi, nó đã thành ra thế này, nguyên nhân chủ yếu là vì bà, người làm dì này đã gây ra.

Ánh mắt Tống Cẩn đầy vẻ áy náy, dù thế nào thì bà cũng vẫn là người có quan hệ ruột thịt duy nhất với nó trên đời này.

“Không cần đâu, cháu rất khỏe.” Triệu Hàm Như viết viết vẽ vẽ vào sách vở, cũng không ngẩng đầu lên.

“Trước đó là do dì lơ là, dì mong...”

“Cháu chỉ có một tâm nguyện, chính là báo thù cho ba mẹ. Trước khi thực hiện được điều đó, cháu sẽ không phân tâm vì bất cứ kẻ nào hay bất cứ chuyện gì, kể cả gặp bác sĩ tâm lý. Cháu không muốn lãng phí thời gian vào việc đó.”

“Ba mẹ cháu cũng hy vọng cháu sống khỏe mạnh. Lòng mang thù hận sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe...” Tống Cẩn cặn lời, trước đây chính bà đã châm chọc mỉa mai Triệu Hàm Như. Nhưng nếu biết nó sẽ thành ra thế này, thì dù thế nào bà cũng phải dịu giọng che chở cho nó như Tống Du.

“Dì út, cháu sẽ tự chịu trách nhiệm về bản thân.” Dứt lời, Triệu Hàm Như cũng không nói thêm gì nữa.

13. Chương 13: Tâm Sự

Triệu Minh Vĩ quăng cái ly xuống đất, “Tống Cẩn thật đáng ghét, rõ ràng bà ta muốn đứng về phía Trịnh Kính mà. Nhưng Trịnh Kính là cái thá gì chứ? Trong tay có chút cổ phần nào. Nếu không có Tống Cẩn ủng hộ thì ông ta có thể lên làm chủ tịch Hội đồng quản trị sao? Đều tại mấy tên ngu xuẩn kia! Nếu lúc đó Triệu Minh Hoành không chết trong tù thì lão ta đã bị định tội rồi, cổ phần của lão ta đã sớm thuộc về bố, đâu đến lượt Triệu Hàm Như thừa kế! Mỡ đến miệng còn rơi, trận này chúng ta bày ra đúng là uống phỉ, chỉ tổ cú kêu ma ăn!”

Triệu Cương, con trai duy nhất của Triệu Minh Vĩ cẩn thận nhìn bốn phía: “Ba nói nhỏ chút, việc này không thể để người khác biết được. Con cũng cảm thấy chuyện này rất kỳ lạ. Chúng ta hoàn toàn không động tay động chân, đang yên đang lành sao bác lại chết được? Nghe nói lúc bác vừa biết tin Tống Du chết thì mới chết? Có phải là tự sát không? Vì như vậy không bị định tội, có thể để lại tài sản cho Triệu Hàm Như.”

Triệu Minh Vĩ gật đầu: “Với tính cách chiều chuộng vô độ của vợ chồng bọn họ đối với Triệu Hàm Như mà nói thì đúng là có khả năng này. Nhưng con người lão ta rất ham sống sợ chết, không thể tự sát như vậy được?”

Là anh em biết bao nhiêu năm, Triệu Minh Vĩ tự nhận hiểu rất rõ tính cách của anh trai. Lúc ấy, Triệu Minh Hoành hẳn phải nghĩ trăm phương ngàn kế ra khỏi đó, bảo vệ Triệu Hàm Như mới đúng, sao có thể dễ dàng tìm cái chết như vậy được: “Huống hồ tự sát trong tù đâu dễ như vậy?”

“Chẳng lẽ còn có người khác chen chân vào?”

“Lúc Triệu Minh Hoành chết, ba có đi xem thi thể của lão ta, quả thật trên người không có bất kỳ vết thương nào, báo cáo pháp y cũng nói chết do đau tim.”

“Bác quả thật là có bệnh tim, chẳng lẽ thật sự chỉ là đột tử thôi sao?”

“Sớm không chết muộn không chết, sao lại có thể chết đúng lúc vậy được?”

“Ý trời! Ý trời!” Triệu Minh Vĩ bẻ cổ tay thở dài. Bày trận lâu như vậy, ai ngờ ông trời lại không giúp ông ta.

Triệu Tuyết Như ghen ghét: “Hồi cho con ngu Triệu Hàm Như rồi! Bây giờ nó thừa kế nhiều tài sản như vậy, trốn ra nước ngoài, hằng ngày ăn chơi nhảy múa...”

“Nếu nó cứ trốn ở nước ngoài cả đời thì cũng là chuyện tốt.” Triệu Minh Vĩ hơi chột dạ. Dù biết rõ cô cháu gái này yếu đuối bất tài, nhưng ánh mắt trước khi cô rời đi vẫn khiến ông ta hơi sợ hãi. Về hận thù khắc cốt ghi tâm đến chết không quên khiến ông ta chỉ nghĩ đến thôi đã toát mồ hôi lạnh rồi.

“Ba, đừng nói ba sợ con ngu kia đấy nhé.” Triệu Tuyết khề nhếch mép, vẻ mặt khinh bỉ, “Nó biết sự thật thì sao? Còn chẳng phải suốt ngày chỉ biết khóc lóc ư? Bây giờ nó không còn chỗ dựa nữa thì có thể làm được gì chứ?”

“Con đừng xem thường nó! Dù sao thì nó cũng là con của Triệu Minh Hoành và Tống Du. Nếu không diệt cỏ diệt tận gốc thì ba không thể yên tâm được. Tiếc là giờ nó đang trốn ở nước ngoài rồi...” Triệu Minh Vĩ thở dài.

“Nếu nó cứ trốn mãi ở nước ngoài thì thôi. Một khi nó về nước, chúng ta nhất định phải hành động. Các con phải nhớ kỹ cho ba, phải chú ý nhất cử nhất động của nó, không thể để xảy ra bất kỳ sơ sót nào.”

“Vậy Tống Cẩm thì sao? Bọn con có phải để ý bà ta không?”

“Bà ta sao? Không cần thiết, bà ta là loại đàn bà hám lợi, tính mạng quan trọng hơn bất cứ thứ gì, hoàn toàn không muốn báo thù cho Tống Du. Con không thấy bà ta chuồn nhanh hơn bất kỳ ai sao?” Triệu Minh Vĩ thoải mái tựa lưng ra sau, hoàn toàn không coi Tống Cẩm ra gì. Người ông kiêu kỳ chính là bà chị dâu đã thành nắm tro kia kìa. Lúc còn sống, bà ta có thể sắp xếp thỏa đáng tất cả, ai biết bà ta còn chiêu gì sau này không.

“A!” Triệu Hàm Như hét thất thanh, choàng tỉnh giấc. Trong mơ cô gào thét ầm ĩ, nhưng thực tế lại không phát ra được âm thanh gì, chỉ hơi há miệng thở gấp. Cô nhắm mắt lại, hốc mắt khô khốc không chảy được dù chỉ một giọt nước mắt.

Trong giấc mơ của cô, cái chết của ba mẹ xuất hiện vô cùng chân thật, rõ ràng đã trôi qua đã lâu như vậy mà vẫn như mới hôm qua, một năm qua, tối nào cô cũng thấy ác mộng.

Triệu Hàm Như xuống giường, bật đèn bàn. Lúc này ở Chicago mới chỉ ba giờ sáng, cô vào phòng tắm dùng nước lạnh rửa mặt qua loa. Nước lạnh khiến cô tỉnh hẳn. Pha xong một cốc cà phê, một ngày mới lại sắp bắt đầu với cô rồi.

Tống Cẩm mở cửa đi vào, khách hàng của bà xảy ra chút việc gấp. Bà vừa mới xử lý xong xuôi, chuẩn bị ngủ bù thì nhìn thấy cháu gái đã bắt đầu chuẩn bị chào đón ngày mới, liền thấy quái lạ: “Sớm vậy đã chuẩn bị học rồi à?”

Triệu Hàm Như đáp qua loa: “Vâng, dì nghỉ sớm đi.”

“Mấy ngày nữa cháu phải đến trường báo danh rồi, đã chuẩn bị xong hết chưa?” Chắc do quá phấn khích nên tám xong lại càng tỉnh hơn, Tống Cẩm không tài nào ngủ ngay được, bèn khoác áo ngủ ngồi xuống cạnh giường Triệu Hàm Như.

“Không cần chuẩn bị gì hết.”

Tống Cẩm lắc đầu cười: “Cũng đúng, ai mà ngờ mẹ cháu đã mua nhà ở đó từ trước rồi. Như thế cũng tốt, cháu không cần lo xin vào ký túc. Ấy, chắc không phải vì có nhà ở đấy nên cháu mới xin vào Học viện Thương mại St đấy chứ?”

Triệu Hàm Như im lặng mấy giây, coi như thừa nhận: “Nơi đó cũng gần phố Wall nữa.”

Ý nói là tương lai cô sẽ ở lại đó làm việc. Hai người đã ở cùng nhau một năm, dù không hay chạm mặt, nhưng Tống Cẩm cũng đã quen quãng thời gian cùng sống với cô. Nghĩ đến mấy ngày nữa cô sẽ phải rời đi, không quay lại nữa, trong lòng bà khó tránh khỏi mất mát. Lúc này, cuối cùng bà cũng bắt đầu hiểu được tâm trạng lưu luyến của chị gái.

Chắc chắn, đúng là... tự dừng chuốc khổ vào người. Khổ cực nuôi con đến lớn, đến lúc nó nói đi là đi luôn, cũng không thềm quay đầu lại lấy một cái.

“Sau khi cháu đi, dì phải tự chăm sóc bản thân cho tốt đấy.” Triệu Hàm Như không nhìn bà, chỉ uống cà phê trong cốc, nhìn chằm chằm đèn bàn trước mặt: “Uống rượu ít thôi, đừng làm việc đến khuya nữa. Dì

cũng có tuổi rồi, sức khỏe không được như xưa. Tập trung yêu đương đi, nói không chừng có thể tìm được mùa xuân thứ hai đó. Cháu nghĩ chú ở trên trời nếu có linh thiêng cũng hy vọng dì sống thật tốt vì chú ấy.”

Tuổi đã cao mà còn bị cô nhóc như Triệu Hàm Như dạy dỗ, Tống Cẩn không thể nói được mình khó chịu bao nhiêu. Nhưng lúc này bà đang bị nỗi buồn ly biệt vây khốn, chỉ lúng túng giật mình chứ không nói gì thêm. Cho đến khi Triệu Hàm Như nhắc tới chồng trước, bà mới thấy nao nao: “Cháu biết chuyện của chú dì?”

“Lúc chú qua đời, cháu đã từng nghe mẹ cháu nhắc đến một lần.” Khi đó cô còn quá nhỏ, hoàn toàn không có hứng thú với mấy chuyện như vậy. Sau này cô trở mặt với Tống Cẩn nên cũng không hỏi nhiều về chuyện của bà.

Tống Cẩn vốn không thích tâm sự chuyện riêng, vậy mà bây giờ lại bắt đầu nói về cuộc hôn nhân của mình: “Ông ấy là đàn anh của dì ở Học viện luật, hơn dì ba tuổi, thật sự là người vô cùng ưu tú... Có ngại dì hút thuốc không?”

“Có ạ. Hút thuốc không tốt cho sức khỏe, sau này bỏ được thì dì bỏ đi.”

Đã lâu rồi bà không được nghe những lời quan tâm thế này, chỉ có người thân mới quan tâm bà như vậy. Nhưng người thân của bà cũng chỉ còn đứa trẻ này thôi.

Trong khoảnh khắc đó, Tống Cẩn đột nhiên muốn khóc: “Ông ấy không hút thuốc lá, dì cũng mới học hút sau khi ông ấy đi. Lúc đầu, dì thực tập ở chỗ của ông ấy, sau đó làm trợ lý luật sư. Rồi sau nữa, bọn dì đến với nhau như lẽ đương nhiên... Sau này, dì và ông ấy mở một văn phòng luật sư cùng với mấy người bạn. Thật ra dì cũng không ghét trẻ con, cũng từng muốn có một đứa bé, nhưng ai ngờ ông ấy lại đột nhiên...”

Tống Cẩn không thể khống chế cảm xúc của mình để nói tiếp, đành im lặng thở dài.

Triệu Hàm Như nghe nói chú mất trong một vụ xả súng ngoài ý muốn. Khi đó Tống Cẩn gần như suy sụp. Tống Du còn phải vội vàng vàng bay qua chăm sóc bà mấy tháng.

Cô nhắm lại mắt, không ai hiểu rõ nỗi đau những người thân yêu nhất đột ngột qua đời hơn cô. Người hôm qua còn ôm hôn bạn, chỉ trong một đêm đã rời xa bạn.

Hai người cô yêu nhất trên đời, nói đi là đi luôn.

“Lúc ấy, dì vô cùng đau khổ, dù ở văn phòng hay ở nhà, dường như nơi nào dì cũng trông thấy bóng dáng của ông ấy. Trong phòng làm việc của ông ấy có cái bàn của ông ấy, cốc của ông ấy, cà phê mà ông ấy thích uống... Trong tủ quần áo có quần áo của ông ấy, trong tủ giày có giày của ông ấy, trên sách của dì vẫn còn chú thích của ông ấy... Như thế ông ấy vẫn luôn ở bên cạnh dì, nhưng dì lại vĩnh viễn không thể nhìn thấy ông ấy nữa rồi. Dì chỉ biết khóc đến thiếp đi, tỉnh dậy lại khóc, chẳng biết qua bao lâu, bắt đầu ngơ ngác lao vào công việc. Cũng may vẫn còn có công việc cứu vớt dì. Chỉ có lúc làm việc thì dì mới có thể tạm quên ông ấy, bận rộn là thuốc giảm đau tốt nhất. Hàm Như, cháu thấy có đúng không?”

“Có lẽ vậy.” Triệu Hàm Như từ chối cho ý kiến.

14. Chương 14: Nhập Học

“Dì biết quan hệ giữa chúng ta cũng không thân thiết, trước kia dì còn ghét cháu yếu đuối bất tài, suốt ngày chỉ chằm chọc khiêu khích cháu, nên đương nhiên cháu sẽ không thân thiết với dì. Nhưng bây giờ, cháu rất giống dì lúc ấy. Có lúc nhìn thấy cháu, dường như dì thấy bản thân trong quá khứ. Dì không muốn cháu chìm trong đau khổ, nhưng cũng không biết phải làm thế nào để giúp cháu. Nhưng dì muốn nói cho cháu biết, một năm qua, cháu đã hoàn toàn thay đổi cách nhìn của dì đối với cháu. Không phải ai cũng có thể xin vào Học viện Thương mại St được, nỗ lực của cháu trong một năm qua không phải người bình thường nào cũng làm được. Cháu thật sự rất ưu tú! Dì rất tự hào về cháu, ba mẹ cháu nhất định cũng sẽ kiêu ngạo

về cháu.” Tổng Cẩn chân thành nói. Bà cũng không thể ngờ Triệu Hàm Như sẽ lại thay đổi nhiều như vậy, cũng không ngờ sẽ có một ngày mình tự hào về cô.

“Có lẽ thật ra ba mẹ cháu vẫn luôn muốn cháu học tài chính hoặc quản trị...” Nhớ tới những lời trước đây của mẹ, ánh mắt Triệu Hàm Như trở nên hốt hoảng.

“Bọn họ hy vọng cháu không ngừng cố gắng vì mục tiêu của bản thân, nhưng cũng hy vọng cháu hạnh phúc, Đừng ép bản thân gánh vác quá nhiều thứ không nên gánh vác, ví dụ như thù hận, như vậy sẽ ảnh hưởng đến cuộc đời của cháu sau này.” Phải mất rất nhiều năm thì Tổng Cẩn mới ngộ ra được chân lý này, bà không muốn cô giẫm lên vết xe đổ của bà.

Vừa nhắc tới thù hận, ánh mắt Triệu Hàm Như lập tức trở nên lạnh lẽo. Đúng vậy, đây mới chỉ là bước đầu tiên! Cô nhất định phải cố gắng để leo lên trên đỉnh cao, khiến tất cả những người làm tổn thương cô phải trả giá đắt.

Tổng Cẩn im lặng. Nhìn ánh mắt của cô, bà biết cô không hề để tâm đến lời bà: “Cháu cũng đã sắp lên đại học, rồi cháu sẽ nhận ra trên đời này còn có rất nhiều người và những điều tốt đẹp, đáng để cháu trân trọng. Sang năm là cháu đủ tuổi trưởng thành rồi. Đến lúc đó, cháu có thể ra ngoài, uống chút rượu với bạn bè, yêu đương, cảm nhận những điều đẹp đẽ trong cuộc sống...”

Tổng Cẩn không biết phải nói gì nữa. Về mặt Triệu Hàm Như suốt ngày lạnh như tiền, bà hoàn toàn không thể tưởng tượng được đáng về lúc yêu đương của cô. Ông trời cho cô ngày thơ mười sáu năm, rồi lại cướp đi tất cả ngày thơ vui vẻ đó chỉ trong một đêm: “Có lúc, dì thật sự hy vọng cháu cứ mãi ngốc nghếch như cũ. Mẹ cháu nói không sai, trẻ con nên ngày thơ đơn thuần thì hơn.”

Triệu Hàm Như khó tin nhìn bà, tuy không nói gì, nhưng trong ánh mắt lại đầy vẻ châm biếm, như đang muốn nói: “Có phải dì điên rồi hay không?”

“Cháu cảm thấy cháu như vậy rất tốt.” Triệu Hàm Như đứng trước cửa sổ ngắm nhìn bóng đêm thăm thẳm ngoài cửa sổ: “Cháu chỉ hận mình không trưởng thành sớm hơn. Nếu trước đây cháu có suy nghĩ như hiện giờ thì chắc có lẽ cháu đã có thể giúp ba mẹ giữ vững Triệu thị, cũng có thể tiếp tục ở bên họ.”

Đêm này qua đêm khác, cô phải chịu đựng nỗi đau giằng xé, đục khoét trái tim. Lần lượt mất đi hai người thân nhất, chính nỗi đau khổ ấy đã đổi lấy sự trưởng thành của cô bây giờ.

Cô nhìn chăm chăm vào màn đêm, hy vọng có thể ở trong thấy hai người cô yêu nhất ở bên kia màn đêm, để cô được gặp lại họ, dù chỉ một lần thôi cũng được...

Cô sờ lên khuôn mặt bị gió đêm thổi lạnh, nhưng vẫn khô ráo như cũ, dường như bây giờ cô đã thật sự cạn nước mắt rồi.

Tổng Cẩn chẳng biết đã tựa vào giường của cô ngủ thiếp đi từ lúc nào. Cô cúi người chăm chú nhìn gương mặt gần giống hệt Tổng Du, dường như lại được gặp mẹ yêu quý, bèn thấp giọng lẩm bẩm: “Mẹ.”

Dáng vẻ khi ngủ của bà thật sự rất giống mẹ. Cô dịu dàng đắp chăn cho bà, nhẹ nhàng hôn một cái lên gương mặt bà; “Mẹ, con nhất định sẽ báo thù cho ba mẹ.”

Học viện Thương mại St NY giáp ranh với phố Wall, trung tâm tài chính thế giới, có quan hệ với hàng trăm cơ quan nghiên cứu tài chính và doanh nghiệp tài chính tầm cỡ quốc tế, không chỉ ở lĩnh vực lý luận học thuật mà cả phương diện tài chính thực tiễn cũng nắm giữ những ưu thế kiệt xuất. Dựa vào ưu thế về vị trí và học thuật, nơi đây đã trở thành trung tâm nghiên cứu kinh tế và quản trị kinh doanh lớn nhất thế giới.

Thành tích của Triệu Hàm Như rất tốt, hồ sơ cũng sáng sủa gọn gàng, xin vào bất kỳ trường danh tiếng nào cũng không phải việc khó. Cô chọn đăng ký vào đây không chỉ bởi vì nó là học viện thương mại đứng đầu ở Mỹ, cũng không phải bởi vì mẹ để lại cho cô ngôi nhà gần nơi này, nguyên nhân quan trọng nhất là nơi này là phố Wall. Rất nhiều nhân vật lớn từng học ở trường này. Trong những bài tập mà cô từng làm, trường học rất khuyến khích sinh viên đến phố Wall thực tập. Công ty thực tập mà trường sắp xếp cho họ đều có thứ hạng rất cao, việc này có nghĩa họ có thể có tiền đề tốt hơn.

Cô cũng không muốn lãng phí quá nhiều thời gian vào việc đọc sách. Cô nhất định phải đặt chân vào nơi này trong thời gian ngắn nhất.

Triệu Hàm Như đứng trên đường phố sầm uất. Ở nơi này, người người đóng vest và giày da, đi lại vội vàng. Có nhiều người cũng vẫn còn trẻ, ôm lý tưởng vĩ đại như cô, tự tin mình có thể trở thành chúa tể của nơi đây. Nhưng mấy ai có thể sống sót đến cuối cùng trong đấu trường tàn khốc này chứ?

Kỳ thật cô cũng không có quá nhiều lòng tin vào bản thân, nhưng khi đã bị dồn đến nước tử chiến, ngay cả tư cách ngừng bước cô cũng không có.

“Cậu cũng đến từ Trung Quốc à?” Một cậu trai trẻ tuổi chạy tới, vẻ mặt nhiệt tình: “Tớ là bạn học của cậu. Cậu tên Triệu Hàm Như đúng không?”

“Đúng thế, xin chào.” Triệu Hàm Như khẽ vuốt cằm, cô có ấn tượng mờ mờ với cậu bạn cùng lớp này.

Cậu bạn bắt tay cô: “Xin chào, xin chào. Mọi người đều là bạn học, lại còn là đồng hương nữa, thật có duyên, sau này chúng ta phải quan tâm nhau đó. Lớp chúng ta còn một nữ sinh cũng là người Trung Quốc, nhưng nhìn cô ấy hơi giống người Hàn Quốc, vừa rồi tớ còn chào An-nyong-ha-sê-yo với cô ấy đó...”

Cậu bạn này là người hoà đồng, nên nói bô bô không ngừng, Triệu Hàm Như nghe mà hơi đau đầu. Nhưng vì lịch sự, cô vẫn nhẫn nại thuận miệng đáp lại mấy câu, trong lòng thầm nghĩ tìm cơ hội chạy tới thư viện.

“À, đúng rồi, tớ quên tự giới thiệu, tớ là Từ Bình Vĩ, năm nay mười tám tuổi.” Cậu bạn gãi đầu, nụ cười dù ngại ngùng nhưng vẫn toát lên vẻ kiêu ngạo. Có thể xin vào chuyên ngành tốt nhất ở trường học danh giá này, trong nước cũng phải là người nổi bật trăm người chọn một.

“Đúng rồi, cậu ở đâu vậy? Xin vào ký túc xá chưa?”

“Tôi ở ngoại trú, không định xin vào túc xá.” Triệu Hàm Như đáp ngắn gọn.

“Ừm, ở ngoài trường dễ đi thực tập hơn, tớ cũng ở ngoại trú. Nói không chừng chúng ta còn là hàng xóm đó!” Từ Bình Vĩ vui vẻ nói. Học phí của Học viện St đắt nổi tiếng, có thể theo học ở đây thì gia đình cũng phải có điều kiện.

Triệu Hàm Như chỉ cười cười, không tiếp tục chủ đề đó: “Tôi chuẩn bị đến thư viện đây, cậu...”

“Được được, tớ đi cùng cậu. Tớ chưa đến thư viện bao giờ, vẫn là cậu chăm chỉ hơn, haha...” Có thể thấy Từ Bình Vĩ này là thanh niên rất nhiệt tình.

Triệu Hàm Như hơi ngần ra, cùng là bạn học, cô cũng không ngại đến thư viện cùng cậu ta, nhưng nếu như cậu ta cứ ồn ào bên tai như vậy thì sẽ cực kỳ ảnh hưởng tới hiệu suất học tập của cô.

“Thư viện ở đây rất đặc biệt, chẳng giống cái ở Đại học Stanford lúc trước tớ học gì cả. Đúng rồi, sao bạn lại muốn vào Học viện St vậy?”

Triệu Hàm Như tập trung tìm tài liệu mình cần, hoàn toàn không nghe cậu ta hỏi cái gì.

“Hello, cậu còn ở đấy không? Sao lại ngần ra vậy?” Từ Bình Vĩ đột nhiên ghé mặt mình đến trước mặt cô.

Cô giật nảy mình, bất giác lui ra sau vài bước, vẻ mặt hơi khó chịu: “Cậu làm tôi giật mình đấy.”

Từ Bình Vĩ cười hì hì, tự cảm thấy bản thân vô cùng đẹp trai: “Sorry nhé... Cậu đang tìm gì mà tập trung vậy? Í? Cậu đang tìm các bài báo về công ty TUS à? Cậu có hứng thú với bọn họ sao?”

15. Chương 15: Gặp Lại

“Ừm, xem linh tinh thôi.” Triệu Hàm Như thu cảm xúc trên mặt lại. Cô cũng không quá hứng thú với công ty này, một năm qua, cô vẫn vừa sưu tập vừa chỉnh lý báo cáo tài chính và niên báo của các công ty trên thị trường. Đây là một công trình khổng lồ, nhưng dưới tình huống không hề biết gì về tài chính và quản lý, lại còn không có người hướng dẫn, cô chỉ có thể dùng cách ngóc ngách thế này, thử đọc hiểu niên báo và báo cáo tài chính để học hỏi tất cả những điều liên quan đến công ty được ẩn giấu trong đó.

“Tôi cảm thấy giá trị thị trường của công ty này được đánh giá cao hơn thực tế. Tất cả đều được các ông lớn phố Wall đáng yêu của chúng ta xào xáo rồi, đến khi mấy ông lớn rút lui thì nó cũng đi đời thôi.” Từ Bình Vĩ tỏ ra vô cùng huênh hoang, hiển nhiên là hiểu biết hơn Triệu Hàm Như, nên đầy tự tin tiện mồm phân tích. Cậu ta vốn là người ầm ắp cởi mở, bây giờ lại còn có cơ hội khoe khoang trước mặt người đẹp, nên dĩ nhiên sẽ thể hiện hết sức mình.

Triệu Hàm Như vẫn chỉ cười cười, không có ý định tiếp lời.

“Đúng rồi, vừa rồi cậu vẫn chưa trả lời tớ đâu. Tại sao lại muốn vào Học viện St? Cậu cũng biết đó, nhắc đến kinh doanh thì có không ít lựa chọn tốt mà, Đại học Cornell này, Pennsylvania này, UC Berkeley này... Trước đây tớ cũng phân vân lâu lắm đấy.”

“Cậu phân vân lâu như vậy, sao cuối cùng chọn nơi này?” Cô trả lại câu hỏi này cho cậu ta.

“Đương nhiên là vì phố Wall rồi, tớ muốn vào nơi mà phần lớn mọi người hướng đến! Không nói những chuyện khác, chỉ riêng chuyện tìm công việc liên quan đến tài chính ở đây đã tiện hơn những trường khác không biết bao nhiêu lần rồi. Quan trọng nhất là quan hệ bạn bè xã giao nữa. Gần một nửa trong số các nhân vật tầm cỡ ở phố Wall có xuất thân từ Học viện St, còn quản lý cấp cao đến đây học văn bằng hai và tại chức thì đếm không hết. Có khi chúng ta còn cùng lớp mấy môn tự chọn với bọn họ ấy chứ! Cùng ăn cơm, uống rượu, tán chuyện... Trời ạ, chỉ nghĩ thôi mà tớ đã phấn khích rồi. Nghề này của chúng ta rất quan trọng chuyện quan hệ giao thiệp đó...” Từ Bình Vĩ vốn không cần đáp án của Triệu Hàm Như mà chỉ muốn tìm ai đó để chia sẻ tâm trạng kích động của mình thôi.

Triệu Hàm Như khẽ gật đầu. Cô rất muốn kết thúc sớm này cuộc đối thoại thiếu muối này. Bỗng, một bóng dáng quen quen lướt qua khóe mắt cô.

Chẳng lẽ là anh ấy? Không thể nào, sao có thể gặp anh ấy ở nơi này được chứ?

Cô mở to mắt, Từ Bình Vĩ vẫn không ngừng lải nhải bên tai cô.

Mặc kệ có phải anh ấy hay không, cô vẫn phải mượn cớ rời đi mới được, nếu không thì cả ngày hôm nay cũng sẽ không được yên tĩnh mất.

Cô đứng dậy, cười ngượng với Từ Bình Vĩ: “Bạn tôi ở kia, tôi có việc phải qua đó nói với anh ấy, lần sau chúng ta lại nói chuyện tiếp nhé?”

Từ Bình Vĩ đang hăng hái diễn thuyết mà lại đột nhiên bị cô cắt ngang, nên có vẻ hơi xấu hổ. Thấy cô vội vàng chạy về phía một nam sinh, trong mắt cậu ta hiện vẻ thất vọng. Khó khăn lắm mới gặp được người đẹp hợp gu, kết quả người ta lại là hoa đã có chủ rồi.

“Này!” Triệu Hàm Như chạy đến trước mặt cậu nam sinh kia, khóe mắt liếc thấy Từ Bình Vĩ đã thất vọng rời đi rồi thì thở phào một hơi. Cậu ta nhiệt tình thái quá khiến cô không chịu nổi.

“Là em à?” Cậu nam sinh mặc sơ mi caro rõ là cũng hơi bất ngờ, thấy cô vẫn đang thở gấp: “Em chỉ ở trong thư viện mà cũng có thể thở gấp như thế à? Bị chó đuổi sao?”

Triệu Hàm Như còn chưa kịp biểu đạt niềm vui tha hương gặp bạn cũ thì đã bị câu nói của anh làm ghen lời không biết nên nói gì, đành ngượng ngùng đáp: “Tại anh đi nhanh hơn em... sức khỏe em không được tốt lắm... dễ thở gấp...”

Rốt cuộc cô đang nói cái gì vậy! Cái gì gọi là dễ thở gấp chứ? Lúc này, cô chỉ ước tìm được cái lỗ để chui xuống!

Ánh mắt cậu nam sinh lóe lên ý cười, nhưng giọng nói vẫn đều đều như cũ: “Không ngờ em cũng đến đây học.”

“Đúng vậy đúng vậy. Thật khéo quá! Đúng rồi, em còn nợ anh tiền thuốc và tiền xe.” Vừa rồi cô còn tỏ vẻ giận dỗi, giờ đã lập tức cảm động đến rớt nước mắt vì được anh chữa ngượng.

“Không phải em định tính toán chút tiền lẻ này với anh đấy chứ?” Cậu nam sinh đen mặt, ngăn động tác ví lấy tiền của cô.

“Vây em mời anh ăn cơm nhé.” Cô nhìn anh với ánh mắt mong chờ, chỉ sợ anh từ chối.

“Bây giờ sao?”

“Vâng, bây giờ.” Triệu Hàm Như vội gật đầu, sợ anh cho là cô muốn trốn nợ.

Anh chỉ vào đồng hồ: “Hai rưỡi chiều rồi, em chắc chứ?”

“Ồ ha!” Cô lại lúng túng, cực kỳ nghi ngờ hôm nay mình ra ngoài mà quên mang theo nã. Tại sao lúc nào cô cũng như con ngốc trước mặt anh vậy?

“Vậy thì bữa tối đi.” Cậu nam sinh hình như rất thích cảm giác giây trước còn khiến cô xấu hổ, giây sau đã khiến cô biết ơn.

Triệu Hàm Như quả nhiên cảm kích nhìn anh: “Quá được luôn! Em là Triệu Hàm Như, được anh giúp đỡ nhiều rồi mà vẫn chưa biết tên anh.”

“Khúc Nhạc.” Cậu nam sinh nâng gọng kính đen to bản trên mặt.

“Anh cũng là sinh viên Học viện St à?” Nhìn anh chắc cũng mười tám, mười chín tuổi rồi, nên cô đoán như vậy.

“À... sinh viên? Cứ coi vậy đi.” Khúc Nhạc do dự một giây, cho cái đáp án lập lờ nước đôi.

Cô nhìn anh với vẻ kỳ lạ, cũng không để ý câu “cứ coi vậy đi” có ý gì: “Trong số tân sinh viên năm nay không thấy anh, vậy xem ra anh là đàn anh của em rồi, em anh là anh Khúc nhé.”

Khúc Nhạc nhìn cô với ánh mắt hơi khác thường, nhưng lại khiến Triệu Hàm Như luống cuống, không biết mình lại sai ở đâu. Cô bèn dè dặt hỏi anh: “Không tiện gọi anh như thế ạ?”

Khúc Nhạc mỉm cười, liếc nhìn tài liệu trong tay cô: “Tùy em. Em đang quan tâm tới TUS sao?”

Cô nhìn theo mắt của anh, thấy một niên báo trong tay mình, không biết nên khóc hay cười. Thật không hổ là Học viện St, ở trong này nói chuyện phiếm đàm ba câu cũng không thể thoát khỏi liên quan đến chuyên môn.

Thương nhân trực lợi, các thương nhân ở đây còn nhạy cảm với tiền bạc hơn cả bạn bè cùng trang lứa.

Nhớ tới mấy lời vừa rồi của Từ Bình Vĩ, cô đảo mắt: “Em muốn tìm hiểu một chút thôi. Anh Khúc, anh thấy công ty này thế nào?”

“Thấy thế nào là sao?” Khúc Nhạc nhướn mày.

“Về giá trị thị trường của nó đó. Có người nói nó giá trị thị trường của nó được đánh giá cao hơn thực tế...”

“Em vẫn còn chưa hiểu rõ công ty này đúng không? Muốn biết có phải nó được đánh giá cao hay không thì ấn tượng đầu tiên rất quan trọng. Em phải tự tìm tòi, chứ không phải chưa biết cái gì đã bị người khác ảnh hưởng. Em nhất định phải biết, đây là trung tâm tài chính thế giới, nếu em muốn sau này có chỗ đứng ở đây mà cứ bảo sao hay vậy thì em sẽ mãi mãi chỉ là người thua cuộc.” Anh đẩy kính, dáng vẻ giảng giải cứ như một thầy giáo già.

Triệu Hàm Như giật mình, rồi lập tức nghiêm túc gật đầu một cái. Cô vẫn luôn tưởng rằng mình đã mạnh mẽ, không dễ bị người khác ảnh hưởng, cũng không coi chuyện Từ Bình Vĩ vừa nói là chuyện to tát. Nhưng dù sao cũng đã nghe rồi, nên đầu óc đã vô thức tiếp nhận thông tin, nếu không thì cô cũng chẳng tiện mồm hỏi anh như vậy. Có phải vì câu nói của Từ Bình Vĩ mà trong tiềm thức cô đã nhận định giá trị thị trường của TUS được đánh giá cao rồi hay không?

Đây là một chuyện vô cùng đáng sợ, nhất là ở nơi tin tức thật thật giả phức tạp như phố Wall. Mỗi một tin tức đều có thể là thật, nhưng cũng có thể là có mưu đồ khác, tất cả đều phải dựa vào năng lực của bản thân để phân tích, bỏ giả giữ thật là bản lĩnh trước mắt cô cần tu luyện nhiều nhất.

16. Chương 16: Thành Phần Trâu Bò

“Đây là số di động của anh.” Khúc Nhạc cúi người, viết mấy chữ lên mảnh giấy rồi tiện tay đưa cho cô.

“Vâng, anh Khúc. Vậy em không làm phiền anh nữa, năm rưỡi em gọi cho anh nhé.” Triệu Hàm Như ngượng ngùng nhận lấy tờ giấy, lúc này mới phát hiện có lẽ mình đang làm phiền anh, bèn vội vàng tạm biệt.

Những lời vừa rồi của Từ Bình Vĩ và Khúc Nhạc khiến cô đã có chút hứng thú với công ty TUS. Thành thật mà nói, đây là lần đầu tiên cô nghe thấy công ty này. Dù sao công ty khoa học kỹ thuật ở thung lũng Silicon cũng nhiều vô số kể, trừ mấy công ty đầu tàu ra, cô chưa từng nghe thấy tên mấy công ty khác. Ấy thế mà chỉ hai người cô vô tình gặp ở đây đã nắm rõ những công ty này như lòng bàn tay. Quả thật cô đã thua kém quá nhiều rồi.

Lĩnh vực kinh doanh chính của TUS là game đối kháng trên điện thoại. Thì ra game thịnh hành mà trước đây cô từng chơi lúc còn ở trong nước là do công ty này phát hành. Thậm chí TUS chỉ dựa vào game này mà đã có thể nộp hồ sơ IPO*. Không ngờ một game nho nhỏ lại có thể kiếm nhiều tiền như vậy.

* IPO: phát hành cổ phiếu ra công chúng lần đầu.

Game này được phát triển từ ba năm trước. Lúc ấy, TUS chỉ phát triển duy nhất game này, chính nó đã khiến doanh thu của TUS từ hơn 60 triệu USD lên đến 1,8 tỷ USD, lợi nhuận cũng tăng từ hơn 600 nghìn USD đến hơn 500 triệu USD. Triệu Hàm Như tặc lưỡi tán thưởng, chẳng trách các ông lớn đều đối cảm thấy hứng thú với các công ty khoa học kỹ thuật, mức lợi nhuận đúng là cao thật.

Năm ngoái TUS mới lên sàn, vừa lên thì giá trị thị trường đã đạt 7 tỷ rồi. Nhưng sau đó, cổ phiếu lại liên tục giảm điểm, đến gần đây mới bắt đầu ổn định.

Trong báo cáo tài chính có nhắc tới lợi nhuận mà game kinh điển ấy thu về chiếm đến tám mươi phần trăm lợi nhuận công ty, nhưng nó đã được khai thác từ hơn ba năm trước. Điều này cho thấy ba năm qua, các game khác mà TUS phát triển hầu như không thành công, một khi người chơi chán game này, chỉ sợ TUS sẽ gặp nguy cơ.

Xem ra lời của Từ Bình Vĩ vẫn có một cái lý nhất định. Thậm chí có thể đây còn là nhận định chung của cả phố Wall đối với TUS, không một ai xem trọng bọn họ, vì rõ ràng là thời điểm bọn họ lên sàn chính là lúc các nhà đầu tư bắt đầu rút tiền khỏi vòng quay vốn.

Điều thú vị nhất chính là người sáng lập kiêm đại cổ đông lớn nhất từ năm ngoái đến giờ đã không đảm nhiệm bất kỳ chức vụ ở công ty nữa. Bên cạnh đó, sau khi công ty lên sàn, còn chưa kịp ổn định thì đã bắt đầu rơi vào giai đoạn vốn chết do cổ phiếu giảm giá. Ngay những người sáng lập cũng chực chờ rút vốn thì công ty này còn có tương lai không đây?

Phải biết game chèo chống TUS được chính người sáng lập phát triển lên. Nhưng người này đã đi rồi mà lại không có người kế tục...

Cô đột nhiên cảm thấy cái tên này hơi quen quen, “Duequ”?

Là tên người Hoa!

Khúc Nhạc?!

Cô suýt lọt trông mắt ra ngoài, chắc không phải là cái người mà cô quen đấy chứ?

Là đồng âm thôi, chắc chắn là như vậy...

Triệu Hàm Như lắc đầu, đột nhiên cảm thấy một năm qua của mình thật vi diệu. Hoặc giả, tất cả những chuyện không thể đều trở thành có thể xảy ra trên người cô.

Người ở đây quả nhiên không thể xem mặt bắt hình dong. Ngay cả một người đàn ông đeo kính đen mà bạn vô tình gặp ngoài đường cũng có thể là tỷ phú.

Chỉ là, lúc đó tại sao anh phải rời đi?

Là người sáng lập của một công ty trên sàn, tiểu sử của anh có thể dễ dàng tìm được ở kho dữ liệu của nhà sách. Mười bảy tuổi đã phát triển game kinh điển, sáng lập TUS cùng các bạn học, tư cách pháp nhân do các bạn học đã thành niên nắm giữ. Thời điểm công ty lên sàn khi anh mười chín tuổi, anh lại không đảm nhiệm bất kỳ chức vụ nào ở công ty. Cùng năm đó, anh lấy được học vị tiến sĩ toán học của MIT...

Cô nhắm tính, năm nay anh mới hai mươi, chỉ hơn cô ba tuổi thôi mà đã có thành tựu như vậy rồi, còn cô thì vẫn dậm chân tại chỗ, thật là so ra làm người ta tức chết!

Nhưng hơn một năm qua, nhờ gặp quá nhiều người ưu tú, cô đã có thể bình tĩnh đối mặt với chuyện thế này. Lúc ở trong nước, được cha mẹ nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, cô cảm thấy mình liên tục học vượt hai cấp, mười sáu tuổi đã có thể viết luận văn xuất sắc, trúng tuyển đại học tốt nhất trong nước, đã là chuyện rất đáng kiêu ngạo rồi. Nhưng khi nhà xảy ra chuyện, chuyển đến sống cùng với Tống Cẩn, cô mới biết trước đó mình éch ngồi đấy giềng thế nào.

Bản thân Tống Cẩn đã ưu tú hơn hẳn người bình thường. Khách hàng của bà đều là những nhân vật lớn, dăm ba ngày lại xuất hiện trên TV, mặc dù không được tiếp xúc nhiều với những người này, nhưng cô cũng đã dần quen với áp lực này, phải mạnh mẽ, phải học hỏi kinh nghiệm từ trên người những giới giang này.

Triệu Hàm Như ngẩng đầu lên từ đồng tài liệu, thở dài một hơi. Nhìn điện thoại, cô lập tức giật mình, đã sắp sáu giờ rồi! Anh sẽ không nghĩ là cô muốn cho anh leo cây đấy chứ? Mặc dù biết anh sẽ không để ý số tiền kia, nhưng chính cô cũng không thích mấy chuyện nợ ân tình như vậy.

“Anh Khúc, à, không phải, ngài Khúc... Khúc, em...” Triệu Hàm Như cảm di động lên, bất chợt không biết nên xưng hô với anh thế nào mới phải. Dù không biết anh xuất hiện ở Học viện St làm gì, nhưng anh rõ ràng không phải đàn anh của cô, chẳng trách vừa rồi anh nhìn cô với ánh mắt lạ lùng như vậy.

“Triệu Hàm Như, anh không phải ngài đế*.” Giọng anh ở đầu dây bên kia vẫn không để lộ bất kỳ cảm xúc gì.

* Khúc Khúc: con đế.

Cô lúng túng đến mức cảm thấy tay chân thừa thãi: “À, xin lỗi, em xin lỗi, em không có ý đó... Em chỉ muốn nói là ngại quá, em quên mất thời gian...”

“Không muốn mời anh ăn cơm sao?” Dường như anh hoàn toàn không cảm nhận được sự túng quẫn của cô, vẫn thêm dầu vào lửa.

“Không phải, không phải... Ý em là muộn như vậy em mới gọi điện thoại cho anh, ngại quá, chúng ta đi đâu ăn đây?” Cô biết rõ anh không nhìn thấy nhưng vẫn gắp đến độ liên tục xua tay.

“Khách theo chủ.”

“Vậy chúng ta ăn đồ Trung Hoa đi, em chờ anh ở cửa thư viện.” Vội vàng cúp điện thoại, Triệu Hàm Như lau mồ hôi lạnh trên trán. Tại sao lần nào nói chuyện với anh cô cũng luống cuống như vậy cơ chứ? Dù không thấy mặt anh, chỉ cách điện thoại thôi mà lòng cô cũng rối như tơ vò.

Ở cùng với mấy thành phần trâu bò quả nhiên áp lực lớn quá mà.

Quán cơm Trung Hoa mà Triệu Hàm Như nói cách nhà của cô không xa. Cô cũng không quá quan tâm chuyện ăn uống, biết quán ăn này hoàn toàn là bởi vì ở gần, lại còn có giao cơm tận nhà. Trừ bữa sáng ăn ở bên ngoài, còn lại hầu như cô đều giải quyết ở đây.

Có thể mở cửa hàng ở khu này thì đương nhiên đồ ăn cũng phải từ khá trở lên. Bữa tối là thời gian đông khách. Ông chủ của nơi này là người Hoa, luôn thân thiết tự nhiên với người Hoa. Triệu Hàm Như là khách quen của nơi này. Vừa thấy cô, ông chủ béo đã đích thân lại chào: “Cuối cùng hôm nay cũng mang theo bạn trai tới rồi.”

“Không phải đâu. Chỉ là bạn bè thôi.” Triệu Hàm Như vội xua tay, vô cùng khó xử. Xem ra trai đơn gái chiếc cùng đi ăn cơm rất dễ khiến người ta hiểu lầm.

Ông chủ béo chỉ cười cười, nhìn cô với ánh mắt “cô không cần giải thích, tôi hiểu hết mà”.

Triệu Hàm Như xấu hổ thở dài, sớm biết vậy thì cô đã không mời anh ăn cơm rồi, cứ đưa tiền cho anh là được.

17. Chương 17: Ăn Tối

“Khúc Nhạc hoàn toàn không để ý tới chuyện Triệu Hàm Như đang rối rắm, chỉ hỏi rất tự nhiên: “Muốn ăn gì? Em có ăn cay không?”

“Có ạ. Nhưng vị cay ở đây không giống trong nước lẩu đâu, hơi ngọt nữa.”

Ông chủ béo gượng cười: “Nhập gia tùy tục, người nước ngoài thích ăn cay ngọt. Nhưng bọn tôi cũng có thể nấu theo yêu cầu của hai vị, đều là đồng hương, để nói chuyện ấy mà.”

Triệu Hàm Như uyển chuyển nhắc nhở Khúc Nhạc: “Anh gọi canh cá cay ạ? Canh cá cay ở đây có thể không giống tưởng tượng của anh đâu.”

“Nhập gia tùy tục.” Anh lại không nhận ý tốt của cô.

“Đúng rồi đúng rồi, vị tiên sinh này nói rất đúng, nhập gia tùy tục. Món canh cá cay của chúng tôi rất được ưa thích đấy.” Ông chủ béo vội đơn đả hòa theo.

Cô bĩu môi, món canh cá cay được người phương Tây ưa thích thật đấy, nhưng đó là vì đây không phải món ăn dân tộc của bọn họ, có thể tưởng tượng canh cá chua ngọt kết hợp với canh cá cay thì vị nó khó tả thế nào rồi? Kể cả có lưỡi trâu thì sau khi thử canh cá cay ở đây một lần, cô cũng không dám thử lại lần thứ hai nữa. Cứ chờ đồ ăn lên, xem anh ăn thế nào.

Thôi được rồi, nếu đã mời anh ăn cơm thì phải nghe theo ý anh thôi. Triệu Hàm Như cắn môi, quyết định nhịn, cùng lắm thì cả bữa ngồi nhìn anh ăn thôi vậy.

Lúc canh cá được bày trong đĩa bưng lên, cô nhìn anh với vẻ khiêu khích. Anh nhìn đi, canh cá cay được vớt ra bày trong đĩa, quả nhiên rất hiếm thấy.

“Không nên kén ăn quá.” Anh ngẩng đầu thản nhiên nói, tiện tay gấp cho cô một miếng cá.

Cô kén ăn? Cô có thể coi là loại người không kén ăn nhất rồi đấy.

Triệu Hàm Như bèn phản kích, gấp lại cho anh mang một miếng cá: “Anh thấy ngon không? Thích thì ăn nhiều vào.”

Khúc Nhạc buồn cười nhìn cô, cũng không thêm cau mày mà ăn luôn miếng cá: “Ở nước ngoài, trừ phi tự nấu, bằng không thì đừng mơ được ăn vị đồ ăn như vị nhà làm, em phải tập làm quen đi.”

“Quen rồi, em qua Mỹ cũng không phải chỉ mới ngày một ngày hai, tính ra cũng phải hơn một năm rồi, có món ăn Trung Hoa nào chưa thử qua đâu?” Cô thờ ơ đáp, thề không động vào món canh cá cay mùi vị quái gở kia, chỉ gấp những món khác: “Thật ra em cũng không bị coi là kén ăn đâu.”

Anh cau mày, lại gấp một miếng cá cho cô: “Vậy thì ăn nhiều cá vào, ăn cá bổ não.”

“Em tự gấp được rồi, cảm ơn. Anh thay đổi so với một năm trước nhiều quá, em không nói ngoại hình...” Cô cười giả lả, cảm thấy Khúc Nhạc thực sự không phải là người dễ chung đụng.

Áo sơ mi trên kẻ trên người anh vẫn là kiểu giống năm ngoái, phong cách ăn mặc của anh không thay đổi gì nhiều. Nhưng về tính cách, rõ ràng anh vốn là một thanh niên nhiệt huyết, lấy giúp đỡ người khác làm niềm vui cơ mà, sao anh lại trở nên xấu xa độc miệng như bây giờ rồi?

Khúc Nhạc múc một bát canh, từ tốn uống, hơi nước phủ mờ kính, anh đành phải tháo mắt kính xuống: “Mỗi ngày, trong cơ thể con người có hàng vạn tế bào chết đi, hàng vạn tế bào mới sinh ra, mỗi ngày đều là một bản chất mới, hòng hồ còn là một năm. Bởi vậy, em cũng không giống một năm trước nữa.”

Khúc Nhạc nhìn cô với ánh mắt đầy ẩn ý. Triệu Hàm Như ngẩn ra rồi chợt bừng tỉnh. Thì ra sau khi tháo kính xuống, trông anh sẽ như thế này. Đôi mắt trong suốt khiến cô chợt nhớ tới một câu – ôn hòa như ngọc.

Khúc Nhạc hợp với áo sơ mi trắng hơn áo kẻ caro. Với ánh mắt thuần tán thưởng, cô lén lút tưởng tượng, tiếc là bình thường lúc nào anh cũng mặc áo sơ mi, đeo kính gọng đen, uống cho vẻ đẹp mã của anh.

“Em ngăn người rồi.” Anh uống xong bát canh thì liếc nhìn cô, nói như tổng kết: “Nhìn anh đến ngăn người, thật là khiến anh được được yêu chiều mà sợ.”

Triệu Hàm Như cũng rất bình tĩnh: “Đúng vậy. Anh thay đổi nhiều quá, em còn nghi ngờ liệu có phải em nhận nhầm người hay không.”

“Cũng đúng. Cô gái khóc suốt mướt mà anh nhặt được ở ven đường trước đây không ngờ sẽ có một ngày lại ngồi ở trước mặt anh, lạnh lùng chất vấn anh như vậy.”

Cô không nói gì nữa, anh cũng im lặng.

“Sao em lại muốn học tài chính?” Qua một lúc lâu đến mức ăn hết hơn nửa đĩa canh cá cay, anh mới ung dung hỏi.

“Tài chính là chuyên ngành đang hot mà, cũng là chuyên ngành mơ ước của phần lớn học sinh. Em chọn chuyên ngành này không phải rất bình thường à?”

“Không bình thường. Nhìn em không hề giống người theo ngành này.”

Triệu Hàm Như bật cười: “Sao lại không giống người theo nghề này? Anh đang chê em hay chê ngành tài chính vậy?”

“Vậy em thấy sao? Người theo ngành này phần lớn đều lạnh lùng kiên quyết. Anh sợ em sẽ khóc đến không tìm được đường về nhà.”

“Anh yên tâm, em không còn nhà nữa rồi.” Cô nhếch môi cười, cứ như thật sự đang nói đùa: “Còn anh thì sao? Tiến sĩ toán học của MIT tới trường bọn em làm gì?”

“Em đoán đi.” Giọng điệu của Khúc Nhạc cứng nhắc, hoàn toàn không có chút cảm giác thần bí nào.

“Ở trường bọn em, hoặc là tới bồi dưỡng, hoặc là tới dạy học, đúng là chẳng có gì hay để đoán. Em cũng không ngờ anh lại muốn đổi nghề, thật ra công ty khoa học kỹ thuật rất hợp với anh, ít ra thì rất hợp với bộ đồ này của anh.”

“Đoán đúng rồi.” Giọng anh đều đều, nhưng vẫn bắt giác liếc qua quần áo của mình, áo sơ mi kẻ và quần jean, đồng phục của dân kỹ thuật trong truyền thuyết. Người ở đây ai ai cũng áo vest giày da, người ăn mặc giống anh quả thật không nhiều.

Triệu Hàm Như cười cười: “Nếu đoán đúng rồi thì cũng nên có thưởng chứ! Anh có thể nói thật, tại sao anh lại chọn rời khỏi TUS không? Anh là đại cổ đông, lại còn là người đã phát triển game chủ lực, sau khi đủ tuổi thành niên, anh hoàn toàn có năng lực cầm quyền, trở thành người chèo chống TUS. Nếu như anh còn ở TUS thì nó còn có thể được coi là công ty có tiềm lực.”

“Nếu anh nói anh chỉ cần tiền, không quan tâm những thứ khác, đưa TUS lên sàn chỉ là công cụ lót đường cho anh mà thôi thì em tin không?” Khúc Nhạc ăn cơm rất chậm, khác hẳn về ăn như hổ đói được hình thành trong một năm qua của Triệu Hàm Như. Cô đã đặt đũa xuống từ lâu, mà anh vẫn còn đang ăn rất từ tốn.

“Không tin.”

“Vậy em cho rằng tại sao anh lại phải rời đi?” Anh nhìn cô như thể cũng hơi bất ngờ.

Triệu Hàm Như cười tinh ranh: “Bởi vì anh sợ, TUS đã qua mấy lần kêu gọi vốn đầu tư, sau đó lại được lên sàn, cổ phần của mấy người sáng lập đã bị loãng từ lâu rồi, kể cả mấy người có liên hợp lại với nhau thì vẫn không chiếm được ưu thế. Lí tưởng của người sáng lập thường sẽ không giống của nhà đầu tư, hướng chỉ mấy đại cổ đông của TUS đều là nổi tiếng là mạnh mẽ dứt khoát, nhất định sẽ can thiệp vào việc kinh doanh của các anh. Cho dù anh có cực khổ lấy được quyền quản lý thì chỉ e chưa được mấy tháng đã bị truất quyền. Vì thế, anh thà dứt khoát rời đi trước, như vậy ít ra vẫn còn giữ được thể diện.”

18. Chương 18: Quá Khứ

Khúc Nhạc để đĩa xuống, từ chối cho ý kiến: “Phân tích khá lắm. Vậy em cảm thấy tương lai của TUS thế nào?”

Triệu Hàm Như nghiêng đầu cân đĩa: “Em nghĩ đã. Em cảm thấy đầu tư cũng giống nuôi lợn vậy, khổ cực nuôi nửa năm một năm rồi bán lấy tiền là tốt nhất. Ai có tính nhẫn nại thì có thể chờ trên ba năm năm, nhưng nếu để đợi mười mấy hai mươi năm thì e là em không còn nhẫn nại được nữa.”

Khúc Nhạc bật cười, “Có lý, nói tiếp đi.”

Nhưng Triệu Hàm Như lại tỏ ra vô tội, giơ tay lên: “Hết rồi. Trong vòng năm năm, nhất định TUS sẽ bị bán cho người khác, bằng không bọn họ sẽ rút êm thế nào được? Từ lúc TUS lên sàn đến giờ vẫn luôn không được coi trọng, cổ phiếu càng ngày càng giảm điểm, còn chưa bao giờ lên lại được điểm của lúc bắt đầu lên sàn. CN nên em thật sự rất bội phục anh, dường như từ đầu đến cuối, anh đều không coi trọng TUS, rất nhiều người sáng lập không làm được điều này. Nếu nói người đầu tư cũng là người nuôi lợn, vậy thì những người sáng lập này chính là đang nuôi trẻ con. Đứa trẻ mình cực khổ lắm mới nuôi được nó lớn, người bình thường đều không thể dứt khoát từ bỏ như vậy, kiểu gì cũng phải tìm biện pháp cứu vãn chút ít, dù sao cũng là tâm huyết của mình.”

“Sao anh lại có cảm giác em đang châm chọc anh tuyệt tình nhỉ?” Khúc Nhạc dùng khăn giấy lau miệng, lại đeo kính lên.

“Anh hiểu lầm rồi, em đang khen anh lý trí đó.” Triệu Hàm Như cười híp mắt.

Trong đầu Khúc Nhạc chợt nảy ra ý nghĩ, dáng vẻ vô tội của cô giống hệt một con hồ ly ranh mãnh. Anh nở nụ cười nhẹ nhàng: “Thật ra anh không được lý trí như vậy đâu, cùng lắm cũng chỉ là một kẻ thất bại bị đá ra khỏi TUS mà thôi.”

Triệu Hàm Như hơi ngẩn người, thật ra mới đầu cô đã từng cân nhắc khả năng này, chỉ là trực giác cô không muốn tin rằng nhìn anh bình thản như vậy mà cũng từng trải qua bi kịch như thế.

Người sáng lập bị đá khỏi công ty ngay lúc phồn thịnh nhất, đây là chuyện thường thấy, nhưng nó vẫn khiến cô nhớ tới những hồi ức không vui.

“Sao anh lại cảm thấy em còn khó chấp nhận sự thật này hơn cả anh nhỉ?” Nhìn dáng vẻ mất mát đau thương của cô, chẳng hiểu sao anh lại thấy không thoải mái lắm.

Triệu Hàm Như rũ mắt: “Chỉ là em cảm thấy không công bằng thôi. Công ty do anh khổ cực sáng lập, tại sao có thể nói đá là đá ngay được?”

Khúc Nhạc bật cười: “Sao em lại có suy nghĩ như vậy? Muốn lẫn lộn ở đây thì em phải sớm quen với mấy chuyện kiểu này đi, nói không chừng lại có ngày em chính là người đá dít người khác ra khỏi công ty do họ sáng lập đó. Trong cạnh tranh, chỉ có kẻ phù hợp mới có thể sinh tồn, lần này anh thất bại không có nghĩa là cả đời thất bại.”

Triệu Hàm Như hiểu rõ anh nói rất có lý, nhưng lúc đó tại sao ba mẹ lại không nhận ra? Nếu bọn họ không tranh giành thì có phải sẽ không xảy ra bi kịch không?

Không, tại sao không tranh? Đó là tâm huyết cả đời của ba mẹ, sao có thể so nó với trò chơi thuở trẻ của Khúc Nhạc? Đối với bọn họ mà nói, công ty chính là một “đứa con” khác. Không có cha mẹ nào lại dễ dàng buông tha con của mình, cũng như bọn họ sẽ không đời nào từ bỏ cô vậy. Chỉ là không ai ngờ được đối phương lại dùng thủ đoạn vô sỉ như vậy để đối phó bọn họ...

Kẻ ác phải xuống địa ngục!

Triệu Hàm Như gạt đầu, giọng rất khê: “Anh nói đúng, em nên sớm quen với điều đó! Anh cũng coi như còn may, gặp được đối thủ tạm coi là nhân nghĩa, chỉ đá anh ra khỏi công ty mà thôi.”

“Cũng coi như là còn may? Bị bạn bè mình tin tưởng nhất phản bội, anh không thấy mình may mắn gì cả.” Khúc Nhạc khép hờ mắt, một năm qua chẳng hề dễ dàng với anh. Tuổi trẻ đắc chí hăng hái, cuối cùng lại bị người ta đâm sau lưng. Lúc đó anh cũng từng suy sụp, mặc dù bây giờ nhớ tới đã không còn khó chịu

nữa nhưng gặp phải chuyện như vậy vẫn ảnh hưởng sâu sắc tới tính cách của anh. Ít ra thì bây giờ, anh đã không còn dám hoàn toàn tin tưởng một ai nữa.

Triệu Hàm Như đắm chìm trong suy nghĩ của mình, không nói gì. Mỗi lần nhớ tới cái chết đột ngột của mẹ, cô đều hận đến nghiến răng nghiến lợi. Trên đời sao lại có loại người ác độc như vậy!

Khúc Nhạc thấy cô cúi đầu, tuy không nhìn rõ vẻ mặt của cô, nhưng vẫn thấy người cô đang run rẩy, anh chau mày: “Em có ổn không?”

“Không sao ạ, chỉ là bất bình thay anh mà thôi.” Cô thu lại tất cả cảm xúc, ngẩng đầu lên cười nói.

Khúc Nhạc lắc đầu, “Thật là đa sầu đa cảm! TUS phát triển được như ngày hôm nay đã khác xa với lý tưởng của anh rồi. Nên anh vẫn có thể từ bỏ nó lúc cần. Bằng không, nếu anh đặt quá nhiều tâm sức vào nó thì năm ngoái cũng chẳng lấy được học vị tiến sĩ.”

Anh nói nhẹ như không, trong lời nói có sự tiếc nuối thoáng qua, nhưng lại thoải mái nhiều hơn. Đời người chính là như vậy, có mất thì mới có được. Đau thì đau thật đấy, nhưng phải kịp thời tỉnh lại mới thì mới không phụ chính mình. Anh luôn rõ thứ bản thân thực sự muốn là gì.

“Xem ra nhất định là anh đã có mục tiêu mới, không ngại chia sẻ một chút chứ?”

“Em đoán đi.”

“Lại hỏi lại em.” Triệu Hàm Như bắt đầu dĩ dõ trấn thủ dài.

“Thật ra cũng không có gì, chỉ là dạo một vòng trên thị trường tư bản, cảm thấy rất thú vị, muốn chơi hai thứ ở đó.”

“Chơi cái gì? Cổ phiếu hay là hợp đồng tương lai*?”

* Hợp đồng tương lai là một hợp đồng chuẩn hóa giữa hai bên nhằm trao đổi một tài sản cụ thể có chất lượng và khối lượng chuẩn hóa với giá thỏa thuận hôm nay nhưng lại giao hàng vào một thời điểm cụ thể trong tương lai.

“Em có hứng thú à? Muốn tham gia không?”

“Người học tài chính ai chẳng hứng thú với mấy thứ này? Nhưng em chưa có kinh nghiệm thực tế, anh chơi bao lâu rồi?”

“Ừm... khoảng gần một năm.”

“À, thì ra cũng là lính mới.” Triệu Hàm Như lơ đãng đáp. Nơi này có ai không chơi cổ phiếu chứ? Ai mà không chơi hợp đồng tương lai chứ? Ngay cả ông chủ tiệm cơm lúc không kinh doanh cũng còn vùi đầu sau quầy đầu tư cổ phiếu qua mạng nữa là.

“Xem thường anh sao?” Khúc Nhạc nhún mày, nhưng vẻ mặt lại đượm ý cười.

“Nào dám, ngài đây là tiến sĩ toán học, so kiểu gì cũng vẫn hơn tay mơ như em. Em có tư cách gì xem thường ngài chứ? Anh bỏ nghề cũ của mình để đến nơi con buôn trục lợi ngập mùi tiền này, thật đúng là hạ mình rồi.”

“Người sống trên đời, hời hả vội vàng, không đến vì danh thì đến vì lợi, cũng không chỉ có nơi này mới ngập mùi tiền. Khúc Nhạc khẽ nhấp một ngụm trà xanh được ông chủ béo tặng miễn phí, mùi vị dở đến mức khiến anh phải nhún mày: “Trên thế giới này đâu còn nơi nào sạch sẽ chứ? Chi bằng dấn thân vào nơi hôi thối nhất. Ít ra sự dối trá ở đây rất chân thật.”

“Dối trá rất chân thật? Nói hay lắm!” Ánh mắt Triệu Hàm Như như ghim lại, thật lòng tán thưởng, anh lại nói lời từ đáy lòng cô rồi.

Tổng Cẩn không hiểu tại sao cô lại đột nhiên muốn chuyển qua trường tài chính, bởi vì bà không biết trong lòng cô, thế giới này đã trở nên bẩn thỉu. Cô đã hưởng tất cả hạnh phúc từ trước năm 16 tuổi rồi. Trừ cha mẹ là thật lòng ra, tất cả những người khác chỉ đều giả tạo, khẩu phật tâm xà. Ấy thế mà cô lại cứ như con ngọc, bị những người đó trêu đùa, xoay như chong chóng.

Bây giờ cô không phân biệt nổi ai thật lòng, ai giả dối nữa.

Triệu Hàm Như dứt khoát lựa chọn nơi dối trá bẩn thỉu nhất trong miệng người đời. Nếu có thể sống sót ở nơi mưu kế trùng trùng thế này, thì khi trở lại thành phố C, cô mới có hy vọng báo thù được những người đã hại cả gia đình cô.

19. Chương 19: Nhập Hội

“Thế nào, có hứng thú vào giúp anh không?” Anh nhấp một ngụm trà nhẹ nhàng nói.

“Anh lại chuẩn bị mở công ty sao?”

“Tạm thời vẫn chưa có ý định ấy, anh chỉ là một dân chơi cổ phiếu, nhàn rồi thì đầu tư vào cổ phiếu thôi, em có hứng thú không?”

“À, nếu anh lại muốn mở một công ty game thì em chắc chắn có hứng thú tham gia.”

“À, vậy chỉ sợ em còn chưa đủ tư cách đó rồi.” Nhìn vẻ mặt không vui của cô, Khúc Nhạc còn đổ thêm dầu vào lửa: “Trình độ của em có thể trợ giúp gì cho một công ty khoa học kỹ thuật? Tài chính hùng hậu? Kỹ thuật vượt trội? Mở rộng thị trường rộng lớn miễn phí? Hay là sáng tạo hơn người? Em chỉ một sinh viên đại học năm nhất bình thường mà thôi.”

“Vậy anh còn mời em làm gì?” Triệu Hàm Như âm thầm cắn răng vì biết tất cả lời anh nói đều là sự thật, nhưng sự thật này đúng là mất lòng quá.

“Mời em đầu tư cổ phiếu cùng anh, hai người chúng ta đều là nửa bình nước, cộng lại không chừng lại vừa đầy một bình.”

“Anh muốn đầu cơ cổ phiếu? Chơi Quỹ tự bảo hiểm rủi ro* sao?”

* Quỹ tự bảo hiểm rủi ro (): là một loại thể chế tài chính có thể đạt được những lợi thế trong ngắn hạn hoặc dài hạn bằng cách mua bán các cổ phiếu kể cả các cổ phiếu được định giá thấp, mua bán các quyền chọn mua bán hoặc trái phiếu.

“Quỹ tự bảo hiểm rủi ro là mục tiêu tương lai, trước mắt anh mới chỉ là nhà đầu tư nhỏ thôi. Chẳng phải em tò mò tiền dùng để chơi cổ phiếu anh đi đâu à? Chính là vào lĩnh vực này! Em có hứng thú chơi cùng anh không?”

“Nhà đầu tư nhỏ định kéo em xuống nước sao? Ngày nào em chẳng được học qua máy tính.” Cô thắc mắc hỏi anh, Ở nhà tự đầu tư cổ phiếu ai chẳng biết, còn cần hợp tác với anh à?

“Peter Lynch từng nói, khác biệt lớn nhất giữa thao tác thực chiến và giả lập chính là IQ và EQ của một người sẽ nhanh chóng giảm xuống thành một người khác. Em chỉ làm mấy giao dịch giả lập, kiếm được mấy chục triệu cũng không mừng như điên, lỗ mấy chục triệu cũng không buồn, bởi vì với em mà nói, mấy thứ đó chỉ là những con số mà thôi. Nhưng nếu thua lỗ hay lời lãi đều là tiền thật thóc thật, liệu em còn có thể bình tĩnh như vậy nữa không? Cảm xúc chi phối của một người sẽ đóng vai trò rất lớn trong việc quyết định thành bại của người đó khi đầu cơ.”

“Nghe cũng có lý, nhưng anh có thể chơi cổ phiếu một mình mà, sao phải kéo em nhập hội? Nếu đều đầu tư nhỏ thì hoàn toàn có thể thân ai nấy lo, tại sao phải ràng buộc với nhau làm gì?”

“Ngoài cuộc tỉnh táo, trong cuộc u mê. Anh vừa mới phát triển một phần mềm phân tích thông tin chỉ số tài chính, cần kiểm tra năng lực phân tích của nó xem rốt cuộc mạnh đến đâu, nên cần tìm một người giúp anh kiểm tra nó.”

Thì ra đây mới thật sự là việc anh đang làm, phần mềm phân tích tài chính...

Triệu Hàm Như há hốc mồm nhìn anh, bảo sao người ta lại chẳng có hứng thú công ty game nho nhỏ, thứ người ta để mắt tới là tư bản cơ.

Xã hội đang bước vào thời kỳ công nghệ số, các loại phần mềm phân tích thông tin số cũng được tung ra dồn dập. Thông tin kỹ thuật số càng phát triển, năng lực của các chương trình máy tính cũng càng ngày càng mạnh hơn. Chúng có thể thu thập số liệu, tiến hành phân tích thị trường, từ đó đưa ra dự đoán ngày càng nhiều. Khả năng xử lý phức tạp của máy tính còn mạnh hơn con người rất nhiều. Những thứ như giá cổ phiếu và xu thế đều có thể được dự đoán bằng máy tính. Thậm chí cô còn từng lo lắng nghề chuyên gia phân tích tài chính liệu có bị máy móc thay thế hay không.

Nếu phần mềm phân tích tài chính của anh đủ mạnh, thì nó hoàn toàn có khả năng phá vỡ toàn bộ cấu trúc của thị trường chứng khoán hiện nay. Chẳng biết sẽ có bao nhiêu chuyên gia tài chính truyền thống thất nghiệp đây. Dĩ tâm của anh đúng là không hề nhỏ chút nào!

“Tại sao lại tìm em? Dầu gì anh cũng có thể tìm được những chuyên gia phân tích tài chính kỳ cựu mà. Thật ra em cũng chẳng khác người ngoài ngành là mấy.” Triệu Hàm Như cười khổ, đúng là cô rất tò mò với phần mềm của Khúc Nhạc, nhưng cô cũng biết tự lượng sức mình, không muốn làm lỡ việc lớn của người khác.

Khúc Nhạc liếc cô, giọng điệu mang vẻ khinh thường: “Anh bị mấy bậc thầy đây hại chưa đủ thảm à? Anh tìm em chính là muốn chứng minh rằng có phần mềm này, người ngoài ngành cũng có thể vượt qua những người được gọi là chuyên gia phân tích tài chính.”

Wow, thật là kiêu ngạo... Triệu Hàm Như không phản bác được, trước đó sao cô lại cảm thấy anh hiền hòa được nhỉ?

“Nếu anh thật sự đặt rất nhiều tâm huyết vào phần mềm này thì đừng đùa như vậy. Nếu chỉ dựa vào hai người chúng ta mà đã muốn quảng bá phần mềm này thì có khác gì nằm mơ giữa ban ngày đâu? Em chân thành khuyên anh nên hợp tác với công ty lớn.”

Khúc Nhạc khó hiểu hỏi cô: “Tại sao anh phải quảng bá nó? Anh làm phần mềm này để kiếm tiền mà thôi, quảng bá nó làm gì?”

“Anh không muốn quảng bá nó thì còn tốn nhiều tâm sức như vậy làm gì? Anh nghĩ thử đi, sau khi phần mềm này hoàn thiện, anh chỉ cần quảng bá nó là có thể ngồi nhà thu tiền rồi, dễ dàng hơn tự anh lao tâm khổ tứ đầu tư không biết bao nhiêu lần?” Cô nói gần như hết nước hết cái.

Khúc Nhạc bật cười: “Ai nói anh đã tốn hết tâm sức? Phần mềm này chỉ là phần mềm nhỏ dựa vào ý tưởng sơ bộ của anh mà thôi, muốn hoàn thiện nó ít nhất còn cần mấy năm nữa. Hiện giờ, anh đang cần em cùng anh kiểm tra xem rốt cuộc nó có thật sự có thể thay thế phân tích của đầu óc con người hay không, để mở rộng thị trường thì còn xa mười vạn tám ngàn dặm.”

Triệu Hàm Như thở dài thườn thượt: “Nói thật tới bây giờ, em vẫn cảm thấy máy móc không thể thay thế con người từ giao dịch cổ phiếu đến dự đoán kinh tế được, bởi vì lượng tính toán tương đối lớn. Máy tính lớn quả thực có thể phân tích, chiết xuất thông tin từ lượng dữ liệu khổng lồ để đưa ra thông tin dự đoán hữu dụng hơn, hiệu suất và tốc độ của máy tính cũng nhanh hơn con người rất nhiều. Em tin phần mềm của anh có thể sẽ một lần nữa thay đổi cấu trúc giao dịch, cũng sẽ ảnh hưởng sâu sắc tới thị trường đầu tư. Nhưng dù máy móc có phát triển thế nào đi nữa thì các nhân tố ảnh hưởng đến thị trường vẫn rất phức tạp. Tương lai luôn ngập tràn những điều khó lường, em tin nó không thể dự đoán hết được.”

“Ý của em là anh đã sơ suất rồi à?” Anh nghiêng đầu nhìn cô, ngón trỏ gõ nhẹ lên mặt bàn.

Cô không khỏi liếc nhìn ngón tay của anh, khớp xương rõ ràng, ngón tay thon dài, móng tay đầy đặn sạch sẽ, đường nét tổng thể mảnh dài, tay đẹp quá! Triệu Hàm Như vội thu tầm mắt lại, không khỏi đỏ mặt vì mình lại vừa ngẩn người.

Khúc Nhạc khó hiểu nhìn cô, còn tưởng cô bị anh nói trắng ra nên mới đỏ mặt: “Em không cần cảm thấy ngại ngùng đâu. Em hoàn toàn có thể ăn ngay nói thật với anh.”

Cô ho nhẹ một tiếng, mặt càng đỏ hơn: “Thật ra em cũng không rành phần mềm phân tích lắm, nhưng cũng biết phép tính cơ sở của mô hình dự đoán thông tin số. Những dự đoán đó dựa vào hai phép toán định tính, xu thế dự báo cũng sẽ không trở nên dễ dàng hơn. Hơn nữa phân tích dữ liệu chỉ là một khâu nhỏ

trong qua trình làm việc của chuyên gia phân tích. Trong việc phân tích thực tế, em tin rằng trí tuệ con người vẫn hơn hệ thống máy tính rất nhiều. Vì thế em mới cho rằng kiến giải quả thật là sơ suất rồi. Em cảm thấy phần mềm phân tích tài chính sẽ thay đổi phương thức phân tích chứng khoán và cách làm việc của chuyên gia phân tích, nhưng tuyệt đối không thể thay thế phân tích của con người.”

Khúc Nhạc thức thời thừa nhận: “Lời em nói cũng có cái lý riêng, trước mắt đúng là không thể thay thế. Nhưng anh chờ ngày đó đến.”

Dáng vẻ này của anh quả thực rất có phong phạm của dân cường kỹ thuật, khiến Triệu Hàm Như phì cười: “Em lại không mong ngày đó đến, bởi vì như thế có nghĩa là em sẽ phải thất nghiệp.”

20. Chương 20: Người Đẹp

“Vây? Đáp án của em là? Em có đồng ý tham gia vào phát triển phần mềm có khả năng không đáng một xu, cũng có thể sẽ lật đổ một nghề không?” “Có.” Cô vui vẻ nhận lời, việc này dĩ nhiên là một canh bạc, nhưng hiểu phần mềm phân tích vốn là một trong những tố chất mà một chuyên gia phân tích tài chính cần có, cô đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội học tập như vậy. Kể cả có thất bại thì cô tin cũng học được rất nhiều. “Vây thì tốt, sáng mai em đến phòng làm việc của anh.” Anh cầm điện thoại gõ mấy chữ: “Địa chỉ đã được gửi vào điện thoại của em rồi.” Cô luống cuống mở tin nhắn: “Áy, vậy là anh thật sự đang giảng dạy ở trường của bọn em sao?” “Không, anh đang học tiến sĩ.” “Chẳng phải anh đã tốt nghiệp tiến sĩ rồi à?” Cô nhìn anh với vẻ kỳ lạ. “Việc học là vô tận, anh tới đây chính là vì muốn học xem lúc trước bọn họ đã bày anh như thế nào.” Thì ra anh cũng có để tâm, cô thậm chí buồn cười: “Nói vậy, anh thật sự là đàn anh của em rồi.” “Anh có nói không phải sao?” “Vây lúc đó sao anh lại đó nhìn em bằng ánh mắt đó?” Cô oán giận nói, hại cô tưởng mình đã nói sai, lại còn trong lấp bắp gọi anh là “ngài Khúc Khúc” nữa chứ. “Ánh mắt gì?” Khúc Nhạc tỏ vẻ ngờ ngác, hoàn toàn không biết cô đang để bụng chuyện gì. “Haiz, thôi được rồi, do em hiểu lầm thôi.” Càng nói càng xấu hổ, Triệu Hàm Như vội xua tay đổi chủ đề: “Sau này mong đàn anh chỉ giáo nhiều hơn!” Cuộc sống trong trường thật ra vô cùng tẻ nhạt. Sinh viên Học viện St dường như chăm chỉ hơn các trường khác, bình thường cũng không có nhiều hoạt động ngoại khóa. Bọn họ thích tham gia các hoạt động xã giao giữa các hội đồng niên đồng môn hơn. Dù sao trong giới tài chính này, quan hệ cũng là thứ vô cùng quan trọng. Nhưng khai giảng sắp được một học kỳ rồi mà Triệu Hàm Như vẫn không tham gia qua hoạt động ngoại khóa nào, ngày nào cũng chỉ đọc sách, lên mạng, làm quen với phần mềm của Khúc Nhạc, đời sống bình lặng không gợi nổi một gợn sóng. “Hàm Như,” Từ Bình Vĩ ôm sách giáo trình, ngồi cạnh Triệu Hàm Như, cứ như thân quen lắm rồi: “Đạo này không thấy cậu, đang bận gì à?” “Sao lại không thấy? Chẳng phải vẫn học cùng lớp đây sao?” Triệu Hàm Như cười nhạt. “Lần nào cậu cũng vội đến vội đi, rất ít khi được tán chuyện với cậu. Trường chúng ta chỉ có điểm này là không tốt, không có các hoạt động ngoại khóa thì quan hệ giữa bạn học cùng lớp cũng không đủ chặt chẽ. Hoạt động của lớp lại thường xuyên được tổ chức, nhưng cậu lại không tham gia bao giờ hết, chán quá.” “Họp lớp? Tôi và các bạn học cũng không thân cho lắm.” “Không phải lớp chúng ta, mà là hội đồng hương du học Mỹ, trường nào cũng có. Lúc tớ ở trong nước đã liên hệ với mấy anh chị đi trước trên internet rồi, sau khi sang đây còn được họ hỗ trợ liên hệ chỗ ăn chỗ ở. Chỉ cần có thời gian rảnh là tớ tham gia hoạt động của bọn họ, vui lắm! Lúc ở trong nước không thấy gì, nhưng khi ở nước ngoài mà có thể nhìn thấy nhiều người Hoa như vậy, cảm giác thật sự rất thân thiết! Lúc cậu tới đây không có anh chị nào giúp đỡ à?” “Không.” Cô lắc đầu. “Không thể nào, lần sau tớ dẫn cậu đi. Bọn họ đã từng nghe về cậu, lúc nào cũng giục tớ dẫn cậu đến. Mọi người đều muốn đoàn kết, như thế mới có sức mạnh.” Từ Bình Vĩ chớp chớp mắt. Cô vẫn còn hơi do dự, bạn cùng lớp cô còn chẳng quen lắm, huống hồ đây còn là hội đồng hương. Một năm qua cô đã chán ngấy mấy kiểu xã giao này lắm rồi. Chúng luôn khiến cô nhớ tới bữa tiệc sinh nhật đau lòng một năm trước. “Thật ra cậu nên tham gia nhiều những hoạt động kiểu này, kể cả là của lớp chúng ta, hay là hội đồng hương du học Mỹ, càng quen nhiều người càng có ích cho con đường sự nghiệp của chúng ta sau này.” Từ Bình Vĩ mặc dù nói nhiều, nhưng con người cậu ta lại rất tốt. Lúc này, cậu ta đang đưa ra lời khuyên chân thành của mình. “Ừm, tôi nhớ rồi! Cảm ơn cậu, lần sau tôi sẽ cố gắng tham gia.” Cô cười đồng ý. Thật ra do bị Tống Cẩm ảnh hưởng, cô cũng biết mấy hội đồng hương

với lớp học kiểu này cần thiết đến mức nào. Tính cách của Từ Bình Vĩ giỏi luôn cúi, rất thích hợp phát triển ở nơi này. Mà bản thân cô đã bằng lòng đi lên con đường này thì sẽ phải tập thích ứng cuộc sống như vậy, không thể lúc nào cũng xoắn lấy những thứ trong quá khứ. Từ Bình Vĩ gặp thấy cô sáng khoái đồng ý, trong lòng cũng vui mừng: “Đừng khách sáo, mọi người đều là người nhà mà. Mà tôi không ngờ bạn trai của cậu là Khúc Nhạc đó.” Triệu Hàm Như giật mình nhìn cậu ta: “Hả? Bọn tôi là bạn bè lâu năm, nhưng không phải quan hệ yêu đương.” “Không thể nào? Lần trước tôi...” Từ Bình Vĩ tỏ vẻ không tin, ánh mắt nhìn cô đầy mờ ám. Nhưng cậu ta đang định nói gì đó thì cô lại vội ra hiệu trật tự: “Giáo sư đến rồi.” Trước khi giáo sư xuất hiện mấy giây, một cô gái với mái tóc màu hạt dẻ ngang vai, thân hình đầy đặn đi vào, lập tức thu hút sự chú ý của tất cả sinh viên. Vóc dáng này, khí chất này không hề thua kém các ngôi sao chút nào. Triệu Hàm Như chỉ nhìn cô ấy một cái, rồi lại nhìn sang vị giáo sư đứng sau cô ấy. Cô là con gái, có xu hướng tình dục bình thường, không mấy hứng thú với kiểu phụ nữ gợi cảm, khác với Từ Bình Vĩ. Nhưng không ngờ, cô gái kia lại nhìn quanh phòng, rồi đi đến vị trí cạnh Triệu Hàm Như, thản nhiên ngồi xuống. Trong phòng học còn rất nhiều chỗ trống, tại sao muốn ngồi cùng cô? Triệu Hàm Như ngạc nhiên nhìn cô ấy một cái. Nhưng trước giờ, mọi người trong lớp đều thích ngồi đâu thì ngồi. Cô ấy muốn ngồi cạnh cô là quyền tự do của cô ấy, cô cũng không có quyền nói gì. Chỉ là vẻ mặt của Từ Bình Vĩ ngồi bên còn lại rõ ràng cứng đi rất nhiều. “Cần tôi đổi chỗ cho cậu không?” Triệu Hàm Như pha trò, thấp giọng hỏi cậu ta, cô không ngại tác thành nhân duyên nước ngoài cho cậu bạn này đâu. Mặt Từ Bình Vĩ đỏ lên, liên tục xua tay, nhưng ánh mắt thì vẫn bắt giắc vượt qua cô, len lén nhìn ngực của cô gái kia. “Cậu tên là gì?” Cô gái chống cằm, không để ý đến ánh mắt mờ ám của đám nam sinh trong phòng học, chỉ lười biếng nhìn Triệu Hàm Như, chủ động bắt chuyện. Triệu Hàm Như thấy lạ. Cô chắc chắn mình và cô gái này chưa từng gặp nhau, sao cô ấy lại có vẻ rất hứng thú với cô? Tiết này là tiết Toán, Triệu Hàm Như không giỏi môn này lắm, nên nghe giảng rất chăm chú, dù có thấy kỳ lạ thì cũng không rảnh tán dóc với cô ấy, chỉ dùng bút chỉ lên tên mình trên giáo trình. “Hàm Như Triệu, tên người phương Đông các cậu thật khó đọc.” Cô gái tóc hạt dẻ khó chịu thì thầm, nửa thật nửa giả phàn nàn: “Tớ là Cynthia, thật ra trước đó tớ từng gặp cậu rồi, cậu có nhớ không?” “Lúc khai giảng từng gặp.” Triệu Hàm Như vừa ghi chép vừa thuận miệng đáp. Cô quả thật vẫn nhớ cô gái xinh đẹp này đã từng xuất hiện một lần lúc khai giảng. Nhưng lần đó chỗ bọn họ khá xa nhau, cô không cho rằng cô ấy lại chú ý tới sự tồn tại của cô.

21. Chương 21: Nhìn Trộm

“Đúng rồi, tớ có đến lúc khai giảng, cậu vẫn còn nhớ cơ à?” Cynthia có vẻ rất ngạc nhiên nhìn Triệu Hàm Như chăm chăm, nét quyến rũ được phơi bày ra hết, khiến cô nhớ tới mấy nữ diễn viên gợi cảm trứ danh. Với vẻ đẹp và khí chất này, Cynthia không đi đóng phim thật đáng tiếc. Hiện giờ, không biết trong phòng học này có bao nhiêu người đang hâm mộ nhìn Triệu Hàm Như. Bọn họ cũng muốn được người đẹp nhìn mình bằng ánh mắt như vậy. Thấy Triệu Hàm Như không ngạc nhiên mấy, cô ấy cũng không thất vọng, chỉ nghiêng đầu quay sang nói nhỏ với cô: “Trí nhớ của cậu thật tốt. Thật ra tớ là hàng xóm của cậu, ở tầng đối diện nhà cậu, phòng cậu lúc nào cũng sáng đèn từ ba giờ sáng...” Triệu Hàm Như cuối cùng cũng dừng bút nhìn cô ấy với vẻ kinh ngạc. Căn hộ mà Tổng Du để lại cho cô nằm sát Phố Wall tắc tắc tắc vàng, là khu chung cư cao cấp. An ninh nơi này rất đảm bảo, trước giờ cô chưa phải lo lắng cho sự an toàn của bản thân. Thế nhưng giờ giấc làm việc và nghỉ ngơi của cô lại bị một người xa lạ hiểu rõ như lòng bàn tay, điều này thật sự là một chuyện rất kinh khủng. Vừa nghĩ tới tối nào cũng có một người xa lạ đứng cửa sổ đối diện quan sát phòng của mình, cô liền nổi da gà, có khác gì kịch bản phim kinh dị đâu chứ? Thấy cô cuối cùng cũng chú ý tới mình khiến Cynthia cao hứng, cười vô cùng thoải mái, hoàn toàn không quan tâm giáo sư đang giảng trên bục có phản ứng gì: “Người phương Đông các cậu đúng là quá chăm chỉ, ai thêm chăm chú nghe mấy thứ này chứ? Tối thứ năm có party, cậu có tham gia không?” “Sao cậu biết tôi đang ở đó?” Triệu Hàm Như không đáp lại lời mời của cô ấy, nhưng vẫn là không nhịn được phân tâm. Cynthia ra vẻ thần bí thấp giọng nói: “Tớ nhìn xuyên qua cửa sổ nhà cậu. Tớ còn chứng kiến cảnh cậu mặc đồ ngủ cơ...” “Không thể nào!” Triệu Hàm Như trừng mắt kinh hoàng phản bác. Để bảo vệ đời tư của cư dân, cửa sổ của tất cả các căn hộ đều không phải loại trong suốt, người ngoài không thể nhìn xuyên qua cửa sổ để thấy cô được. “Cậu không tin thì thôi.” Cynthia nhún vai tỏ vẻ chẳng sao. Cô ngồi không yên, luôn có cảm giác

đời tư của mình như bị phơi bày dưới ánh mặt trời, người khác thích nhìn thì nhìn, không hề có cảm giác an toàn chút nào. “Ngày nào cậu cũng dậy lúc 3 giờ thật à? Làm gì vậy?” Từ Bình Vĩ vẫn luôn để ý hai bạn cô, tai động hết lên, phát huy tất cả ưu điểm của vua hóng hớt. “Còn có thể làm gì nữa? Cậu cũng là đàn ông chẳng lẽ không hiểu à? Lúc sáng sớm là có cảm giác nhất đó.” Cynthia cười mờ ám nhìn bọn họ, dáng vẻ vô cùng ngả ngớn. Từ Bình Vĩ chợt hiểu ra, nhưng dù sao người phương Đông vẫn tương đối ý nhị, không quen nói mấy chuyện thế này với một người đẹp cũng chẳng mấy thân quen. Cậu ta đành lúng túng khụ khụ hai tiếng, trong lòng thầm nghĩ không ngờ Triệu Hàm Như nhìn có vẻ thanh khiết như thế mà cũng đã ở chung với bạn trai rồi. Không biết bạn trai của cô ấy có phải là người cậu ta nhìn thấy lần trước không... Triệu Hàm Như ngơ ngác, rõ ràng là không hiểu ý của cô ấy, càng không hiểu vì sao Từ Bình Vĩ lại đỏ mặt rồi không nói thêm gì nữa. Nhưng cô cũng lười nhác giải thích với họ, dù sao bọn họ nghĩ như thế nào cũng đều nàng không liên quan đến cô. Triệu Hàm Như lấy lại bình tĩnh. Mặc dù cô không biết Cynthia có thật sự rảnh đến mức ngày nào cũng nhìn trộm nhà cô hay không, nhưng bất kể thế nào thì thời gian vẫn trôi, bài giảng vẫn phải nghe tiếp, mấy người không liên quan như này không đáng để xáo trộn thói quen của cô. “Cậu không cảm thấy cuộc sống có quy luật như vậy rất tẻ nhạt à? Ngày nào cũng làm lúc ba giờ, rồi có ngày nào đó các cậu sẽ chán, muốn ném thử của lạ. Đêm nay các cậu thử làm lúc bốn giờ đi, nói không chừng sẽ có thu hoạch bất ngờ đó...” Cynthia vẫn không ngừng quấy rầy cô. Mặt Triệu Hàm Như đành lại, cẩn thận ghi chép bài. Thật ra cô hoàn toàn không hiểu từ “làm” mà Cynthia nói là có ý gì. “Trai đẹp, có hứng tham gia party với bọn tớ không?” Chắc là vẻ mặt của cô quá chán nên Cynthia bèn bỏ qua Triệu Hàm Như, hỏi Từ Bình Vĩ. “Được được.” Từ Bình Vĩ tỏ ra hứng thú, gật đầu như già tởm. Được người đẹp mời, cậu ta thật sự cầu còn không được ấy chứ. “Vậy cậu dẫn bạn tốt của cậu đi cùng đi nhé.” Cynthia hài lòng nhìn Từ Bình Vĩ với vẻ quyến rũ, ra hiệu cậu ta bất kể thế nào cũng phải thuyết phục Triệu Hàm Như. Từ Bình Vĩ dùng tiếng Trung nhỏ giọng khuyến bảo: “Hàm Như, tớ thấy chúng ta cũng đi đi. Đều là bạn học với nhau, tham gia mấy kiểu tụ tập thế này cũng có chỗ tốt cho chúng ta. Một học kỳ rồi đó, tất cả mọi người đều đã hòa chung vào không khí của trường học, còn cậu thì vẫn rất xa lạ với mọi người.” “Nhưng tôi không thích Cynthia.” Triệu Hàm Như khẽ nhíu mày. Cô cũng không bài xích tham gia các hoạt động tập thể, nhưng vừa nghĩ tới phải chơi với người cuồng nhìn lén như vậy, cô lại cảm thấy rờn rợn. “Cậu đừng cho là ẩn tượng ban đầu giữ vai trò chủ đạo nhé. Chính bởi vì cậu không hiểu rõ cô ấy nên mới không thích cô ấy đó. Cậu nên cho cô ấy một cơ hội để hiểu cậu, cũng cho bản thân một cơ hội để hiểu cô ấy. Mọi người đều là bạn bè, sau này cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau.” Từ Bình Vĩ nói hết nước hết cái. “Vậy được rồi.” Triệu Hàm Như do dự mấy giây mới miễn cưỡng đồng ý. “À, đúng rồi, cậu có thể dẫn vị bạn trai thần bí của cậu đến. Thể lực tốt như vậy, tất cả mọi người đều rất muốn làm quen với anh ấy đó.” Cynthia cười hi hi, ánh mắt càng thêm mập mờ. “Bạn trai gì cơ?” Triệu Hàm Như khó hiểu nhìn cô ấy, cuối cùng cũng kịp hiểu. Hóa ra cô ấy hoàn toàn không biết cô đang độc thân, gì mà thấy cô mặc đồ ngủ chỉ là váy trắng mà thôi. Có lẽ cô ấy ở tầng đối diện, chỉ biết phòng mình sáng đèn, hoàn toàn không thể nhìn được trong phòng, làm cô đau tim, còn tưởng cửa sổ phòng mình có vấn đề. *** “Quán bar?” Triệu Hàm Như đi cùng Từ Bình Vĩ lập tức cau mày: “Tớ còn chưa đủ hai mốt tuổi, sao có thể vào quán bar chứ?” “Cậu đúng là bé ngoan.” Tiếng cười thoải mái của Cynthia truyền đến từ phía sau bọn họ. Tối nay, cô ấy mặc một bộ váy liền màu đen hở vai và lưng, khoe đôi chân vừa dài vừa thon, vô cùng quyến rũ, thật đúng là khiến người ta không đành lòng nhìn Triệu Hàm Như mặc áo thun quần jeans. “Yên tâm đi, bọn tớ toàn tụ tập ở đây thôi, không ai điều tra được đâu.” Cynthia lúng liếng nháy mắt. Xem ra đây là một nơi tụ tập ngầm phi pháp. Mấy nơi kiểu này cũng không hiếm. Dù sao thì áp lực học tập, công việc ở đây rất lớn, mọi người đều cần một nơi để xả stress. Mấy nơi vô cùng phức tạp, đen tối kiểu này rất được mọi người yêu thích. Từ Bình Vĩ rõ ràng cũng chỉ mới đến đây lần đầu tiên, khó nén nổi hưng phấn nhìn chung quanh. Nam nữ ở đây ai ai cũng đều hấp dẫn, động tác bạo dạn, hành vi vô cùng phóng túng, so ra người xinh đẹp như Cynthia vẫn còn bình thường. Triệu Hàm Như vừa vào cửa đã hối hận, mấy nơi kiểu này hoàn toàn không phải chỗ xã giao bình thường. Cô vừa quay người định bỏ đi thì đã hai người đàn ông chặn đường.

22. Chương 22: Thoát Hiểm

“Cùng uống một ly đi?” “Người đẹp, lần đầu tới đây à?” Cô giật nảy người, đã mặc như vậy rồi mà vẫn còn có người chặn đường bắt chuyện, chỉ có thể nói hai người này khẩu vị mặn thật. “Tôi đi cùng bạn rồi.” Cô cố bình tĩnh lại, tìm kiếm bóng dáng của Từ Bình Vĩ và Cynthia, tiếc là nhìn đi nhìn lại mấy lần vẫn không tìm được hai người này. Nghĩ đến dáng vẻ hấu gái như Trư Bát Giới của Từ Bình Vĩ vừa rồi, cô đoán cậu ta đã nhập hội vào cuộc thác loạn từ lâu rồi. “Đừng tìm nữa, đã tới nơi này thì phải hoàn toàn buông thả bản thân, bạn của em chắc chắn cũng đi đánh lẻ rồi...” Tay của gã da đen đã hạ xuống vai Triệu Hàm Như. Cô vội vàng tránh sang bên cạnh, một tay thò vào trong túi ẩn vội mấy cái. Điện thoại trong túi quần cô rung lên rất nhanh, cô lén lút ấn nút trả lời. “Xin lỗi, tôi chỉ đi nhầm thôi, không ngờ trên phố Tây còn có nơi như vậy, thảo nào ngay cả biển hiệu cũng không có. Tôi chỉ không cẩn thận đi cùng bạn vào đây. Bên kia còn rất nhiều cô gái tuổi trẻ xinh đẹp, hai anh không cần dây dưa với tôi như vậy đâu?” Cô cố ý nói thật to, hy vọng đầu kia có thể nghe rõ. “Ồ, xấu hổ à? Lâu rồi không nhìn thấy em nào em nào ngây thơ như vậy. Bọn anh cảm thấy em còn hấp dẫn hơn họ nhiều...” Hai gã kia đã ngấm cồn rồi, nào còn nhớ được phong độ đàn ông là cái gì nữa? “Đi cùng bọn anh đi, chắc chắn sẽ không để em thất vọng đâu...” “Không, tôi còn có việc.” Cô lạnh lùng, cảnh giác từ chối. Đáng tiếc, dung mạo của cô quá mức yếu đuối, dù có lạnh lùng từ chối thì cũng chẳng có sức thuyết phục. Hai gã đàn ông kia lại còn thấy thú vị, nhếch miệng cười. “Nào nào nào, uống ly rượu này đi, đảm bảo em sẽ không còn phiền não chút nào hết, đã tới nơi này rồi mà còn quan tâm mấy chuyện khác làm gì?” “Mấy người đừng động vào tôi!” ... Hai gã kia cũng không nóng lòng. Dù sao đêm cũng còn rất dài, hai gã đùa cô cứ như mèo vờn chuột. Còn cô thì cắn răng, lén lút nhích dần về phía cửa. Đột nhiên, Triệu Hàm Như đụng phải một người đàn ông, bị người ấy thuận đà kéo lại. Cô cứng đờ người giữa, lúc nghe thấy giọng nói của người ấy mới bình tĩnh lại. Cuối cùng anh cũng đến rồi! “Raymond, đã lâu không gặp.” Anh còn chưa kịp cởi áo khoác, trên quần áo vẫn còn hơi lạnh của đêm đông. Người da đen kia cố gắng trấn to hai mắt đã mơ màng: “A ha, Khúc Nhạc, không ngờ cậu cũng tới nơi này? Cùng chơi chút chứ?” Thái độ của Khúc Nhạc vô cùng bình tĩnh: “Cậu uống nhiều rồi đấy. Bạn của tôi hơi khó chịu, tôi đưa cô ấy về trước, lát nữa uống vài ly với mấy cậu sau.” Gã da đen hơi thất vọng nhìn bọn họ, ánh mắt có vẻ mờ ám: “Haiz... Không cần, không cần, hai người cứ việc đi đi, chơi vui vẻ nhé.” Khúc Nhạc khẽ gật đầu, xem như chào hỏi, một tay ôm chặt eo cô, từng bước đưa cô ra ngoài. “Cảm ơn anh!” Vừa ra khỏi cửa, Triệu Hàm Như vội vàng tránh khỏi lồng ngực anh. Bị gió đêm lạnh thổi qua, cô bất giác rùng mình, lúc này mới nhận ra cả người đã ướt đầm, không phải bởi vì vừa rồi trong phòng quá nóng mà là bị dọa đến toát mồ hôi lạnh. “Áo khoác của em đâu?” Anh cau mày hỏi cô. “Vừa vào cửa là cởi rồi, sau đó bị một nhân viên phục vụ cầm đi. Nếu không thì anh đợi em một lát, em quay lại lấy đồ nhé?” Triệu Hàm Như vô cùng hối hận vì đang đêm đông mà chỉ mặc áo thun quần jeans, quả thực là lạnh cóng. “Khó khăn lắm em mới ra được, giờ còn muốn vào đó chịu chết à?” Ánh mắt Khúc Nhạc mơ hồ chứa vẻ tức giận. “À, em còn tưởng anh quen bọn họ...” Triệu Hàm Như ngượng ngùng đáp, cảm thấy mình sắp không giữ nổi nước mũi thò lò ra rồi. Khúc Nhạc lườm cô một cái rồi cởi áo khoác ra ném cho cô: “Mặc vào! Anh mà quen bọn họ sao? Em cho rằng anh là người thế nào? Bố già ư?” Anh chỉ mặc một chiếc áo sơmi trong áo khoác, hơn nữa nơi này không có lấy một cửa hàng nào hết, hai người có muốn mua quần áo cũng tìm được chỗ để mua: “Nếu anh bị ốm do chịu lạnh quá, nhất định phải tìm em tính sổ!” Triệu Hàm Như vô cùng xấu hổ, hận không thể tìm cái lỗ chui xuống: “Nếu không thì... trả áo cho anh đó...” “Anh khuyên em nên quý trọng chút phong độ đàn ông còn sót lại của anh.” Anh lạnh lùng lườm cô một cái, ánh mắt còn lạnh hơn cả gió rét thấu xương. Triệu Hàm Như rùng mình, cảm thấy chiếc áo choàng dài này của anh cũng không chống chọi nổi cái lạnh đột ngột này. Mãi mới bắt được một chiếc xe ở ven đường, hai người đều không chờ thêm chút nào mà lập tức ngồi vào trong xe. Hơi ấm trong xe phả vào người, nhưng bầu không khí vẫn lạnh như băng. Tài xế tắc xi tò mò liếc nhìn đôi nam nữ trẻ tuổi này. Nam thì xụ mặt ra, cứ như cả thế giới đều nợ tiền anh ta vậy. Còn nữ thì ngượng ngùng muốn giải thích, nhưng không dám nói lời nào. Khúc Nhạc đưa Triệu Hàm Như về đến dưới lầu. Cô lúng túng trả áo khoác cho anh: “Anh có muốn đi lên uống chén trà nóng không?” Anh nhận áo khoác, không đồng ý nhưng cũng chẳng từ chối, chỉ tức giận theo cô vào nhà: “Tốt nhất em nên giải thích rõ ràng cho anh, chuyện này là thế nào!” Cô co người lại. Quen nhau lâu như vậy, đây là lần đầu tiên cô thấy anh nổi giận. Biết vậy cô đã không mời anh đi lên, không bằng đợi ngày mai anh hết giận mới nói. “Sao? Hối hận rồi hả?” Anh lạnh lùng hỏi cô, ánh mắt kia đúng là lạnh cóng người. “Đâu có... đâu có...” Triệu Hàm Như vội vàng nịnh hót đi theo sau anh, suốt dọc đường đều cười lấy lòng: “Thật ra em bị oan mà, nói cái gì đám bạn cùng lứa, kết quả là ngoại trừ Từ Bình Vĩ và Cynthia ra thì chẳng có một ai là bạn học của bọn em hết. Em còn không biết nơi đó là nơi

quái quỷ gì nữa...” Ngẫm lại chuyện hôm nay, Triệu Hàm Như cũng cảm thấy vô cùng uất ức. Vô duyên vô cớ bị Cynthia cho vào tròng, cô bèn kể lại tất cả chuyện hôm nay cho anh nghe nghe: “Cô ấy ở tầng đối diện, anh cảm thấy là tòa nhà nào?” Cô đứng trước cửa sổ nhìn ánh đèn của những tòa nhà đối diện, nghĩ đến Cynthia cuồng nhìn lên kia, trong lòng vô cùng khó chịu. Anh không tiếp lời cô, chỉ nâng cốc hồng trà xinh xắn lên, vẻ mặt vẫn lạnh lùng: “Ngốc! Em biết tối nay em đã đến nơi nào không?” “Chắc hẳn là chỗ phi pháp.” Nếu là quán bar bình thường thì sẽ chẳng có ai dám tùy tiện lấy rượu cho trẻ vị thành niên uống. Thật ra cô vẫn không thể nào hiểu nổi mấy nơi như vậy. Từ nhỏ, cô đã được bố mẹ bảo bọc, nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, chưa kịp tiếp xúc quá nhiều với những mặt tối của xã hội. “Đó là nơi mấy cậu ấm cô chiêu, nhà giàu mới nổi, và cả mấy người đã đi làm đến ăn chơi nhảy múa. Bọn họ có thể làm tất cả những chuyện bị cấm ở đó mà không bị người khác biết. Người có thể kinh doanh như vậy, nói phía sau không có thế lực lớn nào chống lưng, em cảm thấy khả năng đó không? Nói cách khác, nếu hôm nay em không thể thuận lợi ra khỏi đó thì ngày mai có bị người ta chơi đến chết cũng không ai biết... Hôm nay may mà anh đang ăn cơm ở gần đó, coi như em vẫn còn thông minh, tiết lộ vị trí qua điện thoại. Nếu như anh đến muộn thêm một chút nữa thôi, hoặc là không tìm thấy em, rất có thể em sẽ...”

23. Chương 23: Mạng Xã Hội

Khúc Nhạc phát hiện giọng của mình không thể nén nổi run rẩy, cuối cùng không thể nói tiếp nữa, đành trầm mặc quay mặt qua chỗ khác. Từ lúc nhận được tin nhắn cầu cứu của cô, anh vẫn luôn ở trong tâm trạng sợ hãi cực đoan, bây giờ mới dần bình tĩnh lại được. Nhưng sau khi bình tĩnh, chỉ mới tưởng tượng tới bất kỳ một khả năng xấu nào đó là anh đã gần như sụp đổ, phải cố gắng không chế bản thân mình. Trong mắt Triệu Hàm Như cũng đầy vẻ sợ hãi, trước đó cô hoàn toàn chưa từng nghĩ mình sẽ gặp phải chuyện như vậy, cũng không ngờ mình đã đến bên bờ sinh tử. Nếu Khúc Nhạc không xuất hiện thì mọi chuyện sẽ như thế nào? Có lẽ cô sẽ không chết, nhưng chắc chắn còn đau khổ hơn chết cả vạn lần! “Khúc Nhạc, cảm ơn anh! Thật sự rất cảm ơn anh!” Triệu Hàm Như chân thành nói lời cảm ơn, anh lại quay mặt qua chỗ khác hờn dỗi không thèm liếc cô lấy một cái. Lần này Khúc Nhạc giận thật rồi, cô thầm than một tiếng, trong lòng lại lướt qua một cảm giác kỳ lạ. Tại sao anh lại để ý chuyện của cô như vậy? “Anh thật sự không biết vì sao Cynthia lại muốn nhằm vào em sao? Em nhớ em chưa từng đắc tội với cô ta, thậm chí còn không nhận ra cô ta...” Cô tủi thân nói, chuyện hôm nay đúng là có mùi tai bay vạ gió vị. “Cô ta nhằm vào em và chuyện em có đắc tội cô ta hay không chẳng liên quan gì đến nhau... Cái cô Cynthia kia tên đầy đủ là gì?” Ặc... Cô ta chỉ nói tên Cynthia, tên đầy đủ là gì em cũng không rõ. Thật ra em cũng chỉ mới nói chuyện với cô ta một lần.” “Mở mấy tính ra.” “Hả?” Cô ngơ ngác hỏi lại, vẫn chưa hiểu anh phải dùng mấy tính của cô làm gì. “Cô ta là sinh viên lớp em sao?” “Có lẽ vậy, lúc khai giảng em từng gặp cô một lần, nhưng lúc lên lớp chưa từng gặp cô ta. Hôm nay là lần đầu tiên em thấy cô ta đến lên lớp, đáng vẻ vô cùng gợi cảm, đàn ông bọn anh hẳn là ai cũng thích...” Nghĩ đến dáng người bốc lửa của Cynthia, trong lòng Triệu Hàm Như lại đau nhói. Lời nói cay nghiệt của chị họ Triệu Tuyết Như vẫn còn vang vọng bên tai cô. Chẳng phải Trương Gia cũng vì dáng người nóng bỏng đó nên mới chọn chị ta hay sao? “Em muốn miêu tả dáng người gợi cảm của cô ta thì cũng không nhất thiết phải thêm câu ‘đàn ông bọn anh chắc là ai cũng thích’ vào đâu. Đó chỉ là phỏng đoán chủ quan của em thôi, áp đặt nó lên tất cả đàn ông là rất phản khoa học.” Ngón tay của anh lướt trên bàn phím, mà vẫn không quên bình luận một câu. Lúc này ai muốn đàm luận chuyện khoa học chứ, cùng lắm chỉ là xuất phát từ tâm lý nhỏ nhen của con gái thôi mà. Cô không nói tiếp, trong lòng lại thầm thở phào nhẹ nhõm. Anh lại bắt đầu nói mấy lời muốn ăn đòn như vậy, chứng tỏ anh đã nguôi giận rồi. “Thật ra em cũng không cần quá tự ti đâu, theo nghiên cứu, người phương Tây thường thích phụ nữ có vóc dáng gợi cảm nóng bỏng, nhưng nếu lấy đàn ông phương Đông lại thích phụ nữ kiểu thanh thuần hơn, chính là kiểu trẻ trung mà mọi người thường nói đó. Còn dáng người có kém một chút cũng không quan trọng. Cho nên, nếu em lo lắng không lấy được chồng thì có thể tìm một người Hoa, hẳn là bọn họ sẽ không để ý thân hình của em đâu...” “Ai lo không lấy được chồng hả? Hai người vừa bắt chuyện với em có một người da trắng một người da đen đó...” Vừa thốt ra lời này, cô đã liền hối hận, thật là hết chuyện để nói. “Ha ha ha, hay, hay lắm. Xem ra anh không nên lôi em ra ngoài, hoá ra em còn rất hưởng thụ cảm giác này đúng không?” Ánh mắt anh nhìn cô lạnh lùng như hai thanh kiếm đâm vào

lồng ngực cô. Bình thường anh nói chuyện đã đủ cay nghiệt rồi, bây giờ lực công kích quả thực là gấp bội. Triệu Hàm Như thật sự muốn cho mình hai cái bạt tai, cứ để anh cay nghiệt một hai câu cũng đâu mất miếng thịt nào, sao cứ phải mạnh miệng cơ chứ? “Em không có ý đó. Em chỉ tò mò sao anh lại quen gã da đen kia thôi. Anh cũng thường xuyên đến đó chơi sao?” “Em nghĩ anh giống em chắc, mới dăm ba câu đã bị người ta dễ dàng lừa đi? Chưa ăn thịt lợn thì chưa thấy lợn chạy à? Raymond là phó tổng của một ngân hàng đầu tư, trước đó từng gặp vài lần thôi, em cho rằng anh ta là ai? Nếu anh ta thật sự là loại người như em nghĩ thì vừa rồi anh ta sẽ thả em đi đơn giản như vậy hả?” “Vừa rồi sao anh lại miêu tả nơi đó đáng sợ như vậy?” Cô cảm thấy người có thân phận như vậy hẳn là không đến mức ép buộc cô. “Anh không miêu tả, anh chỉ đang nói sự thật thôi. Raymond nể mặt anh bởi vì anh là Khúc Nhạc. Còn em ở đó cùng lắm cũng chỉ là một sinh viên đại học năm nhất không xu dính túi mà thôi, sao anh ta phải nể mặt em chứ? Hôm nay em gặp may đó, anh ta vẫn chưa chơi high đó. Nếu anh ta mà đang high thì ngay cả anh cũng không thể nào cứu được em đâu. Trên máy bay của Hãng hàng không Pháp đã từng có một ông lớn xé nát váy của một tiếp viên hàng không ngay trước mặt mọi người rồi đâm ô cô ấy. Kiểu người như ông ta đáng ra sẽ không làm những chuyện như vậy. Nhưng hết cách, ai bảo ông ta chơi đồ cấm trước khi lên máy bay chứ. Một khi đã chơi thì người cũng chẳng khác động vật là mấy, hoàn toàn không thể khống chế hành vi của mình. Vì thế anh mới nói, đêm nay số của em vẫn coi như còn may...” “Sau đó tiếp viên hàng không kia thế nào?” Triệu Hàm Như nghe chăm chú, chưa chờ anh nói xong đã chen ngang. “Cái gì mà thế nào? Cầm khoản bồi thường ketchup rồi về nhà chứ sao.” “Ông lớn ấy là ai vậy? Sao em chưa từng nghe thấy chuyện này nhỉ.” “Em chưa từng nghe thấy chứng tỏ em kiến thức còn nông cạn. Người ngoài ngành đương nhiên không thể dễ dàng nghe chuyện này được. Dù sao chỉ cần có tiền và và quan hệ rộng thì chuyện lớn hơn nữa cũng có thể êm nhẹ đi, kể cả có âm ỉ lên tòa thì cũng có đoàn luật sư hùng hậu giúp thoát tội, còn người phụ nữ thì vừa chịu thiệt vừa không được cầm một xu nào. Nguyên nhân em tới nơi này còn chẳng phải vì tiền có thể giúp em thực hiện nguyện vọng à?” Triệu Hàm Như tỏ ra kinh ngạc khó tin, cô vẫn chưa tiêu hóa nổi câu chuyện mà anh kể. “Cynthia Sweeney, tên đầy đủ của cô ta, con gái ông chủ một chuỗi siêu thị bán lẻ, gia cảnh cũng không tồi, cộc sống cá nhân tương đối phóng đãng. Căn hộ của cô ta ở tầng đối diện của em, ừm, hẳn là một trong mấy tòa nhà này. Nhưng đêm nào cô ta cũng đi chơi, gần như hôm nào cũng chơi đến rạng sáng. Ồ, thích chơi 3P...” Cô tròn mắt nhìn vào máy tính: “Anh đang xem tài khoản mạng xã hội của cô ta à?” “Nói thừa, nếu không em cho rằng anh đang làm cái gì? Muốn tra mấy chuyện kiểu này thì đương nhiên xem tài khoản mạng xã hội của cô ta là nhanh nhất. Con gái bọn em thích khoe mọi thứ trên mạng mà.” “Anh muốn miêu tả phụ nữ thích khoe khoang cuộc sống của mình thì cũng không nhất thiết phải chêm câu “con gái bọn em thích khoe mọi thứ trên mạng mà” vào đâu, đây chỉ là phỏng đoán chủ quan của anh thôi, áp đặt nó lên tất cả phụ nữ là rất phản khoa học, ít nhất em không hề khoe mọi thứ lên mạng xã hội.” Cô lập tức trả lại câu nói vừa nãy của anh, không sót một chữ. Khúc Nhạc cầm nín nhìn cô. “Không phản đối à? Em đang lấy đạo của người trả lại cho người đó.” “Em thế này là học vẹt thôi.” Khúc Nhạc hừ lạnh một tiếng, tiếp tục mở một bức ảnh ra: “Tiêu chuẩn vẫn còn lớn đó.”

24. Chương 24: Bệnh

Cô nhìn theo ánh mắt Khúc Nhạc, phát hiện trong album ảnh của Cynthia đều là những bức ảnh mát mẻ, điệu bộ lẳng lơ, còn có không ít ảnh mờ ám của cô ta và mấy người đàn ông, rất có tính ám chỉ. Có mấy bức hình như còn có background chính là chỗ cô đến hôm nay. Triệu Hàm Như lập tức xấu hổ đỏ mặt, “Anh xem cái này là có ý gì? Lưu manh!” “Nhân giả kiến nhân, trí giả kiến trí, dâm giả kiến dâm*.” Anh liếc nhìn cô, khoảng cách giữa hai người lúc này rất gần. Dưới ánh đèn, anh có thể thấy rõ lông tơ nhạt màu và sắc ửng đỏ trên mặt cô, tựa như một quả đào chín mọng. Hơi thở của anh chạm lại một nhịp, anh lặng lẽ nói rộng khoảng cách. * Ý chỉ cùng một vấn đề, mỗi người có cách nhìn nhận đánh giá khác nhau “À, vậy xin hỏi nhân giả, trí giả, ngoại trừ những mấy thứ khó coi này ra thì ngài còn thấy đâu mỗi gì nữa?” “Em không cảm thấy background nhìn rất quen à? Vị trí của cái thùng rác này, còn cả của ngọn đèn đường này nữa, chẳng phải rất giống tòa nhà của em à?” “Nhưng khu này đều dùng loại thùng rác này và loại đèn đường này hết mà.” “Đồ giống nhau, nhưng vị trí cũng giống nhau sao? Khoảng cách giữa chúng cũng giống nhau à? Em nhìn loại đá của bậc thềm này xem, có phải là rất giống của tòa nhà của em đúng

không?” Nghe anh nói như vậy, Triệu Hàm Như cũng cảm thấy hơi giống: “Ý của anh là, cô ta và em cùng chung một tòa nhà?” “Không, theo địa chỉ trong hồ sơ thì cô ta ở tòa nhà đối diện với em, em nhìn khung cảnh của mấy tầng này sẽ thấy rất khớp địa chỉ của cô ta. Vì thế, có lẽ là cô ta ở tòa nhà đối diện thật, mấy tầng này chắc là qua đêm ở nhà của mấy gã kia thôi.” Khúc Nhạc lại chỉ vào một người da trắng để trần trong một bức hình: “Em từng gặp người này chưa?” “Không có ấn tượng.” Triệu Hàm Như lắc đầu. “Anh ta cũng là sinh viên trường chúng ta, và là hàng xóm của em, đang ở phòng đối diện phòng em. Chẳng lẽ em không có chút ấn tượng nào hết sao? Cynthia ngủ mấy ở nhà anh ta đêm, chắc là trùng hợp gặp em trong hành lang hoặc trong thang máy, nên mới biết em đang ở đâu.” “Em không hề có chút ấn tượng nào hết!” Triệu Hàm Như cau mày, cẩn thận nhớ lại, rồi bất chợt nhớ ra, hình như người ở phòng đối diện quả thật là một tên ăn chơi đàng điếm thâm hiểm. Có quá nhiều phụ nữ ra vào nhà hắn, nên cô hoàn toàn không để ý những người phụ nữ ấy là ai: “Nhưng ngay cả chuyện hằng ngày em thức dậy lúc mấy giờ mà cô ta cũng biết mà. Mỗi lần thức dậy, cũng phải mấy tiếng sau em mới ra khỏi cửa, kể cả có ở đối diện phòng em thì cũng thể biết cả chuyện em dậy lúc nào được?” “Chuyện này cũng không có cái gì lạ. Em làm việc và nghỉ ngơi rất có quy luật đúng không? Hơn nữa chắc chắn còn là khoảng thời gian mà người khác không tưởng tượng nổi, ví dụ rạng sáng lúc ba bốn giờ đi. Chắc hẳn vào thời gian đó cô ta đang high, đột nhiên nhìn thấy phòng đối diện sáng đèn, chắc chắn sẽ cảm thấy lạ lắm thú vị.” “Tìm ra nguyên nhân rồi! Em xem này!” Khúc Nhạc chỉ vào mấy bài đăng gần đây của Cynthia: “Cô ta và mấy người này đánh cược, cô ta có cách khiến nhà em không sáng đèn vào lúc ba giờ sáng nữa.” Triệu Hàm Như nhìn vào đó, tức đến phát run lên “Sao mà rảnh quá vậy! Chỉ vì chuyện này mà cô ta gặt em đến cái chỗ đó sao? Ngay từ đầu cô ta đã có ý định không cho em về nhà đêm nay!” “Nói không chừng, Raymond và gã kia chính là do cô ta xúi giục đấy. Nếu không, em vừa vào cửa đã muốn đi ra thì không thể nào lại không đi nổi, vì bình thường chẳng có ai bị bắt chuyện nhanh như vậy.” Nhất là khi trang phục của cô còn thế này nữa, vừa nhìn đã biết là đi nhầm, quả thật là chẳng thể dễ dàng kích thích hứng thú mấy người ở những nơi như thế. “Quá đáng! Mấy người này sao lại rảnh quá vậy?” “Bọn họ rảnh vậy đấy, nhiều tiền đốt không hết, mà em cũng chỉ là trò đùa để bọn họ đánh cược mua vui thôi. Xem này, tiền cược là một nghìn đô.” “Tại sao lại là em?” Triệu Hàm Như cảm thấy mình luôn an phận thủ thường, chưa từng gây chuyện, tại sao lại bị những người này để mắt tới? Cô tức muốn lách cả mũi: “Vả lại, em chỉ đáng giá một nghìn đô thôi sao?” “Nếu không thì em cảm thấy trong mắt bọn họ, em đáng giá bao nhiêu? Chắc là do bình thường biểu hiện của em quá tốt thôi. Kiểu phụ nữ chơi bởi thường không thích loại người một sách. Những con một sách như em lại rất dễ dàng mắc lừa. Nếu hôm nay em đủ lạnh lùng với cô ta thì có lẽ cô ta đã không dám quá đáng với em, nhưng kết quả em lại đồng ý tham gia tụ tập với cô ta. Điều đó đã nói lên con người em thiếu quả quyết! Sau này bọn họ sẽ thay đổi cách bịp bợm để chơi đùa em.” “Đây có được coi là bạo lực học đường không?” Triệu Hàm Như thấy thật khó tin, mấy người này chắc không ấu trĩ đến mức đấy thật chứ? “Đây là bản thẳng cấp của bạo lực học đường, bọn họ sẽ không ra tay đánh em, nhưng chắc chắn sẽ khiến em vô cùng đau khổ. Sau này đừng tham gia mấy cuộc tụ tập bất nháo kiểu này nữa.” Triệu Hàm Như gật đầu, trong lòng vô cùng hối hận: “Em còn tưởng là bạn bè cùng lớp tụ tập, muốn phát triển các mối quan hệ của mình...” “Quan hệ không phát triển như vậy đâu. Người không xu dính túi như em kể cả có ngày nào cũng tham gia mấy cuộc tụ tập kiểu này thì cũng không có ai để ý đến em đâu. Nhưng nếu bản thân em có địa vị xã hội, tạo ra thành tựu, khiến người ta phải rửa mắt mà nhìn thì chỉ cần tùy tiện đi mấy buổi xã giao thôi, tự nhiên sẽ có người chạy theo như vẹt. Giá trị con người của em quyết định địa vị của em. Lúc này em vẫn chưa đủ bản lĩnh để đi ra ngoài, vẫn nên bớt xuất hiện một chút đi.” Khúc Nhạc tức giận nói. “Anh nói đúng.” Triệu Hàm Như hít một hơi thật sâu, cô quả thật vẫn còn quá ngây thơ. Có lẽ là đêm đông ở New York quá lạnh, đến đêm là cô bắt đầu sốt cao. Cô nằm mơ thấy ác mộng không ngừng. Vì mẹ cô sinh cô thiếu tháng, nên từ nhỏ cô đã yếu ớt nhiều bệnh, sau này được bố mẹ cẩn thận che chở thì thể chất mới dần dần khá hơn, nhưng cô vẫn không phải một người biết chăm sóc bản thân. Sau khi bố mẹ qua đời, cô đã dồn toàn bộ sức lực vào học hành, muốn bản thân mạnh mẽ hơn nữa. Cái giá đắt phải trả chính là lao lực do làm việc và nghỉ ngơi không có quy luật. Thời gian hơn một năm, thể chất của cô lại phải chuyển biến quá đột ngột. Cũng may trước khi đến New York, Tổng Cảnh đã tìm cho cô một bác sĩ gia đình. Bình tĩnh từ cơn ác mộng một lần nữa, trong lúc hoảng hốt, Triệu Hàm Như vẫn còn trông thấy nụ cười quyền rũ nhưng ác độc của Cynthia, và gương mặt dễ tiện gian ác của mấy người đàn ông kia. Cô khẽ rửa rồi ngồi dậy. Nhiệt độ lò sưởi trong phòng mở rất cao, nhưng cô lại vẫn lạnh đến phát run lên, vừa gắng gượng dậy tìm nhiệt kế thì đã lập tức ngã xuống sàn nhà, từng thớ thịt trên người đều đau đến điếng người. Cô vừa lau nước mũi vừa tìm số điện thoại. Khi điện thoại vang lên mấy tiếng, Triệu Hàm Như mới mơ màng nhớ ra bây giờ mới hơn ba giờ sáng. Không biết có làm phiền người ta quá không! Triệu Hàm

Như giạt mình, tỉnh táo lại một chút, đang định cúp điện thoại thì đầu bên kia đã nhắc máy.

25. Chương 25: Bác Sĩ

“A lô, Hàm Như? Sao vậy?” Đầu kia vang lên giọng nam trầm ấm dễ nghe. “À, bác sĩ Giản, ngại quá, muộn như vậy rồi còn làm phiền anh. Em hơi sốt.” Triệu Hàm Như khó nhọc nói. “Chỗ em có nhiệt kế không?” “Có, 39,5 độ ạ.” Triệu Hàm Như bất đắc dĩ, nếu không phải bị sốt choáng váng thì cô cũng không ngốc đến mức nửa đêm gọi điện thoại làm phiền bác sĩ. Người bình thường giờ này chắc chắn đều đang ngủ say hết rồi. “Được rồi, còn triệu chứng gì nữa không?” “Nước mũi chảy không ngừng nữa, họng cũng hơi đau, có lẽ là bị cảm lạnh.” “Được rồi, em đợi anh hai mươi phút, anh đến ngay đây.” Triệu Hàm Như ngượng ngùng kêu lên: “Không cần đâu! Anh cứ nói với em phải uống thuốc gì, tự em đến hiệu thuốc mua là được rồi.” “Để một bệnh nhân sốt gần bốn mươi độ tự đi mua thuốc? Vậy thì tàn nhẫn lắm. Em cứ ở yên trong nhà, đừng chạy lung tung, anh đến ngay đây.” Bác sĩ Giản không hề mất kiên nhẫn mà vẫn cười dịu dàng. “Tiếng cười của anh ấy dù cách điện thoại nhưng vẫn an ủi nỗi lòng bất an của cô. Hai mươi phút sau, Triệu Hàm Như trùm chăn ra mở cửa. Trong phòng rất ấm, nhưng cô vẫn lạnh đến run cầm cập. Giản Lịch vội vàng vào nhà. Cả người anh mang theo hơi lạnh khiến Triệu Hàm Như lại rùng mình một cái nữa. “Lại đây, đo nhiệt độ lại lần nữa. Đang yên đang lành sao lại cảm lạnh vậy?” Giản Lịch đưa nhiệt kế cho cô. Giản Lịch là Hoa Kiều, từ khi chào đời đã ở Mỹ rồi, nhưng vẫn có thể nói tiếng Trung lưu loát. Sau khi tốt nghiệp, anh tự mở phòng khám, chuyên môn anh rất giỏi, lại còn dịu dàng quan tâm người bệnh, nên Tổng Cảnh mới chọn anh làm bác sĩ gia đình cho Triệu Hàm Như. Triệu Hàm Như cười xấu hổ: “Tối qua em quên mặc áo khoác ra ngoài.” Giản Lịch lắc đầu thở dài nhưng không có ý trách móc: “Em hay quên quá đấy, trời lạnh như vậy, thể chất của em vốn không tốt, phải chú ý sức khỏe của bản thân hơn mới đúng! Mặc dù đàn ông con trai mà suốt ngày nhắc nhở con gái uống nhiều nước thì có vẻ tầm thường, nhưng anh vẫn phải dặn em lần nữa, uống nhiều nước vào!” Triệu Hàm Như vội vàng gật đầu, hời hợt nhìn anh: “Em nhớ rồi, bác sĩ Giản, hơn nửa đêm còn làm phiền anh chạy đến đây, thật ngại quá.” “Đừng khách sáo, vừa hay anh cũng chưa ngủ. Lại đây, để anh đo nhiệt độ xem nào... Gần bốn mươi độ, trước hết cần phải uống thuốc hạ sốt đã.” “Hình như lâu lắm rồi em chưa bị ốm thế này.” Triệu Hàm Như mệt mỏi tựa vào sofa, đắp chăn co trong người lại. “Uống thuốc rồi mau lên giường nằm đi! Em lại còn hay thức khuya như vậy nữa thì sức đề kháng sẽ càng ngày càng yếu đi đấy. Sơ xảy chút thôi là đã bị ốm rồi, lợi bất cập hại! Đừng cứ chịu đựng như vậy mãi nữa.” “Em quen rồi, đồng hồ sinh học rất khó sửa.” Triệu Hàm Như cười gượng. “Thật không hiểu nổi em, lúc anh học ở Học viện Y cũng đâu có liều mạng như em. Dù sao đi chăng nữa thì sức khỏe vẫn là thứ quan trọng nhất.” “Chẳng phải anh cũng hay thức đêm đấy hay sao? Vừa rồi không phải anh cũng chưa ngủ à?” Giản Lịch vừa viết bệnh án vừa cười nói: “Anh không thức thường xuyên. Anh không quen uống cà phê, nhưng buổi chiều lại cứ cố tình uống một ly cà phê đen, kết quả tự làm tự chịu, cả đêm ngủ không được, bèn dứt khoát nằm đọc sách.” “Trước kia em cũng không quen uống, bây giờ lại cảm thấy không có cà phê đen thì cả ngày bứt rứt khó chịu.” Giản Lịch đứng dậy, chu đáo dặn dò: “Đây không phải là thói quen tốt đâu. Thôi được rồi, Nhớ uống thuốc đúng giờ theo đơn anh đã viết ở đây, uống nhiều nước, ăn đồ thanh đạm thôi, quan trọng nhất là phải nghỉ ngơi nhiều vào. Mấy ngày nay đừng đi học, cũng đừng đọc sách nữa, nghỉ ngơi mấy ngày cho khỏe rồi lại liều mạng cũng chưa muộn. Đừng cố quá thành quá cố, mất nhiều hơn được. Em cứ nằm yên, đừng đứng dậy làm gì, anh sẽ đóng cửa giúp em.” Triệu Hàm Như gật đầu cảm kích nhìn Giản Lịch, cảm thấy anh ấy thật sự là một người đàn ông vô cùng ấm áp. Giản Lịch đi ra ngoài, đúng lúc gặp Cynthia đã uống đến say khướt trong thang máy. Cô ta mở to đôi mắt đã bèm nhèm, suông sã nhìn anh. Anh khó hiểu vì bị nhìn, không khỏi lui ra sau nửa bước. Hai người đàn ông đang ôm Cynthia thì nhoẻn cười. “Lại đổi đàn ông rồi à? Mà cô ta có vẻ thích đàn ông phương Đông nhỉ? Xem ra đêm nay Raymond không đắc thủ rồi!” Cynthia và hai người đàn ông bật cười khà ồ. Giản Lịch khẽ cau mày, mặc dù lời này không rõ ràng, nhưng anh vô ý thức cảm thấy có liên quan đến Triệu Hàm Như. Chẳng lẽ gần đây cô ấy gặp phải chuyện phiền phức gì ư? Triệu Hàm Như đã uống thuốc nhưng vẫn không ngủ được, mở mắt thì không tài nào tập trung được, nhắm mắt lại thì những ác mộng lại đua nhau quần lấy cô. Cảm giác này khiến cô vô cùng khó chịu, bèn dứt khoát mở tivi. Nhưng bây giờ đang là rạng sáng, các chương trình trên tivi cũng chẳng có gì đáng xem. Triệu

Hàm Như đành phải mở máy tính, xem mấy chương trình truyền hình trong nước. Trước đây cô thích nhất là các tiết mục của Tổng Nghệ. Hơn một năm nay, cô gần như hoàn toàn từ bỏ sở thích này. Nếu không phải hôm nay bệnh đến mê man thì cô đã chẳng xem lại những tiết mục này. MC chương trình Tổng Nghệ vẫn là mấy người đó, nhưng bây giờ cô lại cảm thấy chẳng có gì đáng cười, chỉ ôm chăn phờ phạc, nghe tiếng nói trong tivi để giết thời gian. Tính ra đã sắp đến Giáng Sinh rồi. Lúc này, cô đột nhiên cảm thấy vô cùng cô đơn. Còn nhớ những Giáng Sinh trước kia, ba mẹ lần nào cũng sẽ trang trí cây thông Noel với cô, đặt tất Giáng Sinh lên giường của cô, để ngày hôm sau nhận được quà của ông già Noel... Triệu Hàm Như lắc đầu, không thể đắm chìm trong quá khứ được. Quá khứ càng tươi đẹp thì càng nhắc nhở cô rằng hiện thực tàn khốc. Bỗng nhiên, camera chuyển hướng tới một cô gái trang điểm xinh đẹp, cười nói vô cùng tự nhiên. Triệu Hàm Như hơi sững sốt, vì cô gái này nhìn rất quen. Cô ấy chỉ là một thành viên trong nhóm nhạc mới debut, một nhân vật nhỏ không đáng chú ý trong tiết mục. Camera nhanh chóng chuyển đi hướng khác. Nhưng Triệu Hàm Như lại tỉnh táo lại, tua ngược tiết mục, rồi zoom to màn hình. Cô gái tỏ vẻ thán thien kia không ai khác mà chính là chị họ Triệu Tuyết Như của cô! Cách ăn mặc của chị ta đã thay đổi, thậm chí ngay cả các nét trên gương mặt cũng đã thay đổi. Nhưng dù chị ta có hóa thành tro thì Triệu Hàm Như vẫn nhận ra! Triệu Hàm Như cắn răng cười lạnh, cô vẫn còn nhớ như in mấy cái bạt tai trước đây chị ta đã tặng cho cô. Không ngờ chị ta lại không thích làm thiên kim đại tiểu thư, mà lại chịu làm ngôi sao nhỏ chẳng mấy tên tuổi. Nhưng cũng không có gì lạ, năm xưa chị ta luôn hứng thú với cách ăn mặc, ca hát khiêu vũ, thành tích bết nhè, cũng không có thiên phú kinh doanh. Dù sao thì trên chị ta vẫn còn anh trai chống đỡ. Triệu Minh Vĩ sẽ không ép chị ta kế thừa gia nghiệp. Bây giờ chị ta vào nghề, chắc hẳn Triệu Minh Vĩ sẽ dùng rất nhiều tiền để nâng đỡ chị ta. Triệu Hàm Như cuộn chăn, đầu óc chưa bao giờ tỉnh táo thế này. Cứ để chị ta đắc ý đi, bây giờ càng đắc ý thì sau này sẽ càng đau khổ. Cô hiểu rõ cảm giác khó chịu khi rơi đỉnh cao xuống đáy vực hơn ai hết.

26. Chương 26: Thăm Bệnh

Vừa nghĩ tới Triệu Tuyết Như, Triệu Hàm Như đã lập tức không còn tâm trạng xem nữa. Cô gấp lại máy tính lại, chuyển tivi sang kênh tài chính và kinh tế, trong đó đang lặp đi lặp lại thông báo về tin tức giới kinh doanh. Cô vừa nhắm mắt nghỉ ngơi, vừa lắng nghe mấy tin tức khô khan ấy để tâm trạng mình bình tĩnh lại. Trong lúc mơ màng màng, cô lại ngủ thiếp đi. Lúc cô tỉnh dậy là do cuộc gọi của Khúc Nhạc đánh thức: “Hôm nay em có chuyện gì vậy? Anh nhớ buổi sáng em không phải đi học mà.” “Vâng, em bị ốm.” Triệu Hàm Như đáp thều thào, khó nhọc rời khỏi giường rót cho mình cốc nước. Đã mười một giờ trưa rồi, thuốc Giảm Lịch để lại phải uống sau bữa ăn, bụng của cô lại đang rỗng tuếch. Triệu Hàm Như chán chường đẩy thuốc qua một bên, chuẩn bị gọi thức ăn ngoài. “Tối qua bị cảm lạnh rồi.” Khúc Nhạc nói chắc nịch. Với tính cách liều mạng của cô, nếu không phải bệnh đến không dậy được thì chắc chắn đã chẳng xin nghỉ ốm. “Vâng.” Triệu Hàm Như lên tiếng, vai và cổ đau nhức không thôi, chắc là vẫn chưa hạ sốt, nếu không người đã chẳng đau như thế. “Được rồi.” Khúc Nhạc nói một câu cụt lủn rồi cúp máy. “Được rồi” gì cơ? Triệu Hàm Như khó hiểu nhìn điện thoại, tiếp tục tìm danh thiếp để gọi thức ăn ngoài. Có lẽ là vì đang sốt nên người không kén ăn như cô cũng phá lệ kén chọn. Bây giờ cô chỉ muốn ăn một bát cháo hoa nóng, xoa dịu cái dạ dày đang âm ỉ là được. Ở nơi tha hương đất khách quê người, đi đâu tìm được cháo hoa đây? Thậm chí bây giờ cô còn không dám về nước. Lúc ấy cô là cục vàng cục bạc của bố mẹ, vừa đổ bệnh là bố mẹ vốn luôn kiên cường liền cuống cuống đến mức rơi nước mắt, bưng cháo hầm lửa nhỏ dỗ cô ăn từng miếng một. Còn bây giờ, ngay cả một hộp cháo hoa bình thường mà cô cũng không được ăn. Nhìn vào phòng bếp rỗng tuếch, Triệu Hàm Như cười khổ, phòng bếp này chỉ để trang trí, gần như hoàn toàn chẳng có tác dụng gì khác ngoài pha cà phê và hâm nóng thức ăn ngoài. Cô cầm điện thoại ngần người, hay là gọi cơm chiên ăn? Nhà hàng Trung Quốc cô hay ăn không bán cháo hoa, nhưng bây giờ chỉ cần được ăn cơm thôi là cô đã thỏa mãn lắm rồi. Lúc ốm đau bệnh tật, con người ta rất hay nhớ quê hương. Cô xem nhiệt kế, sốt ba mươi chín độ. Hơn một năm nay, cô không bị bệnh, nên không chú ý chăm sóc bản thân. Để bây giờ bệnh, là bệnh nặng không dậy nổi. Chuông cửa vang lên, bên ngoài không phải là nhân viên giao cơm như cô nghĩ, mà là Khúc Nhạc. “Sao anh lại tới đây?” Cô mở miệng hỏi anh. Anh thấy cô khoác chăn dài đến mắt cá chân, bên ngoài còn phủ thêm một cái chăn dày, thì cảm thấy buồn cười.

Ngày thường, cô luôn lồi thoi lếch thếch, lúc này càng không có hình tượng hơn nữa. “Sốt cao lắm sao?” Bởi vì sốt cao nên khuôn mặt cô đỏ bừng, nhưng ánh mắt lại sáng ngời. “Ba mươi chín độ.” Cô run run đưa anh vào nhà, “Anh tới làm gì? Coi chừng em lây bệnh cho anh.” Anh tức giận nói, “Không dễ lây như vậy đâu! Tôi qua người không mặc áo khoác là anh, sao hôm nay người bệnh lại là em?” “Đây chính là báo ứng đó, em không nên giành áo của anh.” Triệu Hàm Như run rẩy chỉ ghế sofa, “Em thật sự không còn hơi sức nói chuyện với anh. Anh muốn uống gì thì tự pha đi, trà và cà phê để trên bàn trong phòng bếp, anh đi vào là thấy, còn có nước lạnh nữa.” “Anh không cần em nói chuyện với anh.” Nửa năm qua, hai người đã trở nên thân thiết với nhau, không còn ngại ngùng khi sai bảo đối phương nữa. Anh tự nhiên sờ trán cô, cảm giác nóng rực khiến anh nhúu mày. Triệu Hàm Như co người lại “Lạnh quá! Sao tay anh lạnh quá vậy? Anh không lái xe tới à?” “Gần như vậy mà lái xe cái gì? Là do trán của em quá nóng. Đã đi khám chưa?” “Tôi qua khám rồi.” Cô nói bằng giọng điệu ỉu xiu, thuận tay đưa cái ly không cho anh, “Rót cho em một ly nước đi!” “Tôi qua? Nửa đêm? Bác sĩ gia đình nhà em tốt quá, hơn nửa đêm mà còn đến tận nhà khám bệnh.” Giọng điệu Khúc Nhạc hơi gắt gỏng. “Đúng vậy. Bác sĩ Giản là một bác sĩ tốt, tính tình tốt, chuyên môn cũng giỏi.” Bác sĩ Giản? Chẳng lẽ là người Hoa? Khúc Nhạc lơ đãng cười cười, một bác sĩ lại được phát thẻ người tốt. “Thuốc đâu?” Anh đưa ly nước cho cô. “Em chưa ăn nữa, phải ăn xong mới có thể uống thuốc. Em đang chờ nhân viên giao cơm.” Triệu Hàm Như uống vài ngụm nước ấm. “Đã bệnh thế này rồi mà còn ăn thức ăn bên ngoài? Ăn cháo hoa đi.” “Trời đất! Anh lấy cháo hoa ở đâu ra vậy?” Cô ngạc nhiên nhìn cháo hoa, thêm đến mức gần như chảy nước miếng. Thấy bộ dáng thèm ăn của cô, trên mặt anh lóe lên vẻ đắc ý, “Mua ở nhà hàng Trung Quốc em hay ăn.” “Không thể nào, bọn họ không bán món này.” “Cả nhà ông chủ đều là người Hoa, nên chuyện ăn cháo là bình thường. Phần cháo này là bọn họ ăn còn dư, anh múc trong nồi cạn ra.” Anh nhìn cô húp cháo sột soạt thì nở nụ cười, nhưng ngoài miệng vẫn nói những lời đáng ghét. “Khúc Nhạc, nếu anh không nói những lời độc miệng thì em có thể xem anh là người tốt.” Cô mặc kệ cháo nóng, múc bỏ vào miệng, hương vị quen thuộc làm cả người cô ấm lên. “Anh không có ý định làm người tốt.” Khúc Nhạc cười giễu. Triệu Hàm Như lườm anh, “Anh ăn cơm chưa? Em có gọi một phần cơm chiên, lát nữa để cho anh ăn.” “Để anh ăn đồ thừa của em à?” Triệu Hàm Như vui vẻ ăn cháo, quyết định không tính toán với anh, “Không ăn thì thôi. Nói thật đi, cháo này ở đâu ra? Em nhớ gần đây không có chỗ nào bán cháo cả.” Cháo hoa này nấu rất ngon, đúng chuẩn vị quê nhà, sau này mỗi ngày cô đều phải đến ăn mới được. “Nhà hàng Trung Quốc gần nhà anh có bán.” Anh quen lối đi vào phòng bếp rót nước, sau đó mở laptop lên. “Anh mở laptop làm gì?” “Làm việc.” “Làm việc ở nhà em?” Cô ngạc nhiên hỏi. “Không được sao? Hay là em muốn qua cầu rút ván?” Anh nhìn cô với ánh mắt lạnh băng. Hình như nhiệt độ trong phòng đang giảm xuống, cô vốn đã lạnh run rồi, bây giờ không nhận được quần chặt chẽ hơn nữa. “Chẳng may em lây bệnh cho anh thì sao?” Cô bịt mũi nói, cô đã xài hết khăn giấy rồi. Lẽ nào, cô phải mang khăn giấy lau nước mũi, ở chung với anh cả một buổi chiều? Khúc Nhạc lấy một xấp giấy để lên bàn, “Yên tâm đi, không phải ai cũng yếu ớt như em. Anh đã xem luận văn của em rồi, có mấy chỗ có vấn đề, nhất định thầy Robert sẽ soi mói. Tốt nhất là em nên sửa lại đi.” “Em đang bệnh, bác sĩ dặn em phải nghỉ ngơi vài ngày. Đừng nói anh bắt em sửa luận văn ngay bây giờ nha?” Triệu Hàm Như nói bằng giọng điệu đáng thương. Chăm chỉ như cô, cũng có lúc không nhận được muôn lời biếng.

27. Chương 27: Bạn Thân

“Đương nhiên là anh sẽ không như vậy. Hay là anh giúp em sửa lại? Em nên nghỉ ngơi thêm vài ngày, suốt ngày học tập làm việc mệt lắm.” “Không cần!” Trong nháy mắt, cô bị anh làm tỉnh táo lại. Lúc lựa chọn đi theo con đường này, cô đã biết là sẽ có nhiều khổ cực, bây giờ không phải lúc lùi bước. Lúc này, chuông cửa vang lên, “Chắc là nhân viên giao cơm.” Đúng là nhân viên giao cơm, nhưng sao lại có Giản Lịch nữa? “Bác sĩ Giản, sao anh lại tới đây?” Cô ngạc nhiên nhìn Giản Lịch cầm túi giấy đứng kế nhân viên giao cơm. “Tranh thủ giờ nghỉ trưa đến thăm em.” Cô mời anh ta vào nhà, ngưỡng ngưỡng nói: “Sáng nay em thức trễ, mới vừa ăn sáng xong, còn chưa kịp uống thuốc.” Vừa bước vào cửa, Giản Lịch liền thấy Khúc Nhạc đang ngồi ngay ngắn trước bàn. “Đây là bạn em, Khúc Nhạc. Còn đây là bác sĩ Giản Lịch.” Cô giới thiệu hai người với nhau. “Xin chào!” Khúc Nhạc đứng lên bắt tay Giản Lịch. Hai người đều âm thầm đánh giá đối phương. Nhìn cậu thanh niên mặc áo sơ mi kẻ sọc còn trẻ, nhưng lại toát lên khí thế bức người, nụ

cười trên mặt Giản Lịch càng thêm hòa nhã. Những chàng trai ưu tú ở độ tuổi này luôn kiêu căng như vậy, nhưng đến khi ra xã hội, khí thế của bọn họ sẽ dần bị bào mòn. Thấy Khúc Nhạc như thế, anh ta bỗng nhớ lại mình của trước kia. “Nhiệt độ thế nào?” Anh ta không nhìn Khúc Nhạc nữa, mà quay sang hỏi Triệu Hàm Như. “Vẫn còn ba mươi chín độ.” “Em bị viêm amidan rồi, mấy ngày nữa mới có thể hạ sốt.” Anh ta nhìn cổ họng của cô, “Em nhớ uống thuốc đúng giờ, ăn trước khi uống thuốc, nhưng đừng ăn quá nhiều. Trưa nay em ăn gì?” “Ăn cháo hoa.” Cô chỉ bát cháo trên bàn. Giản Lịch gật đầu, “Gặp nhân viên giao cơm ở bên ngoài, anh còn tưởng em muốn ăn cơm chiên.” “May là Khúc Nhạc mua cháo cho em, nếu không thì em phải ăn cơm chiên rồi.” Cô nói với vẻ mặt đau khổ. “Anh cũng có đưa cháo tới, là mẹ anh nấu. Mỗi khi nhà anh có ai bị cảm, mẹ anh đều nấu cháo giải cảm, ăn rất ngon.” Anh ta mở túi giấy lấy một cái hộp giữ nhiệt ra. “À, nhà của em cũng có cái hộp giữ nhiệt thế này!” Cô ngạc nhiên hô lên. Nhìn thấy vật dụng quen thuộc, trong lòng cảm thấy rất ấm áp. “Đây là đồ cổ, mẹ anh nhờ người mua ở trong nước. Sống ở nước ngoài đã nhiều năm, nhưng bà vẫn có thói quen dùng đồ trong nước.” Giản Lịch bất đắc dĩ cười nói. Triệu Hàm Như cười híp mắt, “Nhìn vật nhớ nhà mà! Cảm ơn anh nhiều lắm! Tối nay em sẽ ăn cháo. Để em đổ cháo ra, anh lấy hộp giữ nhiệt về đi.” Cô vào phòng bếp rửa hộp giữ nhiệt, Giản Lịch liền vội ngăn cô lại, “Em còn đang bệnh mà chạm nước lạnh, muốn bệnh chết sao? Để anh rửa!” “Không được!” Triệu Hàm Như lúng túng lắc đầu, tối qua làm phiền Giản Lịch đến nhà khám bệnh, trưa nay anh ta đem cháo đến đây, bây giờ lại để anh ta rửa bát thì không ổn lắm. “Để anh rửa!” Khúc Nhạc đưa tay về phía cô. “Đúng đúng đúng, để anh ấy rửa đi.” Triệu Hàm Như như tìm được cứu tinh, nhét hộp giữ ấm vào tay Khúc Nhạc, “Rửa sạch một chút!” Giản Lịch hơi kinh ngạc, ánh mắt đảo quanh hai người họ, “Bạn trai?” “Không phải bạn trai, là bạn thân.” Cô và Khúc Nhạc đã bị hiểu lầm rất nhiều lần, nên Triệu Hàm Như không còn thấy xấu hổ nữa. “Xem ra, chúng ta chưa được gọi là bạn thân.” Nụ cười của Giản Lịch mang theo bất đắc dĩ. Triệu Hàm Như xấu hổ phản bác lại Giản Lịch, “Không phải... Em không có ý này, em chỉ thấy mình làm phiền anh quá, ngại lắm.” “Là bạn bè thì đừng nói đến chuyện phiền phức.” Giản Lịch cười nói. “Rửa xong rồi!” Khúc Nhạc đưa hộp giữ nhiệt cho Giản Lịch. “Rửa sạch không đó?” Triệu Hàm Như nhìn Khúc Nhạc, không hề khách sáo mà bắt bẻ anh. “Hay là em kiểm tra lại đi?” Anh liếc cô. “Bỏ đi, em tin anh một lần.” Cô giấu tay vào túi áo lông. Giản Lịch cắt ngang lời hai người, nụ cười trên môi vẫn luôn hòa nhã, “Được rồi, em nhớ uống thuốc đúng giờ đây. Anh về trước. Thời gian tới, em nhớ ăn uống thanh đạm một chút.” “Vâng. Chuyển lời cảm ơn đến mẹ anh giúp em.” “Nếu em thấy ngon thì ngày mai anh lại đem cháo cho em.” “Không cần không cần, làm phiền anh quá rồi. Gần nhà Khúc Nhạc có nhà hàng Trung Quốc bán cháo hoa, em nhờ anh ấy mua là được rồi.” Nụ cười của Giản Lịch hơi cứng lại, “Được rồi, anh đi trước đây.” “Tôi tiễn anh xuống lầu.” Khúc Nhạc đề nghị, sau đó nói với Triệu Hàm Như: “Anh xuống lầu mua đồ, em đưa chìa khóa cho anh.” Triệu Hàm Như đưa chìa khóa cho Khúc Nhạc, rồi cảm ơn Giản Lịch một lần nữa, “Bác sĩ Giản, thật sự rất cảm ơn anh.” “Em đừng khách sáo như vậy nữa.” Nụ cười của Giản Lịch càng thêm bất đắc dĩ. Khúc Nhạc nhếch môi, “Vào trong nằm đi, không phải nói muốn nghỉ ngơi sao?” “Có thể thấy quan hệ của hai người rất tốt.” Nhìn Triệu Hàm Như ngoan ngoãn đóng cửa lại, Giản Lịch cười nói. “Cũng bình thường thôi.” “Cậu là bạn học của cô ấy?” Nhìn hai người tầm tuổi nhau, Giản Lịch đoán như vậy cũng dễ hiểu. “Chưa hẳn.” Khúc Nhạc nói chuyện nhát gừng, không phải là một đối tượng nói chuyện phiếm tốt, ngay cả người dễ tiếp xúc như Giản Lịch cũng không biết phải nói tiếp như thế nào. Cửa thang máy mở ra, hai người đang chuẩn bị bước vào thì thấy một cô gái ăn mặc hở hang trong đó. Cô gái kia vắt áo khoác trên cánh tay, khuôn mặt ngái ngủ, huýt sáo trên ghẹo, “Một lần hai người? Xem ra hôm qua mấy người rất vui vẻ.” Khuôn mặt Khúc Nhạc lập tức trầm xuống, Giản Lịch không hiểu ra sao nhìn Khúc Nhạc, rồi lại nhìn cô gái, nhỏ giọng hỏi bằng tiếng Trung: “Hai người quen nhau sao?” “Bạn học của Hàm Như.” Giọng điệu lạnh lẽo. “Quan hệ giữa cô ta và Hàm Như không tốt sao?” Giản Lịch lắc đầu, cô gái này có vóc dáng gợi cảm nóng bỏng, dáng vẻ dâm đãng, hoàn toàn khác Triệu Hàm Như. “Ừ.” Khúc Nhạc nhìn cửa thang máy, hoàn toàn không muốn nhìn về mặt hứng thú của Cynthia. “Thật ra kỹ thuật của tôi tốt hơn Triệu Hàm Như nhiều.” Cynthia xoa ngực, khiêu khích. Giản Lịch kinh ngạc, rồi bật cười. Anh ta từng gặp nhiều cô gái chủ động, nhưng loại mời gọi trực tiếp như cô ta thì chưa gặp bao giờ. “Ngu xuẩn!” Khúc Nhạc lạnh lùng liếc cô ta, ngay cả Giản Lịch đứng cạnh cũng cảm thấy lạnh.

28. Chương 28: Chăm Sóc

Lúc Khúc Nhạc quay lại, Triệu Hàm Như đang làm tổ trên ghế sofa, xem luận văn đã được anh ghi chú, thỉnh thoảng ho khan. “Uống thuốc chưa?” Nhìn thấy cô, khuôn mặt âm trầm của anh hòa hoãn rất nhiều. “Rồi.” Giọng mũi của Triệu Hàm Như nặng nề không có sức. Nghe giọng điệu gắt gỏng của anh, cô ngẩn đầu lên hỏi: “Ai chọc anh vậy? Nhìn đáng vẻ khó chịu kìa.” Khúc Nhạc không ngờ cô lại nhảy cảm như vậy, “Không có ai cả. Không phải nói muốn nghỉ ngơi sao? Tại sao lại xem luận văn rồi?” “Anh bảo em xem mà. Ngày kia phải nộp rồi, không xem không được.” “Anh giúp em sửa. Em đang thế này, mà xem vào mới có quỷ ấy.” “Không xem vào thì từ từ xem, bản lĩnh là tự học, em không cần anh giúp.” Cô vừa lẩm bẩm, vừa hắt hơi. Lúc này tâm trạng của anh mới tốt lên. “Em bị bệnh mà trông anh vui thế?” Cô không vui lờ mờ anh. “Chắc là vì cổ phiếu em chọn tăng giá.” Anh đẩy laptop lại trước mặt cô, “Xem ra em cũng có chút thiên phú trong việc chọn cổ phiếu.” “Thiên phú gì chứ? Là do em chăm chỉ tự học!” Cô vui sướng ngồi dậy nhìn đường cong cổ phiếu, có cảm giác bệnh đã khỏi một nửa. “Chưa chắc, có nhiều người phân tích không đúng cách. Chơi cổ phiếu, ngoại trừ thiên phú, thì còn có vận khí.” “Nếu tính vận may, thì em chính là điển hình của đen tình đỏ bạc đó.” “Em thất tình?” “Còn nặng hơn thất tình nữa, bệnh rồi. Lần này em kiếm cho anh nhiều tiền như vậy, anh phải bồi bổ cho em mới được.” “Cháo hoa còn chưa đủ sao?” Triệu Hàm Như trằm chằm, giơ ngón tay lên đếm, “Đương nhiên là chưa đủ. Em muốn ăn mì xương, bò viên, sò cá quế, miến chua cay...” Nhưng Khúc Nhạc lại tức giận: “Em đang bệnh mà đòi ăn mấy món đó hả? Tối nay anh nấu mì xương cho em ăn.” “Mì xương? Nhà hàng Trung Quốc gần nhà anh bán sao? Bọn họ có giao hàng tận nhà không? Anh cho em số điện thoại của bọn họ đi.” Anh nhìn cô như nhìn một đứa ngốc, “Anh vô cùng chắc chắn là anh vừa nói hai chữ ‘anh nấu’.” “Anh tự nấu? Ha ha ha.” Triệu Hàm Như cười giả lả, thấy anh không phủ nhận, thì ngạc nhiên hỏi: “Anh biết nấu ăn sao?” “Em cho rằng ai cũng để phòng bếp trưng chơi như em?” “Nấu ăn rất tốt thời gian, nhà em không có nguyên vật liệu nấu ăn. Anh nấu như thế nào?” “Lúc này anh đi siêu thị, mua túi lớn túi nhỏ để làm gì?” “Tối nay em ăn cháo của bác sĩ Giản, khỏi phải nấu.” Đối với cô mà nói, ăn no là tốt rồi. Mặc dù có lúc thèm ăn, nhưng nấu ăn rất tốn thời gian, cô luôn cảm thấy nó rất xa xỉ. “Vậy em ăn cháo của anh ta đi!” Về mặt anh trở nên khó khăn. Nhất định là người này có học khóa thay đổi về mặt, tốc độ thay đổi về mặt còn nhanh hơn tốc độ lật sách của cô. Triệu Hàm Như bĩu môi, nói: “Em có ý tốt, không muốn làm phiền anh, vậy mà anh còn không biết ơn em.” “Hừ, anh đâu mượn em có ý tốt.” Anh vào phòng bếp, bắt đầu nấu mì xương. “Anh đừng làm nổ phòng bếp của em đấy.” Cô nằm trên sofa trêu chọc. Nhìn đáng vẻ không ăn lửa khói nhân gian của anh, thật sự rất khó tin anh biết nấu ăn. Không biết qua bao lâu, mùi xương hầm từ trong phòng bếp bay ra. Rõ ràng là cô vừa ăn cháo xong, nhưng bây giờ lại thấy đói, “Em muốn ăn mì xương.” Thấy đáng vẻ thèm chảy nước miếng của cô, anh kiêu ngạo nói: “Không sợ anh làm nổ phòng bếp của em sao?” “Anh múc cho em một bát mì trước, sau đó làm nổ phòng bếp cũng được.” Cô không phải là một người thích ăn, nhưng lần bệnh này đã phá tan hết tất cả nguyên tắc của cô. Vào giây phút này, con sâu thèm ăn đã chiếm toàn bộ đầu óc cô rồi. Bộ dáng ngốc nghếch của cô đã lấy được lòng anh. Anh xoa đầu cô, nói: “Phải hầm xương thêm một lát nữa mới được, anh múc cho em một bát ăn đỡ thèm.” “Khúc Nhạc ơi Khúc Nhạc, rốt cuộc có chuyện gì mà anh không biết làm không?” Triệu Hàm Như thỏa mãn xoa bụng. Cô nghĩ, qua trận bệnh này, cô sẽ không ốm, mà còn mập ra. Mấy ngày nay, Khúc Nhạc chăm sóc cô quá tốt, nấu toàn món ăn ngon, mà lại rất hợp khẩu vị của cô. “Đừng hỏi những câu ngu ngốc như thế!” Anh gạt vó táo, cắt thành miếng nhỏ, bỏ vào cái đĩa trước mặt cô. Hành động quan tâm, nhưng lời nói lại rất đáng ghét. “Nếu vậy thì thật là buồn. Con người ấy mà, có một vài lúc ngu ngốc cũng tốt. Ngu ngốc cả đời cũng có phúc, bởi vì có người nguyện ý thay anh chống đỡ gian khổ, không để anh bị tổn thương, nên anh mới có thể không chút kiêng kỵ giả vờ ngu ngốc.” Triệu Hàm Như cười cười, nụ cười đầy mỗi mặt. Đáng tiếc, hai người cùng chiều che chở cô, để cô sống những ngày vui vẻ ngây thơ, đã vĩnh viễn rời xa cô rồi. Anh nhíu mày, nhìn cô, không nói gì nữa. Ngoài trừ mấy ngày đầu sốt cao khó chịu, mấy ngày sau đau họng không nói chuyện được, thì tinh thần của cô đã tốt lên nhiều. Dù bị bệnh, nhưng chuyện gì cần làm cô đều làm. Ở nhà, cô xem luận văn, thử nghiệm phần mềm của Khúc Nhạc, cùng anh phân tích tài chính. “A~ Ở nhà là thoải mái nhất. Dễ chịu được vài ngày, em chợt cảm thấy bị bệnh cũng không tệ. Bây giờ, ngay cả đi học em cũng lười.” Triệu Hàm Như đuổi người nói. “Em có thể tiếp tục lười.” “Khó mà làm được.” Triệu Hàm Như cắn quả táo, “Em đã uống hết thuốc bác sĩ kê đơn, bệnh cũng hết rồi, đâu còn lý do nào để lười nữa.” Khúc Nhạc nhướng mày, vô cùng hài lòng với cách gọi Giản Lịch là “bác sĩ”. Hình như, vị bác sĩ này quá tốt bụng rồi. Bệnh nhân chỉ bị sốt mà anh ta đến đây hơn sáu lần. Cũng may là Triệu Hàm Như không tinh ý, nói đúng hơn là tâm trí của cô khá hẹp, không chứa nổi tình cảm trai

gái, nên hoàn toàn không có cảm giác gì với sự quan tâm của Giản Lịch. Vị bác sĩ luôn nở nụ cười hòa nhã trên môi đó cũng là một đối tượng tốt, tiếc là gặp phải người không hiểu tình cảm như Triệu Hàm Như.

29. Chương 29: Trả Thù

“Công ty của Cynthia tên gì?” Ở nhà lười biếng vài ngày, nhưng Triệu Hàm Như cũng không quên đầu sỏ gây ra chuyện này. “Em muốn điều tra công ty nhà cô ta làm gì?” “Tìm hiểu trước thôi. Em tin công ty nào cũng có lỗ hổng, vấn đề là có bù được lỗ hổng này hay không thôi. Em muốn biết lỗ hổng công ty nhà cô ta lớn hay nhỏ. Chẳng may cô ta lại kiếm chuyện với em, thì em cũng có cách trả lại.” “Ý đồ trả thù thật mạnh mẽ.” “Đúng vậy, em chính là người như vậy. Cô ta lấy em ra đặt cược, em đành dùng cách của mình để trả lại.” Khúc Nhạc cảm thấy buồn cười, không biết cô lấy đâu ra tự tin nữa, “Một nhóc con năm nhất như em, muốn ra tay với một công ty đã lên sàn?” “Mặc kệ có thành công hay không, em vẫn phải thử một lần. Chẳng lẽ phải bỏ qua? Em không làm được!” Triệu Hàm Như buông tay, hoàn toàn không để ý cách nhìn của anh. Khúc Nhạc ngồi thẳng người, nhìn cô với ánh mắt thương thức, “Em muốn làm gì?” “Em muốn có tư liệu về công ty đó, rồi phân tích tìm lỗ hổng. Chỉ là một công ty nhỏ, không phải doanh nghiệp lớn, không chừng có một chút gió thổi, là sẽ có người thay em ra tay.” Ở một nơi như phố Wall, không khó để tìm tư liệu của một công ty. Trong kho tài liệu của học viện ST luôn có tư liệu mới nhất. Huống chi, còn có Khúc Nhạc giúp đỡ, cô nhanh chóng lấy được tư liệu trên mặt nổi. Mấy ngày tiếp theo, chỉ cần rảnh là cô lại xem tư liệu này. Trong khoảng thời gian này, Khúc Nhạc chăm sóc cô rất tốt, nên dù cô vừa hết bệnh, chẳng những không có vẻ tiều tụy, mà sắc mặt còn hồng hào hơn cả ngày thường. Thấy Triệu Hàm Như, Từ Bình Vĩ lập tức chạy lại xin lỗi: “Hàm Như, thật sự xin lỗi cậu vì chuyện lần trước. Sau chuyện đó, tớ có nhắn tin cho cậu, nhưng không thấy trả lời. Mấy ngày nay cậu không đi học, tớ lo lắng gần chết. Sau đó nữa, anh Khúc đã dạy dỗ tớ một trận, tôi biết lỗi rồi.” “Khúc Nhạc đi tìm cậu?” Triệu Hàm Như ngạc nhiên hỏi Từ Bình Vĩ, “Anh ấy nói gì?” “Cũng không có nói gì. Tớ thật sự có lỗi, tớ không nên dẫn cậu tới đó.” Từ Bình Vĩ lúng túng vò đầu, rõ ràng là còn sợ hãi, không ngờ người người nhà nhận như Khúc Nhạc, một khi nổi giận lên thì đáng sợ như vậy. “Không trách cậu được, là do Cynthia lừa gạt chúng ta đến đó, cậu cũng không biết.” “Đúng vậy, đó là lần đầu tiên tớ đến đó, thật đáng sợ, tớ mãi nhìn xung quanh, lúc quay lại thì không thấy cậu đâu, sau đó tớ uống hơi nhiều...” “Đáng sợ? Tôi thấy cậu bị kích thích thì có! Lúc đó, cậu cứ như chảy nước miếng vậy.” Triệu Hàm Như lắc đầu, buồn cười nhìn cậu ta. “Thật là đáng sợ, sau đó tớ uống say, không còn biết trời trăng mây gió gì nữa. Đến khi tỉnh lại, tớ phát hiện mình trần như nhộng, không có quần áo, ví tiền điện thoại cũng mất hết. Cũng may là còn giấy chứng nhận, nếu không thì phải làm lại, rất phiền phức. Nơi đó chỉ hợp với loại người ăn chơi như Cynthia, không thích hợp với người phàm chúng ta.” Từ Bình Vĩ đau khổ nói, cũng rất hối hận chuyện ngày hôm đó. Triệu Hàm Như cười cười, chỉ mong sau này Cynthia vẫn còn vui vẻ ăn chơi được. “À, sau đó anh Khúc đón cậu về hả? Cậu có uống rượu không?” “Đương nhiên là không rồi, ngay cả ly rượu tôi cũng không đụng tới. “Tiếc là không nhìn thấy bộ dáng bị lột sạch của cậu rồi.” “Aizz, cậu đừng trêu tớ nữa.” Từ Bình Vĩ thở dài, rồi nở nụ cười mờ ám, “Cậu còn nói hai người không phải người yêu?” “Thật sự chỉ là bạn bè mà thôi, giống như tôi và cậu vậy.” “Đùa gì thế? Tớ và cậu?” Từ Bình Vĩ nhảy ra sau một bước, lập tức phủi sạch quan hệ, “Tớ sẽ không tới đón cậu vào đêm khuya lạnh lẽo, cũng sẽ không vì cậu mà đi dạy dỗ người khác, lại còn có vẻ chiếm hữu mạnh mẽ như vậy. Không phải bạn trai thì là gì?” “Chiếm hữu mạnh mẽ? Triệu Hàm Như không nhìn được đồ mặt, cảm thấy câu này không hợp với Khúc Nhạc lắm. “Chúng tớ quan hệ giữa chúng ta còn chưa đủ thân thiết. Từ Bình Vĩ, cậu làm tôi thất vọng quá. Cậu chưa từng nghe câu giúp bạn bè không tiếc cả mạng sống sao? Mạng mạng còn được, thì đi đón có làm sao? Đổi lại là anh ấy, tôi cũng sẽ không do dự gì mà đi đón.” “Nếu đêm đó anh ấy say khướt, thì cậu đi đón có tác dụng gì? Không chừng đưa dề vào miệng cạp nữa ấy! Đúng rồi, sao mấy ngày nay cậu không đi học? Cậu là kiểu một bài giảng cũng không nở mồm mà. Tớ hỏi anh Khúc, anh ấy không chịu nói.” “Tôi bị bệnh.” “Cậu bị bệnh? Có phải là do hôm đó bị lạnh rồi bệnh không?” Từ Bình Vĩ hô lên, “Tớ cũng vậy, là do lạnh quá nên thức. Cũng không biết là ai thiếu đạo đức như vậy, lột hết quần áo của tớ. May là tớ khỏe mạnh, nếu không là bị mất hết nửa cái mạng rồi.” Nửa cái mạng sao? Triệu Hàm Như xoa xoa bụng, mập hơn một chút. Cô hơi chột dạ, hình như cô lây bệnh cho Khúc Nhạc, cả ngày hôm qua anh cứ

ho khan mãi. “Khụ khụ...” Khúc Nhạc ngồi trong phòng làm việc, vừa gõ bàn phím vừa ho dữ dội, “Ý của em là báo cáo tài chính của bọn họ có vấn đề?” Triệu Hàm Như không trả lời mà hỏi ngược lại, “Anh bị bệnh rồi? Là do em lây sao?” “Em làm gì mà lây bệnh cho anh?” Anh đặt văn kiện xuống bàn, nhướng mày nhìn cô. “Chúng ta cùng nhau ở trong một không gian kín mấy ngày, có lẽ virus trên người em lây qua đường ho hấp cho anh?” “Anh không cần em phổ cập thường thức chữa bệnh cho anh.” Khúc Nhạc lại ho khan vài tiếng, “Chỉ là ho thôi, em đừng đổ trách nhiệm lên người mình.” “Em chỉ muốn biểu đạt áy náy của mình thôi mà.” Bị anh nói như thế, cô chẳng còn áy náy gì nữa. “Đã bao nhiêu ngày rồi mới nhớ tới chuyện nói xin lỗi?” Khúc Nhạc bấm bàn phím laptop liên tục, chẳng lẽ lại viết code? Trước đây anh đã giao cho cô phân tích hệ thống rồi mà, bây giờ anh đang làm gì đó? “Em vẫn luôn cảm thấy có lỗi.” Triệu Hàm Như nghiêng đầu nhìn vào màn hình laptop của anh, “Anh đang hoàn thiện hệ thống đó hả?” “Cứ xem như vậy đi.” Gõ xong một code dài, Khúc Nhạc mới dừng lại, nghiêm túc nói: “Anh vẫn luôn tìm cách kiếm tiền hợp với anh nhất. Về mặt phân tích cổ phiếu, ngay cả em anh cũng không bằng. Anh cần phải sáng tạo ra một hình thức lợi nhuận hợp với mình.” “Cái gì gọi là ngay cả em cũng không bằng? Em đâu có tệ như vậy đâu.” Cô ngượng ngùng nói. “Anh đang khen em đấy!” Anh nhìn cô với ánh mắt khinh thường. Được rồi, cách khen người của anh luôn đặc biệt như thế.

30. Chương 30: Mời

Anh am hiểu nhất là số học, lập trình, còn những thứ khác...” Về mặt Triệu Hàm Như đột nhiên thay đổi về mặt, kinh hãi hỏi: “Anh muốn làm giao dịch tần suất cao?” Thấy cô nhanh chóng hiểu ý mình, Khúc Nhạc cười nói: “Thông minh! Xem ra em chưa ngốc đến mức chẳng biết gì cả.” “Anh có thể nói chuyện bình thường được không? Em nghe nói, giao dịch tần suất cao sử dụng các công cụ công nghệ phức tạp và các thuật toán có độ phức tạp cao, không cần am hiểu tài chính và kinh tế thị trường. Đây chính là trò chơi chữ số, nó như được thiết lập dành cho anh vậy.” Triệu Hàm Như nuốt nước miếng, cố gắng đè nén tâm trạng kích động. Nếu có thể giao dịch tần suất cao, thì ngân sách tương lai của bọn họ sẽ như hổ thêm cánh. Rõ ràng hệ thống có chức năng nắm giữ và phân tích kia của anh là nền tảng cho giao dịch tần suất cao. Thì ra anh đã có ý định này từ lâu. “Một mình anh không thể hoàn thành công trình lớn thế này được. Chắc chắn anh phải có một team riêng?” Triệu Hàm Như gần như khẳng định. “Hôm nào có cơ hội, anh sẽ giới thiệu bọn họ với em. Còn bây giờ, mọi thứ đều trong giai đoạn chuẩn bị. Không thể gấp, cứ đi từ từ thôi.” Hết kích động, Triệu Hàm Như lại có hơi buồn bã. Trước đây, cô luôn cho rằng mỗi một đại thần đều có mắt nhìn, có thể dự đoán biến động thị trường bất cứ lúc nào, có mạng lưới xã giao thần bí, thậm chí dò được những tin tức nội bộ mà người ngoài không biết, thiết lập ván cờ trước... Đến khi thật sự đặt chân vào ngành này, cô mới phát hiện mình rất ngây thơ. Người trên đỉnh kim tự tháp không cần năng lực dự đoán siêu đẳng, cũng không cần chạy khắp thế giới thu thập tư liệu. Bọn họ là những người thông minh thật sự, hoàn toàn dựa vào kỹ thuật, không hề có liên quan gì đến biến động thị trường. Chỉ cần có người giao dịch là bọn họ có thể kiếm được tiền. Cô cực khổ dựa vào phân tích kiếm tiền, cũng chỉ là đá kê chân của bọn họ mà thôi. Triệu Hàm Như thấy phục anh, “Anh nghĩ sâu hơn em nhiều lắm. Em bắt đầu hoang mang với tương lai của mình. Khả năng tính toán của em kém như vậy, sao có thể giao dịch tần suất cao được?” “Chính em đã nói, đừng tin tưởng hoàn toàn vào máy móc. Máy móc có thể thay con người làm 90%, nhưng 10% còn lại mới mang tính quyết định.” Về mặt Khúc Nhạc vẫn bình thản, nhưng trong mắt lại có sự khen ngợi, “Được rồi, đừng buồn nữa, chuyện này còn chưa bắt đầu đâu. Nói chuyện chính đi, sao em nghi ngờ báo cáo tài chính của Cmart* có vấn đề?” *Cmart: Công ty nhà Cynthia. Sau mấy ngày điên cuồng nghiên cứu, Triệu Hàm Như phát hiện từ khi Cmart lên sàn, giá cổ phiếu của nó không hề tăng lên. Nguyên nhân là do ngành siêu thị bán lẻ chiếm thị phần vừa, tình trạng nửa vơi này đã kéo dài một thời gian rất dài. “Giá cổ phiếu của bọn họ liên tục giảm, nhưng cứ một hai tháng lại tăng một mức nhỏ, báo cáo tài chính quý cũng có lãi suất tăng. Nhưng những công ty khác trong cùng ngành này, báo cáo tài chính đều ghi lãi suất giảm. Như thế có phải là đáng nghi không?” “Nghi ngờ rất hợp lý.” “Mặc dù có nghi ngờ, nhưng khả năng tính toán của em không tốt, nên muốn nhờ anh xem giúp. Trước đó, tốc độ tăng trưởng của Cmart luôn thua các đối thủ cạnh tranh khác. Chiến lược đối phó của bọn họ là bán giá thấp hơn đối thủ cạnh tranh. Nếu như vậy thì không hợp lý. Đối thủ của bọn họ có quy mô lớn, lại còn có giá

thành thấp, nếu dùng cách này thì Cmart sẽ thua, làm sao có báo cáo tài chính ngon lành như vậy? Em dám chắc báo cáo tài chính này đã bị sửa.” “Trong tình huống giám thị nghiêm ngặt như vậy mà bọn họ có thể sửa báo cáo tài chính, thì khả năng làm giả rất thấp, không chắc sẽ tạo thành cú sock với bọn họ. Em thật sự muốn đối phó Cmart? Có thể sẽ công dã tràng đấy.” Khúc Nhạc tò mò hỏi Triệu Hàm Như. Sự khác biệt lớn nhất của hai người là anh đầu cơ vì sở thích và kiếm tiền, còn cô đầu cơ vì muốn biến nó thành một vũ khí mạnh. Phát hiện này làm anh cảm thấy vô cùng thú vị, anh rất muốn xem cô vận dụng vũ khí “thị trường” này như thế nào. “Em không nghĩ nhiều như vậy. Lúc nghiên cứu phân tích, em có một loại xúc động muốn chen vào đó. Em cũng không biết phải giải thích cảm giác này như thế nào nữa. Mặt khác, em có dùng phần mềm của anh để phân tích giá trị cổ phiếu của Cmart. Trước khi công bố báo cáo tài chính, đã có nhiều người đầu tư cổ phiếu của Cmart. Sau khi công bố báo cáo tài chính, phần lớn mọi người đều nghi ngờ với phán đoán của mình. Thái độ do dự này làm chậm tốc độ của bọn họ, nên Cmart mới có thời gian nghỉ. Nếu công bố báo cáo tài chính ra ngoài, những người do dự này sẽ có gan hơn, đồng thời hấp dẫn một số người lúc đầu không chú ý tới Cmart.” “Nghe cũng không tệ lắm, xem ra em quyết tâm phải đối phó Cynthia. Anh sẽ để ý bọn họ.” Biểu hiện của cô phải làm Khúc Nhạc nhìn với cặp mắt khác xưa. Triệu Hàm Như hơi sững sốt, “Không phải đối phó, mà là Cynthia buộc em phải chú ý đến công ty nhà cô ta. Nếu bọn họ yếu đến mức có thể dễ dàng bị đánh ngã thì đó là số phận của bọn họ. Thương nhân trục lợi, làm gì có chuyện hành động theo cảm tính?” “Nói rất hay!” Khúc Nhạc khen cô. Khái niệm đạo đức trong anh không mạnh, nên anh rất thích đánh về tiểu nhân này của cô. Điện thoại di của Triệu Hàm Như đột nhiên đổ chuông, là Giản Lịch gọi, “Bác sĩ Giản.” “Làm phiền em sao?” Giản Lịch hòa nhã hỏi. “Không đâu, không đâu, em chỉ cảm thấy hơi lạ khi thấy anh gọi thôi.” Triệu Hàm Như cười xấu hổ, hoàn toàn không ngờ anh ta sẽ gọi điện thoại. “Không có gì chuyện gì đặc biệt, vừa khéo không có bệnh nhân nên muốn gọi điện thoại cho em.” Giản Lịch đứng trước cửa sổ trong phòng làm việc, phong cảnh bên ngoài rất đẹp, nền đất trải cỏ xanh, vài bạn nhỏ nô đùa vui vẻ. Một tay Giản Lịch cầm điện thoại, một tay bỏ vào túi quần, môi nở nụ cười, “Anh đã nhiều lần muốn gọi hỏi thăm bệnh của em như thế nào rồi.” Triệu Hàm Như đỏ mặt cười, cô chỉ bị sốt mà thôi, cần gì phải nhiều lần muốn gọi hỏi thăm. Giản Lịch cũng quá nhiệt tình rồi, làm cho một người vốn không thích nợ ơn huệ như cô không thoải mái lắm. “Em khỏe rồi, phiền anh quá, thật sự là ngại quá.” Khúc Nhạc đang gõ mạnh bàn phím, đến khi nghe câu này của cô thì môi nở nụ cười. Chỉ có trước mặt người lạ, cô mới có khách sáo như vậy. “Là anh phiền em mới đúng... Anh gọi điện thoại cho em, là vì muốn mời em ăn cơm.”

31. Chương 31: Bày Tổ

Triệu Hàm Như im lặng vài giây, rồi cười gượng, “Bác sĩ Giản, em nên mời anh ăn cơm mới đúng, thời gian trước em làm phiền anh quá.” Giản Lịch cũng cười, rõ là nụ cười của anh ta thật hơn cô rất nhiều, “Ha ha ha, em đừng hiểu lầm, anh có chuyện muốn nhờ em. Anh nghe nói em rất giỏi đầu tư cổ phiếu. Trước đây quản lý có mua cho anh vài họ cổ phiếu, tuy không có lãi, nhưng anh ấy vẫn đề nghị anh giữ lại. Anh không tin lắm nên muốn hỏi ý kiến của em.” Lúc này Triệu Hàm Như mới thấy nhẹ nhõm, giọng điệu cũng trở nên thân thiện hơn, “Không thành vấn đề, nhưng em chỉ là tay mơ thôi. Anh có thể tham khảo ý kiến của em, nhưng lúc quyết định thì vẫn nên tìm người chuyên nghiệp.” “Anh sẽ cân nhắc, anh chỉ muốn nghe nhiều ý kiến thôi. Tối nay em rảnh không?” “Tối nay sao? Em rảnh.” Dù sao cũng phải ăn cơm, nên cô đồng ý. “Chiều nay anh đến trường đón em.” Nụ cười trên mặt Giản Lịch sâu hơn một chút. Anh ta cúp điện thoại, không để cô có cơ hội từ chối. “Bác sĩ gì mà nhiệt tình quá!” Khúc Nhạc cười lạnh. “Anh ấy chỉ muốn hỏi em ý kiến đầu tư thôi.” Triệu Hàm Như nhún nhún vai, không quan tâm lắm. “Ý kiến của người chuyên nghiệp không nghe, mà muốn nghe ý kiến của một sinh viên chưa trưởng thành như em. Vị bác sĩ Giản này thật sự dựa vào bản lĩnh của mình để thi đậu Học viện Y sao?” “Chẳng phải anh cũng nghe ý kiến của em à? Vậy anh cũng dựa vào bản lĩnh của mình để thi đậu Học viện Y?” “Ờ.” Khúc Nhạc hừ lạnh, không thèm để ý tới cô nữa. *** “Tối nay em muốn ăn gì?” Giản Lịch lái xe, trên người mang theo mùi thuốc khử trùng nhẹ nhàng. Cô hít một hơi, mùi này không giống mùi bạc hà trên người Khúc Nhạc lắm. Cô không quen nên co người lại, vẫn là mùi bạc hà dễ chịu hơn. “Em không kén ăn, ăn gì cũng được.” “Vậy tìm một chỗ yên tĩnh cho dễ nói chuyện.” Thấy cô gật đầu, Giản Lịch lái xe vào một nhà hàng vô cùng xa

hoa. “Ăn ở đây sao? Có ổn không?” Triệu Hàm Như hơi xấu hổ, vì cô đang mặc áo thun quần jean, không hợp với phong cách nhà hàng. “Đừng lo lắng, nhìn thiết kế nhà hàng xa hoa, nhưng những người đến đây ăn đều rất thoải mái.” Giản Lịch xuống xe, định vòng qua mở cửa xe cho cô, không ngờ cô đã bước xuống rồi. Giản Lịch lắc đầu cười nói: “Em không cho anh cơ hội thể hiện phong độ quý ông gì cả.” “Một đứa sinh viên mặc áo thun quần jean như em thì cần gì thể hiện.” “Kiểu con gái độc lập như em, dù có mang giày cao gót mặc lễ phục dạ hội thì cũng sẽ tự mình mở cửa xe. Dì em cũng là một người độc lập.” “Không đến mức đó đâu, mặc lễ phục dạ hội mà còn tự mình mở cửa xe thì quá mất mặt rồi.” Nhà hàng này được thiết kế theo phong cách Baroque sang trọng, toàn bộ phòng khách mở đèn sáng trưng, làm Triệu Hàm Như có cảm giác như mình đã xuyên không. Nhân viên phục vụ dẫn bọn họ tới chỗ ngồi, cô cảm thán: “Cảm giác quá long trọng rồi, anh nên nói trước với em một tiếng.” Nếu anh ta nói thì cô chắc chắn sẽ không tới! Tính tình Giản Lịch hòa nhã, nhưng không phải là kẻ ngốc. Nhìn bề ngoài của Triệu Hàm Như rất hiền lành, nhưng tính cách của cô lại rất cao. “Em đừng lo lắng, nhìn bên kia kia.” Giản Lịch trấn an cô. Khách ngồi ở bàn cách đó không xa cũng ăn mặc rất tùy tiện. Được rồi, đã đến nơi này thì cứ yên tâm vậy. Cô xuất thân nhà giàu, mặc dù không để ý tới những thứ xa xỉ, nhưng cũng thấy nhiều rồi, nên sẽ không rụt rè. Cô chỉ lo cách ăn mặc của mình xúc phạm người khác. Nếu người ta cũng ăn mặc như vậy thì tất nhiên là cô không phải ngại gì nữa rồi. Nhân viên phục vụ im lặng đứng một bên, trong mắt không hề có vẻ khinh thường. Không phải vì anh ta có thái độ phục vụ tốt, mà là vì làm việc một thời gian dài đã luyện cho anh ta một đôi mắt biết nhìn, có thể nhìn ra người nào có tiền thật sự, người nào chỉ là khoe mẽ. Mặc dù Triệu Hàm Như mặc áo thun quần jean bình thường, nhưng dù là chất liệu vải hay là thiết kế đều rất cao cấp. Nhất là ánh mắt của cô không phải là ánh mắt của người xuất thân nhà nghèo, lại còn chiếc đồng hồ Vacheron Constantin trị giá mấy trăm nghìn đô la cô đang đeo nữa. “Thật ra, anh có thể nói tên mấy họ cổ phiếu đó cho em biết, để em về nhà nghiên cứu. Dù anh có mời em ăn thì em cũng không thể trả lời ngay được. Nơi này rất đắt, em sẽ thấy ngại.” Triệu Hàm Như thở dài. “Vậy thì anh có thêm một cơ hội để mời em ăn rồi.” Giản Lịch cười dịu dàng, “Bít tết ở đây rất ngon, em thử xem.” “Lần sau nhất định phải để em trả tiền. Lần bệnh này em làm phiền anh quá, em thấy rất ngại.” Triệu Hàm Như chân thành nói. “Anh nghĩ em xem anh là bạn, bạn bè quan tâm nhau là chuyện bình thường. Sao em cứ nói ngại mãi thế?” Nụ cười trên mặt Giản Lịch hơi gượng gạo. “À...” Cô vừa định nói gì đó, thì chợt thấy một bóng người quen, nên ngừng nói. “Sao vậy?” Giản Lịch thấy cô là lạ, nên nhìn theo ánh mắt của cô, “Kia chẳng phải là Khúc Nhạc sao? Thật là trùng hợp.” Ha ha, thật sự trùng hợp sao? Chứ không phải là anh theo dõi cô đến đây à? “Xem ra hai người đang yêu nhau?” Anh ta theo tới đây rồi, là vì lo lắng cho em sao?” Giản Lịch thở dài? “Không phải đâu!” Triệu Hàm Như lúng túng xua tay, không biết phải giải thích thế nào. Cô cảm thấy Khúc Nhạc không phải là người như thế. Lúc này, một người đàn ông phương Đông đẹp trai đi tới chỗ Khúc Nhạc. Hai người bắt tay nhau, rồi ngồi xuống nói chuyện. “Xem ra là chúng ta hiểu lầm.” Hai người nhìn nhau, không hẹn mà cùng cười ra tiếng. Nụ cười này đã khiến không khí bớt ngọt ngào hơn. “Anh đừng hiểu lầm, em và anh ấy chỉ là bạn thân mà thôi.” Triệu Hàm Như thoải mái nói. “Ừ.” Nụ cười của Giản Lịch tình cảm hơn, “Vậy anh có cơ hội rồi.” “Hả?” Triệu Hàm Như không ngốc, anh đã nói rõ ra rồi, cô cũng không thể giả ngu được nữa, “Bác sĩ Giản, có phải anh hiểu lầm gì rồi không?” “Anh không hiểu lầm, anh chỉ muốn em cho anh một cơ hội mà thôi.” Thấy Triệu Hàm Như định nói gì đó, Giản Lịch vội gơ tay, ý bảo cô đừng nói, “Em nghe anh nói đã, Hàm Như, anh rất thích em. Anh thương em khổ sở, em có thể cho anh cơ hội chăm sóc em không?”

32. Chương 32: Nhục Nhã

“Xin lỗi, bác sĩ Giản, bây giờ em không muốn yêu đương.” Triệu Hàm Như bình tĩnh lại, uyển chuyển từ chối. “Không sao cả, em còn nhỏ, anh tình nguyện chờ em lớn lên. Đến một ngày em muốn yêu đương thì hãy nhớ đến anh trước, được không?” Giản Lịch cười dịu dàng, không hề ép buộc cô. Thật sự là quá dịu dàng, ở bên một người đàn ông dịu dàng thế này chắc chắn sẽ rất hạnh phúc. Thời trẻ con, cô từng đọc rất nhiều tiểu thuyết tình cảm, rất thích những người đàn ông chung tình dịu dàng thế này. Đáng tiếc bọn họ gặp nhau không đúng thời điểm. Triệu Hàm Như cười khách sáo, trong lòng không hề dao động. Bây giờ cứ nghĩ đến chuyện yêu đương, thì trong đầu cô sẽ hiện lên hình ảnh Trương Gia và Triệu Tuyết Như

nhục nhã cô. Từng câu, từng chữ, từng nét mặt của bọn họ vẫn in sâu ở trong đầu cô. Nếu trước đây cô không yêu Trương Gia, thì sẽ không bị nhục nhã và tổn thương đến thế. Trong lòng cô dấy lên cảm giác chán ghét và hối hận. “Em không biết đến bao giờ em mới mở lòng được. Em không muốn làm lỡ thời gian của anh. Rồi anh sẽ gặp một người thích hợp với mình, nên anh đừng lãng phí thời gian trên người em nữa.” Cô lạnh giọng nói. Nụ cười của Giản Lịch hơi cứng lại, “Không đâu, em đừng cảm thấy áp lực. Thật ra, anh đã thích em từ lần đầu tiên gặp mặt. Em chính là người con gái anh muốn tìm.” Triệu Hàm Như cũng cười, chỉ là nụ cười này không có chút độ ấm nào, “Anh không hiểu em. Anh không biết quá khứ của em, cũng không biết hiện tại của em, càng không đoán được tương lai của em. Lần đầu tiên anh gặp em, chắc anh nghĩ em là một cô nhóc ngây thơ, đáng yêu yếu đuối. Nhưng anh không biết đâu, em ghét nhất người ta gọi em là ‘cô gái ngây thơ’.” “Ngây thơ? Sao em lại ghét? Anh cảm thấy em là một cô gái ngoài mềm trong cứng, là một cô gái ngây thơ nhưng kiên cường. Anh thề, ý nghĩ của anh không hề xấu xa. Ngược lại, anh còn rất thích cái vẻ trong sáng của em.” “Em biết. Em cũng không có ý gì khác, em chỉ thấy chúng ta không hợp nhau. Bác sĩ Giản, em sẽ không cần nhắc anh.” Tuy giọng điệu của cô rất hòa nhã, nhưng lời nói lại rất dứt khoát, khiến người ta bị tổn thương. Trong phút chốc, Giản Lịch còn chưa hồi hồn. Cô trong tưởng tượng của anh ta không phải là một người cứng rắn như thế. Khúc Nhạc bước lại cười khách sáo, phá vỡ sự yên tĩnh kỳ lạ giữa hai người, “Bác sĩ Giản, Hàm Như, thật là trùng hợp. Tôi giới thiệu cho mọi người làm quen. Đây là Mr. Triển Lệnh Nguyên, đối tác cấp cao của ngân hàng DC. Lệnh Nguyên, đây là cộng sự Triệu Hàm Như của tôi, còn kia là bác sĩ gia đình của cô ấy.” Triển Lệnh Nguyên kiêu căng bắt tay với hai người họ, rồi nhìn Triệu Hàm Như với ánh mắt đầy hứng thú, “Xin chào! Tôi nghe Khúc Nhạc nói cô rất có năng khiếu chọn cổ phiếu, hôm nào cô biểu diễn cho tôi xem đi.” Giọng điệu nói chuyện của anh ta vô cùng ngả ngớn, chứa vẻ khiêu khích, thậm chí là nhục nhã với phái nữ. Nhưng vì địa vị của anh ta quá cao, Triệu Hàm Như không ngu đến mức vì chút chuyện nhỏ này mà đả tặc anh ta, đành phải cười cười, “Anh đề cao tôi quá rồi!” Triển Lệnh Nguyên nhìn cô, cười tùy ý, “Có phải cô đang tức giận, nhưng lại không dám đả tặc tôi không? Cảm giác này khó chịu lắm, đúng không? Biết làm sao bây giờ, tôi thích nhất là vẻ mặt này của mấy người!” Anh ta nhìn bộ dáng kinh ngạc của Triệu Hàm Như, vui vẻ vỗ tay mấy cái, “Tôi đã thanh toán bàn của cô rồi, đó là tiền công trả cho cô vì đã giải trí cho tôi. Hai người hãy ăn thật ngon vào, dù sao thì bữa cơm này cũng quá xa xỉ với hai người. Đúng không, bác sĩ?” Giản Lịch nhìn Triển Lệnh Nguyên với ánh mắt không thể tin nổi, hiển nhiên là không ngờ trên đời này lại có một người vô lễ như vậy. Bọn họ càng giận dữ, Triển Lệnh Nguyên lại càng thích thú. Anh ta suông sã huýt sáo, nghênh ngang mà đi. “Mr. Triển uống say, hay là uống nhầm thuốc lắc thế?” Giọng của Triệu Hàm Như không lớn không nhỏ, vừa lúc truyền vào tai của Triển Lệnh Nguyên. Anh ta dừng bước, nhưng không quay đầu lại, vì nếu quay lại thì mất phong thái quá. Không ngờ một người nhìn yếu đuối như Triệu Hàm Như lại là một nhóc con miệng lưỡi sắc bén. Thật thú vị! “Tính cách của anh ta là như vậy. Ở nơi này, những người có tính cách như thế rất nhiều. Cậu ta sống trong bối cảnh ưu việt từ nhỏ, nên luôn cho rằng chuyện gì cũng có thể giải quyết bằng tiền.” Khúc Nhạc bình tĩnh nói. “Sống chết không thể giải quyết bằng tiền. Dù anh ta có giàu nứt vách thì cũng có ngày phải chết thôi.” Triệu Hàm Như cười nhạt, nếu thật sự có thể giải quyết bằng tiền thì cô tình nguyện dùng tất cả đổi lấy mạng sống của cha mẹ. “Vì thế anh mới nói anh ta ngây thơ, mặc kệ anh ta đi.” Hình như Khúc Nhạc vô cùng bao dung Triển Lệnh Nguyên, thái độ đó không phải vì sợ quyền thế, mà là bao dung vì tình cảm bạn bè. Lẽ nào bọn họ quen nhau lâu rồi? Triệu Hàm Như muốn hỏi rõ, nhưng có Giản Lịch ở đây nên không tiện hỏi cho lắm. Khuôn mặt Giản Lịch rất khó coi. Dù là ai khi bị nhục nhã như thế, thì cũng sẽ không dễ chịu. Nghề bác sĩ có thu nhập ở mức trung, nhưng trong mắt bọn nhà giàu suốt ngày tiếp xúc với tiền thì lại chẳng là gì cả. Anh ta cũng có bệnh nhân nhà giàu, nhưng bọn họ đều hiền hoà lễ độ, không có ai vô lễ như Triển Lệnh Nguyên này. “Bác sĩ Giản, thật xin lỗi, không ngờ anh ta lại vô lễ như vậy.” Khúc Nhạc tỏ ra áy náy. “Không sao.” Giản Lịch cười miễn cưỡng. “Vừa rồi ăn chưa no, hai người không ngại tôi ăn cùng chứ?” “Không ngại, cậu ngồi đi.” Mấy lần trước, Giản Lịch luôn ra vẻ quý ông thành đạt trước mặt Khúc Nhạc. Nhưng lần này, anh ta đã hơi luống cuống tay chân. Tối nay, Khúc Nhạc không mặc áo sơ mi kẻ sọc như bình thường anh hay mặc, mà mặc một bộ âu phục được cắt may tinh xảo, kính gọng đen đổi thành kính không gọng, ánh sáng phản xạ lên mặt kính, khiến anh toát ra khí thế hơn người. Hình như Triệu Hàm Như hiểu ra gì đó, nhìn Khúc Nhạc với ánh mắt đầy ẩn ý. “Hai người từ từ ăn đi, tôi có chuyện cần làm, tôi đi trước.” Bầu không khí trên bàn ăn quá kỳ lạ, nhưng Khúc Nhạc và Triệu Hàm Như lại vô cùng bình tĩnh, không hề cảm thấy xấu hổ, mà ung dung ngồi ăn. Cuối cùng, Giản Lịch thật sự không chịu nổi nữa, bỏ luôn một nửa bát tét còn lại, hoảng hốt đi về. “Anh có linh cảm rằng sau này anh ta sẽ không làm bác sĩ gia đình của em nữa.” Nhìn theo bóng lưng của Giản Lịch, Khúc Nhạc mỉm cười.

33. Chương 33: Cãi Nhau

Triệu Hàm Như cười lạnh, “Chẳng phải anh muốn như vậy sao? Tồn công tồn sức theo em đến đây, còn gọi viện quân tới nhục nhã anh ấy, chẳng phải là vì xả giận sao? Trước đó, anh ấy cũng hay ra vẻ trưởng thành chừng chạc với anh mà.” Giọng điệu của Khúc Nhạc bình tĩnh, nhưng ánh mắt lại có ý gì đó không rõ ràng, “Anh phát hiện đôi khi em nghĩ nhiều quá. Nhà hàng này cần phải đặt bàn trước, không phải anh muốn lúc nào tới thì tới lúc đó. Anh đã đặt bàn vào ba ngày trước rồi, gặp em ở đây là hoàn toàn trùng hợp. Bác sĩ Giản của em mới có âm mưu đây, hỏi ý kiến đầu tư thì cần gì đến một nơi xa hoa thế này? Anh nghĩ chắc tới nay anh ta định bày tỏ với em.” “Khúc Nhạc, khả năng quan sát của anh rất cao. Anh đoán rất đúng, nên anh cố ý dẫn Triển Lệnh Nguyên đến bàn em ngồi. Anh biết với tính cách của anh ta, chỉ cần mở miệng thì nhất định sẽ nói năng cục súc, phá hoại bầu không khí tốt do Giản Lịch tạo ra. Không ngờ anh cũng chơi được chiêu mượn dao giết người này nữa đấy. Trước đây em xem thường anh quá.” Hình như Khúc Nhạc không hề nổi giận vì lời nói châm chọc khiêu khích của cô, mà lại còn cười, nhưng nụ cười này không hề ấm áp, “Mượn dao giết người? Em nói quá nghiêm trọng rồi. Bầu không khí lúc này đông cứng như vậy, tốt ở chỗ nào? Rõ ràng là em đã từ chối anh ta, thay vì để anh ta tiếp tục lãng nhãng thì dứt khoát cắt đứt suy nghĩ đó của anh ta đi. Anh có thể giới thiệu bác sĩ gia đình của anh cho em, tính tình anh ta rất tốt, em và anh ta sẽ dễ dàng chung đụng thôi.” “Khúc Nhạc, em sẽ không đổi bác sĩ. Anh đừng tự cho mình là đúng, cũng đừng nghĩ đến chuyện khống chế em.” Triệu Hàm Như đặt dao nĩa xuống, ưu nhã lau miệng, rồi lạnh lùng nhìn anh. “Khống chế em? Em nghĩ em là ai? Đừng xem trọng mình quá!” Khúc Nhạc lạnh giọng gằn từng chữ. Từ lúc cô nói câu đầu tiên, tư thế ngồi của anh đã trở nên cứng đờ. Thậm chí, cô có thể cảm nhận được từng tắc da tắc thịt của anh đang căng lên. Cô biết đây là biểu hiện khi anh vô cùng tức giận, nhưng cô sẽ không chịu thua, bởi vì cô cũng đang tức giận. Hai người nhìn nhau với ánh mắt lạnh lùng, không ai chịu cúi đầu trước. Nhìn ánh sáng phản xạ trên mắt kính của anh, Triệu Hàm Như thật sự muốn đứng lên đi về, cùng lắm thì cạch mặt nhau mà thôi. Giữa bọn họ chỉ là quan hệ hợp tác, anh quan tâm quá nhiều rồi. Cảm giác uất ức lan tràn, trong mắt cô nổi lên một lớp mờ mờ. Vì một chút chuyện nhỏ này mà khóc thì quá ngu ngốc rồi. Triệu Hàm Như mở to mắt ra, cố gắng ép nước mắt vào. Trong mắt của Khúc Nhạc, dáng vẻ này của cô vô cùng đáng yêu. Hơi thở của anh chậm lại, bỗng nhiên hơi hồi hận. Từ trước đến nay, anh chưa từng hối hận về việc mình đã làm. Nhưng trước mặt cô, anh không còn giữ được nguyên tắc của mình. Chẳng biết qua bao lâu, Triệu Hàm Như lên tiếng trước: “Em không thích Triển Lệnh Nguyên.” Nếu vừa rồi là Khúc Nhạc tới phá hoại thì cô sẽ không tức giận. Đối với cô mà nói, Giản Lịch chỉ là bác sĩ gia đình, còn Khúc Nhạc là đồng bọn ăn ý. Thân phận khác nhau, anh xuất hiện sẽ giúp cô thoát khỏi tình huống khó xử. Nhưng còn Triển Lệnh Nguyên thì khác, mỗi một lời nói hành động của anh ta đều làm cô ghét cay ghét đắng. Thậm chí, anh ta còn làm cô nhớ lại Cynthia tự cho mình là đúng. Với sự ăn ý giữa hai người, Khúc Nhạc hiểu ý cô muốn nói. Anh vốn đã hối hận, nghe cô đã nói vậy thì dứt khoát xin lỗi: “Xin lỗi!” Có lẽ là cô không ngờ anh lại xin lỗi nhanh đến thế, nên cảm xúc căng thẳng dần bình tĩnh lại. Cô cũng hối hận vì những lời nói gay gắt vừa rồi. Dù như thế nào đi nữa thì cũng không nên vì một người ngoài mà làm ảnh hưởng đến mối quan hệ của bọn họ. “Anh ta là một người trong team của anh sao?” Biết cô không có ý định trách mình nữa, vẻ mặt của Khúc Nhạc cũng dễ chịu hơn, “Sao thế được? Em coi trọng anh quá rồi. Anh muốn hợp tác với ngân hàng DC, mà anh ta cũng có ý đầu tư cho chúng ta.” “Anh ta ngại tiền nhiều quá nên lấy chúng ta làm trò vui sao?” “Em đừng xem nhẹ mình, nếu vậy thì chẳng khác nào xem nhẹ tương lai của chúng ta. Tuy có tiền nhưng anh ta cũng không ngu. Anh ta sẽ không đầu tư một số tiền lớn vào một hạng mục không có lời.” “Nhất định phải hợp tác với người như anh ta sao?” Cô không yên lòng lắm, hình như bệnh ho của anh lại nặng hơn một chút. “Ngân hàng DC rất quan trọng với chúng ta... Mỗi một người đầu tư đều có tính cách riêng của mình. Anh ta thể hiện tính cách của mình ra bên ngoài, không thể chứng tỏ anh ta là một người đầu tư không hợp cách.” “Em hiểu rồi. Hai người quen nhau lâu rồi sao?” Dù Triệu Hàm Như ghét Triển Lệnh Nguyên thì cũng phải nuốt hết phần ghét đó vào bụng. Thế giới này nói chuyện bằng thực lực, cô của bây giờ không có quyền ghét anh ta. “Quen biết từ nhỏ!” Khúc Nhạc thừa nhận, nhưng cũng không muốn nói gì nhiều. Ánh mắt Triệu Hàm Như hiện vẻ nghi ngờ, có thể quen biết một người giàu có như vậy từ nhỏ, chứng tỏ gia thế của Khúc Nhạc không phải bình thường. Cô chưa từng hỏi về gia đình anh, mà anh cũng chưa từng chủ động nhắc tới. “Nói chuyện chính đi, anh có việc giao cho em làm. Em xem họ cổ phiếu này thế nào?” Khúc Nhạc đưa cho cô một tờ giấy.

“Anh mới lấy được tin tức nội bộ gì hả?” “Đừng bao giờ tin vào tin tức nội bộ, chỉ nên tin tưởng bản thân mình.” “Em không biết họ cổ phiếu này.” Triệu Hàm Như nhìn kỹ cái tên ghi trên tờ giấy, không hiểu tại sao anh lại chọn cổ phiếu này, “Đây là cổ phiếu dầu khí, biểu hiện ổn định, chẳng lẽ sắp tới sẽ có thay đổi gì sao?” “Anh cho em một ngày thu thập tư liệu, tìm hiểu tình huống, rồi cho anh một câu trả lời. Nhưng em không được dùng phần mềm của anh phân tích, mà phải dựa vào trực giác của em.” “Vì sao?” Cô không hiểu ra sao, trước đây anh vẫn luôn dùng phần mềm mà. “Bởi vì anh đã phân tích rồi, nhưng đáp án rất lạ, anh không chắc lắm. Những lúc không tin được máy móc thì phải dựa vào đầu óc của mình. Làm theo cách bình thường thì chán lắm, hay là hai chúng ta, mỗi người lấy một trăm nghìn cược đáp án. Em thấy sao?”

34. Chương 34: Cá Cược

“Yanh là sao?” Triệu Hàm Như ngồi thẳng người, bắt đầu cảm thấy thú vị. “Tức là mỗi người xuất ra một trăm nghìn làm tiền vốn. Sau khi em tìm được đáp án, anh cũng sẽ nói ra đáp án của mình. Nếu chúng ta có thể thuyết phục đối phương đồng ý với đáp án của mình thì lấy hai trăm nghìn này đi mua cổ phiếu. Dù lời hay lỗ, thì chúng ta cũng sẽ cùng chịu. Nếu không thể thuyết phục được đối phương thì lấy tiền của mình mua theo lựa chọn của mình, đồng thời phải nhận thua.” “Nhất định phải cùng mua sao? Em nghĩ họ cổ phiếu ổn định thế này sẽ không có gì thay đổi trong một thời gian ngắn. Nếu anh cần một đáp án, thì em có thể nói cho anh biết ngay bây giờ. Đáp án của em là không nên mua họ cổ phiếu không có không gian lợi nhuận, trừ khi Triển Lệnh Nguyên nói cho anh biết tin tức gì đó.” “Em đừng thăm dò anh. Anh ta không nói gì với anh cả. Anh muốn có tin tức gì, thì phải tự mình tìm được đầu mối, sau đó lần theo. Anh tìm em, chỉ là để nghiệm chứng suy nghĩ của mình mà thôi. Em có thể không tham gia cá cược, nhưng anh hy vọng em đừng trả lời qua loa như thế.” “Anh nói đúng, em nhất định sẽ tìm được căn cứ chứng minh sự lựa chọn của em. Có điều, em chỉ là một sinh viên nghèo, dựa vào đâu mà anh cho rằng em có một trăm nghìn USD? Còn anh, thân là tỉ phú mà chỉ lấy một trăm nghìn cá cược, không thấy ít quá sao?” “Chỉ là một vụ cá cược nhỏ mà thôi, anh không ngại thêm tiền. Chẳng lẽ em không có một trăm nghìn?” “Không có.” Cô trả lời rất dứt khoát, cha mẹ để lại cho cô rất nhiều tiền, nhưng cô còn là trẻ vị thành niên, muốn sử dụng di sản cần phải có sự đồng ý của di Cấn. “Em có thể lấy đồng hồ ra cược.” Khúc Nhạc hơi hệt chỉ vào đồng hồ trên cổ tay cô. Ánh mắt Triệu Hàm Như trở nên lạnh lẽo, chiếc đồng hồ nữ Vacheron Constantin này là quà sinh nhật ba mẹ tặng cô, trị giá khoảng sáu bảy trăm nghìn. “Tại sao em phải cược với anh?” Nghĩ đến cha mẹ, trong mắt cô hiện lên vẻ tàn ác. “Em không thấy mình rất có thiên phú chơi cổ phiếu sao? Nhưng tâm trạng của em không ổn định, luôn lấy tâm thế của người ngoài cuộc chơi, nên phân tích của em rất bảo thủ, không có tính đánh cược.” “Tính đánh cược?” “Chơi cổ phiếu không phải là đánh bạc sao? Muốn chơi đến mức tận cùng, ngoại trừ cần một cái đầu lý trí tỉnh táo, thì cần phải có tâm thế của dân cờ bạc.” “Ok! Em và anh đánh cược.” “Thời gian không còn nhiều lắm, bữa tối ngày mai cho anh đáp án.” Khúc Nhạc nhìn cô, không ngờ cô đồng ý nhanh như vậy. “Tối mai ăn cơm? Anh mời hả?” Triệu Hàm Như cố tình nói không đúng trọng điểm. “Muốn tới đây ăn nữa sao?” Khúc Nhạc cầm tách cà phê lên uống để chặn lại cơn ho. “Đùa gì thế? Ai thích đến đây ăn? Nếu anh thật lòng muốn mời em ăn thì hãy nấu cho em ăn đi. Aiz, uống ít cà phê thôi, anh còn đang bệnh đấy!” Thành thật mà nói, gần đây Triệu Hàm Như rất thích ăn các món Khúc Nhạc nấu. Các món của nhà hàng Trung Quốc đã được nêm lại cho hợp khẩu vị với người dân ở đây, nên nó không đậm vị quê như các món anh nấu. Anh nấu ăn rất bình thường, hình thức đơn giản, nhưng nó lại chạm tới nỗi nhớ quê ở sâu trong lòng cô. “Thật lòng muốn được mời? Anh nhớ anh không nói mời em ăn cơm, nói tới cùng thì em nên mời anh ăn mới đúng. Anh đã xem báo cáo tài chính của Cmart cho em rồi, em có nên bày tỏ lòng biết ơn của mình không?” “Anh xem rồi hả? Cmart có vấn đề gì không?” Khúc Nhạc miễn cưỡng với các con số hơn người bình thường, nên nhanh chóng phát hiện ra chỗ sửa, “Giác quan thứ sáu của em rất nhạy bén, đúng là bọn họ có sửa báo cáo tài chính. Bọn họ tính chiết khấu hàng hóa trước khi bán ra, nên báo cáo tài chính mới có lợi nhuận. Công ty này không chịu được bao lâu nữa, anh quyết định sẽ bán khổng* nó.” * Bán khổng hay còn gọi là Short sale là việc bán một chứng khoán mà người bán không sở hữu mà thay vào đó, người bán đi vay chứng khoán đó, đảm bảo chứng khoán vay có thể được đem bán. Triệu Hàm Như kích động vỗ tay, “Hay lắm! Chúng ta nghĩ cách tung tin tức ra ngoài. Ha ha, lần này sẽ kiếm được một khoản nhỏ.” “Sao anh

không thấy lòng biết ơn của em đâu vậy?” Khúc Nhạc sửa tay áo, ung dung nhìn cô. “Lòng biết ơn? Anh nên cảm ơn em mới đúng, anh là người có lời đấy. Em cũng phải bán khổng mới được!” “Tiền tài là vật ngoài thân, quan trọng là anh đã giúp em báo thù.” “Anh là người tính toán như thế sao? Chỉ một cái nhắc tay cũng đòi trả ơn?” “Anh chính là người như vậy.” “Em nhớ một năm trước, có người rất nhiệt tình đưa một cô gái bị thương đến bệnh viện, mà không cần trả ơn...” “Tình huống khác nhau. Nếu ai có chút đạo đức, mà gặp một cô gái đáng yêu bị trượt chân thì cũng sẽ giúp đỡ.” “Ai trượt chân?” Triệu Hàm Như trùng anh. Thời gian qua, cô và anh đã quen thuộc với nhau, cô không còn sùng bái kính nể anh như trước nữa, “Năm đó anh nhiệt tình như thế, còn bây giờ lại độc mồm độc miệng, lại còn hay tính toán xét nét.” “Cảm ơn em đã khen. Thật ra, anh chỉ muốn ăn món cá hầm ớt của nhà hàng Trung Quốc đó mà thôi. Món đó rất ngon, giá không đắt, em mời được. Ít nhất nó thực tế hơn bít tết ở đây, em thấy bác sĩ Giản đó, ăn được một nửa đã chạy.” “Anh điên rồi, cá hầm ớt rất nóng, anh đã ho đến mức này rồi còn đòi ăn món cay nóng? Vẫn nên ăn cháo thì hơn.” “Nếu em nấu cháo cho anh thì anh sẽ ăn.” Hình như Khúc Nhạc đang chờ câu đó của cô. Lúc Triệu Hàm Như bệnh, anh nấu ăn cho cô. Bây giờ anh bệnh, rất có thể là vì cô lây cho anh. Về tình về lý, cô đều phải nấu cho anh ăn, “Em không biết nấu ăn. Hay là em giúp anh gọi thức ăn bên ngoài? Anh muốn ăn gì?” Vừa dứt lời đã thấy ánh mắt u oán của Khúc Nhạc, cô áy náy đến mức không ngẩng đầu lên được. Lúc cô bệnh, anh lo lắng từng bữa ăn cho cô. Đến lúc anh bệnh, cô lại nói những lời như thế. Cô đúng là cái đồ độc ác mà! “Aizz... Bỏ đi, anh tự mình gọi thức ăn bên ngoài được.” Khúc Nhạc thở dài, còn ho khan mấy tiếng đầy thê lương. Nếu anh vẫn nói những lời khó nghe thì Triệu Hàm Như sẽ bớt áy náy. Nhưng anh lại nói những lời đáng thương như vậy, cô liền cảm thấy mình là một kẻ ác độc, đành cắn răng nói: “Chỉ là cháo hoa thôi mà, ngày mai em nấu cho anh ăn!” Bây giờ Internet rất phát triển, lên mạng gõ tìm là ra rất nhiều công thức nấu cháo. Với chỉ số thông minh của cô, chẳng lẽ còn không học được? Lúc này, Khúc Nhạc mới nở nụ cười âm ỉ, “Anh rất mong chờ.”

35. Chương 35: Vẫy Ngược

Triệu Hàm Như hơi hoảng hốt. Khúc Nhạc ít khi cười, nên cô không nhớ nổi nụ cười rực rỡ của anh, hết như ánh nắng phản xạ xuống mặt hồ, trong suốt mà âm ỉ. “Hàm Như!” Khúc Nhạc dịu dàng gọi tên cô, “Anh là đàn ông, không phải thánh nhân. Nếu em còn nhìn anh với ánh mắt đó thì anh sẽ suy nghĩ nhiều.” Triệu Hàm Như lúc này mới nhận ra mình đang làm gì, liền lúng túng đỏ mặt. Trên sân khấu, một cô ca sĩ người da đen đang hát bài tình ca, ánh đèn dần tối lại, trai gái nhỏ giọng trò chuyện với nhau, bầu không khí đầy mờ ám. Nếu Triệu Hàm Như vẫn còn là một cô gái ngây thơ như lúc đầu thì chắc chắn cô sẽ thích anh. Trong lòng cô bỗng nhiên có cảm giác tiếc nuối. “Đi thôi!” Khúc Nhạc đứng dậy, che giấu cảm xúc trong mắt, cũng đúng lúc cứu cánh cô. “May là em có đem áo khoác.” Thấy Triệu Hàm Như mặc áo khoác, Khúc Nhạc lại ho khan vài tiếng. Triệu Hàm Như nghi ngờ anh cố ý giấu cột mình, nhưng thấy anh ho thì lại áy náy, “Anh uống thuốc chưa? Nhà em vẫn còn vài liều.” “Thuốc của bác sĩ Giản có ý đồ với em đó hả? Anh không dám uống.” Khúc Nhạc hừ lạnh, mở cửa xe. “Ý đồ gì chứ? Anh nói khó nghe quá.” Triệu Hàm Như theo anh vào xe, làm ổ trên ghế. Mùi bạc hà nhàn nhạt hòa lẫn mùi da, luôn khiến cô cảm thấy an tâm. “Em không về nhà, anh đưa em đến thư viện đi.” Cô nhìn đường phố bên ngoài cửa sổ xe. Đêm ở New York, ánh đèn sáng trưng. Sự phồn hoa của thành phố này dựa trên ngành công nghiệp tài chính, có rất nhiều người đã sáng tạo nên kỳ tích ở đây. “Sao lại gấp như vậy?” Thư viện của Học viện ST mở cửa 24/24, đêm nào cũng có sinh viên đến đó học bài. Mỗi ngày Triệu Hàm Như chỉ ngủ ba tiếng, ít khi thức cả đêm. “Anh chỉ cho em một ngày, mỗi một phút đều rất quý giá. Sớm biết như vậy, em đã chẳng lãng phí thời gian ăn cơm, đến thư viện rồi gọi người ta giao thức ăn tới.” Khúc Nhạc nhìn thoáng qua cô gái đang dựa vào cửa xe nghỉ ngơi. Triệu Hàm Như cuộn mình lại, dằn vặt về mề mại đáng yêu. Nhìn bề ngoài thì vậy, nhưng anh hiểu rõ hơn bất cứ ai, móng vuốt của con mèo con này rất sắc bén. Ngọn đèn đường phủ bóng lên người cô, hơi thở của cô dần trở nên đều đều. Triệu Hàm Như ngủ không sâu, khoảng một tiếng sau đã thức dậy, xoa cái cổ đau nhức, “Tại sao còn chưa đến?” “Kẹt xe.” Anh nhìn thẳng phía trước, bình tĩnh nói. “Sao lại đi đường vòng? Anh bị đàn hả? Ở đây mà bị kẹt xe, thì lại phải đợi cả tiếng nữa.” Triệu Hàm Như giận dữ nhìn xung quanh. “Anh không biết đường này.” “Anh đúng là đàn mù đường.” “Em có thể ngủ thêm nữa, nhưng nhớ lau sạch nước bọt trên cửa sổ xe.” “Trên cửa sổ xe làm gì có nước bọt

của em? Vớ vẩn!” Triệu Hàm Như lén sờ cằm của mình, thẹn quá hóa giận hét lên. Người vừa nói không biết đường, lại nhanh chóng tìm một con đường tắt, chạy vài phút là đưa cô đến trường học. “Trước tối mai nói kết quả cho anh biết.” Trước khi Triệu Hàm Như xuống xe, Khúc Nhạc dặn dò một câu, rồi đạp ga chạy đi. “Không có nghĩa khí!” Triệu Hàm Như xoay người đi vào thư viện, vừa đi vừa suy nghĩ về cổ phiếu dầu khí. Cổ phiếu này luôn nằm ở mức ổn định, nếu có tin tức tốt hay không tốt, thì không chỉ họ cổ phiếu có vấn đề, mà còn ảnh hưởng đến cả thị trường dầu khí. Khúc Nhạc chọn họ cổ phiếu này, chứng tỏ công ty dầu khí có vấn đề. Nếu là tin tức tốt thì có thể là công ty dầu khí phát hiện một mỏ dầu khí lớn, hoặc là bị công ty lớn hơn thu mua. Còn nếu là tin tức xấu, thì có thể là tầng lớp quản lý có vấn đề, hoặc là mỏ dầu khí có vấn đề. Triệu Hàm Như nhíu mày, có nhiều khả năng có thể xảy ra, cô không biết phải bắt đầu từ đâu. Tư liệu trong thư viện rất đầy đủ, mỗi lúc không tìm được đường ra, cô đều đến đây. Triệu Hàm Như ngồi cả một buổi tối, đọc hết tư liệu về công ty dầu khí Bryant có thể tìm được, nhưng vẫn không có manh mối. Rốt cuộc, vấn đề nằm ở chỗ nào? “Ừ... a... a... ừ...” Tiếng rên rỉ đứt quãng cắt ngang mạch suy nghĩ của Triệu Hàm Như. Cô quay lại nhìn, liền thấy một nam một nữ quần áo xốc xếch đang lẫn lộn sau giá sách. Triệu Hàm Như tưởng tinh thần mình có vấn đề, nên sinh ra ảo giác. Ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu vào, trời đã sáng từ lúc nào rồi, ban ngày ban mặt mà làm trò xấu hổ ở nơi công cộng. Bọn họ không thể nhìn một chút, hoặc là dời đến nơi khác sao? Có lẽ là vì cô nhìn quá lâu, nên nữ chính như có cảm giác bèn ngẩng đầu lên nhìn. Thấy ánh mắt ghét bỏ của cô, nữ chính ngừng động tác. Nam chính tỏ vẻ bất mãn. Nữ chính nhanh tay kéo quần lót đang phát phơ dưới chân lên, rồi đi về phía Triệu Hàm Như. Quả nhiên là oan gia ngõ hẹp! Triệu Hàm Như lạnh nhạt nhìn Cynthia động đực ban ngày. Lang thang đến nước này, chắc là cô ta có bệnh. “Hàm Như, đã lâu không gặp, đêm đó chơi có vui vẻ không? Sau đó tôi uống say, nên không tới tìm cô.” Cynthia tựa vào bàn, cười khanh khách. “Ngại quá, phải làm cô thất vọng rồi, phòng tôi vẫn sáng đèn đúng giờ.” Cô cười lạnh, không biết tại sao lại có người đáng ghét đến mức này. “Ha ha ha, thì ra cô biết chúng tôi đánh cược. Cô hại tôi thua một nghìn đô la, thật là đáng ghét. Có điều, tôi cũng rất phục cô. Nhìn dáng vẻ nghiêm trang này của cô là biết vóc dáng cô chẳng ra gì rồi. Cô thích chơi 3p sao? Hai người đàn ông đó đều rất đẹp trai. Tôi có mời bọn họ chơi cùng, tiếc là bọn họ mất mùa, nên từ chối...” “Cô nói bậy bạ gì đó?” Triệu Hàm Như cảm thấy cô gái này là một kẻ điên. “Đừng ngại, trưa hôm đó, chính mắt tôi thấy hai người đàn ông phương Đông đi ra khỏi phòng cô. Chắc là cô đã trải qua một đêm tuyệt vời hả? Không ngờ cô không thích Raymond và Kahn tôi sắp xếp cho cô. Thật đáng tiếc, công phu giường chiếu của bọn họ rất tốt. Cô hãy thử đi, nhất định sẽ thích bọn họ...”

36. Chương 36: Hết Giận

“Vô sỉ! Cô đừng nghĩ ai cũng giống cô!” Triệu Hàm Như tức giận run rẩy toàn thân. Buổi trưa ngày hôm đó, Khúc Nhạc đưa Giản Lịch xuống lầu, có lẽ Cynthia gặp bọn họ khi đó, không ngờ cô ta còn “mời” bọn họ nữa. Vừa nghĩ cô ta nói với Khúc Nhạc những lời buồn nôn, Triệu Hàm Như liền không khống chế được cảm xúc giận dữ. Cô biết người phương Tây sống thoáng, nhưng đó là chuyện của bọn họ, không liên quan gì cô cả. Cynthia một lần, hai lần, ba lần làm phiền cô, lại còn làm phiền luôn bạn của cô. Cô ta đã giẫm vào váy ngược của cô! Triệu Hàm Như nổi giận đùng đùng đi ra khỏi thư viện, trong tiếng cười suồng sã của Cynthia. Cô lấy điện thoại ra, định gọi cho Khúc Nhạc. Nhưng gọi điện thoại cho anh rồi thì phải nói cái gì? Triệu Hàm Như hít thở mấy hơi, mua một ly cà phê uống, để bản thân tỉnh táo lại. Cynthia chỉ là một con côn trùng làm người ta ghét, bây giờ cô còn có chuyện phải làm, không thể để người như cô ta ảnh hưởng tâm tình được. Hình như trụ sở của công ty Bryant ở cách đây không xa. Ra khỏi quán cà phê, nhìn thấy một góc lầu xa xa, Triệu Hàm Như đảo mắt, cười cười. “Xin chào, xin hỏi cô muốn tìm ai?” Nhân viên lễ tân của công ty Bryant lịch sự hỏi Triệu Hàm Như. “Tôi tìm Carey, quản lý bộ phận pháp chế. Tôi là bạn học cùng trường của anh ấy, trường tôi mời anh ấy tham gia tiệc rượu ”Đêm cực sinh viên“.” Cô huơ thiệp mời trong tay lên, đúng lúc lộ ra mấy chữ vàng chói: Học viện ST. “Xin chờ một chút.” Nhân viên lễ tân hăm mộ nhìn thoáng qua thiệp mời, không chút nghi ngờ gọi điện thoại báo lên trên. Một lát sau, một người đẹp tóc vàng mặc bộ comple đi xuống. Thấy ánh mắt nghi ngờ của Triệu Hàm Như, cô ta chủ động vươn tay tự giới thiệu: “Tôi là thư ký của Carey, cô nói Học viện ST muốn mời anh ấy tham gia ”Đêm cực sinh viên“? Oh my god, nếu anh ấy biết tin tức này thì sẽ rất vui.” Có khá nhiều sinh viên Học viện ST là

đại thần phổ Wall. Loại hoạt động này hay mời những đại thần đó tham gia, nên nó có sức hấp dẫn với tất cả mọi người. Phúc lợi này không chỉ dành cho sinh viên ưu tú, mà còn dành cho những cựu sinh viên đã tốt nghiệp. Đối với người ở tầng lớp trung lưu như Carey mà nói, thì bữa tiệc này có ý nghĩa rất lớn. Vì vậy, Triệu Hàm Như tin thư ký nói thật. “Thời gian là tối mai, không biết anh ấy có rảnh không?” “Tối mai? Nhưng hoạt động thế này không phải là thông báo trước một tuần sao?” Thư ký thắc mắc. “Vốn là thông báo trước một tuần, nhưng... Carey không có tên trong danh sách mời. Đúng lúc ngày mai có người không tới được, nên...” Triệu Hàm Như không nói hết lời, chỉ nhìn thư ký với ánh mắt ẩn ý. Thư ký hơi khó chịu, nhưng lại hiểu được. Với lý lịch của Carey mà có thể nhận được thiệp mời cũng là vô cùng ngoài ý muốn. Dù có là cái tên bổ sung thì cũng khiến người ta cảm thấy vinh hạnh. “Có lẽ tối mai anh ấy không quay lại kịp.” Thư ký khó xử nói. “Thật sao? Tôi nghĩ loại tiệc này rất quan trọng với Carey. Nếu có thể, tôi muốn tự tay đưa thiệp mời.” Trên mặt Triệu Hàm Như hiện lên vẻ nghi ngờ, có vẻ kiêu căng của sinh viên học viện nổi tiếng. “Nhưng bây giờ anh ấy không có ở đây, anh ấy đã ra nước ngoài rồi, không thể tham gia tiệc tối mai được.” “Ra nước ngoài từ sáng sớm?” “Nói đúng hơn là ngày hôm qua.” “Có thể cho tôi số điện thoại của anh ấy không, tôi muốn tự mình xác nhận.” “Không thành vấn đề!” Thư ký đọc một dãy số. “Tôi nhớ thư ký của Tổng giám đốc Ryan cũng là học trưởng của chúng tôi, ở đây còn có một thiệp mời cho anh ấy.” Triệu Hàm Như lại lấy ra một tấm thiệp mời. “Thật ngại quá, Ryan đi cùng Carey.” Thư ký nói. Triệu Hàm Như đành hậm hực cất thiệp mời, “Được rồi, tôi sẽ xác nhận lại với bọn họ.” Ra khỏi công ty dầu khí Bryant, Triệu Hàm Như liền đi tìm Khúc Nhạc. Anh đang đứng trước cửa sổ gọi điện thoại, thấy cô đột nhiên trở về thì ra hiệu cho cô đợi, rồi nói thêm vài câu với người ở đầu dây bên kia, sau đó mới cúp điện thoại. “Em tới đúng lúc lắm. Anh có tin tức này muốn nói với em.” Triệu Hàm Như mở web lên, trên màn hình hiển thị cách tính lợi nhuận bất thường của Cmart, “Xem cổ phiếu hôm nay của bọn họ đi.” “Ha ha, màu xanh là vua chúa!” Lúc này gặp phải Cynthia, Triệu Hàm Như giận mà không có chỗ phát tiết. Bây giờ, nhìn thấy mấy đường màu xanh này, tâm trạng của cô tốt lên rất nhiều. “Sao vẻ mặt khó coi vậy? Ai chọc giận em vậy? Không phải là anh chứ?” “Hừ, không ai cả. Chẳng qua là cảm thấy có vài người có ý nghĩ dơ bẩn.” “Rồi em cũng sẽ như vậy mà thôi. Quá trong sáng không thích ứng được được với nơi đây.” Thấy cổ phiếu của Cmart liên tục rớt giá, tâm trạng của Khúc Nhạc rất tốt. Lần này anh lại kiểm thêm được một khoản rồi. Triệu Hàm Như nổi đóa, “Em sẽ không như vậy!” Phản ứng mạnh của cô làm anh phải ngẩng đầu lên nhìn, vẻ mặt ngơ ngác, không biết tại sao cô nhóc thích làm tiểu nhân lại đột nhiên lại giả vờ thanh cao? Thấy ánh mắt không hiểu ra sao của anh, Triệu Hàm Như càng giận dữ. E rằng trạch nam điển hình như Khúc Nhạc còn trong sáng hơn cả cô nữa, vậy mà Cynthia lại dám khiêu khích anh, nói những lời làm bẩn suy nghĩ của anh. “Em vừa gặp Cynthia.” Khúc Nhạc nhìn vẻ mặt của cô rồi nói chắc nịch. “Vâng.” “Cô ta khiêu khích em?” “Em không biết.” Nhớ lại ánh mắt mập mờ xấu xa của Cynthia, Triệu Hàm Như lại nổi giận, “Cô ta nói cô ta đã chào mời anh...” Khúc Nhạc sững sốt, rồi nở nụ cười, “Em tức giận vì chuyện này?” “Anh không nói với em chuyện đó.” Triệu Hàm Như buồn bực nói. Vừa nghĩ tới Cynthia muốn làm chuyện đó với Khúc Nhạc, cô liền cảm thấy buồn nôn. “Chuyện đó có cái gì hay mà phải nói, nghe thôi là thấy buồn nôn rồi, chẳng lẽ phải nhắc lại một lần nữa? Em cũng biết cô ta là hạng người gì, đi so miệng lưỡi với cô ta chỉ làm mất giá của em. Em cứ tiếp tục cách trả thù của mình, vừa đúng vừa độc.” Khúc Nhạc nhìn biểu đồ chứng khoán, tiếp tục nói: “Loại xuồng dốc không phanh này rất hiếm gặp. Nếu cô ta biết người bày đầu là em, thì sẽ hận chết em. Lần này, em trả được thù rồi.”

37. Chương 37: Theo Dõi

Triệu Hàm Như nở nụ cười, trả được thù là một chuyện vô cùng sướng khoái, “Ai bảo cô ta tự tìm đường chết. Em muốn nhìn xem, nhà cô ta phá sản rồi, cô ta còn có tâm tình đi chơi bởi trăng hoa không?” “Dáng vẻ bây giờ của em là điển hình của câu miệng nam mô bụng bồ dao găm. Vụ cá cược Bryant, em đã có đáp án chưa?” “Chưa có. Em tìm được hai số điện thoại, em gọi điện thoại cho bọn họ. Anh giúp em định vị xem bọn họ đang ở đâu.” Cô đưa số điện thoại cho anh, không giải thích gì thêm. Khúc Nhạc nhìn cô, cũng không hỏi gì, “Đưa điện thoại của em cho anh.” “Để làm gì?” Cô hỏi. “Muốn định vị số điện thoại người khác thì trước tiên phải để bản thân mình không bị người ta định vị. Anh làm một thủ thuật che giấu cho em.” Anh không hỏi cô mật khẩu điện thoại mà nhập thẳng vào luôn. “Sao anh biết mật khẩu điện thoại

của em?” “Đừng hỏi vấn đề ngu ngốc như thế!” “Không tôn trọng người khác gì cả. Ít nhất anh cũng phải hỏi một câu tượng trưng chứ?” Triệu Hàm Như bất mãn nói. Ai xui xẻo lấy phải anh thì chẳng còn chút riêng tư nào mất. “À, em muốn lấy danh nghĩa hội học sinh gọi cho bọn họ, anh đổi sao cho phù hợp ấy. Anh đừng biến em thành kẻ quấy rối điện thoại đấy. Triệu Hàm Như vội vàng bổ sung thêm. “Được rồi, bắt đầu đi!” Triệu Hàm Như lấy tờ giấy đã ghi sẵn những điều cần nói, rồi gọi điện thoại, dùng giọng điệu ngọt ngào vô tội mời người ở đầu dây bên kia điện thoại dự tiệc. Chắc là thư ký đã nói trước, nên người ở đầu dây bên kia không bất ngờ, mà chỉ có tiếc nuối. “Cả hai số điện thoại đều ở California. Bây giờ có thể nói cho anh biết tại sao em muốn định vị hai số điện thoại này chưa?” “Carey, quản lý bộ phận pháp chế, và Ryan, thư ký tổng tài, đều là tâm phúc của tổng tài công ty dầu khí Bryant. Tất cả những hoạt động quan trọng của công ty đều sẽ có hai người họ tham gia. Anh nói sắp tới cổ phiếu của Bryant sẽ có thay đổi, dù là tăng hay là giảm, thì nó đều là chuyện lớn của công ty, không thể vắng mặt hai người đó được. Bọn họ đều đến California, lại còn không về nước trong thời gian ngắn, chắc chắn là bọn họ đang làm gì đó, chúng ta đi một chuyến sẽ biết. Em tin anh định vị được địa chỉ cụ thể của bọn họ ở California.” Khúc Nhạc nhìn Triệu Hàm Như với ánh mắt khen ngợi, “Bây giờ đặt vé máy bay đến California.” Mặt trời chiều ngả về Tây, Khúc Nhạc lái xe chạy như bay trên con đường rộng rãi, cảnh đẹp phía trước, nhưng không ai có tâm tư thưởng thức. “Chỗ này vắng vẻ như vậy, cũng có trụ sở công ty sao? Chẳng lẽ có đại thần nào đó ở đây?” Một tay của Triệu Hàm Như cầm bản đồ, một tay cầm máy tính bảng, nghiêng đầu suy đoán. “Có lẽ bọn họ đến đây không phải để bàn chuyện hợp tác.” “California dự trữ rất nhiều dầu mỏ, nhà máy lọc dầu cũng nhiều, nhưng công ty bọn họ ở California chủ yếu phụ trách vận chuyển dầu mỏ, chẳng lẽ bọn họ muốn xây nhà máy lọc dầu ở đây?” “Thật ra, phân tích của anh không phải là tin tức tốt...” Khúc Nhạc nhíu mày, phân tích sơ bộ của anh là cổ phiếu Bryant sẽ hạ giá. Triệu Hàm Như trừng anh: “Chính anh nói sẽ không quấy nhiễu nhiều phân tích của em mà. Em cũng biết khả năng xây nhà máy lọc dầu không lớn. Chúng ta phải nghĩ về hướng xấu hơn, vận chuyển dầu mỏ...” Hai người đột nhiên nhìn nhau, đồng thanh nói: “Là đường ống!” “Muốn biết bọn họ có dẫn đường ống xuyên California hay không thì chỉ cần đến địa điểm định vị xem có gì bất thường không là được rồi.” “Em nhớ lúc gọi điện thoại, hình như đối phương đang ở một nơi rộng, em còn nghe được tiếng gió, nhất định là bọn họ đang ở bên ngoài, nơi đó có lẽ là hiện trường.” Triệu Hàm Như giật dây an toàn, lần đầu tiên làm chuyện thế này quả thật cũng rất kích thích, “Anh có cảm thấy chạy một đường tìm tin tức, thú vị hơn nhiều so với ngồi trước máy vi tính, nhìn chằm chằm một đồng số liệu, làm giao dịch tần suất cao không?” “Em muốn nói gì?” “Em chỉ muốn biểu đạt sự đồng tình với công việc khô khan của anh thôi mà.” Mặc dù đến đây vì công việc, nhưng nhờ có cảnh đẹp trước mắt, tâm trạng của Triệu Hàm Như đã thả lỏng hơn nhiều. “Có đói không?” Khúc Nhạc đột nhiên hỏi. “Không đói, em làm gì có tâm trạng ăn nữa.” Lúc này, cô chỉ hận không thể chạy tới hiện trường để kiểm chứng suy đoán của mình. “Là ai đã nói tối nay mời anh ăn vậy? Anh còn đang mong được ăn cháo của ai kia nấu đấy.” “Bây giờ mà anh còn nghĩ đến chuyện ăn uống được hả? Lần sau, em sẽ nấu cho anh ăn hai ngày luôn. Làm chuyện chính trước đi.” “Người là sắt, cơm là thép, đâu có chuyện gì quan trọng hơn ăn. Huống chi, anh còn đang bệnh.” Khúc Nhạc nói với giọng điệu nghiêm túc. “Đương nhiên là tiền quan trọng nhất rồi! Có tiền có thể sai khiến cả ma quỷ! Anh nhịn một chút, chúng ta điều tra rõ xem là chuyện gì rồi lại đi ăn. Còn mười mấy tiếng nữa sẽ bắt đầu phiên giao dịch, nhất định phải điều tra rõ sự thật trong thời gian này mới được.” Triệu Hàm Như mở to hai mắt, vẻ mặt nóng lòng muốn thử. “Em cảm thấy chúng ta tới kịp sao? Nói không chừng, trong mười mấy tiếng này, tin tức không biết là tốt hay xấu đó sẽ bị moi ra đấy. Đến lúc đó, chúng ta phải lãng phí thời gian rồi.” “Sao em có cảm giác anh không còn hứng thú nữa vậy? Chính anh nói họ cổ phiếu này có vấn đề, cũng chính anh bảo em tìm câu trả lời.” “Kết luận đó do anh dùng phần mềm phân tích, anh chỉ muốn nghiệm chứng độ chính xác của phần mềm, kiểm tiền chỉ là thuận tay mà thôi. Em không cảm thấy phần mềm có độ chính xác cao, sẽ là thành tựu vĩ đại hơn cả việc thao tác một họ cổ phiếu sao?” “Em vẫn không đồng ý với cách nghĩ của anh. Phần mềm phân tích là chết, sự vật biến hóa là sống. Giống như chuyện lần này là đột phát, phần mềm không thể dự đoán được. Dù nó phát hiện có vấn đề thì cũng chỉ là trùng hợp mà thôi. Số liệu phân tích của phần mềm chỉ có thể lấy tham khảo.” Triệu Hàm Như nói như đinh đóng cột. “Em thà tin tưởng phán đoán chủ quan của bản thân chứ cũng không chịu tin tưởng phân tích khoa học khách quan?” “Ha ha, cần phải nghiên cứu và kiểm chứng thêm, xem nó có phải là khoa học hay không. Em tin cách phân tích này có tác dụng với tình hình kinh tế tổng thể, nhưng không có tác dụng gì nhiều với cổ phiếu cụ thể.” Thấy vẻ kiêu căng liêu lĩnh trên mặt Triệu Hàm Như, Khúc Nhạc không nói gì nữa.

38. Chương 38: Khát Vọng

“Anh nói đúng, nên em của bây giờ giống như đang lái xe trong đêm, không biết phía trước là cái gì, nhưng vẫn phải cẩn thận lái tiếp, chưa đến đích thì không dừng lại.” “Không sao, chúng ta còn có đèn đường, em không nhìn thấy phía xa trong đêm thì nhìn cảnh trước mặt cũng chẳng thành vấn đề.” Triệu Hàm Như cười cười, “Khúc Nhạc, thật ra anh là người tốt, một năm trước đã thế, một năm sau, dù độc miệng nhưng bản chất anh vẫn tốt.” Khúc Nhạc cười nhạo cô, “Chúc mừng em đã học được cách thông qua hiện tượng nhìn được bản chất. Em vẫn chưa kể khát vọng trong quá khứ của em, chắc không chỉ có chuyện yêu đương nhỉ?” Triệu Hàm Như tựa lưng ra sau ghế, khép hờ mắt: “Khát vọng quá khứ sao? Đương nhiên không chỉ có yêu đương, năm ngoái lúc gặp anh, em vừa được khoa Lịch sử Đại học A nhận, giỏi lắm đúng không? Lúc đó em mới có 16 tuổi thôi, thật ra không chỉ có Đại học A, còn có mấy trường đại học khác đồng ý nhận em nữa, do lúc đó em đã phát biểu hai bài luận văn trên tạp chí Core. Khi ấy, rất nhiều người nghi ngờ em, cho rằng em đi cửa sau, nhưng thật ra không phải thế. Mặc dù ba mẹ không phản đối em học lịch sử, nhưng cũng không mong em phát triển theo hướng này, đương nhiên sẽ không tìm người hỗ trợ giúp em.” Cô không che giấu vẻ đắc ý trên mặt. Khúc Nhạc liếc nhìn cô, dưới ánh đèn đường, vẫn thấy rõ vẻ hạnh phúc hiếm thấy trên gương mặt cô. “Có phải em rất giỏi đúng không?” Triệu Hàm Như bỗng mở mắt nhìn anh hỏi. “Rất giỏi.” Khúc Nhạc trả lời rất thật lòng, không qua loa, cũng không chế nhạo. “Thật sự em rất thích lịch sử, khát vọng của em là trở thành một sử gia, nhưng dì út lại nghĩ em nên học quản lý hoặc tài chính. Dù sao thì ba mẹ chỉ có mình em, sau này em phải kế thừa gia nghiệp, ba mẹ em cũng rõ điều này. Nhưng họ quá yêu thương em, cảm thấy tính tình của em thích hợp làm học giả đơn thuần hơn, nên dung túng để em ích kỷ chọn theo ý mình.” “Như thế cũng không tính là ích kỷ, anh tin lúc đó hai bác cũng nghĩ thế. Em từ bỏ lĩnh vực mình am hiểu, giới lịch sử mất đi một học giả xuất sắc, giới tài chính lại thêm một cục đá kê chân tầm thường.” “Này, vừa rồi tên nào bảo em có cơ hội lên cao hả? Em biết chuyển sang lĩnh vực mình mù tịt là rất nguy hiểm, có thể cả đời này em chẳng làm nên trò trống gì, lại phải làm chuyện mà mình không thích. Nhưng nếu không lựa chọn nó, nơi này của em sẽ không chịu nổi...” Triệu Hàm Như ôm chầm lấy trái tim mình, “Em không muốn phải mang theo khúc mắc suốt đời, cho dù chỉ có một tia hy vọng mong manh em cũng phải giành lấy.” Lúc này anh không nói nữa, xe lặng im bon bon chạy về phía trước. “Sắp đến rồi.” Xe chạy vào đường nhỏ hoang vu theo hướng dẫn, không có đèn đường nên Khúc Nhạc lái rất cẩn thận. Triệu Hàm Như chỉ vào ánh đèn leo lắt ở nơi xa xa, chú tâm tìm trên Ipad, “Có phải ở đây trước không? Theo hiển thị thì ở đây không có công trình nào liên quan đến dầu mỏ, ngoài ống dẫn dầu thuộc công ty Bryant ra.” Hai người nhìn nhau, chẳng lẽ thật sự ống dẫn có vấn đề? Khúc Nhạc giảm tốc độ, từ từ chạy về phía trước. Triệu Hàm Như khần trương nắm cổ tay anh, “Có khi nào bọn họ sẽ giết người diệt khẩu hay không?” Ống dẫn dầu mỏ có vấn đề chắc chắn xảy ra không lâu, nhưng ít nhất cũng đã một, hai ngày Hiện internet phát triển mạnh mẽ, tin tức bị che giấu đã hai ngày mà không ai hay biết, chắc chắn công ty Bryant đã dùng biện pháp mờ ám để ngăn chặn tin tức. “Em sợ?” Khúc Nhạc ngạo nghễ nhìn cô, dáng vẻ bình tĩnh tự tin. Triệu Hàm Như trừng anh, càng gần chân tướng càng đáng sợ. “Đưa anh.” Khúc Nhạc lấy Ipad của cô, vừa lái xe, vừa bấm bấm. “Anh định làm gì thế?” Dưới bầu trời mờ tối, hai gã đàn ông cao to xông ra từ ven đường. “Dừng xe! Dừng xe!” Một tên vừa ra hiệu vừa quát. Nhìn thấy bọn họ chặn trước đầu xe, Triệu Hàm Như lo lắng chảy cả mồ hôi. “Mấy người định đi đâu?” Tên to con nghiêm mặt, nhìn họ đề phòng. Hai thanh niên châu Á, ăn mặc như học sinh, nhìn rất khờ khạo, vẻ mặt hốt hoảng nhìn bọn chúng, chắc không phải phóng viên hay đối thủ cạnh tranh, nhưng không thể trông mặt bắt hình dong, không nên lơ là. “Chúng tôi muốn đến trấn Aups, không phải đường này hả? Mấy người là ai?” Khúc Nhạc ngơ ngác lo lắng nhìn bọn chúng. “Trấn Aups là phải rẽ vào ngã rẽ ở con đường đằng trước kia, hai người nhầm đường rồi.” Tên to con sầm mặt nói, không hề mất cảnh giác khi thấy họ nhỏ tuổi. Khúc Nhạc không phục đưa Ipad cho họ xem, “Không đúng đâu, maps chỉ đường thế này này! Rõ ràng là đi đường này mới đúng.” “Chỉ đường sai rồi, đường này thông sang rừng rậm, đi tới nữa là biến rồi.” Tên to con cau mày, vẻ mặt không căng thẳng như vừa nãy. “Thật hả?” Khúc Nhạc nghi ngờ nhìn bọn chúng. “Đương nhiên.” Tên to con ra hiệu cho họ đi ngay, rõ ràng không cho họ cơ hội dóm ngò gì cả. Mãi đến khi xe quay về đường cao tốc, Triệu Hàm Như thở dài nhẹ nhõm: “Vừa nãy em sợ chết đi được!” “Em mà cũng sợ hả? Lúc lừa Ryan và tên Carey, sao em không sợ?” Khúc Nhạc nhìn cô, cảm thấy buồn cười. “Sao giống nhau được? Lúc này là núi đồi hoang vu, lỡ bị

người ta giết thì sao?” Triệu Hàm Như vẫn sợ hãi vuốt ngực. “Em xem phim nhiều quá đó, những công ty này chỉ thích dùng tiền mua chuộc người thôi, còn giết người diệt khẩu quá mức thô bạo họ sẽ chẳng dùng đâu.” “Sao anh không nói sớm? Nói không chừng tụi mình còn lừa bọn chúng một khoản ấy chứ.” “Không ngờ em thiếu tiền đến thế. Vừa rồi em nhìn rõ chưa?” “Sao nhìn rõ được chứ? Ranh giới của bọn chúng xa như thế, tụi mình ở ngoài phạm vi, chẳng nhìn thấy gì cả!” “Vậy em kết luận thế nào?” “Chắc chắn ông dẫn bị rò rỉ, anh không nghĩ thấy mùi dầu mỏ nồng nặc à? Thật ra không cần phải đi sâu vào đó, dựa vào mũi là đoán được rồi.” Triệu Hàm Như thoải mái dựa vào ghế, tâm trạng bình tĩnh lại, ít ra cũng không uổng công đi một chuyến. “Bọn chúng che giấu tin tức này ít nhất nhất hai ngày rồi, quả thật không dễ đâu.” “Chưa chắc, mùi dầu mỏ nồng nặc thế kia, đến chỗ chúng ta còn nghĩ thấy, người xe qua lại đông như thế sao tin tức không tuồn ra được chứ?” “Chắc chắn có, chờ ngày mai cổ phiếu bên Bryant rất giá thôi.”

39. Chương 39: Ác Mộng

“Sáng mai chúng ta bán khống cổ phiếu đi!” Triệu Hàm Như vung tay, vẻ mặt hưng phấn. “Em muốn bán khống nó hả?” Ánh mắt Khúc Nhạc quai lạ. “Sao? Chẳng lẽ anh muốn chờ thêm?” Cô nhìn anh không thể tin được. “Em hiểu bao nhiêu về Bryant?” “Không nhiều lắm, chỉ đọc sơ sơ tư liệu và báo cáo tài chính thường niên của bọn họ mà thôi, đương nhiên có cả lý lịch trích ngang của những nhân viên nòng cốt nữa, còn mấy cái khác thì không.” “Em thấy khả năng phá sản là bao nhiêu?” “Rất cao, đường ống dẫn dầu này là đường ống vận chuyển giàn khoan trên biển, chắc không chỉ rò rỉ phần này đâu, chắc có thể rò rỉ cả trên biển nữa. Ở đây có đồng ruộng, rừng rậm, mạch nước ngầm, hơn nữa còn cả biển nữa, tai nạn lần này chẳng khác gì tai nạn sinh thái cả, công ty bọn chúng phải đền bù đậm lắm đây.” “Ừ, đa số mọi người đều nghĩ thế, bắt đầu từ ngày mai chắc chắn sẽ là cơn bão bán khống cổ phiếu công ty bọn họ.” “Vậy mà anh còn định ngược dòng?” “Mấy năm nay, có nhiều công ty dầu mỏ bị phá sản do giá dầu trượt dài, nhưng lúc giá dầu chưa tuột dốc, hoạt động chủ yếu của công ty Bryant ở California là vận chuyển đường ống, nhưng kinh doanh chủ yếu của họ chính là khai thác. Năm trước vừa phát hiện nguồn dầu mỏ lớn ở Texas, họ cũng kinh doanh ở mấy quốc gia nữa, công ty lớn với sản lượng dầu là 480 ngàn thùng dầu, không dễ phá sản đâu.” “Anh nói cũng đúng, chắc không phá sản đâu, nhưng chắc chắn giá cổ phiếu sẽ rất mạnh rồi.” “Anh lại hy vọng nó phá sản...” Triệu Hàm Như sáng mắt, thỉnh thoảng hiểu ra: “Ý anh là, có thể họ sẽ xảy ra tình trạng không có cách nào trả nợ ngắn hạn, rồi xin bước vào trình tự phá sản để tái cấu trúc? Anh chắc chắn họ sẽ chọn chapter 11? Anh suy quá bạo đấy?” Thường thì các công ty xin phá sản được chia làm hai loại, một loại là chapter 7 tức công ty hoàn toàn chấm dứt hoạt động kinh doanh thường ngày để bước vào trình tự phá sản phát mãi. Còn một loại là chapter 11 tức là nhờ chủ nợ để duy trì hoạt động kinh doanh của công ty, và đồng thời tiến hành chơi dài hạn giữa bên cho vay và các cổ đông. Một khi lợi ích các bên đạt thành nhận thức chung, có thể công ty sẽ hoạt động kinh doanh lại như trước. “Chỉ là giả thiết mà thôi, anh về dùng phần mềm phân tích thử xem, giờ chuyện mình phải làm là tìm nơi nào đó ngủ lại một đêm, hay là bay về luôn?” Tâm trạng Triệu Hàm Như đây vui sướng, “Đương nhiên là về ngay luôn rồi! Sáng mai còn phải bán khống nữa đó, đâu có thời gian để lãng phí đâu? À ha, em phải mua vài Oil futures nữa, tin vừa truyền ra là giá dầu sẽ tăng lên đó.” Khúc Nhạc đột nhiên hỏi một câu, “Em có tài khoản à?” Triệu Hàm Như giật mình, lòng nhiệt tình tức thì bị dập tắt: “Hả! Em chưa kịp đăng ký nữa! Sao anh biết em không có tài khoản?” “Thấy em phân tích đạo lý rõ ràng thế là anh biết em thuộc loại chỉ nói không làm rồi. Lấy tài khoản của anh đi, dù sao chúng mình cũng đã thống nhất rồi, rủi ro thì cùng gánh, tiền lời thì chia.” “Được đó! Nghĩ thôi mà đã thấy lằng lằng rồi này!” Anh nhìn cô nói đùa: “Anh thấy em rất thích bán khống người ta đó nha, có thể hiểu là em có máu tàn ác không hả?” Cô cười nhạt, “Anh học phân tích gen lúc nào thế. Tiếc nhỉ, nếu em phát hiện điều này sớm thì...” Thấy Triệu Hàm Như im lặng, Khúc Nhạc liền nhìn cô một cái hỏi: “Thì sao?” Cô lắc đầu nhìn ra cửa sổ, bóng đêm yên ắng, không có bất cứ âm thanh gì. Nửa đêm lên máy bay, ai ai cũng nhắm mắt nghỉ ngơi. Triệu Hàm Như đắp chăn, nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, tình huống này làm cô nhớ tới đêm của một năm trước. Tâm trạng rối bời lên máy bay về nước, lại nhận được tin bố mẹ qua đời, thậm chí chẳng được gặp mặt bố mẹ lần cuối. Nếu tất cả đều trở lại lúc đầu, cô có đủ năng lực để thay đổi mọi thứ không? Trong lúc hoảng hốt, dường như cô đã quay về tiệc sinh nhật 16 tuổi. “Hôm nay con gái cưng của

mẹ đẹp quá!” Tống Du dịu dàng vuốt ve mặt cô. “Mẹ... đúng là mẹ rồi!” Triệu Hàm Như ngỡ ngàng nhìn mẹ, cuối cùng không kiềm chế được tình cảm mà nhào vào lòng mẹ gào khóc, “Mẹ, con nhớ mẹ lắm!” “Con gái cưng, con sao thế? Đừng khóc nữa con, khóc mà lớp trang điểm nhòe ra đấy, bố đang chờ mình xuống lầu đấy.” Tống Du nhìn con mờ mịt, tay chân vụng về lau nước mắt cho con gái. Triệu Hàm Như hoảng sợ ngược mắt, “Đừng, đừng xuống mẹ... Mẹ, chúng ta phải nghĩ cách, có người muốn hại bố mẹ... Chúng ta không tổ chức sinh nhật nữa...” Tống Du thắc mắc, “Con gái, con nói gì thế?” Cô gần như hét khàn cả cổ: “Là bác, ông ta muốn chiếm cổ phần của bố mẹ, hãm hại bố! Ông ta muốn gọi người bắt bố đi!” Triệu Hàm Như lo lắng trong lòng nhưng lời nói thì chẳng có logic gì cả. Tống Du chẳng để tâm cười cười, lo lắng nhìn con, “Bác con? Triệu Minh Vĩ? Không đâu, bác ấy không thể làm thế đâu. Con gái, hôm nay con sao thế? Bệnh hả con?” “Không, mẹ, mẹ phải cẩn thận ông ta, ông ta muốn hại nhà mình!” Triệu Hàm Như khóc lóc khàn cả tiếng, vì sao mẹ lại không tin cô? Tống Du cứng chiều nhìn con cười, “Được rồi, được rồi, mẹ biết rồi, đừng khóc nữa bé cưng, hôm nay là sinh nhật con đó.” Triệu Minh Hoành xuất hiện ở cửa phòng, kinh ngạc nhìn hai mẹ con, “Con gái cưng, con chưa xong nữa hả? Sao thế? Sao con gái ngoan của bố mẹ lại khóc?” “Bố ơi!” Triệu Hàm Như nhào vào lòng bố, khóc lóc thảm thiết, dường như không dám tin bố đã sống lại, “Bố, đừng bỏ con!” “Con sao thế? Bố mẹ không bỏ con đâu.” Triệu Minh Hoành và Tống Du thay phiên nhau khuyên con gái. Hình ảnh thay đổi rất nhanh, dường như cô tận mắt nhìn thấy mẹ đang lái xe trên đường, vẻ mặt nôn nóng, một tay nắm lấy vô lăng, một tay cầm di động... Cô hét to, “Mẹ cẩn thận! Mẹ đừng gọi điện!...” Nhưng Tống Du không nghe thấy. Trong tích tắc, xe tải chạy nhanh như điên vồ tới. Trước mắt cô là máu đỏ tươi... Mẹ... Triệu Hàm Như khóc lóc la hét, giật mình tỉnh lại, liền trông thấy đôi mắt đầy vẻ quan tâm. Anh là ai? Cô ngơ ngác nhìn vào đôi mắt ấy, đôi mắt ấy rất đẹp, vừa quan tâm lại có sự bao dung yên bình, cảm xúc của cô đã được phục hồi. “Khúc Nhạc.” Cô khẽ gọi tên anh, các cơ vẫn luôn căng cứng đã thả lỏng. Lần đầu tiên sau khi bừng tỉnh khỏi ác mộng cô lại có tâm tình bình thản thế này, nhưng quần áo đã ướt đầm bởi mồ hôi, hơi lạnh còn lưu ở đầu ngón tay.

40. Chương 40: Nhiều Động

“Ừm, gặp ác mộng hả?” Khúc Nhạc khẽ dời tầm mắt, đưa ly nước ấm cho cô. Cô nhận lấy, hơi ngượng ngùng cả người cứng đờ, tấm thảm không biết là ai đã đắp trên vai cô trượt xuống, “Tự nhiên ngủ quên, đánh thức anh hả?” “Ừ, em cọ quây động tỉnh mạnh quá, đánh thức hết mọi người ở đây rồi đấy.” Ặc... Triệu Hàm Như nhắm mắt, thật xấu hổ và tức muốn chết, không ngờ tướng ngủ của mình quá tệ đến thế. “Cũng may em dựa vào cửa sổ mà ngo ngoáy, nếu không người khác tưởng anh và em đang làm cái gì ấy chứ.” Khúc Nhạc giơ tay bật đèn, cầm quyển sách lên đọc giết thời gian. Cô trừng mắt, tức giận nghiêng rằng ken két, tên này đúng là độc miệng điển hình, “Anh đắp thảm cho em?” “Ừ, anh định lấy bao cuốn lấy em, tránh để em vùng vẫy quá mạnh làm người khác tưởng máy bay gặp phải vùng nhiễu động, nhưng rõ ràng có thử cũng vô ích.” Khúc Nhạc đáp, chẳng thèm ngẩng đầu lên. “Khúc Nhạc, sao mỗi lần anh nói chuyện như muốn kiểm tra độ nhẫn nại của em thế hả? Anh có biết em phải phí sức không chế mình không được hắt ly nước này lên đầu anh không hả?” Triệu Hàm Như giận dữ hỏi lại. Nhưng Khúc Nhạc lại khẽ lắc đầu: “Thì ra nói thật lại bị người ta ghét. Em biết khuyết điểm lớn nhất của em là gì không?” “Không muốn biết.” Triệu Hàm Như hừ lạnh, rồi lấy tài liệu trong túi xách ra. “Không ngủ nữa?” Triệu Hàm Như nhìn đồng hồ, thường ngày mình đều dậy vào giờ này, “Không, có một bài luận văn sắp đến hạn nộp rồi, em chưa sửa xong, anh không ngủ sao?” “Hồi này ngủ được một lúc, nếu không phải...” “Ngừng!” Triệu Hàm Như ngắt lời Khúc Nhạc ngay, “Ngưng kiểu nói móc người của anh đi, nếu không em thật sự nổi điên lên đấy.” Khúc Nhạc ra vẻ tiếc nuối nhún vai, tiếp tục đọc sách của mình. Triệu Hàm Như lấy bút chọc nhẹ anh, “Anh nói em tính sai cái này, sao em check mấy lần vẫn không thấy vấn đề gì nhỉ.” Cô có thể hoàn thành bài tập lưu loát thế này, ngoài những cố gắng khắc khổ mà mình bỏ ra còn có công lao của vị gia sư pro này, đúng là hoàn hảo không lỗi. Môn nào anh cũng có thể định hướng giúp cô, nắm bắt trọng tâm, kiểm tra bài tập, sửa luận văn, dựa vào điều này bất cô giúp anh làm free cho anh, cô cũng chịu luôn. “Vấn đề đơn giản thế này mà em cũng không thấy nữa hả?” Anh nhìn cô bằng ánh mắt kinh ngạc khó hiểu. “Em thấy rất đơn giản mà, nhưng vấn đề là em vốn không thấy nó có vấn đề đó.” Ánh mắt của Khúc Nhạc quá tổn thương người ta. Khúc Nhạc không thể tin vào mắt mình, “Để thế này mà em tính

sai hết rồi, còn không thấy nó có vấn đề? Được rồi, vậy chúng ta giảng lại từ đầu...” “Hiểu chưa?” “Hiểu rồi.” Triệu Hàm Như nghe cũng không hoàn toàn hiểu hết, cau mày nhìn chăm chú giấy nháp. Nếu giờ cô mà nói chưa hiểu, không biết có bị anh cười thối mũi không nữa. Lúc anh cười nhạo người khác luôn rất ác liệt. Khúc Nhạc kiên nhẫn nhét bút vào tay cô, “VẬY em nói lại anh nghe xem.” Triệu Hàm Như ngạc nhiên nhìn anh, cô vốn chưa hiểu, còn nói lại cái gì chứ? “Aiz... Anh biết em chưa hiểu mà. Biết thì nói là biết, không biết thì nói không biết. Em thích lịch sử thế, chắc biết câu này của ai nhỉ?” “Biết chứ, đó là thường thức.” Anh nói theo lẽ hiển nhiên: “Đúng đó, công thức này cũng là thường thức đấy.” “Hai cái này có thể đánh đồng à?” “Sao không thể? Em thử nghĩ đến chuyên ngành của em đi, chẳng lẽ cái này không phải là thường thức mà em phải biết hả? Cho anh hỏi, em có IQ không đó?” Triệu Hàm Như buộc phải thừa nhận, anh nói rất đúng. Cô lại thấy nản lòng, ngay cả thường thức cơ bản này cô đã cảm thấy khó hiểu rồi, với chỉ số IQ của cô có thích hợp đi trên con đường này không? Khúc Nhạc dựa lại gần, viết viết vẽ vẽ mấy cái vào giấy nháp, vẽ rất cụ thể. Triệu Hàm Như suy nghĩ kỳ càng một lúc, rồi gạch thêm vài đường, “VẬY hiểu hơn một chút rồi.” Nhưng Khúc Nhạc vẫn không buông tha cho, viết lên giấy mấy câu, “Thế anh ra đề cho em làm thử xem. Anh ra điều kiện rồi đó, em tính đi.” Ra đề ngay tại chỗ luôn hả? Không ngờ anh lại hăng hái thế. Triệu Hàm Như nhăn mặt nghiêm túc tính toán như học sinh tiểu học nằm sấp lên bàn làm bài, khó có cơ hội thế này lắm. Phần lớn ở trong trường thầy giáo lên lớp giảng bài xong, hết giờ là đi rồi, nên cô vốn chẳng có cơ hội tìm người hỏi mấy chỗ không rõ. Dù có người bằng lòng dạy cô nhưng chắc gì họ sẽ nghiêm túc tỉ mỉ như Khúc Nhạc. Khúc Nhạc tựa lưng ra sau ghế, nhìn gương mặt nghiêng túc của cô. Vài sợi tóc hơi rũ xuống thoát ẩn thoát hiện bên má cô, ngón tay anh khẽ động, kiềm chế suy nghĩ muốn vén tóc giúp cô... “Tính như vậy đúng không?” Triệu Hàm Như bất chợt quay sang hỏi Khúc Nhạc, khiến anh giật mình. Khúc Nhạc khẽ thu ánh mắt chuyển chú lại, về mặt tĩnh bơ: “Đưa anh xem.” Triệu Hàm Như vừa mới đưa tờ giấy cho anh thì chợt mất thăng bằng, ngã thẳng vào ngực anh. Sợi tóc cô thoáng lướt qua cánh tay anh, mặt dán vào ngực anh, cả hai đều đờ người ra. Khúc Nhạc lập tức cảm thấy dường như nơi mềm mại nhất trong tim bị cái gì đó đụng mạnh vào. Anh chợt có cảm giác hoảng hốt vô cớ rồi lại không muốn buông tay. Triệu Hàm Như ngượng ngùng, vội vàng xin lỗi: “Xin lỗi anh.” Cùng lúc đó giọng nói ngọt ngào của tiếp viên hàng không vang lên: “Xin hành khách chú ý, máy bay gặp luồng áp suất khí quyển thay đổi, mời các vị về chỗ ngồi và thắt đai an toàn cẩn thận.” Về mặt Khúc Nhạc hơi hoảng hốt. Triệu Hàm Như lập tức rời khỏi vòng tay của anh, ngồi thẳng lại, tò mò nhìn ra cửa sổ. Máy bay vẫn rung lắc, bên ngoài tối om, ngoài cánh máy bay lắc lư kịch liệt thì không thấy gì cả. Mọi người đang ngủ say thì nhón nháo tỉnh giấc. Máy bay như chiếc thuyền nhỏ trong đại dương mênh mông, lắc lư dữ dội vật lộn với sóng gió. Máy bay rung lắc là chuyện thường rồi, nhưng tình huống dữ dội thế này lại rất hiếm. Hành khách bắt đầu bàn tán xôn xao, xen lẫn tiếng khóc của bọn trẻ, khoang máy bay trở nên hỗn loạn. “Hình như luồng khí quyển này rất mạnh.” Triệu Hàm Như nhỏ giọng nói, nhưng mặt lại chẳng hề sợ hãi. Khúc Nhạc tắt đèn đọc sách, rõ ràng trong tình trạng lắc lư thế này không hợp để đọc sách, nên nhìn ra cửa sổ theo tầm mắt cô: “Em không sợ?” Trong màn đêm đen thẫm thẫm, cửa kính hiện lên bóng dáng hai người. Triệu Hàm Như nhìn chăm chú cảnh ngoài cửa sổ như đang nghĩ gì đó, nghe Khúc Nhạc hỏi thì khẽ mỉm cười đáp: “Có gì đáng sợ chứ?” Tầm mắt hai người giao nhau ở ảnh chiếu lên cửa sổ. Khuôn mặt cô thon gọn, đôi mắt lại sáng như sao. Trong phút chốc, Khúc Nhạc không phân biệt được đó là ngôi sao trên bầu trời hay đôi mắt cô nữa. Triệu Hàm Như giơ tay ngăn tầm mắt Khúc Nhạc hiện lên trong cửa kính, anh nghiêng nghiêng đầu khó hiểu. Ngay sau đó, anh thấy cô hiện về mặt chẳng hề để ý trong gương, “Dù sao em cũng chẳng có vương bận gì.”

41. Chương 41: Lạnh Lùng

Con người sợ hãi cái chết, là vì những thứ chưa biết và còn vướng bận. Còn Triệu Hàm Như, ngoài sống để báo thù cho bố mẹ, cô đã không còn bất kỳ động lực gì cả. Nếu ông trời muốn lấy mạng cô thì đó cũng là một kiểu thành toàn, ít ra cô còn được đoàn tụ với bố mẹ mà cô yêu nhất. Khúc Nhạc cau mày, nhìn đôi mắt cô hiện trong cửa kính máy bay, đôi mắt sáng ngời lại chứa tuyệt vọng nơi sâu thẳm. Đột nhiên anh rất muốn ôm cô vào lòng, nếu làm thế có thể giảm bớt đau khổ giúp cô... Trong cơn lắc lư dữ dội, Triệu Hàm Như nhìn bóng người hiện lên cửa sổ khẽ gọi, “Khúc Nhạc, anh đừng nhìn em như thế, làm em cảm

thấy mình thật đáng thương.” Khúc Nhạc chợt thấy đau lòng, cơn đau đớn này đến rất đột ngột, khiến anh không kịp ngăn cản, nhưng lại khiến anh hiểu ra tại sao cô lại che đôi mắt anh trên bóng cửa. Dù sao thì anh vẫn để lộ ra quá nhiều tình cảm, mà đó lại không phải điều cô cần. Hai người im lặng khác thường, hoàn toàn quên mất bản thân đang trong máy bay lắc lư dữ dội, cứ như thời gian đã ngừng lại ngay khoảnh khắc này. “Oh my god!” Máy bay rung lắc quá mạnh, một phụ nữ trung niên mập mạp ngồi ở phía trước chịu không nổi nữa, khóc oà lên. Nhiều hành khách cũng đang tuyệt vọng chấp tay thì thầm cầu nguyện. “Thật ra máy bay là phương tiện giao thông an toàn nhất.” Khúc Nhạc dời mắt, hoàn toàn giấu đi tất cả cảm xúc, lên tiếng phá vỡ sự trầm mặc giữa hai người. Triệu Hàm Như cũng lấy lại tinh thần, cười nói như chẳng có gì xảy ra: “Đúng, có phải hai đứa mình biểu hiện quá bình tĩnh không?” “Vừa khéo bày ra phong thái bình tĩnh trước đông tố của con dân Trung Hoa chúng ta.” Triệu Hàm Như nhìn đôi tay xinh đẹp của anh bằng ánh mắt ngưỡng mộ, khó khăn lắm mới dời mắt đi được, “Đột nhiên em nhớ đến câu chuyện của Tạ An trong ‘Thế thuyết tân ngữ’.” Khúc Nhạc hơi nhắm mắt, khẽ đọc thuộc lòng đoạn đó: “Lúc Tạ thái phó ẩn cư ở Đông Sơn, có lần cùng bọn Tôn Hưng Công đi thuyền vượt biển du ngoạn. Gặp phải gió to, sóng biển cuộn cuộn, bọn Tôn Hưng Công, Vương Hi Chi đều sợ hãi xanh mặt, đề nghị quay thuyền về bờ. Tạ thái phó phần chần chừ, ngâm thơ vịnh ca không dứt. Thuyền phu thấy thần thái Tạ An an nhàn, tinh thần khoan khoái, liền cho thuyền đi tiếp. Lát sau, gió thổi càng mạnh, sóng càng cuộn cuộn, mọi người âm ỉ ngồi không yên. Tạ An thông thả nói: ‘Nếu đã hỗn loạn thế này, chúng ta về được sao?’ Mọi người lập tức hưởng ứng rồi về. Từ đó mọi người thấy rõ ràng khí độ bình thản của Tạ An, hoàn toàn đủ để trấn an trong ngoài điều đình, an định quốc gia.” Triệu Hàm Như khẽ cười, ánh mắt nhìn anh tán thưởng, ở đời gặp được tri kỷ hiểu ý thế này khó lắm, “Trong các danh sĩ trong ‘Thế thuyết tân ngữ’, em thích nhất là Tạ An, vừa phong lưu nho nhã lại già đời thận trọng ...” “Anh tưởng em thích Vệ Giới chứ.” “Em chẳng nòng cặn thế đâu, một kẻ chết do áp lực tâm lý quá cao vì bị người ta nhìn ngắm vài lần còn chẳng bằng mấy minh tinh trên sân khấu. Anh có thích minh tinh nào không?” “Có chứ, anh thích sao mai ấy?” Cô nhếch môi cười: “Ha ha, buồn cười ghê ha, em thấy anh thật sự thích hợp kể chuyện cười nhạt ấy. Nói thật chứ, nếu thật sự chuyến bay này gặp chuyện, chàng trai trẻ như anh liền game over, anh có thấy hối tiếc không?” “Chẳng lẽ em không tiếc?” “Tiếc chứ, tiếc vì chưa báo thù cho bố mẹ, ngoài cái này ra em chẳng có gì hối tiếc cả. Chết có lẽ giải thoát được nhiều tiếc nuối ấy chứ.” Nghe hai chữ “giải thoát”, Khúc Nhạc cau mày lại, trong lòng lại không thoải mái, nhưng dù sao anh cũng kiềm chế cảm xúc: “Anh không cần báo thù nên chẳng có gì tiếc nuối. “Sao? Anh không muốn lên đến đỉnh vinh quang, ôm lý tưởng thành đại gia cưới mỹ nữ à?” Anh trả lời dứt khoát, “Không. Ngoài người chết ra, chẳng có ai sẽ mãi ở trên đỉnh cao cả. Có lên núi thì ắt có xuống, chỉ bằng làm đến nơi đến chốn, yên ổn đi trên con đường bằng phẳng là được rồi.” “Nói thế thì anh cũng là người không có chí lớn gì cả.” “Em nói ‘cũng’ không đúng đâu, anh không có chí lớn, nhưng em có khát vọng cao đó, em muốn là người đứng đầu Wall Street đấy.” “Khúc Nhạc, anh không chế giễu em một phút thì sẽ đi đời hả?” Khúc Nhạc không đáp, nhưng mày nhìn cô với vẻ chế nhạo, vẻ mặt như rất sung sướng. Người này thật sự quá ác ôn, lúc nào cũng lấy chế nhạo cô làm vui hết! Máy bay lắc lư một hồi, cuối cùng cũng ổn định lại. Hành khách thở phào nhẹ nhõm, có mấy người tâm lý yếu ớt, bắt đầu khóc vì quá vui. Cặp tình nhân áo trắng ngồi phía sau niềng nở chồm lên lưng ghế của anh và cô nói: “Tổ chức tâm lý của hai người mạnh thật đấy. Vừa rồi chúng tôi bị hù chết, chắc cả máy bay này chỉ có anh chị là bình tĩnh nhất thôi. Tôi thấy hai người còn đang cười nữa! Quá đỉnh!” “Đúng đó, tôi thấy ngay cả cơ trưởng cũng không bằng hai người.” Khúc Nhạc hơi mỉm cười: “Trung Quốc có câu, sống chết có số.” Người đàn ông kia giờ ngón cái lên, “Triết học phương Đông! Thật ra chúng tôi cũng biết đạo lý này, nhưng vẫn sợ, ha ha... Dù sao chúng tôi cũng chỉ vừa kết hôn...” Cô gái ôm chặt chồng mình, bắt đầu hôn nồng nàn: “Ôi, anh yêu, em yêu anh!” Triệu Hàm Như xấu hổ, người phương Tây thật là cởi mở, thường chẳng nói chẳng rằng đã hôn nhau cuồng nhiệt trước bao người. Dù sống ở nước ngoài gần hai năm rồi nhưng cô vẫn không quen. Chẳng qua mọi người trên máy bay đều đang đắm chìm trong bầu không khí vui mừng. Hành động của cặp đôi đó cũng không quá bất ngờ, người bình tĩnh như Triệu Hàm Như cũng không nhiều. Khúc Nhạc không để ý cách mấy người đó chúc mừng sau khi sống sót sau tai nạn xấu hổ đến chừng nào, bình thản tiếp tục đề tài vừa rồi, viết vài điều kiện ra trên giấy đưa cô: “Em tính đúng đề này rồi, nhưng thường sẽ dùng phương án cân nhắc tài chính. Trong kiểu tình trạng này, em tính thử xem, vận dụng phương án nào tốt hơn.” “Hả?” Lực chú ý của Triệu Hàm Như lập tức bị Khúc Nhạc kéo lại. Cô tiếp tục bỏ ra bàn nhỏ nghiêm túc nghiên cứu. Khúc Nhạc nhìn gương mặt nghiêng nghiêng nghiêm túc tính toán của cô. Thật ra khả năng bây giờ của cô đã vượt xa trình độ của sinh viên năm nhất, e là nhiều sinh viên năm tư cũng chẳng bằng cô. Chương trình học của Học viện St. dù nặng, nhưng số sinh viên chăm chỉ như cô cũng không nhiều. Hơn nữa cô còn đặc biệt nhạy bén, việc trở hết tài năng trong đám sinh viên chỉ

là chuyện sớm hay muộn thôi. Lúc máy bay đến New York đã khoảng 5 giờ sáng. Hai người đều quần chật áo khoác, dù trông có vẻ sương gió, nhưng không mệt mỏi quá. Khúc Nhạc giơ tay bắt xe: “Anh về thẳng văn phòng, em về nhà nghỉ đi.” “Em về văn phòng với anh.” Khúc Nhạc lịch sự khăng khăng nói: “Giờ vẫn còn sớm, em về còn ngủ được mấy tiếng nữa.” “Em không ngủ nhiều thế đâu, thường thì 3 giờ là em dậy rồi.” Từ khi tới Mỹ, đồng hồ sinh học của Triệu Hàm Như đã thay đổi rất lớn, mỗi ngày ngủ nhiều nhất là 3 tiếng, có cho thêm thời gian ngủ thì cô muốn ngủ cũng chẳng được.

42. Chương 42: Quan Tâm

Khúc Nhạc kinh ngạc nhìn Triệu Hàm Như, không tiếp tục kiên trì nữa. Thật ra mỗi ngày ngủ ba, bốn tiếng là chuyện bình thường trong giới người thép ở Wall Street, cả anh cũng là người tràn trề tinh lực, không cần nhiều thời gian nghỉ ngơi. Chỉ là anh không ngờ cô mới năm nhất mà đã thích ứng với kiểu sống này rồi. Xem ra trời sinh cô ra là để theo ngành này rồi. “Anh đi mua café, em uống gì?” “Gì cũng được, giống anh đi.” Triệu Hàm Như co rúm người vì mới rời khỏi nơi ấm áp bước ra bên ngoài. Gió lạnh thấu xương thổi tới, làm cô lập tức tỉnh táo lại. Sáng sớm mùa đông khí lạnh tận xương. Triệu Hàm Như hít thật sâu, không khí lạnh ủa tới đánh thức từng tế bào trong người. Cô rất thích cảm giác kích thích này. Trên đường người thưa thớt, thi thoảng có người lướt qua cũng đều vội vàng. Triệu Hàm Như đứng ở cửa quán cà phê, ngẩng đầu nhìn mặt trời mọc ở xa xa, về ấm áp của nó không thể bao phủ lên người cô. Dù lạnh nhưng Triệu Hàm Như lại rất thích. Lúc Khúc Nhạc cầm cafe quay lại thì thấy cô đang rúc người trong lớp áo khoác dày, bóng lưng nhỏ bé, làm anh nhớ tới con mèo ở ven đường mình thấy lúc còn nhỏ, nhu nhược đáng thương như bị bỏ rơi. Anh bất chợt thấy đau lòng, cứ như lúc bị đau dạ dày vậy. Nỗi đau âm ỉ khó nói, không ác liệt lại như bóng với hình, luôn nhắc nhở sự tồn tại của nó mọi lúc mọi nơi. Triệu Hàm Như quay lại, bắt gặp ánh mắt anh, khoé mắt đuôi mày lạnh băng. Bấy giờ anh mới phục hồi tinh thần. Khúc Nhạc đưa bánh mì và cafe nóng hổi cho cô, “Bên ngoài lạnh lắm, sao không vào trong đó chờ? Ăn nhanh đi, ăn no rồi làm việc thật tốt.” Triệu Hàm Như cười như tia nắng ban mai: “Cảm ơn anh, lâu rồi không thấy mặt trời mọc, mặc dù đứng đây không nhìn rõ lắm, nhưng thấy mặt trời mọc thế này thật là hoài niệm.” Khúc Nhạc dừng bước, đứng im nhìn cô, ánh nắng sớm làm dịu đôi mắt anh. “Hương vị thế nào?” Triệu Hàm Như uống thử cafe Latte, vị vừa ngọt vừa béo làm cô nhăn mày, nhưng dù sao cũng là tâm ý của anh, nên cô đành đáp: “Cũng được.” “Với anh mà em còn phải giả vờ, không mệt ư?” Là sao? Triệu Hàm Như giật mình, nhìn anh khó hiểu. Khúc Nhạc nhếch môi, lại thở dài lạt lừng: “Thật ra em không cần phải giả vờ với anh đâu. Rõ ràng không thích còn cố ý nói cũng được, có nghĩa lý gì không?” “Em để ý cảm xúc của anh đó chứ, không ngờ anh khó chiều quá.” “Ai cần em để ý cảm xúc của anh chứ? Với lại, thường ngày cũng đâu thấy em để ý cảm xúc của anh đâu. Anh không biết em thích uống gì, đành mua đại cho em. Anh không muốn thấy em phải giả vờ trước mặt anh đâu, nên xin em cứ thành thật chút đi.” Triệu Hàm Như cong môi, coi như đồng ý, quơ quơ ly trong tay: “Được rồi, theo ý anh vậy. Thứ nhất, em không quen uống latte, em muốn uống cafe đen.” Khúc Nhạc quăng cái ly không của anh vào thùng rác: “Vậy em tạm chấp nhận trước đi. Đi thôi, đi làm việc.” Triệu Hàm Như trừng mắt đuổi theo anh: “Này, anh trêu em!” Khúc Nhạc nén cười, nghiêm túc nói: “Bụng rỗng uống cafe đen không tốt.” “Anh bắt đầu chú ý sức khỏe từ bao giờ thế? Anh ho khan dữ dội thế kia, còn nốc cafe, không sợ bệnh nặng hơn sao?” Khúc Nhạc bước nhanh về trước, hại cô phải vội chạy theo sau: “Không sợ, dù sao đến lúc đó cũng có em chăm sóc anh. Anh nhớ rõ em còn hứa nấu cháo cho anh nữa đó.” “Đó là hứa lúc trước thôi, giờ nếu anh bệnh nặng thì anh tự làm tự chịu, em không chịu trách nhiệm.” Mặt Triệu Hàm Như ửng hồng, không biết vì lạnh hay vì chạy theo, trông như con hổ ngây thơ vô tội. Khúc Nhạc nhìn không được giơ tay xoa tóc cô, ánh nắng chiếu vào mái tóc dài thẳng của cô, khiến anh xúc động muốn chạm vào. “Ồ?” Triệu Hàm Như hơi hoảng hốt nhìn anh. Động tác quá thân mật làm hai người hơi xấu hổ. Khúc Nhạc bình tĩnh rút tay lại, đầu ngón tay vẫn còn xúc cảm mượt như tơ. Anh lén chà chà đầu ngón tay. Còn nhớ lúc còn nhỏ, anh thích ăn bánh kem sữa tươi, cũng ngọt mềm thế này. Khúc Nhạc cho tay vào áo khoác như muốn giữ lâu cảm giác ngọt ngào này: “Tối nay anh muốn ăn cháo, đừng quên đấy.” “Thật ra em cũng muốn ăn cháo. Trời lạnh thế này, nếu sáng sớm có bát cháo nóng hổi hổi thì hay rồi, có sữa đậu nành, bánh quẩy, bánh bao...” Triệu Hàm Như chán chường nhìn bánh mì và cafe trong tay. Ở

nước ngoài càng lâu thì càng hoài niệm ẩm thực quê hương: “Khúc Nhạc, anh biết làm bánh bao nước không? Em rất thích loại bánh bao nước nhỏ nhỏ, chỉ lớn bằng nắm tay trẻ con ấy, nước bên trong vừa thơm vừa ngọt...” Thấy dáng vẻ thèm thuồng chảy nước miếng của cô, Khúc Nhạc buồn cười: “Em không định nấu cháo mà làm bánh bao nước cho anh ăn à?” “Ha ha, sao vậy được chứ? Ngoài pha cafe đen ra, em không làm được gì cả. Hay anh làm bánh bao nước cho em ăn, chờ anh hết bệnh thì em pha cafe đen cho anh?” “Xem như anh đã hiểu rõ, em toàn nói có lệ thôi. Đúng là em thuộc dạng không làm mà cũng có ăn bầm sinh rồi.” “Đừng nghĩ em xấu xa thế chứ, là em có lòng nhưng không có sức thôi. Em không đa tài đa nghệ giống anh. “Anh thật tò mò, em thèm đến thế, cái gì cũng không biết, sao không đói chết nhỉ?” “Em vốn đâu có thèm! Trước khi gặp anh, em cũng không kén ăn, với em thì ăn cơm chẳng khác gì ăn thức ăn cho gia súc cả. Chỉ cần lấp đầy bụng thì ăn gì cũng được, ai bảo anh nấu ăn ngon như thế như thế...” “Trách anh hả?” “Em đâu dám chứ, chẳng qua ở trước mặt anh mới thèm mà thôi, luôn ngóng trông ngày nào đó anh hảo tâm lại nấu bữa ngon cho em. Nếu không ở trước mặt anh, con sâu thèm ăn trong em sẽ tự động ngủ đông, cho em ly cafe đen em cũng sống được nữa là.” Khúc Nhạc nghe cô nói thì bật cười: “Hôm nào em mời sâu thèm ra đi, giới thiệu cho anh quen với. Uống ít cafe đen thôi, ảnh hưởng đến dạ dày đó.” Triệu Hàm Như nhìn anh, nụ cười ầm ập khẽ lướt qua. Thật ra trước đây, cô chưa từng quen uống cafe đen, loại cô thích là latte vừa ngọt vừa béo này. Nhưng latte hiệu quả nâng cao tinh thần có hạn, máy pha cafe nhà Tổng Cảnh pha cafe đen dễ hơn nhiều. Dần dà, cô cũng có thói quen uống cafe đen. Đường như sau khi bố mẹ mất, chẳng còn ai quan tâm cô nữa, cô vẫn luôn một mình đi trên đường.

43. Chương 43: Tâm Tính

Triệu Hàm Như nhìn máy tính, cầm ly cafe, vẻ mặt nghiêm túc: “Em thấy anh nói đúng. Số nợ của Bryant quá cao, nhưng về cơ cấu thì trong thời điểm kiểm chế lạm phát này, bọn họ làm cũng đúng. Công ty này cũng còn giá trị, nhưng số nợ kèch xù đã vượt hơn nửa số phải hoàn trả trong những năm nay. Mà trong tình cảnh khủng hoảng thị trường bây giờ, họ lại vướng phải chuyện này, giá cổ phiếu chắc chắn sẽ tụt nhanh trước số bồi thường khổng lồ. Còn nhìn về chất lượng tài sản của họ thì giá trị tài sản cao hơn số nợ, nhưng giờ giá dầu lại thấp, giá trị công ty cũng bị đánh giá thấp thôi.” Còn chưa đến 1 tiếng nữa là thị trường bắt đầu mở, họ đã chuẩn bị đầy đủ. “Dù bị đánh giá thấp nhưng tài sản cũng nhiều hơn số nợ, em có ấn tượng với Ame không?” “Anh nói công ty ô tô ấy hả? Em có đọc vụ án liên quan tới họ, vì không tài nào trả hết nợ ngắn hạn nên xin được phá sản tái cơ cấu, trong quá trình đó cổ phiếu tăng gấp bốn lần.” “Muốn đánh cược không?” Triệu Hàm Như hưng phấn đáp: “Còn cược hả? Làm theo anh nói đi. Lần này em đồng ý với cách phân tích của anh. Hơn nữa em tin sau khi Bryant tái cơ cấu thì giá cổ phiếu không chỉ tăng gấp bốn đâu.” Khúc Nhạc bật màn hình giao dịch, nhìn đồng hồ: “Ok, chúng ta bán khống trước. Đợi mấy tháng nữa, giá cổ phiếu giảm thấp nhất lại mua vào. Thời khắc thú vị này, chúng ta nên đếm ngược mới hay.” Triệu Hàm Như vừa châm biếm vừa lướt tin tức: “Anh tưởng anh đang đón năm mới hả? Vụ ống dẫn rò rỉ vẫn chưa công bố đâu.” Khúc Nhạc tiện tay mở nhạc, điệu nhạc minuet nhẹ nhàng vang khắp phòng: “Một khi công bố, giá giảm rất nhanh, bán khống chẳng có lợi gì.” “Ồ, sao vừa bắt đầu giao dịch là giá đã tụt ngay? Tin tức còn chưa có mà.” “Cũng bình thường thôi, gần đây giá dầu giảm, xu thế cổ phiếu của họ vẫn không ổn lắm. Hôm nay giá dầu thế nào?” “Vẫn giảm, bao giờ chúng ta mua vào?” “Em quyết định đi.” Triệu Hàm Như hơi kích động, dù trước đây đã làm vô số lần, nhưng lần này là lần đầu tiên cô khảo sát thực địa rồi đưa ra kết luận, rất có ý nghĩa kỷ niệm, Cuối cùng cô vẫn lựa chọn cách làm bảo thủ nhất, “Em hả? Em nghĩ mua vào từng đợt đi.” Khúc Nhạc khẽ cười: “Có tin rồi kia. Tiếp theo là quan sát phản ứng của thị trường cổ phiếu thôi.” Cô gái tóc vàng trên bản tin nhanh chóng công bố sự cố xảy ra: “Công ty dầu khí Bryant xảy ra sự cố đường ống bị rò rỉ. Hiện đã gần 3.000 thùng dầu bị rò rỉ, lượng dầu mỡ chảy dọc theo khe núi là 3,2 km, có một phần chảy ra biển. Trước mắt sự cố rò rỉ chưa được khắc phục, có thể tạo ra ảnh hưởng nghiêm trọng đến môi trường sinh thái. Được biết sự cố lần này là sự cố lớn nhất của công ty Bryant trong gần 20 năm qua...” Hai người vui vẻ nhìn nhau, ảnh hưởng của việc này với thị trường dầu mỏ e là kinh khủng hơn so với những gì họ tưởng tượng nhiều: “Nghiêm trọng như vậy?” Hai người cùng nhào vào máy tính. Thị trường dầu mỏ giao dịch liên tục 24h, “xào” lên càng kích thích. “Quá tuyệt!” Triệu Hàm Như vui sướng đập tay với Khúc Nhạc. Nhưng ngay lúc chạm vào bàn

tay anh thì cô ngẩn người: “Sao nóng thế?” Khúc Nhạc khẽ ho vài tiếng, không để ý cô: “Em thấy chuyện này ảnh hưởng đến giá cả thị trường dầu mỏ trong bao lâu?” Triệu Hàm Như mở miệng, lo lắng nhìn mặt anh đồ bưng: “Anh nói kỳ hạn thị trường? Chuyện này thì khó nói lắm, phải xem phản ứng của mấy ông lớn, chẳng phải Oil futures đều làm việc dựa vào thị trường giao dịch Tokyo à? Em thấy việc này nói thì nghiêm trọng lắm, nhưng 3.000 thùng dầu chẳng là gì trên trường quốc tế cả. Em thấy sức ảnh hưởng cũng có hạn, không kiếm được nhiều lắm, chỉ bằng xuống tay với cổ phiếu của Bryant.” Khúc Nhạc dựa vào ghế, khẽ ngửa ra sau, không biết do vui vẻ hay vì nguyên nhân khác mà sắc mặt ửng đỏ: “Em nói đúng. Em có giác quan rất nhạy bén, có thiên phú trong chơi cổ phiếu, nhưng em biết vấn đề lớn nhất của em ở đâu không?” Triệu Hàm Như mờ mịt, không rõ vì sao anh lại kéo cô vào. “Em quá nhất gan, lại rập khuôn theo kẻ khác. Tính cách này đương nhiên cũng coi như bình tĩnh, nhưng không thích hợp chơi cổ phiếu Oil futures. Dù em khá có năng khiếu, nếu không thay đổi tính cách thì em sẽ thiệt thòi thôi, muốn kiếm tiền khó lắm.” Triệu Hàm Như không phục, cô cho rằng mỗi quyết định cô đưa ra đều dựa vào phân tích của mình: “Sao anh lại thấy thế?” Khúc Nhạc đan tay vào nhau, nghiêm túc nói: “Lúc đó, anh nói có thể suy nghĩ mua cổ phiếu Bryant, phản ứng đầu tiên của em là phản đối. Giờ anh bảo có thể mua thử Oil futures, phản ứng của em cũng là từ chối. Trên cơ bản, em chưa nghiên cứu sâu về vấn đề này, nên em liền phủ định tính khả năng trong tương lai, điều này làm em mất đi nhiều cơ hội.” Triệu Hàm Như ngẩn ngơ, cảm thấy hình như mình đã hiểu ra gì đó, là tính cách! Đúng là vấn đề về tính cách. Cô bị ảnh hưởng bởi tính cách vốn có, lại tốn nhiều sức đi phân tích, hoàn toàn nghiêng về hướng bảo thủ. Khúc Nhạc nói đúng, tính cách quá bảo thủ sao có thể trở tài ở đây được, ở đây càng cần bắt ngờ thắng lợi hơn. Triệu Hàm Như vui vẻ kính phục anh: “Em hiểu rồi. Em sẽ nghiên cứu kỹ về Oil futures.” Khúc Nhạc định nói gì đó nhưng vừa mở miệng là ho dữ dội. Triệu Hàm Như bèn giơ tay sờ trán anh: “Anh không sao chứ? Nóng thế!” Khúc Nhạc ngưng ngưng né tay cô, giơ tay định lấy thuốc trong ngăn kéo: “Không sao.” Triệu Hàm Như thấy thế thì vội vàng giữ chặt tay anh: “Chắc chắn anh đang sốt rồi, mau gọi điện cho bác sĩ của anh đi, không được uống thuốc linh tinh! Thời khắc quan trọng này không được chậm nhịp đâu, đây là cú mua bán lớn đó!” “Anh không sao, dù cho có chậm nhịp thì chẳng phải còn có em à? Chỉ là sốt thôi, uống thuốc hạ sốt là ổn rồi.” Triệu Hàm Như chần chừ nhìn anh: “Anh sẽ không thao tác nữa chừng thì ngắt ở đây đây chứ? Anh không muốn gọi cho bác sĩ của anh, vậy em gọi bác sĩ Giản.” “Em dọa anh?” Khúc Nhạc nheo mắt nhìn cô, tiếc là bây giờ anh chỉ là con hổ bệnh, chẳng có sức uy hiếp mấy, dù cho có trừng mắt thì trong mắt cũng sáng long lanh. Triệu Hàm Như lấy điện thoại giả vờ muốn gọi: “Ai dọa anh chứ? Chẳng qua em không biết lỡ anh ngắt rồi thì nên xử lý anh thế nào thôi, nên giờ em phòng ngừa trước.” Khúc Nhạc ho vài cái, nóng vội phát tay với cô: “Em làm việc tiếp đi! Anh tự gọi được.”

44. Chương 44: Viêm Phổi

Bác sĩ riêng của Khúc Nhạc là một ông chú hơi đầu, tình tính nóng nảy, cầm theo hòm thuốc hùng hổ xông vào: “Bệnh nhẹ thế này thì tự tới phòng khám! Lại còn dám kêu chú chạy tới đây một chuyến!” Khúc Nhạc nhún vai, chỉ màn hình máy tính. Anh đã quen với tính nóng nảy của ông ấy rồi: “Cháu không đi được.” Ông chú đầu hơi rõ ràng chẳng ưa gì công việc của bọn họ: “Quý hút máu các cậu lại làm chuyện hại người hại trời!” Triệu Hàm Như bó tay, đây là vị bác sĩ riêng tốt tính mà Khúc Nhạc luôn miệng nói muốn giới thiệu cho cô sao? Triệu Hàm Như không thềm nể nang gì, cười nhạo Khúc Nhạc bằng tiếng Trung: “Rõ ràng Giản Lịch còn dịu dàng hơn, cũng may không nghe anh đổi bác sĩ khác.” Khúc Nhạc lạnh lùng nhìn cô: “Đừng như thế, Scott, cháu định giới thiệu khách cho chú đấy. Chú hung dữ thế này dọa người ta chạy mất đó.” Scott trừng Triệu Hàm Như: “Chạy càng tốt, quý hút máu mấy cậu nên xuống địa ngục đi. Tuổi trẻ không học hành cho giỏi, lại đi làm mấy thứ này. Cách xử người của bác sĩ Scott quá hài, khiến Triệu Hàm Như bật cười: “Mấy thứ này là thứ gì ạ? Người học không giỏi chẳng làm được mấy thứ này của chúng cháu đâu, cùng lắm chỉ học được y khoa làm bác sĩ thôi. Scott sùng sốt, rồi lại tán thành lời cô: “Nửa câu đầu là tiếng quý, nửa câu sau còn có chút kiến thức.” Nói rồi, ông lại quay sang nói với Khúc Nhạc: “Con bé này mạnh hơn cậu nhiều, bệnh của cậu phần lớn là bị lây nó đó.” Mặt Khúc Nhạc lại đồ hơn, thoáng nhìn sang Triệu Hàm Như: “Scott, logic của chú kiểu gì thế?” Scott hừ lạnh: “Chú đã bao giờ có logic đâu. Viêm phổi, chuẩn bị đi khám với chú.” Triệu Hàm Như giật mình kêu lên: “Cái gì? Anh ấy

bị viêm phổi?” Khúc Nhạc hừ lạnh: “Ngạc nhiên cái gì chứ? Cháu bận lắm, không rảnh đi bệnh viện, nếu viêm phổi thì chú cho thuốc đi.” Scott lại mắng: “Cháu biết chú ghét mấy con quỷ hút máu như mấy cháu bao nhiêu không hả? Nếu được, chú chỉ muốn kê một lọ thuốc độc đổ hết vào miệng cháu luôn. Trên đời này có ai bệnh sắp chết mà còn nghĩ tiền tiền tiền? Chỉ có ác ma ăn thịt người không nhả xương như mấy cháu đây...” Triệu Hàm Như lại hoảng sợ: “Bệnh sắp chết? Bây giờ bệnh viêm phổi hình như trị được mà?” Scott cười lạnh: “Cậu ta kiên quyết không đi bệnh viện thì sẽ biến thành bệnh bất trị ngay thôi! Mấy cô mấy cậu tưởng tiền có thể mua được tất cả?” Triệu Hàm Như lo lắng hỏi Khúc Nhạc: “Em thấy anh nên đến bệnh viện đi, ở đây có em rồi. Suốt ngày anh bảo em lây bệnh cho anh. Em chỉ bị cảm thôi, sao tới lượt anh lại thành viêm phổi rồi?” Scott nhìn Khúc Nhạc với vẻ khả ố: “Quá mệt nhọc cũng là một trong nguyên nhân dẫn đến viêm phổi.” Triệu Hàm Như tiếp tục than thở: “Quá mệt nhọc? Anh rất mệt hả? Em với anh có khác nhau là mấy đâu, thật là, sao anh yếu thế chứ...” Scott cười khà khà quái đản: “Ồ, yếu ớt, xem ra cô bé này rất không hài lòng với biểu hiện của cháu đây.” Khúc Nhạc trừng ông, đứng dậy lấy áo khoác: “Anh đến phòng khám, ở đây giao cho em.” “Đi đi, đi đi, đi nhanh về nhanh!” “Anh là bệnh nhân, em còn muốn anh về làm việc à? Không tin vào bản thân thế sao?” “Không phải, em sợ anh không làm việc thì ngủ không được. Cần em đỡ anh đi bệnh viện không?” Hai người rất giống nhau, đều là người cuồng công việc, không bệnh liệt giường thì sẽ không rời công việc. Scott vừa dọn dẹp, vừa cười toáng lên, thậm chí còn huýt sáo. Khúc Nhạc vừa trừng ông vừa ho khan: “Không cần, anh chưa yếu đến mức đó đâu.” Triệu Hàm Như không có ý chế giễu anh, vẻ mặt đầy lo lắng: “Em đỡ anh đi thôi, viêm phổi đó, lỡ ho ra máu ngất xỉu rồi sao?” Mấy cậu học trò yếu ớt trong phim cổ trang thường có điệu bộ thế này đây. Khúc Nhạc không chịu được khi bị cô nàng xem thường, bực nhất là Scott đang đứng đó cười nhạo liên tục: “Em xem phim nhiều quá hả? Còn ho ra máu ngất xỉu? Sao em không bảo anh học máu rồi chết đi cho rồi?” “Nếu anh sinh sớm 100 năm thì chắc sẽ học máu rồi chết đấy. Anh có học tác phẩm ‘Được’ của Lỗ Tấn không? Hồi đó không có thuốc trị viêm phổi, cũng chỉ có thể ăn bánh bao máu người thôi, mà có ăn cũng chẳng ích gì.” “Em đang mỉa mai anh?” “Tiểu Nhạc à, đừng nói thế... phì...” Vừa dứt lời, Triệu Hàm Như đã phì cười. Cô thế lúc này cô hoàn toàn chẳng có ý trêu đùa anh, nhưng không biết tại sao càng nói càng sai, cứ như không nhân lúc anh yếu ớt không có sức chiến đấu ức hiếp anh là bị lỗ nặng vậy. Khúc Nhạc giận quá hóa cười: “Triệu Hàm Như, anh nhớ lúc em bệnh, anh chăm sóc em ngày ba bữa, cộng thêm luôn cả bữa khuya nữa. Giờ em lây bệnh cho anh mà em lại cười nhạo anh.” Thấy anh thật sự giận rồi, Triệu Hàm Như cũng áy náy, vội an ủi: “Em không cười nhạo anh mà, chỉ lo lắng cho sức khỏe anh thôi. Mau đến bệnh viện đi, chỗ này có em rồi, bảo đảm kiếm đầy mâm đầy bát cho anh luôn.” Scott sốt ruột nói: “Chú nói này, hai đứa cũng đủ rồi đó, đừng thả thính nhau nữa. Thời gian của chú quý báu lắm, không rảnh ở đây nghe hai đứa ồm ờ đâu.” Khúc Nhạc xấu hổ ho mấy tiếng, mặt đỏ rực: “Scott, chú đừng nói linh tinh!” Scott vừa đi ra ngoài vừa chế nhạo: “Con gái người ta còn chưa đỏ mặt, cháu đỏ mặt gì chứ?” Khúc Nhạc nghiêng răng nghiêng lợi phản bác: “Cháu không đỏ mặt, mà là đang sốt.” Triệu Hàm Như cong môi nhìn chăm chú vào đường cong thay đổi trên màn hình, bất giác nở nụ cười. Khúc Nhạc tìm bác sĩ riêng thích tranh luận thế này, rõ ràng là tự ngược mình mà. Không ngờ anh lại bệnh nặng đến thế, chẳng lẽ từ lúc đi California anh đã sốt rồi? Sao anh sốt mà không nói, ngồi máy bay khuya, lại còn lái xe lâu nữa chứ, hôm qua thức suốt đêm, sáng còn uống café... Chắc chắn quá mệt nên làm bệnh nặng thêm, từ cảm nho nhỏ biến thành viêm phổi. Người thường cũng chẳng chịu nổi công việc cường độ cao này, huống chi là người bệnh. Anh tưởng mình là người sắt thật hả? Cô bệnh nặng mới khỏe lại, hiểu rõ đau đớn của cảm sốt. Anh nén nhịn đau do bệnh tình tra tấn, lại giả vờ bình thản trước mặt cô, khiến trong lòng cô ảo não muốn chết. Tốt nhất là Scott tiêm cho anh mấy cái thật mạnh vào! Triệu Hàm Như thất thần nhìn màn hình.

45. Chương 45: Chìa Khóa

Khúc Nhạc nằm trên giường, mơ màng ngủ, loáng thoáng nghe tiếng lục đục ngoài cửa thì giật mình tỉnh giấc ngay. Triệu Hàm Như tay xách đầy đồ, khó khăn mở cửa. Trông thấy đôi mắt lơ đãng của anh, cô sợ hãi hét lên “A...”, đồ trong tay rơi xuống đất. “Anh làm em sợ muốn chết! Chẳng phải anh đến bệnh viện hả?” Khúc Nhạc bực mình: “Người phải hét lên là anh mới đúng chứ! Em có biết em tự tiện xông vào nhà dân không hả? Suýt nữa là anh rút súng rồi!” Triệu Hàm Như sáng mắt: “Nhà anh có súng hả? Đợi em

thành niên cũng sẽ đi làm chứng nhận sở hữu súng.” Khúc Nhạc khoanh tay trước ngực, giọng điệu khó chịu: “Đừng nói lảng sang chuyện khác! Em đến đây làm gì?” Triệu Hàm Như vừa nhặt đồ dưới đất, vừa trách: “Chăm sóc anh đó! Chẳng phải lúc trước anh yêu cầu em sao? Em nhớ lúc anh đến nhà em, thái độ của em rất tốt, đâu như anh, đòi đánh đòi giết, còn rút súng dọa em nữa chứ.” Thái độ của anh vẫn không tốt lên là mấy, ho mạnh mấy tiếng: “Em về nhanh đi, nếu anh lại lây cho em thì sao?” “Anh bệnh là do em lây cho anh đó, em sợ gì chứ?” Cô nói cứ như lẽ đương nhiên, không chờ anh mời vào đã quen đường đi thẳng vào bếp: “Em tưởng anh còn nằm trong bệnh viện, nên định nấu cháo, nấu canh cho anh trước đã, đợi anh về là có thể ăn rồi, không ngờ anh về sớm thế...” Khúc Nhạc đi theo sau cô, giọng điệu nói chuyện như thăm vấn phạm nhân: “Sao em có chìa khóa nhà anh?” “Lần trước lúc đến nhà anh đưa tư liệu, anh nói nó trong khe lõm ở cửa đó.” Hình như cô nhớ ra gì đó, vẻ mặt xấu hổ: “Đột nhiên em tới đây, có phải làm bạn gái anh hiểu lầm không?” Triệu Hàm Như lo lắng quan sát xung quanh, phong cách lạnh lẽo nam tính nhìn giống nơi ở của đàn ông độc thân, tạm thời chưa phát hiện bất kỳ dấu vết con gái nào, nhưng phòng ngủ... Triệu Hàm Như đỏ mặt hơi lạnh, sẽ không có con gái trong phòng ngủ chứ, vậy thì xấu hổ lắm! Dù chưa từng nghe anh nói có bạn gái, nhưng chưa chắc anh vẫn độc thân, mà dù có độc thân thì cũng có thể tình cờ gặp gỡ gì đó mà. Thấy vẻ mặt xấu hổ lo lắng của cô, Khúc Nhạc biết tổng cô nàng này đang suy diễn cái gì, vừa tức giận vừa buồn cười: “Giờ mới thấy hối hận?” Triệu Hàm Như chấp tay trước ngực, liên tục xin lỗi, chỉ mong mọc cánh bay khỏi nơi xấu hổ này: “Đúng đúng, em không nên tự mình đến đây, xin lỗi anh!” Khúc Nhạc kéo lấy cổ áo Triệu Hàm Như, xách cô đi ra: “Về đi. Em không nghĩ lỡ như em đến anh đang tắm thì sao hả?” “Tắm? Giờ này?” Ánh mắt cô lập tức trở nên mờ ám vô cùng, liếc vào phòng ngủ của anh, “Anh bệnh thế này rồi, sức khỏe rất quan trọng đây nhé...” Khúc Nhạc tức giận mặt đỏ bừng, lại ho khan: “Trong đầu em toàn là đồng xxx gì hả!” “Là tự anh nói mà. Có ai tự đứng tắm vào giữa trưa không? Có phải em quấy rầy hai người không?” “Em lại giả khờ hả, bạn gái anh là ai?” Triệu Hàm Như bắt lấy cổ áo ra khỏi tay anh: “Sao em biết được? Bạn gái anh là ai, ngay cả anh còn không biết lại đi hỏi em?” Khúc Nhạc hừ một tiếng, ngồi xuống sofa ho khan: “Em không biết, anh cũng không biết. Rót cho anh ly nước.” Triệu Hàm Như đứng im không nhúc nhích, ánh mắt đề phòng liên tục ngó vào phòng ngủ, luôn cảm thấy là lạ, sợ đột nhiên có một cô gái từ trong đó nhảy ra, bóp cổ rồi chửi cô là “hồ ly tinh”. Ánh mắt Khúc Nhạc trở nên lạnh lẽo: “Tò mò thế thì tự vào xem đi.” Triệu Hàm Như xấu hổ cười khan vài tiếng rồi dời mắt: “Sao em mặt dày thế được!” “Chẳng phải em nói muốn tới chăm sóc anh hả? Cả ly nước cũng chẳng lấy được nữa.” Dáng vẻ Khúc Nhạc đầy gợi đòn, rõ ràng là bệnh nhân mà con vênh mặt sai khiến người khác. “Bảo bạn gái anh rót cho anh đi.” Thái độ của anh quá đáng ghét, chẳng những Triệu Hàm Như phải giúp anh làm việc mà còn phải chạy tới chăm sóc anh nữa. Trưa nắng chang chang, ầy thế mà anh còn mặt nặng mày nhẹ, chưa thấy ông chủ nào đáng ghét đến thế: “Dù sao em cũng đã tới đây thăm anh, coi như huê rồi.” “Hừ, Bảo em rót nước mà khó vậy hả? Sau này anh có thể nhờ bạn gái anh làm gì cho mình chứ? Đưa chìa khóa đây.” “Keng!” Triệu Hàm Như bực mình đập chìa khóa lên bàn trà, “Trả cho anh, em đi được chưa?” “Anh nói chìa khóa của em.” Triệu Hàm Như nhìn anh đầy nghi ngờ, bất giác siết chặt chìa khóa: “Anh cần chìa khóa của em làm gì?” Khúc Nhạc nhìn cô với vẻ dọa dẫm, giọng nói luôn trong trẻo giờ lại khàn khàn do bệnh: “Lấy ra.” Dù không muốn, nhưng Triệu Hàm Như vẫn ngoan ngoãn đưa chìa khóa của mình cho anh. Anh móc chìa khóa nhà mình vào xâu chìa khóa của cô. Triệu Hàm Như ngơ ngác nhìn Khúc Nhạc lấy chìa khóa nhà cô ra khỏi xâu chìa khóa: “Anh đưa chìa khóa cho em làm gì? Sao lại lấy chìa khóa nhà em?” Anh trả xâu chìa khóa lại cho cô: “Cầm đi. Đặt chìa khóa ở ngoài không an toàn.” Không an toàn? Triệu Hàm Như nghĩ một chút. Ừm, hình như cũng đúng, cô sống bên ngoài một mình. Để ngừa bất trắc nên cô cũng học theo Khúc Nhạc, đặt chìa khóa dự phòng ở góc bên ngoài. Nếu kẻ xấu biết được chỗ cô để chìa khóa dự phòng, rồi len vào bên trong... Nhớ tới manga khủng bố mình từng đọc, Triệu Hàm Như bất giác rùng mình. Dù thế nào thì lúc về nhà cũng phải lấy chìa khóa đặt bên ngoài mới được! Triệu Hàm Như biết phải nghe theo lời đúng, kiên quyết đáp: “Ừa, vậy để chìa khóa chỗ anh đi!” Triệu Hàm Như thường hay bất cẩn, có lúc hay quên mang chìa khóa theo. Người cô tin tưởng nhất giờ chỉ có Khúc Nhạc, để chìa khóa chỗ anh coi như phòng ngừa họa vậy. “Mà mấy thứ chìa khóa này phiền phức quá, sau này sẽ đổi khóa nhà thành khóa vân tay hết. Nếu không còn gì nữa thì em về đây.” Triệu Hàm Như chợt nghĩ ra ý hay, hoàn toàn không phát hiện ra vẻ mặt người kia đã sa sầm, chỉ cất kỹ chìa khóa. Khúc Nhạc cảm thấy bệnh của mình hình như càng nặng hơn vì tức giận: “Ai nói không còn gì hả? Không thấy anh đang bệnh hả? Em luôn miệng nói phải chăm sóc anh, ném đồ ở đây rồi bỏ chạy hả? Quả thật thói đời lạnh bạc, tình người nhạt nhẽo...”

46. Chương 46: Điện Thoại

Triệu Hàm Như bất mãn quay lại nhìn anh: “Thế thái độ của anh cũng nên tốt chút chứ. Bệnh nhân nên có dáng vẻ bệnh nhân, về giường nằm đi.” “Em chắc chắn mình làm được hả?” “Làm cái gì?” “Nấu canh hầm cháo đó.” “Có gì khó chứ? Trước khi đến em xem hướng dẫn rồi, đơn giản lắm, bỏ hết đồ vào nồi là xong. Chỗ anh nấu gì cũng có hết, tiện ghê...” Thoạt nhìn, động tác của Triệu Hàm Như rất quen tay. “Khoan đã...” Khúc Nhạc tức muốn phun máu, giữ cô lại: “Em không vo gạo mà bỏ thẳng vào nồi nấu luôn hả?” Triệu Hàm Như giật mình nhìn anh: “Ừa, phải vo gạo hả? Mà gạo này nhìn đâu có bẩn đâu.” Khúc Nhạc cầm lấy nồi trong tay cô, đành phải ra tay xử lý nguyên liệu nấu ăn: “Em đúng là mười ngón tay chẳng chạm nước gì cả.” “Anh đừng làm, anh bị viêm phổi, không được chạm vào nước lạnh, nếu không bệnh lại nặng thêm thì sao? Để em rửa cho...” Động tác của cô cũng không vụng về, chẳng qua vì chưa từng làm việc nhà nên không biết quá trình đơn giản này. “Em nấu cháo giải cảm cho anh nhé. Lần trước bác sĩ đã chỉ em cách làm, dù em chưa ăn thử, nhưng trông cũng ngon đấy...” Khúc Nhạc nói thẳng: “Không ăn.” “Vậy anh muốn ăn gì?” Triệu Hàm Như nhìn anh với vẻ dọa nạt, tốt nhất đừng yêu cầu phức tạp, nếu không cô sẽ bỏ nồi chạy lấy người thật luôn đấy. “Cháo trắng là được rồi.” Triệu Hàm Như nhìn Khúc Nhạc với vẻ khó tin, anh trở nên dễ hầu hạ từ lúc nào thế, “Đơn giản thế hả? Lúc sốt không có khẩu vị gì cả, anh ăn cháo trắng được không đó?” “Được.” Khúc Nhạc lại lấy mấy hũ rau ngâm ra khỏi tủ: “Ăn cháo trắng rau dưa còn tốt hơn cháo cảm mạo lợn xộn đó nhiều.” Triệu Hàm Như lại lên cơn thèm: “Wow! Khúc Nhạc, anh biết hưởng thụ quá. Em cũng siêu thích mấy món này, sao anh làm được thế?” “Nhờ người gửi từ trong nước gửi sang. Cả cháo em cũng lười nấu thì chẳng cần chuẩn bị mấy cái này đâu.” Triệu Hàm Như vừa cắt thịt lung tung vừa cầu nhàu: “Không phải em lười nấu, mà là không có thời gian ấy. Em phải viết luận văn, ôn bài thi, đầu nhân rồi như anh đâu.” “Anh không có luận văn chắc? Em còn có người sửa luận văn giúp em, nhưng anh chẳng có ai.” Triệu Hàm Như chợt dạ cười gượng: “Luận văn anh sao rồi? Có thể tốt nghiệp thuận lợi không?” “Em nghĩ anh cần lo lắng chuyện đó hả? Em bấm cái đồng hồ làm gì thế?” Triệu Hàm Như quẳng hết mọi thứ vào nồi: “Em định nấu canh thịt cải trắng cho anh uống. Em đã tra hướng dẫn rồi, món này có thể bổ sung dinh dưỡng trị ho. Đơn giản ghê, tóm lại là để hết mọi thứ vào rồi nấu. À, còn có cam chưng muối nữa này, nghe bảo cũng trị ho.” Thúc Nhạc sa sầm mặt: “Sao anh thấy mấy cái món này đều ghê ghê sao ấy.” Triệu Hàm Như không thêm để ý, lấy cam ra, khoét lỗ, bỏ muối vào, rồi để vào nồi chưng: “Anh không thích sao? Nhưng anh cũng thích ăn cá chưng dấm đường ở quán kia mà. Thật ra nấu cơm cũng dễ, nhưng tốn thời gian quá. Khúc Nhạc dựa vào bàn ăn, tiện tay chỉ chỉ điện thoại ở đặt ở quầy bar: “Điện thoại em đổ chuông kia.” Triệu Hàm Như luống cuống đập nắp nồi: “Tay em đang bẩn, anh nghe giúp em đi.” Khúc Nhạc nhìn cô bằng ánh mắt khác thường, thì thầm tên người gọi đến: “Tổng Cảnh...” Triệu Hàm Như không bình tĩnh nổi nữa, bất chấp tay bẩn, vội lấy điện thoại: “Đề em! Alo...” Điện thoại vừa được kết nối, Tổng Cảnh đã nhay bén hỏi ngay: “Sao hoảng hốt thế? Dì làm phiền cháu à?” Triệu Hàm Như vội vàng hít sâu bình tĩnh lại: “Không ạ. Sao thế dì?” Tổng Cảnh không để ý mấy chuyện nhỏ nhặt đó, nói thẳng: “Dì muốn nhắc cháu, sinh nhật cháu sắp tới rồi, cũng có nghĩa là cháu sắp thành niên, sẽ nhanh chóng kế thừa toàn bộ di sản. Mấy ngày nữa luật sư Nhậm sẽ sang đây giúp cháu xử lý thủ tục.” Di sản? Lòng Triệu Hàm Như nhói lên, cô nhanh chóng đè nén cảm xúc này: “Vâng, vậy cháu sẽ dành thời gian ra.” “Thời gian cụ thể sẽ báo sau, cháu chuẩn bị tốt tâm lý đi.” Tổng Cảnh là người bận rộn, nói xong thì liền ngắt máy. Khúc Nhạc thấy cảm xúc của Triệu Hàm Như tụt dốc thì liền hỏi: “Sao thế?” Anh hiếm khi dịu dàng kiên nhẫn thế này. Nhìn vào đôi mắt bình thản của anh, cảm xúc của cô cũng dần bình lặng lại. Triệu Hàm Như mím môi, thoạt nhìn cũng chẳng có gì khác lạ, lại nhanh chóng thu dọn bồn rửa bát, bất giác cầm khăn lau bàn lau tới lau lui: “Em sắp thành niên, dì út bảo em chuẩn bị, mấy ngày nữa là làm thủ tục kế thừa di sản. Thật ra chẳng có gì để chuẩn bị cả, đã hai năm rồi, em đã chấp nhận hiện thực này từ lâu rồi.” Khúc Nhạc nhìn cô, trong mắt không có cảm xúc gì: “Còn nhớ quỹ ngân sách mà anh nói không? Bây giờ anh chính thức mời em.” “Anh đã tính hết rồi?” “Cũng gần thế, ăn cơm phải thông thả, quy mô thì phát triển từ từ. Anh định bước đầu sẽ phát triển nghiệp vụ với hình thức phân xưởng nhỏ, nên có thể sẽ thuê phòng làm việc trước. Em đầu tư ít cũng không sao, ít ra cũng có thể dùng vay ngân hàng làm đòn bẩy để xâm nhập thị trường, lợi hơn những thứ chúng ta chơi bây giờ nhiều.” Triệu Hàm Như bật cười: “Nhưng anh là người ngoài ngành, em là sinh viên năm nhất, ai bằng lòng đầu tư tiền vào quỹ bất ổn này chứ? Thời gian qua, em đi theo anh học được nhiều thứ, nhưng nói

thật thì em vẫn đang suy nghĩ vào việc đầu tư ngân hàng. Hiện đã có hai, ba nhà đầu tư ngân hàng liên hệ với em, bảo em đến làm thực tập sinh.” Khúc Nhạc cười nhạo: “Em chỉ có chí khí đến thế thôi ấy hả? Kinh nghiệm của chúng ta ít, nhưng thời gian qua, chúng ta đầu tư đã bao giờ lỗ chưa? Đừng mất lòng tin vào bản thân thế chứ, một thực tập sinh nhỏ bé trong đầu tư ngân hàng chỉ là một mắt xích nhỏ chẳng mấy quan trọng trong bộ máy khổng lồ mà thôi. Còn đối tác của quỹ bảo hiểm rủi ro thì khả năng là vô hạn. Quỹ bảo hiểm rủi ro vốn đã không có bất cứ quy tắc nào đáng kể, nhưng đầu tư ngân hàng thì luật lệ rất chặt chẽ, em suy nghĩ kỹ đi.” Khúc Nhạc gõ vài cái trên laptop, giao diện hiện ra: “Em xem đi, đây là bảng so sánh tài sản của giám đốc quỹ bảo hiểm rủi ro và đầu tư ngân hàng, có phải chênh nhau nhiều không? Nếu em muốn bước lên cao thì đây là lối tắt.” Triệu Hàm Như rất bình tĩnh, cứ như không bị ảnh hưởng gì cả: “Trên đời làm gì có nhiều lối tắt kiểu này chứ? Em biết nhiều người đã đầu tư ngân hàng, nhưng sau đó chuyển sang hướng quỹ bảo hiểm rủi ro, nhưng tài sản của quản lý đầu tư ngân hàng top đầu lại hơn quỹ bảo hiểm rủi ro gấp bội lần, sức ảnh hưởng của họ với thị trường cũng hơn cả mấy người quỹ bảo hiểm rủi ro nhỏ bé. Nếu anh lấy quỹ top để dụ dỗ em thì có lẽ sẽ do dự. Nhưng bây giờ quỹ của anh còn chưa thành lập, anh chỉ suy xét tương lai tốt thế nào, không nghĩ xem mỗi năm có bao nhiêu nhà quỹ đóng cửa.”

47. Chương 47: Ý Tưởng

“Em nói đúng, làm quỹ nguy hiểm rất cao, còn bên đầu tư ngân hàng thì chỉ cần chăm chỉ thôi là có thể lẫn lộn được kha khá rồi. Nếu cố gắng thêm thì trước 30 tuổi là có thể làm được phó tổng, cộng thêm may mắn nữa thì chắc trước 40 tuổi làm được giám đốc điều hành ấy. Lúc đó chắc hẳn em cũng có sức ảnh hưởng nhất định, có thể về nước báo thù. Chẳng qua không biết tới khi đó, kẻ thù của em còn sống hay không thôi.” Triệu Hàm Như cắn mạnh đầu lưỡi, nếm chút mùi máu. Anh khơi lửa giận trong cô, nhưng phải thừa nhận rằng anh nói có lý. Bên ngạch đầu tư ngân hàng không có nhiều ngõ tắt để làm, mà bên quỹ thì có nhiều người hai hoặc ba mươi tuổi đã trở nên nổi bật rồi. Khúc Nhạc buông tay: “Anh nghĩ chắc em biết, làm quỹ bảo hiểm rủi ro cũng cần có năng khiếu. Anh không rõ anh và thật sự có thiên phú hay không, chỉ muốn cho chúng ta cơ hội, để thử cơ hội này.” “Em đánh cược.” Giám đốc quỹ bảo hiểm rủi ro được gọi là người có tinh thần mạo hiểm nhất. Thực hiện quỹ bảo hiểm rủi ro chính là trận cuộc xa hoa mà người ta không thể thoát khỏi. Thắng thì nổi trội, còn thua thì chẳng còn gì cả, mà cô bây giờ còn gì để mất? Khúc Nhạc búng tay, tâm trạng có vẻ rất vui, lại không ho nữa: “Ok, nhưng vẫn chưa gấp. Đầu tiên phải bắt tay làm dần dần từ tổ hợp cơ cấu đầu tư. Chờ chúng ta có chút thành tích thì đương nhiên sẽ có người tìm tới. Chúng ta phải tìm phòng làm việc trước đã, sau này không thể làm việc trong căn phòng nhỏ xíu kia được, ở đó nhỏ quá, tăng ca bất tiện. Em xem thử gần đây có chỗ nào thích hợp không thì thuê trước đi.” “Em đi tìm phòng?” “Đương nhiên, nếu không thì là ai? Anh không có thời gian, lại đang bệnh nữa.” “Em cũng đâu có thời gian, môn học nhiều thế. Anh còn bệnh, em lại còn làm mấy việc của anh nữa, không có thời gian... Anh kéo em vào là muốn tìm osin chứ gì?” Chẳng trách anh lại chọn cô một, sinh viên năm nhất không kinh nghiệm. Lúc trước anh mới nói bản tính cô không hợp chơi stock futures, giờ lại kéo cô vào. Hóa ra anh đã tính trước hết rồi, muốn kéo một tên sai vặt mà thôi. Khúc Nhạc nằm xuống sofa, nói thẳng ra mà không hề chột dạ: “Đúng vậy, anh không tin tưởng bản thân lắm, muốn tìm lao động giá rẻ, sau này đỡ phiền.” Triệu Hàm Như tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng bình tĩnh lại rất nhanh. Khúc Nhạc chẳng những giỏi toán mà còn có cách nhìn độc đáo về lĩnh vực phân tích tài chính, cộng với phần mềm cao siêu. Cô chỉ là tay mơ, đi theo anh tốt hơn một mình chiến đấu nhiều. “Được rồi, em sẽ để ý.” Khúc Nhạc còn đang bệnh, trò chuyện lâu thế cũng chẳng có sức. Thấy vẻ mặt anh mệt mỏi, Triệu Hàm Như bèn khuyên: “Bệnh nhân thì lên giường nằm đi. Một lúc nữa cháo mới xong, đến lúc ăn thì em gọi.” Khúc Nhạc tiện tay mở laptop: “Thôi khỏi, dù sao cũng không ngủ được. Cổ phiếu Bryant sao rồi?” Triệu Hàm Như đứng trong bếp, nhìn cháo đang sôi ùng ục: “Đúng như dự đoán, thị trường dầu thô biến động cũng trong dự tính... Xem giúp em tình hình vật liệu thép thế giới đi.” Khúc Nhạc kinh ngạc nhìn cô: “Vật liệu thép? Khụ khụ... Sao đột nhiên chú ý cái này?” Triệu Hàm Như bình tĩnh đáp, như đang kể chuyện của người ta, nhưng anh vẫn cảm nhận được sự suy sụp trong giọng cô: “Bố mẹ em vốn làm về sắt thép. Chẳng qua lúc đó em không biết cố gắng. Sau khi bố mẹ qua đời thì công ty đã rơi vào tay người khác.” “Bố em là Triệu Minh Hoàn?” Thành phố C, sắt thép, doanh nhân họ Triệu, bắt ngờ qua

đời... Khúc Nhạc quả thật có bộ não chứa đầy cơ sở dữ liệu. Não bộ của anh rà soát cái tên phù hợp với điều kiện chỉ trong tích tắc. Triệu Hàm Như sáng mắt lên: “Anh quen bố em?” Anh thành thật lắc đầu: “Không quen. Nhưng anh đã thấy trên tin tức.” “À, sự kiện năm ấy cũng coi như là chấn động một thời.” Triệu Hàm Như cười lạnh. Lúc đó cảm xúc cô đang tụt dốc, vốn chẳng chú ý mưa bom bão đạn bên ngoài. “Tranh chấp cổ phần Triệu Thị rất âm ỉ, Anh nhớ hình như đến bây giờ vẫn chưa có hồi kết.” Triệu Hàm Như cười cười, nhưng lại không hề có vẻ ảm áp: “Vì cổ phần đang trong tay em. Trừ em ra, những người khác chỉ là cổ đông nhỏ. Bọn họ tưởng em mất bố mẹ rồi thì sẽ là đứa mồ côi để mặc bọn họ xử lý. Nhưng nào ngờ mẹ em đã sắp xếp đường lui cho em rồi. Mấy năm nay em ở Mỹ, còn họ thì đấu nhau loạn xạ trong nước, xem thú vị thật đấy.” “Thật ra em có thể học quản lý, về nước cướp lại gia sản, an ủi linh hồn bố mẹ ở trên trời.” “Học quản lý quá lâu, trong mấy năm em học thì bọn họ đã tìm được tay chân khắp nơi rồi chiếm lấy Triệu Thị rồi. Dù em muốn về tiếp quản công ty thì chắc chắn cũng bị bài xích. Lúc trước bố mẹ em có quyền khống chế hoàn toàn Triệu Thị còn bị bọn họ hại chết. Nếu em ngu ngơ quay về, bọn họ có lẽ sẽ là dao thót, còn em là thịt cá. Nếu họ muốn thì bây giờ cứ để bọn họ chơi đi, nhưng em sẽ cho họ biết Triệu Thị là của bố mẹ em, không ai cướp được. Bố mẹ em đã mất thì để Triệu Thị chôn bọn họ đi.” Ánh mắt Triệu Hàm Như đầy độc ác, cả người tỏa ra hơi thở lạnh lẽo. Khúc Nhạc cự mình, cũng không thích nhìn cô thế này: “Em muốn làm sao?” “Em muốn đưa Triệu Thị lên sàn chứng khoán.” Dù thời gian Triệu Hàm Như ở Wall street không dài, nhưng từ khi đến Mỹ, hầu như ngày nào cô cũng tiếp xúc với tài chính, chắc chắn hiểu biết hơn bố mẹ về phương pháp và cách thức. “Anh nhớ Triệu Thị đã chuẩn bị tiềm lực để lên sàn từ lâu rồi, nhưng bố em không muốn đưa lên.” “Ừm, vì trước giờ Triệu Thị không thiếu tiền... Với lại, ham muốn khống chế của bố mẹ em với Triệu Thị rất cao. Ông bà không muốn bị mấy cổ đông vớ vẩn chỉ chỉ trỏ trỏ. Nên anh có thể thấy, dù Triệu Thị là quái vật khổng lồ, nhưng số cổ đông rất ít, tất cả cổ đông đều là bạn bè thân thiết của bố mẹ cả. Giờ em mới biết đây là quan niệm quản lý lạc hậu. Người bọn họ cho rằng vĩnh viễn sẽ không phản bội lại ra tay tàn nhẫn hơn ai khác còn chẳng bằng những cổ đông không quen biết của công ty niêm yết.” Về điểm này, Khúc Nhạc lại thấu hiểu: “Người sáng lập luôn có cảm tình đặc biệt với công ty. Năm đó anh cũng từng không muốn đưa lên sàn, nhưng chẳng có cách nào, luôn phải để ý ích lợi của những người sáng lập khác. Cũng như lúc trước em nói, người sáng lập là người nuôi con, còn người đầu tư là nuôi heo. Heo mập thì làm thịt ăn. Chỗ đứng chúng ta khác nhau nên góc độ nhìn nhận vấn đề cũng khác, nên đừng lấy ý tưởng hiện giờ của chúng ta mà đánh giá cách làm của bố mẹ em.”

48. Chương 48: Chuẩn Bị Lên Sàn Chứng Khoán

Triệu Hàm Như khuấy cháo đang dần đặc lại: “Nếu bố mẹ em biết anh thì chắc chắn sẽ rất tán thưởng anh. Mấy tháng nữa em sẽ thành niên, luật sư lại vội vàng liên hệ với em để xử lý thủ tục. Có lẽ tình hình trong nước đã có thay đổi. Mấy năm nay, dù em không ở trong nước, dù nội bộ hội đồng quản trị đấu nhau liên tục, nhưng lại rất ăn ý khi đối xử với đại cổ đông như em. Bọn họ giấu hết những thông tin đáng lẽ phải nói với em, ngay cả văn kiện mà công nhân thường cũng xem được mà em còn không được xem, nên em hoàn toàn không hiểu biết gì về tình hình Triệu Thị.” Triệu Hàm Như rất hối hận, nếu lúc đó mình không trẻ con như thế, vào công ty theo bố mẹ sớm chút nữa, thì những người thân tín của bố mẹ hồi đó có phải sẽ đi theo cô không, để bây giờ cô cũng chẳng bị động thế này. Khúc Nhạc lắc đầu bật cười: “Em định thông qua biến động giá vật liệu thép để đoán tình huống xảy ra bên Triệu Thị? Em tưởng em thật sự là thần cổ phiếu hả? Không, nếu em đoán được, em không phải thần cổ phiếu mà sẽ là thầy bói. Em có thể đoán được biến động lên xuống của thị trường nhưng không đoán được lòng người. Những lời này là do em nói với anh, em quên rồi à?” Triệu Hàm Như bưng cháo ra bàn: “Cháo xong rồi. Triệu Thị chưa lên sàn, em không xem được báo cáo tài chính của nó, nhưng gần đây giá vật liệu thép vẫn xuống thấp. Nghiệp vụ chủ yếu của Triệu Thị dù không lỗ nhưng chắc sẽ có vấn đề. Triệu Minh Vĩ không có giỏi giang gì lắm, chắc không thể ứng phó được khó khăn kiểu này. Triệu Thị bắt đầu thiếu tiền, chắc chắn bọn họ sẽ cân nhắc vòng vốn thị trường.” “Nếu thật sự lên sàn thì em là người được lợi nhất đấy.” Khúc Nhạc làm giàu nhờ vào vòng vốn thị trường nên rất có kinh nghiệm. Triệu Hàm Như cười không nói, những kẻ đó cũng sẽ có lợi trong việc lên sàn, nhưng sao cô để họ không công hưởng lợi được. *** Nhậm Hoài Quân quan sát Triệu Hàm Như kỹ lưỡng. Cũng hơn một năm chưa gặp lại, cô bé cố gắng nén chặt đau thương năm đó đã trút

đi về ngây ngô, trở nên chín chắn bình tĩnh. Rất nhanh thôi, Triệu Hàm Như sẽ chính thức sở hữu số tài sản kếch xù trên danh nghĩa. Nhưng về mặt cô không hề vui mừng, cũng chẳng ai dám nói hai chữ “chúc mừng” với cô. Lòng cô đã chết lặng. Cô bằng lòng dùng tất cả để đổi lấy mạng sống của bố mẹ thân yêu, nhưng giờ cô chỉ có tiền. “Đến khi Triệu Thị chính thức lên sàn, số cổ phần của cháu sẽ ít đi, nhưng số tài sản cháu có được sẽ tăng gấp bội.” Nhậm Hoài Quân tốt bụng giải thích. Ông đến đây một chuyến chủ yếu là để đưa văn kiện cho Triệu Hàm Như ký tên đồng ý đưa Triệu Thị lên sàn chứng khoán. Theo ông thấy, hành động này sẽ mang lại lợi ích lớn nhất cho cô. Tổng Cẩn cười ký tên vào văn kiện rồi đưa cho cháu gái: “Hàm Như đang học cái này, có thể con bé còn hiểu rõ hơn chúng ta.” Nhậm Hoài Quân thấy không đúng, Triệu Hàm Như có giỏi cách mấy cũng chỉ là sinh viên năm nhất. Luật sư các ông đã đưa không biết biết bao nhiêu công ty lên sàn chứng khoán, rồi cả mấy vụ mua bán sáp nhập nữa, Tổng Cẩn nói thế có hơi quá. Triệu Hàm Như nói chuyện bằng giọng bình thản, nhưng câu cú lại gay gắt: “Tài sản của cháu tăng, tiền của chúng cũng sẽ tăng. Gần đây công nghiệp sắt thép cũng không ổn, bọn chúng đã nghĩ đến vòng vốn thị trường. Đến lúc đó, bọn chúng sẽ bỏ thuyền lớn Triệu Thị rồi chạy thoát, cầm tiền mò hôi nước mắt của cha mẹ cháu để hưởng thụ cuộc sống xa hoa.” Nhậm Hoài Quân giải thích: “Thật ra cháu có thể không đồng ý cho Triệu Thị lên sàn, cháu là đại cổ đông, có quyền phản đối. Nếu cháu không đồng ý thì văn kiện này sẽ thành đồ bỏ, chúng ta lại thêm phần...” Triệu Hàm Như cười cười: “Không gấp, giờ bọn họ đang chuẩn bị đưa lên sàn chứng khoán, còn phải qua nhiều bước rườm rà nữa. Nếu thật sự lên sàn chứng khoán thì ít nhất phải hai năm nữa, cháu định để cho họ sống trong hạnh phúc mỹ mãn trước đã rồi thẳng tay chọc thủng ảo tưởng của bọn họ, cảm giác này sẽ hay hơn nhiều. Lúc trước chẳng phải họ luôn tìm lý do không chịu đưa báo cáo kế toán tài chính ra sao? Nếu muốn lên sàn chứng khoán thì buộc phải công khai rồi. Luật sư Nhậm, cháu muốn là người đầu tiên có báo cáo này lúc nó vừa được đưa ra.” Nhậm Hoài Quân gật đầu đồng ý: “Không thành vấn đề. Bọn họ phải công khai nhiều văn kiện khác nữa, chú sẽ đưa cho cháu hết.” Mấy năm nay, Triệu Hàm Như như người cầm kẻ điếc. Cô không ở Triệu Thị, chẳng hề hay biết tình hình hoạt động của công ty. Theo lý thì phải trình báo cáo cho đại cổ đông, nhưng bọn họ đều hòa nhau thoái thác, nên lần này là cơ hội rất tốt. Nhớ đến việc Tổng Du chết thảm, về mặt Tổng Cẩn đầy cảm hận: “Mất đi Tổng Du, Triệu Thị vốn không thể hoạt động bình thường được. Lúc chị ấy còn sống vốn coi khinh chuyện lên sàn chứng khoán rồi. Cái công ty rách nát này, cháu lo làm gì nữa. Muốn lên sàn thì lên sàn thôi, chúng ta cũng ôm tiền rồi đi thôi.” Ký xong văn kiện, Triệu Hàm Như ung dung đóng nắp bút rồi nói: “Lấy tiền thì có lợi gì đâu? Nghèo đến nỗi chỉ còn mỗi tiền cũng rất thê thảm.” Tổng Cẩn vờ thoải mái nói: “Biết cháu kiếm được tiền rồi, đừng nói kiểu muốn ăn đòn thế chứ. Cháu có thể đi được đến hôm nay, bố mẹ cháu chắc chắn tự hào lắm. Dù không có Triệu Thị, cháu cũng sống tốt.” Nhậm Hoài Quân hơi tò mò rốt cuộc Triệu Hàm Như đã làm gì. Ông nhớ hồi đó Tổng Cẩn khinh thường Triệu Hàm Như lắm, không ngờ mới hơn một năm thôi mà thái độ của bà đã thay đổi xoành xoạch. Tổng Cẩn nhìn Nhậm Hoài Quân, nói với vẻ đầy tự hào: “Cháu gái của tôi không đơn giản đâu, học tập thì đứng nhất nhì, năng lực quản lý tài sản thì thượng thừa, cổ phiếu dài hạn gì cũng chơi hết, chưa đến một năm mà đã kiếm được bội tiền, còn kiếm nhiều hơn tôi cực khổ nhận cả đống vụ án nữa đấy, quan trọng nhất là con bé còn rất trẻ!” Nhậm Hoài Quân cười nói: “Lúc đó tôi nói rồi đấy, cô bé rất giống cô, phải nói là gen nhà cô tốt đó.” Trong lòng ông cũng rất tán thưởng cô gái nhìn thì có vẻ mềm yếu này. Mặc dù ông biết thị trường vốn là nơi kiếm tiền nhanh nhất, nhưng không phải ai cũng kiếm được ở nơi này. Hiếm khi Tổng Cẩn bội phục ai, nhưng từ nhỏ đến lớn, bà rất nể phục chị mình: “Con bé là con của chị tôi mà.” Về mặt Triệu Hàm Như rất bình thản, không hề đặc ý chút nào: “Luật sư Nhậm, chú có quen biết công ty điều tra tín dụng nào ở trong nước không? Cháu chỉ cần năng lực mạnh, tín dụng cao, còn giá cả là chuyện nhỏ.” Cô không muốn mình vẫn mù mịt về tình hình trong nước. Đã có tiền thì nên bắt đầu làm từ từ vài việc trước. Tổng Cẩn chau mày, Nhậm Hoài Quân cũng hơi ngạc nhiên: “Cháu muốn làm gì?” “Cháu muốn biết hướng hoạt động của tập đoàn Triệu Thị trong mấy năm nay, bao gồm hạng mục đầu tư, tài chính về đâu, tình trạng biến động của nhân viên. Còn cả động thái của cả nhà Triệu Minh Vĩ, mạng xã hội, hứng thú yêu thích, kể cả những chuyện riêng không ai biết, nhược điểm, tất cả tất cả càng chi tiết càng tốt.”

49. Chương 49: Văn Phòng

Tống Cẩm thở dài: “Cháu cần gì phải thế? Cháu hoàn toàn có thể sống sung sướng ở Mỹ, sao cứ cố chấp muốn nhúng vào thau nước dơ kia? Bây giờ đi đã hiểu rõ, chẳng có gì quan trọng bằng tính mạng cháu. Thành phố C quá loạn, cháu quên bố mẹ cháu chết như thế nào rồi sao?” Ánh mắt Triệu Hàm Như độc ác, hoàn toàn không hợp với vẻ ngoài của cô: “Cháu không quên. Mấy năm nay, từng ngày từng giờ từng phút từng giây, cháu đều không quên. Chính vì không quên nên cháu phải lấy lại công bằng cho bố mẹ!” Tống Cẩm khó chịu nhìn sang chỗ khác. Bà không muốn Triệu Hàm Như trở nên thế này, nhưng bà nhận ra mình không có cách nào cả. Nhậm Hoài Quân ôn tồn nói: “Bố mẹ cháu chắc chắn cũng không muốn cháu ôm thù hận sống cả đời đâu.” “Cháu cũng không muốn sống trong thù hận, nên cháu mong có thể kết thúc nó. Chỉ có như thế thì cháu mới có thể quay về cuộc sống thuộc về cháu khi xưa.” Tống Cẩm sững sờ, bà không phải thánh mẫu để khuyên Triệu Hàm Như buông bỏ thù hận. Bà không muốn con bé sống khổ sở, nhưng nếu trả thù là cách duy nhất để con bé gỡ bỏ khúc mắc sống một cuộc sống bình thường, thì đương nhiên bà sẽ giúp đỡ hết mình. Bà gật đầu với Nhậm Hoài Quân. “Thôi được, chú sẽ sắp xếp.” Nhậm Hoài Quân là luật sư có tiếng, đương nhiên có qua lại với những công ty điều tra tín dụng xuất sắc thu phí cao. Ông tin họ sẽ vui mừng chào đón khách hàng lớn như Triệu Hàm Như: “Chú sẽ bảo họ nhanh chóng liên lạc với cháu. Cháu có thể lựa chọn công ty tín dụng mình ưng ý. Sau này có vấn đề gì thì cháu có thể đến tìm chú bất cứ lúc nào.” Chẳng bao lâu nữa Triệu Hàm Như sẽ đủ 18 tuổi. Sau khi cô thuận lợi kế thừa di sản thì nhiệm vụ đại diện của ông cũng sẽ kết thúc. Nhưng theo kế hoạch của cô thì về nước là chuyện chắc chắn, đương nhiên ông cũng hứng thú với khách hàng lớn này. “Chắc chắn, để chú lo lắng rồi.” Triệu Hàm Như đứng dậy, bắt tay với ông, khí chất và phong độ của cô hoàn toàn không giống một cô bé vị thành niên. Quan trọng nhất là cô vẫn còn trẻ thế này! Quỹ ngân sách của Khúc Nhạc đang trong giai đoạn xin thành lập. Yêu cầu quan trọng trước mắt là phải nhanh chóng thuê văn phòng làm nơi làm việc. Phần lớn văn phòng của công ty quỹ không xa hoa lắm. Công ty nhỏ mới thành lập như họ lại càng đi theo hướng mô hình nhỏ, nên họ cũng không định vùng nhiều tiền vào việc thuê phòng. Triệu Hàm Như tìm nhà qua môi giới bất động sản. Căn phòng cô ưng ý vừa khéo cùng tòa nhà cô ở. Khu chung cư này vừa mới cho thuê, tiền thuê hợp lý, quan trọng nhất là gần chỗ cô, sau này có tăng ca thì quá tiện. Cô tìm phòng thì đương nhiên phải cho cô được lợi chứ. Triệu Hàm Như thẳng thắn tìm Khúc Nhạc đi xem phòng: “Em đang ở dưới lầu, bất động sản ở chung cư này tốt lắm, anh sẽ hài lòng cho xem.” Khúc Nhạc khoanh tay chờ hững: “Rất tốt à? Chẳng phải em bảo có người nhìn lên à? Chúng ta cùng ở khu này người dưới kẻ trên, nếu Cynthia hiểu lầm chạy tới sỉ nhục em, chẳng lẽ em không nổi nóng?” “Hừ, cô ta không phải bạn gái anh, em sợ cô ta hiểu lầm làm gì? Cổ phiếu nhà cô ta rớt giá đến mức gần phá sản rồi, chẳng lẽ cô ta còn tâm trạng sống trong mộng ảo? E là học phí năm sau còn đóng không được ấy chứ.” Khúc Nhạc nhếch môi, cảm thấy đáng vẻ huênh hoang của cô thật thú vị: “Chắc chắn, ông ông nghênh quá đấy.” Triệu Hàm Như kiêu ngạo ngẩng đầu: “Đương nhiên, kẻ chọc đến em thì dù có xa cách mấy cũng phải diệt.” Khúc Nhạc cười ha ha: “Lần đầu anh biết câu này còn được dùng thế đấy. Được rồi, nếu em vừa ý thì đi xem thôi, mong rằng sẽ không thất vọng.” “Căn phòng này rất hợp với hai vị. Chẳng những vị trí đẹp mà các biện pháp an toàn cũng rất tuyệt, nhất là hiệu quả cách âm cũng rất tốt...” Nhân viên bất động sản nhiệt tình đề cử, mở ánh nhìn họ, tiếp tục đề cử: “Còn có bồn tắm mát xa siêu lớn trong phòng tắm này, vô cùng hợp với hai vị...” “Tại sao bồn tắm lại hợp với chúng tôi?” Triệu Hàm Như ngơ ngác. Cô chưa từng nghe nói ai đi làm phải tắm rửa cả. Chẳng lẽ bồn tắm này có tính năng đặc biệt gì hả? “Khụ khụ...” Cô nhân viên bị sặc. Nghe nói con gái phương Đông hơi bảo thủ đơn thuần, quả nhiên cô ta đã gặp được người vô cùng ngây thơ. Cô ta bèn nhìn sang Khúc Nhạc, thấy vẻ mặt không tự nhiên của anh thì cảm khái quả thật người phương Đông quá kín đáo mà. “Thật ra chuyện ấy không có gì ngại đâu.” Triệu Hàm Như vẫn ngu ngơ, thuê văn phòng là chuyện bất hợp pháp hả? Sao phải ngại? Khúc Nhạc đỏ mặt, mặt tự nhiên quay mặt đi: “Chúng tôi thuê làm văn phòng, không cần bồn tắm với giường lớn đâu, tốt nhất là bỏ nó đi.” Lúc này, cô nhân viên mới kịp phản ứng, cũng hơi xấu hổ: “Hả? Chuyện này e là không được, chủ nhà vốn làm việc bên đầu tư ngân hàng, vì được cử đi công tác sang nước khác nên mới ủy thác chúng tôi cho thuê. Sau này ông ta sẽ về lại, nên e là không thể dọn mấy thứ này được rồi.” “Thật ra giường và bồn tắm đều ở phòng ngủ, ngày thường thì đóng cửa, vốn không ảnh hưởng đến môi trường làm việc. Với lại, dù là phòng làm việc cũng cần phải có nơi nghỉ ngơi chứ, hai vị định đầu tư cổ phiếu dài hạn hả? Nhiều nhà đầu tư đều yêu cầu quan sát hai mươi bốn tiếng đồng hồ, cần có giường để nghỉ ngơi đấy.” Nhân viên ở đây không chỉ dẻo miệng mà còn phải có kiến thức, chỉ thoáng chốc đã biết được mục đích của họ. Chẳng qua phần lớn phòng ở đây đều cho người làm tài chính thuê, cô ta đoán thế cũng chẳng có gì lạ. Triệu Hàm Như gật đầu

liên tục: “Có lý.” Chẳng trách cô ấy bảo bồn tắm mát xa rất hợp với họ, ngày thường cũng có thể giảm stress. Khúc Nhạc nhìn Triệu Hàm Như với ánh mắt quái đản. Chẳng lẽ chỉ có anh cảm thấy giường lớn này kỳ cục hả? Kiểu giường kingsize này rõ ràng dành cho hình ảnh người này người kia lăn lộn trên đó, có nơi nào dùng giường này để nghỉ ngơi làm việc không? Còn cả cái bồn tắm kia nữa, cách phòng ngủ qua tắm thủy tinh trong suốt, chẳng lẽ không phải ám chỉ gì gì đó chắc? Quan trọng là có người bình thường nào lại đặt bồn tắm trong phòng làm việc chứ? Triệu Hàm Như hoàn toàn không nhận thấy anh đang xấu hổ, chỉ thì thầm nói với anh: “Em thấy được đấy. Anh coi này, khu làm việc cũng đủ lớn. Nhà ăn, thư phòng và phòng khách thông thành một. Chúng ta đặt những dụng cụ gia đình còn thừa vào hết phòng ngủ, ngày thường thì đóng cửa, còn tăng ca quá trễ thì anh vào phòng ngủ chợp mắt một lát. Bên ngoài đặt mấy cái bàn, lắp mạng, là coi như có thể đi vào hoạt động rồi, đầu tư cũng ít, quá tuyệt.” Quan trọng là nhà Triệu Hàm Như ở tầng dưới, giảm bớt được cực nhọc trong lúc di chuyển, còn gì tuyệt hơn nữa.

50. Chương 50: Tư Cách

“Em thích à?” Khúc Nhạc hỏi. Triệu Hàm Như gật đầu như già tởm: “Dù sao thì em cũng không tìm được chỗ nào tốt hơn đâu.” “Bao gồm cả giường và bồn tắm lớn?” Nhìn đôi mắt trong veo của cô, Khúc Nhạc bắt đầu nghi ngờ có phải tư tưởng của mình quá đen tối rồi hay không. “Giường và bồn tắm lớn có vấn đề gì sao?” Triệu Hàm Như lấy làm lạ hỏi lại. Nói thật cô vẫn rất thích cách trang trí này. Căn hộ của cô không có bồn tắm lớn tốt như vậy, nhưng dù có được lắp thì cô cũng chẳng có thời gian ngâm bồn. “Không có vấn đề, vậy cứ chọn chỗ này đi.” Khúc Nhạc lại xác định là mình đã nghĩ quá nhiều rồi. Để che giấu sự chột dạ, anh gần như không chút do dự ký vào chi phiếu. “Hào phóng vậy à?” “Em không hài lòng sao?” “Hài lòng, rất hài lòng, nhưng mà... Chẳng phải anh nói muốn chờ khoản này sinh lời rồi mới thuê à?” “Không cần lãng phí thời gian để tìm phòng đâu, dù sao sớm muộn gì cũng phải thuê.” Khúc Nhạc thuận tay đóng cửa phòng ngủ lại, ngăn cách cái giường to đến đen tối và bồn tắm lớn với tầm mắt của mình. “Khí phách thật đấy!” Cô gơ ngón cái với anh. “Đừng nhìn anh nhìn hót như thế, mấy việc sửa sang giao cho em hết đó... Cố gắng làm giảm cảm giác tồn tại của giường và bồn tắm lớn đến hết mức có thể.” “Sao anh lại để ý đến giường và bồn tắm vậy?” “Trong phòng làm việc mà bày mấy thứ như vậy thực sự rất không nghiêm túc.” Khúc Nhạc hoàn toàn không dám nhìn cô, ho nhẹ hai tiếng rồi dời mắt đi. “Bây giờ không phải mọi nơi đều chú trọng đến nhân tính hóa nơi làm việc ư? Tạo điều kiện làm việc thoải mái nhất cho nhân viên cũng rất thiết yếu đó.” “Điều kiện làm việc thoải mái nhất? Lúc làm việc ngâm mình trong bồn tắm à?” “Anh thật là một ông chủ khó hầu hạ, đừng quên bây giờ nhân viên chỉ có hai người chúng ta, không cần phải quá hà khắc với bản thân đâu.” Ánh mắt của Triệu Hàm Như chứa ý cười. Khúc Nhạc lờm cô, lại phát hiện ý cười lướt qua rất nhanh trong mắt cô: “Em cũng biết chỉ có hai người chúng ta sao? Em cố ý đúng không?” “Cố ý gì cơ?” Triệu Hàm Như ngơ ngác nhìn anh, ra vẻ ngây thơ vô tội. Là ảo giác sao? Nhìn xem dáng vẻ này của cô, Khúc Nhạc đành phải nuốt hết hoài nghi vào bụng. “Triển Lệnh Nguyên muốn gặp em.” Triệu Hàm Như lập tức cau mày: “Là đối tác cao cấp của Ngân hàng DC đó hả? Nhân vật cao cấp như vậy sao lại có hứng thú với em nhỉ?” “Anh ta là nhà đầu tư của chúng ta, cảm thấy hứng thú với em là chuyện đương nhiên. Hơn nữa Ngân hàng DC cũng sẽ trở thành đối tác quan trọng của chúng ta.” “Anh ta đầu tư cho chúng ta chủ yếu là vì anh thôi.” “Không phải vì anh thì vì em chắc?” Nhìn dáng vẻ cạn lời của cô, Khúc Nhạc nói nhẹ tênh: “Chúng ta làm nghề này, thứ quan trọng nhất chính là mạng giao thiệp. Đừng có suốt ngày nghĩ đến tôi sẽ dựa vào sức mình, không cần dựa vào quan hệ, tất cả đều là nói bậy thôi! Triển Lệnh Nguyên nếu không có bố anh ta thì cũng không trở thành đối tác cao cấp của DC. Ở đây không cần những người tự cho mình thanh cao.” “Em hơi nản rồi đấy, kiểu người như em chẳng có quan hệ nào hết...” “Mới vậy đã nản rồi sao? Thật đúng là trái tim pha lê không chịu được tổn thương. Bây giờ em không có quan hệ, không có nghĩa là tương lai em sẽ vẫn cứ như vậy. Trước đây em không tham gia Hội du học sinh ở Mỹ đúng không?” “Hả?” Triệu Hàm Như ngơ ngác nhìn anh, không kịp phản ứng. “Lúc anh tham gia hội du học sinh đã nghe thấy có người nhắc tới em.” “Không ngờ anh lại đồng ý tham gia mấy hoạt động như vậy.” Triệu Hàm Như hơi kinh ngạc, rõ ràng nhìn Khúc Nhạc có vẻ rất khó tiếp cận, có cảm giác như anh chính là loại người không thích tiếp xúc người khác. “Người trong giang hồ, thân bất do kỷ, em cũng phải học làm quen đi. Em nên cố gắng tham gia mấy hoạt động như vậy đi! Mạng lưới giao thiệp rất quan

trọng, quen biết mấy người trong hội du học sinh sẽ có ích cho em sau này.” “Từ lần bị Cynthia lừa đến nơi đó, em đã không tham gia bất kỳ cuộc tụ tập nào nữa.” Triệu Hàm Như buồn bực nói, cô chính là kiểu người một lần bị răn cấm, mười năm sợ dây thừng. “Ngay cả mắt phân biệt mà em cũng không có hả?” Khúc Nhạc nhủ mày, vẻ khinh bỉ trong đáy mắt anh đã khơi dậy lòng háo thắng của cô. “Em chỉ không muốn lãng phí thời gian vào mấy việc này thôi. Chính anh đã nói, mấy kiểu xã giao này cũng chẳng có tác dụng gì. Chờ đến khi năng lực của em đạt đến một cấp độ nào đó thì tự nhiên sẽ có rất nhiều người muốn kết giao với em.” Triệu Hàm Như bắt măn cãi lại. “Đúng là anh đã nói vậy, nhưng tiền đề là em phải cho người khác nhận biết cơ hội của em. Triệu Hàm Như, bây giờ em không phải là hạng người vô danh nữa rồi. Em đã là nhà đầu tư đạt chuẩn rồi! Nếu em không muốn bị mắng là kẻ kỳ lạ thần bí không thích tham gia các hoạt động xã giao thì em có thể bắt đầu thử tham gia mấy cuộc tụ tập đi.” Triệu Hàm Như vừa hơi giật mình lại vừa hơi chần chừ: “Ý của anh là năng lực của em...” “Năng lực của em đã được vài người chú ý. Luận văn của em, thành tích của em khiến các giảng viên rất hài lòng. Nếu kinh nghiệm thực tiễn cũng phong phú, cộng thêm việc anh dốc sức tuyên truyền nữa thì tên tuổi của em đã đủ để người ta biết rõ trong phạm vi nhỏ rồi. Bây giờ em đã bắt đầu có động lực để tham gia các hoạt động xã giao rồi. Nói cách khác, em thăng tiến rồi thì sẽ có người muốn chủ động làm quen với em thôi.” Triệu Hàm Như vừa mừng vừa sợ. Thật ra cô rất sợ mấy chuyện xã giao này. Trước đây cô có thể ứng phó rất tốt mấy trường hợp như vậy, bởi vì cô chính là cô công chúa nhỏ được người khác nâng niu. Nhưng sau biến cố gia đình xảy ra, cô đã chẳng biết mang vẻ mặt nào để đi xã giao với người khác. Nếu cô không biết nên ứng phó với người khác như thế nào, đành cứ để người khác tới ứng phó với cô là được rồi. “Hàm Như, bài tập lần này của cậu làm tốt thật đó, chắc tốn không ít công sức nhỉ?” Từ Bình Vĩ hăm mộ nhìn cô. “Cậu cũng làm rất tốt mà, phân tích của cậu đi sâu hơn của tôi rất nhiều.” Triệu Hàm Như cười nhạt một tiếng. Từ Bình cười hớn hở, mặt đỏ lên: “Quan điểm của cậu toàn diện hơn của tớ, sau này chúng ta phải học hỏi lẫn nhau rồi. Gần đây cậu có nhìn thấy Cynthia không? Giá cổ phiếu Cmart giảm mạnh, tất cả mọi người đều đoán có thể sẽ phải phá sản.” “Vậy sao?” Triệu Hàm Như cười cười, không bình luận. “Haiz, dạo gần đây không thấy cô ấy.” Từ Bình Vĩ thở dài. “Xem ra cậu rất buồn cho cô ta nhỉ?” Từ Bình Vĩ lúng túng nói: “Chứ sao nữa, dù sao cũng là bạn học một thời gian mà. Cô ấy vẫn là hàng xóm của cậu sao? Gần đây cậu có nhìn thấy cô ấy không?” “Không.” Cynthia dù là bạn học của cô nhưng rất ít khi lên lớp, mỗi lần lên lớp kiểu gì cũng sẽ khiến các nam sinh xôn xao. Dù Từ Bình Vĩ cũng không tiếp xúc nhiều với cô ta, nhưng vẫn rất quan tâm tới người đẹp bốc lửa ấy. “Thật ra cô ấy thật thích cậu.” Từ Bình Vĩ cười cười: “Lần nào lên lớp cô ấy cũng thích ngồi cạnh cậu.” Triệu Hàm Như quay lại cười lạnh tanh với cậu ta: “Cô ta mới lên lớp được mấy buổi cơ chứ? Cậu đã hăm mộ như vậy thì lần sau tôi sẽ đổi chỗ cho cậu.” Lần nào cậu ta cũng thích ngồi cùng cô, e là cũng chỉ vì lý do này thôi. Từ Bình Vĩ lúng túng xua tay, “Không cần không cần. Tớ chỉ hỏi bừa chút thôi, không có ý gì khác đâu. Lần này cậu có tham gia hội đồng niên không?”

51. Chương 51: Tụ Tập

“Hội đồng niên cậu nói là hội nào? Không phải là cái hội bát nháo của Cynthia đấy chứ?” “Không phải đâu, là hội du học sinh Mỹ, chắc là cậu cũng nghe qua rồi. Anh Khúc rất nổi tiếng trong hội đó. Nghe nói bài tập của cậu rất tốt, phân tích cũng rất độc đáo nên rất nhiều người muốn làm quen với cậu đấy. Tớ nghe nói cậu và anh Khúc chuẩn bị một Quỹ tự bảo hiểm rủi ro, có thật không vậy? Cậu mới năm nhất mà đã bỏ xa bọn tớ rồi...” “Lần nào tụ tập hội du học cậu cũng tham gia à?” Triệu Hàm Như cảm thấy rất thú vị. Từ Bình Vĩ chưa để tâm tới nghiệp học như việc xã giao, gần như có buổi tụ tập nào cũng đến. “Đúng rồi đó, gần như tuần nào cũng tụ tập một lần, nhưng quy mô không giống nhau. Có lúc nhiều người, có lúc ít người. Dù sao thì mọi người cũng đều bận rộn, không thể lần nào cũng có mặt được, nên tần suất tới nhiều hơn thì các mối quan hệ cũng chặt chẽ hơn. Nhưng tớ tham gia nhiều lần như vậy nhưng chưa có ai chủ động làm quen với tớ cả.” Từ Bình Vĩ gãi đầu xấu hổ. Hai người bọn họ là bạn học cùng lớp nhưng lại chèn lệch quá nhiều. Triệu Hàm Như suốt ngày ru rú trong nhà nhưng có rất nhiều người muốn làm quen với cô. “Buổi tụ tập tối nay quy mô cũng khá nhỏ, anh Khúc cũng đi đó, cậu có muốn tới không?” Từ Bình Vĩ mong đợi nhìn cô. “Được, lần này nhất định tôi sẽ đi.” Vừa nghe thấy Khúc Nhạc cũng đi, cô liền an tâm. Từ Bình Vĩ thở phào, cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ mà Khúc Nhạc giao. Quy mô

của lần tụ tập hội du học sinh này quả nhiên là phạm vi nhỏ, không phải chính thức như Triệu Hàm Như tưởng tượng, mà chỉ là một cuộc tụ được tổ chức ở nhà của một đàn chị. “Đây là bạn học của em, Triệu Hàm Như.” Từ Bình Vĩ nhiệt tình giới thiệu. “Chào mọi người.” Triệu Hàm Như cười ngọt ngào, để lộ hai lúm đồng tiền, trông có vẻ dịu dàng e thẹn, khiến mọi người đều yêu mến. “Em thật đáng yêu, tới đây ngồi đi.” Mắt mấy nam sinh sáng lên, bọn họ nháo nhào chào hỏi. Đã gặp không ít phụ nữ mạnh mẽ độc lập gọi cảm, họ chẳng mấy khi được nhìn thấy em gái đáng yêu như vậy. Triệu Hàm Như cười xấu hổ, phát hiện bên cạnh Từ Bình Vĩ đã không còn chỗ trống. Thật là không thể hiểu nổi, vừa rồi còn nhiệt tình như vậy, sao mà thay đổi nhanh thế? Đến chỗ ngồi cũng không thèm giữ cho cô. Triệu Hàm Như còn đang do dự thì Khúc Nhạc đã đi vào, vừa nói chuyện điện thoại vừa vẫy tay với cô, ra hiệu cô ngồi cạnh anh. Lúc này, cô không do dự gì nữa, lập tức qua đó ngồi. “Ồ...” Mọi người ồ lên với vẻ thấu hiểu. Khúc Nhạc cúp điện thoại, nở nụ cười: “Mọi người ồ à gì vậy, đây là đối tác của tôi.” “Phì!” có mấy người phụt nước ra. “Khúc Nhạc, cậu xấu xa thật, lại đi lừa gạt em gái nhà người ta sao?” “Đúng rồi đó, công ty khoa học kỹ thuật tốt như vậy không làm, đến chỗ chúng tôi lẩn lộn làm gì?” “Em gái, đừng nghe mấy lời nhảm nhí của cậu ta. Anh có nghe giáo sư Heidy nhắc đến em, năng lực chuyên ngành của em rất được, có hứng thú tới ngân hàng bọn anh làm thực tập sinh không?” Một người đàn ông tóc hơi dài nâng rượu với cô. “Cậu cướp người ngay trước mặt tôi như vậy hả?” Khúc Nhạc cười giễu. “Sao? Không được hả? Tôi cảm thấy cái Quỹ tự bảo hiểm rủi ro của mấy cậu chẳng có chút hấp dẫn gì so với ngân hàng Morgan* bọn tôi hết.”

* Morgan Stanley là một ngân hàng đầu tư, công ty chứng khoán có trụ sở chính tại Hoa Kỳ. “Mọi người đừng quên, mấy cổ phiếu mà Khúc Nhạc và Hàm Như chọn mua trước đó đều rất tốt, tôi thấy cậu ấy rất có mắt nhìn đó.” Một chị gái tóc xõa ngang vai cười nói. “Vậy sao cô không làm đối tác của cậu ấy đi?”

“Nói đùa gì vậy, cậu ấy là người ngoài nghề đó. Tôi chỉ tiện mồm an ủi cậu ấy một câu thôi mà, các cậu tưởng thật sao? Lúc mẹ tôi đầu tư cổ phiếu trong nước, tôi cũng hay khích lệ bà ấy như vậy.” Triệu Hàm Như cố nín cười, xem ra mọi người cũng đều không coi trọng Khúc Nhạc. “Có phải em có cảm giác đã lên thuyền giặc không?” Khúc Nhạc quay sang nhìn cô, nhỏ giọng hỏi. “Không đâu, cả hai chúng ta đều là dân ngoài nghề, kẻ tám lạng người nửa cân thôi.” “Không sai, trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường. Nói không chừng chân lý đang được nắm giữ trong tay mấy người chúng ta ấy chứ.” Khúc Nhạc nở nụ cười, đáng vẻ vô cùng tự tin. “Nào, vì chân lý!” Có người trẻ tuổi nhìn có vẻ rất cợt nhả, nâng chén lên hét to. “Vì chân lý!” Tất cả mọi người đều không nhận được mà cười ồ lên. “Đây là Hạ Chấn, mới tốt nghiệp Học viện St năm ngoái, bây giờ đang làm chuyên gia phân tích ở Morgan. Đây là Trần Tử San, đang theo học MBA ở trường chúng ta, đang làm ở Big4*...” Khúc Nhạc giới thiệu từng người với cô. * Big4 là cách gọi quen thuộc của bốn hãng kiểm toán lớn nhất thế giới về quy mô và doanh thu, bao gồm: Pricewaterhouse Coopers, Deloitte, Ernst and Young, KPMG. “Vậy xem ra trừ em và Từ Bình Vĩ ra thì anh là người trẻ tuổi nhất ở đây à?” Triệu Hàm Như gật đầu ghi nhớ từng người một. Mấy anh chị đang ngồi ở đây đều đã ít nhiều dính mùi đời. Khúc Nhạc mặc dù trông có vẻ chín chắn, nhưng ánh mắt vẫn vô cùng thuần khiết. “Em gái, tuổi trẻ cũng không phải chuyện tốt đâu. Người trẻ tuổi kinh nghiệm không đủ.” Người nhìn có vẻ cợt nhả kia quay đầu lại cười mờ ám với bọn họ. Người này là Vu Hạo, cũng chơi Quỹ tự bảo hiểm rủi ro, nên trông có vẻ phóng khoáng hơn so với mấy người đang làm kiểm toán viên ở Big4. Anh ta cũng có khí thế “Anh hùng thiên hạ, ngoài ta còn ai” như phần lớn những người chơi Quỹ tự bảo hiểm rủi ro. Triệu Hàm Như âm thầm phân tích tính cách của anh ta, không bị sự trêu chọc của anh ta làm ảnh hưởng, khiến anh ta cảm thấy rất vô vị. Bình thường không phải mấy em gái đáng yêu nên đỏ bừng cả mặt rồi thẹn thùng nói “đáng ghét” sao? Còn Khúc Nhạc thì càng bình tĩnh hơn, chỉ nhấp một ngụm rượu, hoàn toàn không không thêm để ý đến mấy lời trêu ghẹo của Vu Hạo. Triệu Hàm Như cười với anh ta: “Kinh nghiệm của đàn anh chắc chắn là rất phong phú.” “Đương nhiên rồi,” Vu Hạo đắc ý gật đầu, đột nhiên cảm thấy hơi sai sai, hình như đây không phải câu nói tốt đẹp gì. Trần Tử San bật cười: “Cô dâu mới nhà người ta đang nói chuyện, cậu chen vào làm gì? Tự chuốc lấy nhục nhã chưa hả?” “Thế này gọi là thuận vợ thuận chồng, tát biển Đông cũng cạn.” Hạ Chấn cũng cười nói bổ sung. Triệu Hàm Như hơi xấu hổ. Bọn họ thật sự không phải kiểu quan hệ như thế mà. “Đầu óc của mấy người có thể bình thường hơn một chút được không? Giữa nam nữ chẳng lẽ không thể có quan hệ hợp tác trong công việc à? Hạ Chấn, cậu và Từ Hiếu Đình đều đang làm ở Morgan, chẳng lẽ hai người cũng là một đôi hả?” Khúc Nhạc châm biếm nói. “Được rồi, cậu đừng rửa tôi chứ.” Hạ Chấn vội gơ tay đầu hàng, không dám động đến hồ lửa này nữa. “Từ Bình Vĩ, tôi nghe nói con gái ông chủ Cmart là bạn học của bọn cậu à?” Hạ Chấn nhấp một ngụm rượu hỏi. “Đúng vậy, cô ấy đẹp bốc lửa luôn! Nhưng gần đây có vẻ hơi tiêu tụy.” Thừa dịp chệnh choáng, Từ Bình Vĩ không che giấu nữa mà nói toạc hết ra, đáng vẻ đầy dụng ý. “Không tiêu tụy sao được? Giá cổ phiếu Cmart trượt dốc lâu vậy rồi, tôi thấy chẳng mấy chốc nữa là sẽ phải tuyên bố phá sản.” Vu Hạo hăm hờ nói.

Hạ Chấn chỉ vào Vu Hạo, cười nói: “Trong chuyện này nhất định có công lao của mấy người đứng không? Mấy người chơi Quỷ tự bảo hiểm rủi ro như bọn cậu cứ như kền kền ấy. Người ta mà còn chưa ngòm đã tranh nhau rĩa thịt đến chỉ còn lại xương cốt! Không đứng, phải là không chừa lại cả xương.”

52. Chương 52: Mỗi Tình Đầu

“Đừng trách tôi, tin tức này là do Khúc Nhạc để lộ đó, chắc là công lao của cậu ấy không ít để khiến Cmart đi đến bước đường ngày hôm nay.” Vu Hạo chỉ vào Khúc Nhạc, cười nói. “Anh Khúc!” Từ Bình Vĩ tỏ vẻ khiếp sợ nhìn xem anh, rồi lại nhìn Triệu Hàm Như đã uống chút bia nên mặt hơi đỏ: “Chắc không phải cậu ăn miếng trả miếng đấy chứ?” “Cái gì mà ăn miếng trả miếng? Mau nói cho bọn tôi nghe chút đi.” Có chuyện hay để nghe, mọi người lập tức lên tinh thần hóng hớt. “Có lần Cynthia chọc phải Triệu Hàm Như, gạt em và cô ấy đến quán bar đen ở phố Tây đó...” Từ Bình Vĩ từ trước đến nay chỉ là nhân vật nhỏ, không khiến người khác chú ý, hiếm khi được nhiều bậc anh chị chú ý như vậy, nên bèn dồn hết công sức kể lại chuyện đó sống động như thật. “Ồ...” Mấy người ở đây đều ra vẻ đã hiểu, rõ nhiên tất cả đều biết nơi bát nháo đó, vẻ mặt không hèn mà cùng cười mờ ám. “Sau đó anh Khúc tới đưa Triệu Hàm Như đi. Anh ấy rất tức giận, lần trước còn cố ý tìm em để mắng cho một trận nữa.” Từ Bình Vĩ ầm ục cáo trạng. “Có thể không giận à? Ông cụ non cậu ta mãi mới có một lần động lòng phàm đó...” Hạ Chấn cười ha hả. “Nhưng em cũng là người bị hại giống Hàm Như mà. Anh ấy đối xử chẳng chút khách sáo với em như vậy, chẳng lẽ lại có thể dễ dàng buông tha cho kẻ đầu têu là Cynthia à?” Từ Bình Vĩ lên án. Dù sao thì Cynthia cũng là người đẹp bốc lửa, làm vậy cũng quá tàn nhẫn rồi. “Chắc chắn, thật không ngờ cậu thù dai thật đó!” Khúc Nhạc cười nhạt, từ chối cho ý kiến. “Xem ra cậu muốn độc chiếm em gái rồi hả?” “Ôi, tổng giám đốc bá đạo đây sao?” Người nói chuyện kiểu này dĩ nhiên đã đọc không ít ngôn tình của nước nhà rồi. “Còn không phải à, đáng người của Cynthia thực sự rất rất rất đẹp, rất nóng bỏng đấy, đáng tiếc, đáng tiếc...” Từ Bình Vĩ vẫn thấy bất bình cho Cynthia. “Nghe cậu nói vậy, xem ra là đã nếm thử rồi hả?” Vu Hạo mờ ám khoác vai Từ Bình Vĩ. Từ Bình Vĩ tỏ ra tiếc nuối: “Vẫn chưa. Cô ấy không thích người phương Đông chúng ta. Mấy cô em sexy đều tương đối thoải mái, nhưng cô ấy chỉ thích trai Âu Mỹ thôi...” Mấy người đàn ông đều nín thinh. Thân là người phương Đông, mặc dù biết lời Từ Bình Vĩ nói là sự thật, nhưng họ vẫn có bị cảm giác mạo phạm. “Ha ha, đó là do cô ấy chưa gặp tôi thôi...” Vu Hạo cười gượng hai tiếng, hòng vớt vát thể diện. “Phi” Trần Tử San không nể mặt phi cười đầu tiên, những người khác cũng không chút do dự cười chế giễu theo. “Này, mấy người không thèm nể mặt tôi quá rồi đấy. Tôi rất được gái Tây ưa thích đó!” Khúc Nhạc ho nhẹ hai tiếng: “Thật ra tôi muốn sửa lại lời của Từ Bình Vĩ một chút. Chuyện này không phải tôi đang trả thù, mà là lúc Triệu Hàm Như nghiên cứu tài liệu về Cmart, phát hiện họ có vấn đề. Tôi chỉ căn cứ vào kết quả để ra quyết định mà bất cứ một người bình thường nào cũng sẽ làm thôi. Có tiền không kiếm cũng là đồ ngu. Đã là chuyện có thể sinh lời thì đương nhiên phải chia sẻ với mấy người rồi. Có tiền mọi người cùng nhau kiếm mới vui vẻ được.” “Nói đằng hoàng thật.” Hạ Chấn ghen tị lắc đầu. Nhưng mọi người vẫn bị lời nói của anh thu hút, nhìn đôi má ửng đỏ của Triệu Hàm Như, cả người lảng lảng, im lặng mấy giây. Cô em này xem ra thật sự rất có bản lĩnh! Trước đó chỉ nghe thấy các giáo sư ở trường nhắc đến sự xuất sắc của cô, nhưng bọn họ chỉ cho là cô đi theo con đường học thuật. Dù sao thì thực tế cũng rất khác với trên luận văn, có thể là dựa vào phân tích của mình thúc đẩy một công ty phá sản quả là một chuyện vô cùng khủng khiếp, ngay cả chuyên gia phân tích bình thường cũng khó có thể làm được, huống chi cô mới học năm nhất. “Cô... cô ấy nghiên cứu tài liệu của Cmart làm gì?” Từ Bình Vĩ kinh ngạc nhìn bạn học của mình, rồi ngỡ ngàng nhìn mấy đàn anh đàn chị đang ngồi chung quanh: “Không phải là muốn ăn miếng trả miếng đấy chứ?” Vu Hạo khoác vai cậu ta, cười nói: “Đừng suốt ngày nghĩ nhăng nghĩ cuội như thế. Em gái người ta đáng yêu như vậy sao có thể ăn miếng trả miếng được? Nói không chừng chỉ là trùng hợp phát hiện ra vấn đề thôi.” Đúng vậy, nhất định là như vậy... Tất cả mọi người thở phào một hơi, chắc chỉ là trùng hợp thôi. Chơi cổ phiếu phải dựa vào vận may, có lẽ là do Triệu Hàm Như số đỏ hơn người mà thôi. Huống chi Triệu Hàm Như ngay cả lúc uống rượu trông cũng diễm đam đáng yêu như vậy, quả thật là cô bé ngây thơ, thuần khiết và vô hại, sao có thể tính toán ai, ăn miếng trả miếng ai được chứ? Nhưng... Từ Bình Vĩ vẫn cảm thấy ngờ ngợ. Dường như từ sau khi Cmart xảy ra chuyện, Cynthia chưa từng xuất hiện ở trường, càng không có chuyện tới tìm

Triệu Hàm Như gây phiền phức. Trên đời thật sự chuyện có trùng hợp như thế ư? Trong chuyện này chẳng lẽ không có uẩn khúc gì ư? Từ Bình Vĩ lắc đầu nhìn Triệu Hàm Như đang ngoan ngoãn ngồi cạnh Khúc Nhạc cười gian xảo như hồ ly. Cậu cảm thấy chắc là mình say thật rồi, tất cả những chuyện trước mắt đều là ảo giác đúng không? Thật ra buổi tối chỉ uống rượu nói chuyện phiếm. Tửu lượng của Khúc Nhạc rất tốt, uống rượu như nước lã. Mà Triệu Hàm Như lại chỉ một chai bia đã ngà ngà, dựa vào ở thành ghế ngồi ngây người, hoàn toàn không tham gia vào đề tài của bọn họ, cứ như đã tiến vào trạng thái nửa ngủ nửa tỉnh. Khúc Nhạc tựa lưng vào ghế, nhìn ánh mắt mơ màng của cô, cảm thấy vô cùng thú vị. Ánh mắt của anh quá lộ liễu, chẳng có ai đang ngồi ở đây là không nhận ra. Bọn họ đùa nhau trêu ghẹo. “Cậu quen em gái đáng yêu này thế nào vậy?” “Đúng rồi, người ta là bạn học của Từ Bình Vĩ đó! Không phải là cậu cướp từ chỗ người ta đấy chứ?” Từ Bình Vĩ vội vàng giải thích, không hiểu sao cậu ta vẫn luôn cảm thấy hơi sợ Khúc Nhạc: “Không đâu, không đâu, Triệu Hàm Như quen anh Khúc trước cả quen em mà. Cô ấy nói anh Khúc là anh trai mà cô ấy quen.” “Anh trai à?” Mấy người đàn ông kia cười mờ ám. “Không đứng đắn!” Trần Tử San đã hơi lớn tuổi, cười mắng một câu, nhưng ánh mắt cô nhìn Khúc Nhạc và Triệu Hàm Như cũng có chút mờ ám. “Ừm, trước đây có quen.” Khúc Nhạc hời hợt nói. “Tôi nhìn có vẻ là Tương Vương hữu ý, Thần Nữ vô tâm rồi.” Trần Tử San dù sao cũng đã trải đời, vừa nhìn đã nhận ra điểm quan trọng. Khúc Nhạc chỉ cười thản nhiên, không phản bác, cũng không thừa nhận. “Hóa ra là vậy.” Mọi người bồng tỉnh, coi như anh ngầm thừa nhận. Hạ Chấn nhiệt tình nói: “Bọn tôi có thể giúp cậu đấy. Từ Bình Vĩ, cậu có muốn giúp đàn anh của cậu không?” “Giúp chứ, giúp chứ!” Từ Bình Vĩ gật đầu như già tòi. Mặc dù lúc mới gặp Triệu Hàm Như, cậu ta cũng từng động lòng, nhưng nếu phải so sánh thì cậu ta vẫn thích mấy cô em có lỗi có lôm hơn. Khúc Nhạc hờ hững mở miệng: “Mấy người nghĩ nhiều rồi. Tôi mà phải cần mọi người giúp à?” “Này, cậu trai, đừng có kiêu căng như thế. Đừng tưởng mọi người không biết, cậu vẫn là con chim non chưa từng yêu đương, cậu hiểu con gái đang nghĩ gì à?” Vu Hạo tức tối nói. Từ Bình Vĩ mở to hai mắt, thì ra anh Khúc chưa từng yêu đương sao? Ngoại hình của anh ấy hẳn là kiểu nam thần mà bọn con gái thường thích, đương nhiên điều kiện tiên quyết là anh ấy không ăn mặc như dân kỹ thuật.

53. Chương 53: Say

“Ừ Từ Bình Vĩ nhìn Khúc Nhạc tháo kính ra, cảm thấy hơi đổ ky. Con gái trong nước thường thích đàn ông lạnh lùng khó gần như anh. Nhưng mắt thẩm mỹ của gái Tây và con gái trong nước hoàn toàn khác nhau. Gái Tây thường thích mấy gã cơ bắp. Đến người như cậu ta còn thường xuyên gặp khó khăn trên tình trường, huống chi là kiểu người cao gầy như trúc của Khúc Nhạc. Anh ở nước ngoài nhiều năm như vậy rồi mà vẫn không tìm được bạn gái, xem ra cũng là chuyện rất bình thường. Khúc Nhạc bơ đẹp mấy lời cười nhạo của bọn họ, nhưng không nghĩ chỉ một giây sau đã thật sự dở khóc dở cười. “Khúc Nhạc, anh chưa từng yêu đương à?” Mọi người tưởng Triệu Hàm Như đã say ngất rồi, ai ngờ cô lại tỉnh lại, mờ mịt nhìn anh, mặt thộn ra hỏi một câu khó đỡ: “Tuổi của anh cũng có nhỏ đâu?” Mọi người ngây ra mấy giây rồi lập tức phì cười, nhất là cái giọng điệu đồng tình của cô, thật là ác độc. Về mặt vốn lúc nào cũng bình tĩnh của Khúc Nhạc bây giờ còn đen hơn cả đất nồi. “Cô ấy say rồi, tôi đưa cô ấy về trước.” Cuối cùng cũng bị cười đến không ngồi yên được nữa, Khúc Nhạc lạnh lùng đứng lên, lôi Triệu Hàm Như hơi lão đạo đi ra ngoài. “Đi thông thả, đi thông thả, tiền cho đứng đường nhé, đừng đi nhầm cửa...” “Đi nhầm cửa mới tốt chứ...” Vu Hạo xấu xa bồi thêm một câu, mọi người lại cười ồ lên. “Rốt cuộc em say thật hay giả say vậy?” Phải lôi Triệu Hàm Như đi xiêu xiêu vẹo vẹo, Khúc Nhạc thở hổn hển, thấp giọng hỏi. “Em đâu có uống rượu, sao lại say được?” Ánh mắt Triệu Hàm Như đầy mơ màng. Xem ra lần này say thật: “Em không uống rượu hả? Vậy vừa rồi em uống cái gì?” “Không phải đồ uống à?” Triệu Hàm Như xích lại gần anh nói nhỏ: “Em còn vị thành niên đó, sao bọn anh dám cho em uống rượu hả? Phạm pháp đấy, cẩn thận bị vào đồn đó.” Cô đến quá gần, tai Khúc Nhạc tê rần, anh lập tức đỏ mặt, nhất là câu “Em còn vị thành niên đó”, thật sự nghe quá mờ ám. Khúc Nhạc vội vàng cứng đờ kéo cô ra: “Nói chuyện đằng hoàng đi, đừng xích lại gần như vậy.” Nhà cô cũng ở khu này nên đi bộ một lát đã đến. Anh không tiện vào nhà cô, bèn dứt khoát xách cô lên văn phòng ở tầng trên. Cũng may là phòng này có đầy đủ mọi thứ. “Khúc Nhạc, anh thật sự chưa từng yêu đương sao?” Vừa vào cửa, Triệu Hàm Như đã tự đá rơi giày cao gót, nằm co quắp trên ghế sa lon rất mất hình tượng. “Liên quan gì tới em?” Khúc Nhạc nghiêng rằng nghiêng lợi

thấp giọng nói, sớm biết cô uống say lừng nhằng như vậy thì kiểu gì anh cũng nhất định không lấy rượu cho cô uống. Ở Mỹ, người dưới hai mươi một tuổi uống rượu là phạm pháp, ngay cả anh cũng không được uống. Nhưng nghề của bọn anh áp lực rất lớn, uống rượu tán chuyện là cách tốt để bọn anh giải tỏa áp lực. Mỗi lần tụ tập, bọn họ đều uống rượu, dù sao cũng là uống trong nhà, không ai có thể tra ra được. Triệu Hàm Như mơ màng nhìn trần nhà, “Anh đừng buồn, thật ra yêu đương không phải chuyện tốt gì đâu, thật đó. Người rơi vào lưới tình sẽ bị mù quáng, không còn lý trí, như mất mù tai điếc, mờ lộn làm tắc não vậy. Không nhìn thấy tất cả mọi thứ chung quanh, chỉ nhìn thấy thứ mình muốn nhìn, chỉ nghe thấy thứ mình muốn nghe, mãi đến khi vết thương chồng chất, trái tim bị giẫm đạp tàn bạo mà vẫn còn cố chấp mê muội không chịu hối cải...” Khúc Nhạc dừng động tác rót nước, quay lại nhìn cô, ánh mắt tối tăm khó hiểu. Có phải cô vẫn còn nhớ tên đó hay không? Khúc Nhạc còn nhớ khi đó, Triệu Hàm Như hồn bay phách lạc như thế nào ở trên đường, hết như một con mèo con bị người ta vớt bỏ, trong mắt đầy vẻ sợ hãi và bất lực. Triệu Hàm Như cười chua chát: “Nếu năm đó bố mẹ em không xảy ra chuyện, có lẽ em vẫn còn đang đắm chìm, không dứt ra được mối tình thâm kín, tự mình đa tình đó. Anh thấy có ngu ngốc không? Đừng yêu, thật đấy! Nghe lời khuyên của người từng trải này đi, tình cảm là thứ hại người.” “Em vẫn còn nhớ người đó à?” Khúc Nhạc đưa cốc nước đưa cô, cố dần tình cảm xuống. Triệu Hàm Như nhận cốc nước, vẻ mặt mờ mịt, uống sạch cốc nước: “Ai cơ? Anh nói mối tình đầu của em hả? Haiz, thật ra tình yêu không hề quan trọng như chúng ta vẫn hằng tưởng tượng đâu. Anh nói xem có kỳ lạ hay không? Từ sau khi bố mẹ xảy ra chuyện, em chưa từng mơ thấy Trương Gia lần nào. Ngay cả bây giờ nhắc đến anh ta em cũng không có cảm giác gì. Khi đó em điên cuồng thích anh ta, thích rờn rã một năm trời, vì anh ta mà cãi lời bố mẹ, vì anh ta mà có thể luôn cúi làm bất cứ chuyện gì. Em tưởng người em yêu nhất trên đời này chính là anh ta, kết quả thì sao? Chỉ trong một đêm, tất cả tình cảm đã biến mất hết sạch, anh nói có kỳ lạ không? Có lẽ em chính là một người bạc tình bạc nghĩa.” Khúc Nhạc lặng thinh. Triệu Hàm Như quay sang nhìn anh, nếu không phải thừa dịp chệnh choáng, cô cũng không dám nói nhiều như vậy: “Trước đó hình như em cũng nói với anh rồi đó, anh ta và chị họ em yêu nhau. À, chính là lần đầu tiên gặp anh đó, em khóc như vậy không chỉ bởi vì thất tình, mà nhiều hơn hết chính là bởi vì bị bọn họ hạ nhục, thật là buồn nôn...” Triệu Hàm Như cau mày, dường như buồn nôn thật. “Đừng nôn ở đây!” Khúc Nhạc cảnh cáo cô, anh hơi mắc bệnh thích sạch sẽ. Nếu cô nôn trước mặt anh, chỉ sợ anh sẽ phát điên mất. “Lừa anh đó, ha ha ha... Chị họ vừa ôm vừa hôn bạn trai cũ, còn chế giễu dáng của em không đẹp. Có ngực có mông thì ngon lắm sao? À, đúng rồi, chị ta còn tát em mấy cái nữa... Triệu Tuyết Như, tôi nhớ hết, tôi sẽ không để chị được sống yên đâu...” Mặt Triệu Hàm Như hơi đỏ, không biết do uống nhiều quá hay do nhớ lại chuyện đau khổ trước kia: “Nhưng em cũng không chịu thiệt, bởi vì em đã tát chị ta trước, ha ha ha... Lúc đó em thật sự rất đau lòng, cảm thấy không thể nào như vậy được. Bình thường Trương Gia đối xử với em rất tốt. Lúc mười lăm tuổi, em suýt nữa bị bắt cóc, may mà có anh ta cứu em.” “Em đúng là lớn sớm thật đó, mới mười lăm tuổi đã yêu đương rồi.” Khúc Nhạc cũng rót cho mình một cốc nước, hồi mười lăm tuổi anh đang làm gì? Từ nhỏ anh đã học vượt, nên bạn học của anh đều lớn hơn anh mấy tuổi, đương nhiên không có bạn nữ nào coi trọng cậu trai còn thấp hơn mình cả một cái đầu, mà anh cũng chưa từng có để tâm đến chuyện đó. Từ góc độ này mà nói, anh thực sự là một trạch nam chính hiệu. “Già mà lớn sớm, con gái thời cổ đại mười lăm là đến tuổi cập kê, có thể lập gia đình rồi đó, biết chưa hả? Em chỉ tuân theo quy luật tự nhiên thôi, thích một người đàn ông đã cứu mình, anh nói xem có gì sai cơ chứ? Cái sai duy nhất chính là người đàn ông đó không thích em. Cũng phải đến đây em mới hiểu được, đàn ông bọn anh đúng là không chứa một ai, già nào cũng thích con gái có ngực có mông. Hừ, giống Cynthia đó, không phải chỉ có đáng đẹp thôi hay sao? Cả đám bọn anh đều đồng tình với cô ta, tội nghiệp cô ta... Năm đó em đúng là ngốc thật, người có dáng như em chắc là không đến mức cả đời không lấy được chồng đâu nhỉ? Ha ha ha, dù sao em cũng thấy chả sao, trên đời này ngoài mình ra thì chẳng tin được ai cả...”

54. Chương 54: Chột Dạ

“Vì thế mới nói, thứ của mình rồi sẽ là của mình, thứ không phải của mình thì chớ ép làm gì... Khúc Nhạc, anh đừng cảm thấy tiếc nuối...” “Anh có gì để tiếc nuối chứ?” Khúc Nhạc lườm cô. Cô thất tình thì mắc mớ gì tới anh. “Tiếc nuối việc anh chưa từng yêu đương đó. Lớn bằng chừng này rồi mà còn chưa từng yêu

đương...” Triệu Hàm Như cười cợt nhả. E là ngay cả bản thân cô cũng không ngờ sau khi cô uống rượu sẽ trở nên thiếu nghiêm túc như vậy. “Không phải em say rồi à? Sao mà nhớ kỹ câu này vậy?” Khúc Nhạc quả thật sắp phát rồ rồi. Cô rõ ràng đã say mèm rồi mà sao vẫn cứ xoắn lấy câu đấy không chịu tha vậy. Huống hồ anh vẫn chưa tới hai mốt tuổi, mới lớn là bao chứ? “Tới đây tới đây, em cho anh biết...” Triệu Hàm Như thần bí vẫy tay với anh. Anh tỏ vẻ không kiên nhẫn, nhưng vẫn là bất giác xích lại gần cô. Nhưng ai ngờ cô lại ôm lấy cổ anh, không nói gì, chỉ in môi mình lên môi anh. Khúc Nhạc trợn mắt, cứ như bị điện giật, đầu óc lập tức trống rỗng. Môi của cô lỏng ngóng nhẹ nhàng ma sát trên môi anh. Lúc anh vẫn còn chưa kịp hoàn hồn thì cô đã vội vàng rời đi. “Haiz, thì ra đây chính là nụ hôn đầu, cũng chỉ có vậy thôi...” Triệu Hàm Như liếm môi một cái, còn điếc không sợ súng đổ thêm dầu vào lửa: “Trong tiểu thuyết lúc nào cũng miêu tả nụ hôn đầu thần thánh đẹp đẽ thế nào... Toàn xảo... Hoàn toàn chẳng có cảm giác gì...” Hoàn toàn chẳng có cảm giác gì sao? Có những chuyện có thể nhìn, có những chuyện không thể! Nếu anh buông tha cho cô thì anh không phải đàn ông nữa. Không cần biết bình thường anh lạnh lùng cao ngạo khó gần thế nào, lúc này cũng lập tức hóa sói già. Ánh mắt của Triệu Hàm Như vẫn mơ màng như cũ. Khoảnh khắc bỗng nhiên bị Khúc Nhạc kéo vào lòng, mặt cô vẫn còn ngơ ngác, từng lọn tóc dài rơi trên áo sơ mi của anh, mang hơi thở ngọt ngào và mê hoặc của thiếu nữ. Ánh mắt anh chăm chú nóng rực. Cô bị anh nhìn đến mức bất mãn duỗi tay ra tính che ánh mắt của anh: “Đừng nhìn em như vậy...” Nhưng cô còn chưa nói hết, Khúc Nhạc đã kéo tay cô ra, nhắm ngay môi cô hôn xuống đó. Môi cô thoang thoang hương rượu, lại có cả mùi hương ngọt ngào của thiếu nữ khiến Khúc Nhạc say đắm. Cô gái mình mong nhớ ngày đêm nằm ngoan ngoãn trong lòng, khiến anh như tan chảy. Triệu Hàm Như gầy đến mức vòng eo nhỏ chưa đầy một nắm tay, có thể thấy rõ gân xanh nhỏ xinh trên cổ. Cô thiếu nữ mảnh mai như vậy khiến anh hận không thể nhào nặn cô vào trong thân thể của mình. Cảm giác của Triệu Hàm Như không được tốt đẹp như vậy. Còn trong dạ dày cô lại tác quái, cô vẫn luôn cảm thấy khó chịu buồn nôn khủng khiếp, bây giờ lại có thứ trơn ướt làm loạn trong miệng cô, kinh khủng nhất là cô sắp nghẹt thở rồi... Khúc Nhạc khẽ nhú mày, cô thiếu nữ giãy giụa làm cắt ngang sự ngọt ngào mà anh còn chưa kịp hưởng thụ hết. Triệu Hàm Như dồn hết sức lực toàn thân, giãy ra khỏi sự kìm kẹp của anh. Khúc Nhạc còn chưa kịp tỏ ra không vui vì bị cắt ngang thì đã bị cô “ọe” một cái rồi nôn khắp người. Dù cho Khúc Nhạc có loạn tình thế nào thì cũng phải tỉnh táo lại, trợn tròn mắt nhìn hiện trường tai nạn. Trên tay, trước ngực áo sơ mi, trên ghế sofa và cả trên thảm, tất cả đều có bãi nôn của cô, còn bản thân cô thì vẫn sạch sẽ. Triệu Hàm Như bình an vô sự nằm ườn ra lưng ghế sofa: “Haiz, thật là khó chịu, cho em chút nước đi...” Sắc mặt của Khúc Nhạc đen sì: “Quả thật là kiếp trước anh mắc nợ em mà!” Anh tự nhận tính tình của mình không tệ, nhưng thời điểm này, kể cả có là nam thần cũng không thể duy trì mặt nạ cao ngạo lạnh lùng. Anh nghiêng răng nghiêng lợi ném cô lên giường rồi bắt đầu giặt quần áo, đổi ga ghế sofa. Cả phòng ngập tràn mùi chua của bãi nôn, khiến người có bệnh thích sạch sẽ như anh vô cùng suy sụp. Triệu Hàm Như thì hay rồi, lồm bồm vài câu, trở mình mấy cái trên giường rồi lại ngủ thiếp đi. Khúc Nhạc mệt phờ người đi ra từ phòng tắm, cảnh mỹ nhân ngủ xuân không chút hình tượng liền đập vào mắt anh. Vừa bị cô nôn đầy người, nên kể cả dung mạo của cô có khuynh quốc khuynh thành thế nào thì Khúc Nhạc cũng không thể có chút dục vọng nào, chỉ lườm cô một cái rồi quay người bật máy tính lên. Thời gian vừa qua, bọn họ vẫn luôn theo dõi hợp đồng tương lai của dầu khí, không có xu hướng tăng mạnh, chỉ có một vài biến động nhỏ. Cho dù ít nhiều chịu ảnh hưởng từ tiết lộ của Bryant, nhưng cả anh và cô đều tin chắc giá dầu đang bị đánh giá thấp. Giá tăng lại bình thường chỉ là chuyện sớm hay muộn, bởi vậy vẫn phải thừa dịp mua vào nhiều hơn. Ừm... còn cả mấy cái hợp đồng tương lai này có thể đẹp kho rồi. Mặc dù kiếm được chưa nhiều, nhưng đây đã là mức cực hạn anh dự đoán rồi... Khúc Nhạc chăm chú thao tác máy tính, mấy biểu đồ cùng hiện lên, tiện cho anh có thể xem xét tình hình giao dịch của hợp đồng tương lai bất cứ lúc nào. Có lẽ là do cơ địa, cồn khiến đầu óc của anh tỉnh táo hơn, cảm xúc cũng hưng phấn hơn. Cô gái trên giường đang nằm ôm chăn ngủ say, đôi chân dài trắng mịn quăn rũ thò ra ngoài. Khúc Nhạc chợt dạ tỏ ra như không, nhìn từ chân lên mặt của cô, không ngờ lại phát hiện vẻ mặt của cô đang đau khổ, hình như cô đang gặp ác mộng. Tình huống này giống hệt cái đêm trên máy bay. Khúc Nhạc khẽ nhú mày, kim đồng hồ sắp chỉ ba giờ sáng. Chắc không đúng giờ vậy chứ? Chẳng lẽ là đêm nào cô cũng gặp ác mộng nên tỉnh dậy vào ba giờ sáng à? Ngay cả uống say cũng không ngoại lệ? Khúc Nhạc trợn mắt, không thể tưởng tượng nổi. Hiếm khi nổi tâm tư đùa ác, anh tắt đèn nằm cạnh cô, lần này kiểu gì cũng phải dọa cô một chút mới được. Triệu Hàm Như vẫn còn giãy giụa trong cơn ác mộng, thở hổn hển, trần trọc trên giường, cơ thể mềm mại ấm áp cách lớp chăn mỏng không ngừng mơn trớn anh, nhiệt độ cơ thể thiếu nữ truyền đến người anh. Trong bóng tối, tất cả giác quan trở nên vô cùng mẫn cảm. Người Khúc Nhạc nóng như thiêu như đốt, vội né sang bên cạnh, cơ thể lại không khống chế nổi có phản ứng. Anh chửi thầm một tiếng, không hiểu mình nổi khùng gì nữa, lại

đi so đo với ma men? Cuối cùng người khó chịu chẳng phải vẫn là anh sao? *** Triệu Hàm Như giãy giụa mở mắt ra, mơ màng nhìn trần nhà rồi lại lập tức đau đầu nhắm hai mắt lại. Tối hôm qua là lần đầu tiên cô uống rượu, không ngờ say rượu lại khó chịu như vậy. Cô ngồi dậy day day huyết Thái Dương, lúc này mới phát hiện bên cạnh mình còn một người đang nằm, không khỏi giật mình vội vàng bật đèn lên. Thì ra là Khúc Nhạc! Triệu Hàm Như trợn mắt, tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì? Hình như bọn uống rượu, sau đó là... Nôn... Sau nữa thì không nhớ rõ... Bọn họ sẽ không... Triệu Hàm Như nghiêng đầu nghĩ ngợi, cảm thấy khả năng đó không lớn. Với cách làm người của anh thì tuyệt đối sẽ không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn đâu, có lẽ anh cũng uống say thôi. Nhưng Triệu Hàm Như vẫn cảm thấy tình cảnh này có hơi xấu hổ. Nếu cứ chờ anh tỉnh lại chỉ e hai người còn lúng túng hơn, vẫn nên té trước rồi nói sau. “Em định cứ đi như vậy à?” Nhìn xem cô rón rén xuống giường chuẩn bị chuẩn, Khúc Nhạc đột nhiên ngồi dậy, nhìn cô với vẻ âm u. Cô gái nhỏ đáng ghét nào đó quả nhiên định phủi mông, không chịu trách nhiệm như anh đoán.

55. Chương 55: Lùi Bước

Triệu Hàm Như giật mình kêu lên, chân tay luống cuống nhìn anh, cảm thấy lúc này còn xấu hổ gấp một vạn lần so với trong tưởng tượng của cô: “Đánh thức anh rồi sao?” “Không đâu? Em cho rằng anh đang nói mơ sao?” Về mặt của Khúc Nhạc rất khó coi. Triệu Hàm Như cười gượng mấy tiếng, “Chuyện đó... thật ngại quá. Tối qua uống nhiều quá, không biết chuyện gì xảy ra.” “Chuyện nên hay không nên cũng đều xảy ra hết rồi.” “Ha ha... Uống say, ha ha, ngại quá...” “Chỉ một câu ngại quá đã muốn đuổi anh đi rồi sao?” Giọng Khúc Nhạc lạnh băng khiến cô rùng mình. “Tối hôm qua em đã làm gì khiến người người oán trách sao?” Triệu Hàm Như dè dặt nhìn anh. Theo cô nhớ, sau khi cô say vẫn cư xử rất bình thường mà. “Em cảm thấy một nam một nữ ngủ chung một giường thì có thể có chuyện gì?” Khúc Nhạc lại cố gắng mờ ám. “Nghỉ ngơi!” Triệu Hàm Như có tỏ ra thần nhiên, hoàn toàn không coi anh là đàn ông. Đáp án của cô lập tức chọc giận anh, không biết cô ngây thơ thật hay là giả ngu nữa. “À, anh không cho rằng chúng ta đã... không đâu, anh yên tâm đi.” Lúc này Triệu Hàm Như mới hiểu ra ý tứ trong lời của anh. Nhìn dáng vẻ ai oán của anh, xem ra tối qua anh cũng uống say nên mới sợ đã xảy ra chuyện gì đó với cô. Khúc Nhạc ngạc nhiên, không hiểu đầu óc của người này đã phát triển như thế nào nữa: “Sao lại không?” “Chắc chắn là tối qua cả hai chúng ta đều uống say nên mới có thể nằm cạnh nhau. Quần áo của em vẫn còn nguyên, anh nói xem có thể xảy ra chuyện thì được chứ? Yên tâm đi, trinh tiết của anh vẫn còn.” “Vậy quần áo của anh thì sao?” Khúc Nhạc tức giận nhìn cô. Triệu Hàm Như tỏ ra vô tội nhìn anh: “Chẳng phải quần áo của anh vẫn còn nguyên đó à? Mặc dù đây là lần đầu tiên em uống rượu, nhưng em vẫn rất tin vào nhân phẩm sau khi say của mình.” Nhân phẩm sau khi say cơ đấy? Vậy ai đã nôn khắp người anh? Bây giờ lại thành anh cũng say khướt hả? Chưa thấy ai đổi trắng thay đen như vậy! Khúc Nhạc bị câu trả lời của cô làm tức chết. Lần này Triệu Hàm Như không những không xấu hổ, mà còn rất tự nhiên rót một cốc nước: “Anh yên tâm 120% đi! Em đọc trong tiểu thuyết, nếu thật sự xảy ra chuyện đó thì nhân vật nữ chính sau khi tỉnh lại nhất định sẽ cảm thấy mình như bị xe tải cán qua, ngay cả giường cũng không xuống được. Anh nhìn em bây giờ ngoại trừ hơi nhức đầu ra thì chẳng có một di chứng nào hết, chứng tỏ chúng ta rất trong sạch.” Khúc Nhạc vừa xấu hổ vừa tức giận nhìn cô. Từ hôm qua tới giờ, anh vẫn luôn bị cô làm mất mặt, bây giờ lại còn lôi tiểu thuyết ra để hạ nhục anh à? Cô quay đầu nhìn anh đang phụng phịu ngồi trên giường, vẻ buồn cười lướt qua trong mắt cô. Bây giờ anh đã gỡ lớp mặt nạ nam thần cao ngạo, trông giống một nam sinh trung học ngây thơ, mắt cô chợt lóe lên: “Chắc không phải anh không say nhưng vẫn cố tình giả say để chọc em đó chứ? Xin anh đó, giả vờ cũng phải làm cho giống chứ... Ha ha ha... Chúng ta ăn mặc chỉnh tề như thế này, máy tính bên ngoài vẫn còn mở đang mở, muốn diễn kịch thì cũng phải làm đến cùng chứ...” “Em muốn làm đến cùng sao?” Khúc Nhạc bỗng đứng dậy, dồn cô vào góc tường, vẻ phẫn nộ hiện lên rất rõ. Triệu Hàm Như ngẩng đầu nhìn anh, có thể cảm nhận được mùi rượu thoang thoảng qua hơi thở nhẹ nhàng phả lên mặt cô. Có lẽ do khoảng cách giữa hai người quá gần, bầu không khí đột nhiên trở nên mờ ám, mặt cô bất giác ửng đỏ. Nhìn ánh mắt của cô dần trở nên mơ màng, vẻ lạnh lẽo trong mắt Khúc Nhạc trở thành nóng bỏng. Trong lòng anh như có một giọng nói kêu gào tới gần cô hơn chút nữa, tới gần cô hơn chút nữa. Triệu Hàm Như cắn môi dưới, không hiểu sao lúc này lại đột nhiên hoảng hốt, cứ như đang mong đợi điều gì đó, lại như đang sợ điều gì đó. Trong nháy mắt đó, Triệu Hàm Như bất giác cup mi,

ánh mắt lảng sang hướng khác. Sườn mặt mang theo vẻ kháng cự của cô khiến anh chợt bừng tỉnh, lạnh lùng lui về sau một bước nhỏ. Bầu không khí giữa hai người bỗng đông cứng lại. Lúc này cô mới ngẩng lên nhìn anh, vẻ mặt rất phức tạp, mang theo chút tiếc nuối, nhưng phần lớn là vẻ nhẹ nhõm như trút được gánh nặng. Làm bạn bè lâu như vậy, cô không phải đồ ngốc, nên vẫn biết tâm ý của Khúc Nhạc đối với cô. Nhưng gánh nặng trong lòng cô quá nhiều, sự phản bội của Trương Gia khiến cô chỉ dám đứng nhìn tình cảm từ xa. Mối thù của bố mẹ càng khiến cô không thể nào bỏ qua khúc mắc để theo đuổi một mối tình. Khúc Nhạc rất tốt, tốt đến mức cô không nỡ khiến anh phải chịu bất kỳ một sự uất ức nào. Người như anh xứng đáng với một người toàn tâm toàn ý yêu anh, cô đã không làm được, thì chi bằng hoàn toàn không có bắt đầu. Nhìn ảnh lửa trong mắt anh dần lụi tắt, Triệu Hàm Như cố gắng dằn cơn đau nhức nhối trong lòng xuống. Nếu hôm nay bọn họ thật sự tiến thêm một bước, sau này nếu không thể tiếp tục, chỉ e họ sẽ không thể quay lại làm bạn bè được nữa. Bởi vì sợ mất đi, nên chọn chưa từng có được. Triệu Hàm Như buộc lòng mình phải cứng rắn lên, lấy lại dáng vẻ không tim không phổi: “Ấy, thăm sao thế? Cả vỏ ghế sofa nữa?” Đường như lúc này cô mới nhìn ra vỏ ghế sofa đã được dọn dẹp sạch sẽ, chuẩn bị đem đi giặt. Thảm và quần áo của anh đều ướt nhẹp, khiến cô kinh ngạc. Lúc này cô mới chợt hiểu ra chuyện “không nên xảy ra” mà anh nói là có ý gì, “Ấy... ngại quá... Em không biết qua đã nôn vào người anh, thật sự rất xin lỗi...” Khúc Nhạc đã sớm thu lại cảm xúc không nên có, dường như hết thảy những chuyện vừa rồi hoàn toàn chưa từng xảy ra. Anh vẫn lạnh lùng như xưa, đứng đó nhìn khuôn mặt đầy vẻ áy náy của cô, hừ lạnh một tiếng: “Em thật sự không nhớ chuyện tối hôm qua sao?” “Thật! Em chỉ nhớ em hơi buồn nôn, nhưng em thật sự không ngờ em lại không kìm được...” Triệu Hàm Như vô cùng chợt dạ ăm năn, tin rằng bất kỳ người con gái nào nôn mửa trước mặt nam thần của mình đều sẽ cảm thấy không còn mặt mũi nào nữa. Được rồi, vậy là đi tong tưởng niệm giữa bọn họ. Chắc chắn anh sẽ không thích một cô gái nôn đầy người mình. Cô cam chịu nghĩ, không ngờ thân thể của cô còn lý trí hơn cả đầu óc cô, lúc cô vẫn đang mơ hồ mà cơ thể đã tự động đưa ra lựa chọn thay cô. Khúc Nhạc nhắm mắt lại, cũng không hề muốn nhớ lại tình cảnh vô cùng thê thảm ấy. Anh nghi ngờ rằng trên thế giới này chắc chẳng có ai bị thảm giống như anh, sau nụ hôn đầu lại bị cô gái mình thích nôn cho đầy người! Nụ hôn của anh khiến cô buồn nôn đến không thể chịu được ư? “Xin lỗi, xin lỗi...” Triệu Hàm Như không ngừng xin lỗi, cảm thấy hơi nản lòng. Cô biết anh có hơi thích sạch sẽ, có trời mới biết tối qua anh đã chịu đựng cô thế nào: “Quần áo em sẽ mang về giặt sạch cho anh nhé?” Khúc Nhạc bắt lực xua tay: “Không cần. Anh sẽ bảo công ty giúp việc gia đình xử lý, em đã tỉnh rồi thì ra ngoài giúp anh trông chừng giao dịch một chút, anh về nhà ngủ một lát.” “Hơn nửa đêm rồi, anh ngủ luôn ở đây đi, em nhớ anh vẫn để mấy bộ quần áo trong ngăn tủ mà?” Nhà của cô ở ngay tầng dưới nên rất tiện, thỉnh thoảng mượn quá anh cũng sẽ ngủ lại ở đây. “Vậy em ở đây nhìn anh ngủ sao? Anh không phải em, không có định lực tốt như vậy đâu.” Khúc Nhạc nhìn cô một cái, cả người toát ra hơi thở lạnh buốt. “Ặc, em đúng là uống nhiều quá rồi.” Triệu Hàm Như khóc không ra nước mắt, rượu quả là thuốc độc mà. “Sau này ra ngoài đừng uống rượu nữa, Tử lượng của em hôm nay đã hại anh đủ rồi, lần sau đừng hại chính mình nữa.” Trước khi ra cửa, Khúc Nhạc nhìn cô nghiêm mặt nói, tiếng thở dài rất nhỏ gần như không nghe thấy. Cô tỏ ra vô tội cam đoan: “Hôm nay là lần đầu tiên em uống rượu. Lần sau tuyệt đối không dám uống nữa.”

56. Chương 56: Phỏng Vấn

Lần đầu tiên Triệu Hàm Như và Triển Lệnh Nguyên gặp mặt là ở ngay trong phòng làm việc ở tầng trên nhà cô. Triển Lệnh Nguyên vừa vào đã bắt đầu bắt bẻ đủ thứ: “Chọn ngay ở đây à? Môi trường thế này mà cậu cũng có thể làm việc được à? Chỉ có mấy cái bàn, mấy cái máy tính thôi sao? Cũng quá tùy tiện rồi đây?” “Apple cũng lập nghiệp từ một gara, điều kiện của bọn em như vậy đã là không tệ rồi.” Khúc Nhạc đẩy kính, tỏ vẻ chẳng sao cả. Triệu Hàm Như bất giác nhìn chăm chăm vào anh. Hôm nay anh không mặc áo sơ mi kẻ, cũng không đeo chiếc kính gọng đen to dùng nữa, trên sống mũi là một cặp kính không gọng. Anh mặc một chiếc áo sơ mi màu xám đậm, áo vest được tùy ý khoác lên khuỷu tay, trông vô cùng lạnh lùng, khiến cô cảm thấy không quen lắm, nhưng ánh mắt cô vẫn luôn dính trên người anh không thể rời đi. “Đó là công ty khoa học kỹ thuật, nếu cậu vẫn dùng tư duy đó để quản lý Quỹ tự bảo hiểm rủi ro thì chắc chắn sẽ thất bại. Nghề này của chúng ta có áp lực rất lớn, cậu phải học được tính phóng khoáng,

hiếu chưa?” Triển Lệnh Nguyên không để ý đến Triệu Hàm Như vẫn luôn đứng yên lặng ở bên cạnh, chỉ tìm chiếc ghế dựa rồi tùy ý ngồi lên, rồi lập tức nhíu mày: “Đây là cái ghế rách gì thế này, cái này có thể để cho người ngồi được sao? Đổi đi, đổi đi, cũng đâu phải không có tiền đâu. Hai đứa bày ra vẻ nghèo kiết xác thế này thì sao có thể hấp dẫn nhà đầu tư được?” Triệu Hàm Như yên lặng trợn trắng mắt, loại ghế này là loại cơ bản của phần lớn các công ty. Dù bọn họ vừa mới thành lập nhưng cũng không đến mức phải keo kiệt mấy chuyện nhỏ nhặt này? Triển Lệnh Nguyên đúng là đến để gây chuyện mà, chẳng lẽ phải tìm ngại vàng cho anh ta thì mới xứng đáng với cặp mông cao quý của anh ta? Triển Lệnh Nguyên thoáng nhìn về bất mãn của Triệu Hàm Như: “Sao? Không phục hả? Hai đứa, một là dân ngoài ngành, một vẫn chỉ là trẻ con. Chỉ bằng dáng vẻ này của hai người thì khách hàng sao có thể yên tâm giao tiền cho hai người quản lý được?” “Khúc Nhạc không phải dân ngoài ngành, anh ấy đã lấy được học vị tiến sĩ kinh tế học.” Khúc Nhạc hơi nhếch nhếch nhìn Triệu Hàm Như, không ngờ cô lại để ý chuyện anh bị người khác khinh thường đến vậy, vội vàng nhảy ra bênh vực kẻ yếu là anh. Triển Lệnh Nguyên nhún vai, thái độ vô cùng ngạo mạn: “Tiến sĩ kinh tế học à? Có tác dụng gì không? Anh cho cô biết, anh còn chưa tốt nghiệp đại học đây này. Mười ba tuổi anh đã vào nghề này rồi, hiểu rất rõ trình độ học vấn cũng chẳng có ý nghĩa gì hết. Trên thị trường tư bản, ai biết kiếm tiền thì người đó là kẻ định đoạt.” “Anh Triển, tôi rất đồng ý với cách nói của anh. Dù phòng làm việc của chúng tôi có trang trí xa hoa đi nữa mà không biết kiếm tiền thì cũng chẳng có người nào tới tìm chúng tôi để đầu tư. Ngược lại, kể cả bây giờ bọn tôi đúng là rất đơn sơ, nhưng biết kiếm tiền thì không sợ không hấp dẫn được các nhà đầu tư.” Triệu Hàm Như ngạo nghễ nói. Ngay từ đầu cô đã không có hảo cảm với kiểu đàn ông kiêu ngạo như Triển Lệnh Nguyên rồi, bây giờ càng không hề có ý định lấy lòng anh ta. Triển Lệnh Nguyên liếc nhìn cô: “Rất tự tin! Vậy cô hãy thử bày tỏ quan điểm của cô với nghề này xem nào.” “Thời gian tôi vào nghề còn rất ngắn, hoàn toàn là người mới, không hiểu cách xây dựng hồ sơ năng lực sao cho chặt chẽ, cũng không phải chuyên gia phân tích truyền thông đạt tiêu chuẩn. Tôi không có quá nhiều quan điểm để bày tỏ,” cô ngồi trên chiếc ghế của mình, khí thế của ba người ngang nhau, xem ra rất ngang hàng: “Ngày càng có nhiều người đổ xô vào nghề này nên cạnh tranh vô cùng gay gắt. Nhưng nơi này rất công bằng, mọi người đều phải dùng bản lĩnh của mình, nói trắng ra chính là đánh cược một phen.” “Nói không sai, Khúc Nhạc, cậu chưa từng dẫn cô ấy đến sông bạc à?” “Đương nhiên là không rồi.” Khúc Nhạc mỉm cười: “Cô ấy vừa mới thành niên đó.” “Đừng kiêu, chính cậu không được vào thì có.” Triển Lệnh Nguyên nở nụ cười “Đáng tiếc, cô không có cơ hội mở mang kiến thức rồi, bản lĩnh đánh bạc của Khúc Nhạc xuất thần cực. Cậu ta bị sông bạc liệt vào danh sách cấm cửa.” Triệu Hàm Như không hề ngạc nhiên chút nào. Với khả năng tính toán của Khúc Nhạc, anh đi đánh bạc không tính ra bài mới là lạ. Nếu cô là chủ sông bạc thì chắc chắn cô cũng sẽ đá anh ra khỏi cửa. Triển Lệnh Nguyên nhìn về mặt vốn lạnh lùng của cô khi anh ta nói về Khúc Nhạc liền trở nên dịu dàng. Anh ta không khỏi cảm thấy buồn cười: “Cô thích Khúc Nhạc hả?” “Khụ khụ khụ...” Khúc Nhạc đang ngồi cạnh nhàn nhã uống vào cà phê lập tức bị sặc, mặt đỏ tới mang tai, ho không ngừng. Triệu Hàm Như bối rối, nhanh chóng bình tĩnh lại: “Đương nhiên, tôi sẽ không gượng gượng hợp tác với người mình không thích đâu.” “Nói vậy, cô cũng thích anh hả?” Triển Lệnh Nguyên trêu chọc cô. “Được rồi, đừng nói mấy chuyện chán ngắt này nữa!” Mặt Khúc Nhạc vẫn còn hơi ửng đỏ, bèn dùng vẻ hơi tức giận để che đi. Anh đưa một xấp văn bản cho Triển Lệnh Nguyên: “Đây là những khoản đầu tư của chúng ta trong khoảng thời gian qua.” “Không cần nhìn, anh biết đầu tư của cậu xác suất thành công đến chín mươi phần trăm, bằng không anh đã chẳng ngồi ở đây.” Triển Lệnh Nguyên nhận cặp văn kiện, tiện tay để ở bên cạnh. Phần lớn các nhà đầu tư chỉ có ba mươi đến bốn mươi xác suất thành công, xác suất của nhân vật truyền kỳ giới đầu tư cũng chỉ có thể đạt tới sáu mươi phần trăm, chín mươi phần trăm là khái niệm như thế nào? “Có điều, xác suất thành công của loại đầu tư này cũng chỉ có thể lấy ra để hù dọa mấy người ngoài nghề thôi. Xác suất thành công trong ngắn hạn cũng chẳng đáng là bao, có người có thể duy trì xác suất 100% trong ngắn hạn trong nửa năm một năm, thậm chí có thể duy trì xác suất trúng siêu cao đến mười mấy năm. Nhưng chỉ cần có một thất bại, anh ta sẽ chẳng còn gì cả, tính đúng ra thì xác suất trúng chín mươi phần trăm cũng không cao. “Nghe nói gần đây các cậu đang quan tâm đến cổ phiếu dầu khí. Anh muốn có kết luận cuối cùng của bọn cậu.” Cách làm việc của Triển Lệnh Nguyên từ trước đến nay đều đơn giản, thẳng thừng. “Kết luận chính là, sau khi xác định chi phí thăm dò và khai thác dầu khí, chúng tôi cho rằng trước mắt giá dầu khí thấp bất thường.” Triệu Hàm Như nhìn thoáng qua Khúc Nhạc, thấy anh không có ý định lên tiếng thì buộc phải nói. Dù sao sau này Khúc Nhạc cũng chỉ phụ trách giao dịch tần suất cao là chủ yếu, còn xây dựng hồ sơ năng lực và phân tích thị trường chủ yếu vẫn phải dựa vào chính cô. “Đề nghị của cô là?” “Mua vào lượng lớn cổ phiếu Hợp đồng tương lai của dầu khí.” “Cô đã nân nhắc đến yếu tố suy thoái kinh tế toàn cầu chưa?” “Đã hạch toán ở trong chi phí, điểm này đã qua phân tích và tính toán của Khúc

Nhạc, không sai đâu.” Triệu Hàm Như trả lời rất tự tin, mặc dù toán học là điểm yếu của cô, nhưng lại là thế mạnh của anh. Cô có lòng tin tuyệt đối với những thứ đã qua được sự cho phép anh. Triển Lệnh Nguyên gật đầu: “Là bởi vì tiết lộ của Bryant nên bọn cậu mới bắt đầu chú ý đến thị trường dầu khí sao?” “Có thể nói như vậy. Sau khi phát hiện giá dầu khí bị đánh giá thấp, bọn tôi liền mạnh dạn dự đoán trong vòng một hai năm tới, giá dầu nhất định sẽ tăng lên, mà lần tăng giá này có thể sẽ ảnh hưởng tới giá cổ phiếu khí đốt. Tiếp đó, bọn tôi lại tập trung chú ý với những cổ phiếu có thể chịu ảnh hưởng của giá cổ phiếu khí đốt.” Triển Lệnh Nguyên sờ cằm, hứng thú nhìn Triệu Hàm Như. Cô gái nhỏ này nhìn có vẻ rất thuần khiết vô hại, không ngờ khi nói về lĩnh vực mình am hiểu lại có thể tự tin như vậy. Anh ta liếc nhìn Khúc Nhạc ngồi bên cạnh vẫn im lặng nãy giờ, phát hiện ánh mắt của anh vẫn luôn dính trên người cô gái này. Quen anh nhiều năm như vậy, Triển Lệnh Nguyên chưa bao giờ thấy anh có lúc chuyển tâm như vậy. Xem ra Khúc Nhạc không dính khói lửa trần gian này cũng động lòng phàm rồi.

57. Chương 57: Anh Họ

“Cô nàng ấy thích cậu đó.” Triển Lệnh Nguyên và Khúc Nhạc đi vào thang máy. Chưa đợi cửa thang máy đóng kín, anh ta đã tỏ ra mờ ám dùng cùi chỏ để chọc Khúc Nhạc. Khúc Nhạc ngẩn ra một chút, rồi không vui quay đầu sang chỗ khác: “Chớ nói linh tinh.” “Anh nói linh tinh gì hả? Ánh mắt cô nàng đó nhìn cậu đúng là hận không thể dùng ánh mắt lột sạch quần áo cậu ấy chứ. Cô ấy còn chẳng thèm liếc anh lấy một cái, vừa nói chuyện với anh, vừa dùng ánh mắt cời quần áo cậu.” Khúc Nhạc càng như vậy, Triển Lệnh Nguyên càng muốn trêu chọc anh. Quả nhiên mặt Khúc Nhạc lại đỏ lên: “Nói năng vớ vẩn.” “Ha ha, cậu tự biết anh có nói vớ vẩn hay không. Anh không tin cậu không cảm nhận được.” Triển Lệnh Nguyên cười như tên trộm. Khúc Nhạc thầm giật mình. Anh không phải đồ ngốc, ngày ngày ở cùng Triệu Hàm Như, có lẽ chính cô cũng không nhận ra ánh mắt cô nhìn anh nóng rực đến thế nào. Nhưng anh thì không thể nào không nhận ra. Cô có thể ở trước mặt người khác tỏ ra điềm nhiên như không để che giấu. Nhưng trong thời gian này, mỗi ngày cô và anh phải giáp mặt nhau đến mười mấy tiếng, tất cả đều bị bóc trần. Cô yêu anh, anh cũng yêu cô, nhưng hai người vẫn mãi không thể tiến thêm một bước. Thật ra anh biết cô vẫn chưa gỡ được nút thắt trong lòng, nên mỗi lần hai người mờ ám đến gần như đã chắc cú rồi, thì cô lại lùi bước. Nếu cô vẫn chưa tình nguyện tiến thêm một bước, anh cũng không muốn cố ép. Không phải là vì cái tự tôn nực cười của đàn ông, mà là anh không nở dùng mối quan hệ này để trói buộc cô, bắt ép cô, không nở để cô phải chịu bất kỳ sự khó xử và uất ức nào. Vì thế, anh tình nguyện dùng dằng bên cạnh cô đến nước chảy đá mòn, đến ngày cô chịu buông xuống tất cả để tin tưởng anh. Khúc Nhạc vẫn luôn có đủ tự tin với chuyện này. Triển Lệnh Nguyên không chịu đựng được nhìn anh: “Cậu có thể đừng bày ra dáng vẻ tình thánh như vậy được không? Nghe anh nói một câu, phụ nữ là chúa vòng vo. Nếu cậu đã thích thì nên mạnh dạn theo đuổi. Phụ nữ có thể thích người tính tình hay bất bệ như cậu cũng không nhiều đâu. Còn nhớ món quà anh tặng cậu dịp trưởng thành không?” Triển Lệnh Nguyên nói đến đây thì không nhìn sắc mặt đen sì của Khúc Nhạc nữa mà tự biên tự diễn cười to: “Cô nàng ấy có dáng đẹp biết bao, ngực tấn công hông phòng thủ, đôi chân vừa dài vừa thẳng, ngực cỡ H đấy... Ấy thế mà cậu không thèm liếc lấy một cái đã đập cửa bỏ đi, ha ha ha. Lúc đó anh còn tưởng cậu thích con trai nữa chứ, dọa anh tránh mặt cậu rõ lâu.” “Có thích con trai thật thì cũng không đến lượt anh.” Khúc Nhạc lạnh lùng liếc anh ta. Triển Lệnh Nguyên vỗ vai anh: “Khẩu vị của cậu lạ thật đấy! Cậu không thích anh thì anh cũng phải khen cậu luôn rồi. Nhưng Triệu Hàm Như mà cậu thích cần ngực không có ngực, cần hông không có hông, sao có thể bì được với cô nàng anh tặng cậu năm đó chứ?” “Đừng so cô ấy với loại người đó.” Khúc Nhạc nhíu mày nghiêm túc nhìn Triển Lệnh Nguyên. Triển Lệnh Nguyên ra vẻ sợ hãi: “Ôi, anh mới nói cô ấy một câu như vậy mà cậu đã tức giận rồi hả? Chỉ vì một người phụ nữ mà muốn trở mặt với anh em sao?” “Anh em như tay chân, phụ nữ như quần áo. Em có thể gãy tay gãy chân chứ tuyệt đối không thể trần truồng.” Khúc Nhạc lạnh nhạt nói. Triển Lệnh Nguyên ghì chặt cổ anh: “Thằng nhóc thối! Ngụy biện là giỏi! Cậu quên lúc cậu vừa tới nước Mỹ là ai đã ân cần quan tâm chăm sóc chu toàn cậu rồi hả? Cậu quên là ai đã dẫn cậu đến sông bạc, đến hộp đêm rồi hả?” “Người quan tâm chăm sóc chu toàn là cô của em. Còn chuyện dẫn em đến sông bạc và hộp đêm, em không cảm thấy chuyện này có gì hay đáng để khoe.” Khúc Nhạc lạnh lùng lườm anh ta. Nếu Triệu Hàm Như ở đây nhất định sẽ bị dọa đến hết lên.

Triển Lệnh Nguyên là anh họ của Khúc Nhạc sao? Năm ấy, Khúc Nhạc còn nhỏ đã bị người nhà cho sang Mỹ du học, vẫn luôn ở nhà của cô. Triển Lệnh Nguyên lớn hơn anh mười tuổi, hai cậu trai có suy nghĩ vô cùng trẻ con cùng nhau lớn lên, tình cảm còn hơn cả anh em ruột thịt. Bởi vậy khi Quỹ tự bảo hiểm rủi ro của anh mới bắt đầu thành lập, Triển Lệnh Nguyên đã đồng ý đầu tư số tiền lớn vào cái quỹ nhỏ vô danh chẳng ai coi trọng này. “Tuyệt tình, thật là tuyệt tình, chỉ vì một phụ nữ!” Triển Lệnh Nguyên ôm ngực như bị mũi tên xuyên tim. “Đừng diễn nữa, món nợ vừa rồi anh làm khó dễ cô ấy, em còn chưa tính đâu.” Khúc Nhạc nhìn anh ta một cái. “Cậu còn muốn tính món nợ này với anh hả? Chưa gì đã bao che khuyết điểm như vậy rồi à?” Triển Lệnh Nguyên diễn về mặt bị thương. “Diễn đủ chưa?” Khúc Nhạc đóng sầm cửa xe lại, không kiên nhẫn nói. Một Triển Lệnh Nguyên kiêu căng trước mặt Triệu Hàm Như vội vàng mở cửa xe ngồi lên, nhưng vẫn không quên trêu chọc vài câu: “Cái văn phòng kia của cậu còn lắp cả bồn tắm mát xa lớn và giường KingSize cơ à? Bọn cậu sau khi làm việc có phải thường xuyên hưởng thụ ở trong đó không?” Về mặt Khúc Nhạc bỗng cứng đờ, ký ức về đêm hôm đó hai người cùng ngủ chung giường lại ập đến. Thậm chí ngay cả ký ức về đụng chạm và hơi thở của cô cũng đều vẫn còn mới mẻ. Triển Lệnh Nguyên cười như tên trộm: “Ồ... xem ra bị anh nói trúng rồi! Cảm giác thế nào? Chuyện lớn như vậy cũng không thèm nói với anh một tiếng. Đi, đi uống một chén, chúc mừng cậu đã được khai trai.” “Bây! Em và cô ấy hoàn toàn trong sáng.” Mặt Khúc Nhạc đỏ ửng lên, không biết là do xấu hổ hay do tức giận. “Trong sáng?” Triển Lệnh Nguyên càng cười ngông hơn: “Cậu bắt lực quá ha? Dáng vẻ hặn không thể bỏ nhào lên cô ấy của cậu cộng với dáng vẻ hặn không thể lột sạch quần áo của cô ấy, trong phòng chỉ có cô nam quả nữ, rồi lại cả bồn tắm lớn và giường lớn mà vẫn còn trong sáng? Anh cảm thấy cậu nên đi gặp bác sĩ đây, không phải Scott vẫn luôn kiểm tra sức khỏe định kỳ cho cậu ư? Sao mà lại không phát hiện ra bệnh của cậu nhỉ?” “Anh đừng tưởng ai cũng vô sỉ hạ lưu giống anh.” Sắc đỏ trên mặt Khúc Nhạc vẫn chưa tan, anh đưa tay đẩy kính lên lạnh lùng nhìn Triển Lệnh Nguyên: “Anh đừng dùng mấy thứ xàm xí phong lưu giữa anh và mấy cô bạn gái để suy đoán bọn em. Anh cứ chơi bởi vậy cẩn thận mắc bệnh đó. Cô chỉ có anh là con trai, nếu anh tuyệt hậu thì cô sẽ đau lòng lắm đó.” “Cậu rửa anh đấy hả? Con người sống trên đời không phải để hưởng thụ sao? Cứ lo trước lo sau như cậu thì còn ý nghĩa gì nữa? Có tuyệt hậu hay không với anh chẳng quan trọng. Dù sao thì anh cũng vẫn chưa tìm được người phụ nữ khiến anh muốn cô ấy sinh con cho anh.” “Mấy người phụ nữ hện hò với anh có ai mà không diện nước đầy đủ? Anh hẳn là rất hài lòng mới đúng! Anh chỉ cần vợ bữa một người để sinh con cho anh là được, cô cũng sẽ được an ủi.” “Hài lòng cái rắm, anh theo đuổi sự rung động từ tâm hồn, và chẳng liên quan gì đến dáng đẹp hay xấu cả.” Khúc Nhạc khinh thường liếc anh: “Sự rung động từ tâm hồn? Sao em lại cảm thấy anh theo đuổi rung động từ thể xác nhỉ.” Triển Lệnh Nguyên nói đường hoàng đứng đắn: “Không có rung động thể xác thì sao biết tâm hồn có rung động hay không? Cho nên anh khuyên cậu, nếu đã thích thì phải thử rung động thể xác trước, cậu lại đi làm ngược lại, sau này sẽ rất vất vả đó.” Khúc Nhạc phì cười: “Toàn nói vớ vẩn. Em cảm thấy anh mới vất vả đó, dù sao cũng thử nhiều người như vậy rồi mà vẫn chưa tìm được ai có thể rung động tâm hồn với anh.”

58. Chương 58: Mê Muội

“Cuối tuần có muốn đến nhà anh không?” “Đến nhà anh sao?” Triệu Hàm Như từ từ thò đầu ra từ sau màn hình máy tính, ngáy ra nhìn anh. “Cuối tuần ở nhà anh có tụ tập, mấy người lần trước đều sẽ tới, em qua tiếp đón bọn họ giúp anh.” Anh nói như chuyện đương nhiên. “À, thì ra là chuyện này.” Triệu Hàm Như khẽ thở phào. Khúc Nhạc hơi nhú mồm nhìn cô: “Không thì em tưởng là chuyện gì? Lại muốn đến nhà anh nấu cháo cho anh sao?” “Ha ha, sao có thể chứ? Lần trước chẳng phải anh đã nói cháo em nấu chưa chín hẳn, hại anh đau dạ dày sao? Mấy chuyện nấu cơm cứ giao cho anh đi.” “Được, sau này anh nấu cơm, em rửa bát.” Anh nói như lẽ đương nhiên. Chẳng hiểu sao, mặt Triệu Hàm Như lại hơi nóng lên: “Rửa bát sao? Không phải nhà anh đã có máy rửa bát rồi à?” “Nói vậy tức là em tính không làm gì hết?” “Em có thể tiếp đón khách khứa cho anh.” Triệu Hàm Như lúng túng co đầu lại, giả bộ hết sức chuyên chú nhìn màn hình, không dám liếc anh thêm một cái. *** “Không hổ là đại gia tài sản trên trăm triệu, đến phòng ở một mình mà cũng to thế.” Đây là lần đầu tiên Khúc Nhạc tổ chức kiểu tụ tập thể này ở nhà, nên phần lớn người tham dự cũng là lần đầu tiên đến nhà anh, dẫn đến vô số tiếng than thở. Mặc dù phần lớn

người có thể học tập công tác ở đây đều có kinh tế dư dả, nhưng người có thể ở trong khu nhà cao cấp như Khúc Nhạc lại không nhiều. “Chắc chắn, nhưng bài trí ở nhà cậu sao mà lạnh lẽo quá.” Đây cũng là Vu Hạo lần đầu tiên đến nhà anh, vừa quan sát vừa cảm thán nói. Hạ Chấn lập tức nở nụ cười, mở ám chộc khuỷu tay Khúc Nhạc: “Làm xong chưa?” “Xong gì cơ?” “Giải quyết em gái đáng yêu đó đó. Chẳng phải đêm hôm đó cô ấy uống say đến mềm oặt ra sao? Cậu đưa cô ấy về, ha ha...” Vu Hạo lại gần như tên trộm, mấy người đàn ông cũng không nhận được bật cười. Vừa nghĩ tới chuyện đêm hôm đó, mặt Khúc Nhạc liền xạm lại. “Chính là em gái trông có vẻ thuần khiết đó sao? Ngoại hình thật sự không tệ đâu ha!” “Cậu đừng mơ hão nữa, em gái đó bị Khúc Nhạc độc chiếm rồi.” “Độc chiếm? Tổng giám đốc bá đạo độc chiếm, ha ha ha...” “Các đàn anh, mấy anh cười to vậy em có muốn không nghe được cũng rất khó đó.” Triệu Hàm Như đang giúp đỡ Trần Tử San sắp xếp đồ ăn ở bên cạnh. Hôm nay có nhiều hơn lần trước mấy người, cô mới gặp bọn họ lần đầu tiên, không ngờ họ lại hóng hớt như vậy. “Nhìn đi! Cô bé nhà người ta còn độ lượng hơn cậu đó. Nếu cậu không nói thì tôi sẽ hỏi cô ấy.” Vu Hạo dọa dẫm. “Cũng chẳng có gì không thể nói cả. Sau khi về, em đã nôn khắp người anh Khúc. Sau đó thì anh ấy vẫn giận đến bây giờ. Anh nhìn đi, ngay cả hôm nay gọi em đến làm việc mà vẫn mặt nặng mày nhẹ với em.” Triệu Hàm Như nhún vai tỏ vẻ bất đắc dĩ. Lần này ngay cả Trần Tử San cũng không nể nang gì mà cười to. “Bị nôn khắp người? Báo ứng!” “Thế này gọi là gì nhỉ? Trộm gà không được còn mất thêm nắm gạo!” “Bởi vậy mới nói, làm người không được có ý xấu, trời nhìn thấy hết đó...” “Rút kinh nghiệm từ bài học lần trước, hôm nay tụ tập không cung cấp đồ uống có cồn nữa.” Khúc Nhạc lạnh nhạt nói. “Không phải chứ? Chẳng phải cậu nói có một chai Lafite 1982 nên mời mọi người tới đánh giá hay sao?” Vu Hạo là người đầu tiên không phục. Khúc Nhạc khoanh tay trước ngực, nói với vẻ đương nhiên: “Nói chơi chơi chút mà mấy người cũng tin sao? Tôi còn chưa tròn hai một đầu, sao có thể uống rượu chứ? Tôi đề nghị tất cả những buổi tụ tập sau này đều không dùng đồ uống có cồn nữa, lý do rất đơn giản, bất hợp pháp.” Hạ Chấn trợn trắng mắt: “Đệch, ở đây còn ai quản mấy thứ này nữa hả? Tiệc rượu của tôi đi tong rồi sao? Lỗ to rồi!” “Nào chỉ có cậu, tất cả mọi người đều tới vì chai Lafite đó. Bằng không sao hôm nay lại có nhiều người vậy được. Tôi còn lo chẳng uống được là bao, bây giờ thì hay rồi, đến một giọt cũng không được uống. Chắc không phải thằng nhóc cậu cố ý chơi bọn tôi đấy chứ?” “Chỉ đùa một chút thôi mà, không ngờ mọi người lại tưởng thật.” Khúc Nhạc nhún vai tỏ vẻ vô tội. “Thật nham hiểm! Em gái, em đừng để cậu ta lừa đó!” Vu Hạo trịnh trọng nhấn mạnh. Triệu Hàm Như tỏ ra áy náy: “Xin lỗi, lần trước em đắc tội nặng với anh ấy nên gần đây tâm trạng của anh ấy không tốt lắm.” “Ha ha ha ha, chẳng phải chỉ là nôn đầy người cậu ta thôi sao? Làm đúng lắm! Ai bảo cậu ta có ý đồ bất chính?” Hạ Chấn lớn tiếng cười nhạo. “Đúng đấy, em nghĩ xem vì sao tâm tình cậu ta lại không tốt? Vì chưa thỏa mãn dục vọng đó em gái!” Vu Hạo cười nham nhở. Nhìn thoáng qua vẻ mặt đen sì của Khúc Nhạc, Triệu Hàm Như đột nhiên thấy hơi đồng cảm với anh: “Ừm, em cảm thấy chúng ta tụ tập uống trà cũng được mà, cũng đâu nhất định phải uống rượu.” “Lật mặt nhanh vậy sao? Vợ chồng đồng lòng thật...” Vẫn chưa xong? Triệu Hàm Như đảo mắt, bỗng phát hiện biểu cảm của Khúc Nhạc cũng chẳng khác cô là mấy, nên liền thấy buồn cười. Trần Tử San vừa nhìn điện thoại vừa ngẩng đầu cười nói: “Ha ha, chắc chắn lát nữa tâm tình cậu ta sẽ trở nên rất tốt. Tiêu Khả Nhi sắp đến rồi.” Mặt Khúc Nhạc hiem khi biến sắc: “Ai nói với cô ta hôm nay tụ tập ở nhà tôi vậy?” Trần Tử San nhếch miệng, mọi người cùng cười ngầm hiểu với nhau: “Chắc là hiệp sĩ nào đó thấy chuyện bất bình rồi. Đừng nói là cậu muốn bọn tôi rời đi để cho bọn cậu không gian riêng đó nha? Haiz, em gái Hàm Như của chúng ta cũng phải đi sao...” Khúc Nhạc phức tạp nhìn bọn họ hồi lâu: “Rượu trong tủ rượu đó, mọi người mau đuổi Tiêu Khả Nhi đi đi.” Thoáng vậy cơ à! Triệu Hàm Như trừng mắt, đây quả thật không phải Khúc Nhạc mà cô quen mà. Tiêu Khả Nhi là ai? Đột nhiên Triệu Hàm Như rất muốn biết. Trần Tử San nở nụ cười nói nhỏ giải thích cho cô: “Tiêu Khả Nhi là người trồng cây si của Khúc Nhạc, vất vả theo đuổi cậu ta rất nhiều năm rồi, đuổi từ trong nước ra nước ngoài, hiện giờ đuổi tới cả Học viện St...” “Còn không phải vậy à? Chân tình của cô ta với Khúc Nhạc sáng như trăng sao. Nói thật cô nàng cũng rất được, điem đậm đáng yêu như một bông hoa nhỏ vậy...” “Ấy, cậu nói vậy làm tôi cảm thấy Tiêu Khả Nhi và em Hàm Như hơi giống nhau nhỉ? Không phải ngoại hình mà là khí chất, đều cho người khác cảm giác vô cùng đơn thuần vô tội...” Khúc Nhạc sa sầm đứng dậy: “Mấy người nói bậy bạ gì đó? Triệu Hàm Như, em ra đây với anh.” Mọi người trơ mắt nhìn hai người rời đi, bầu không khí trở nên hơi xấu hổ. “Má! Hạ Chấn, cậu có biết nói chuyện không đấy? Hai người bọn họ có thể giống nhau được sao? Kể cả bọn họ có giống nhau như chị em sinh đôi thì đối với Khúc Nhạc vẫn là không giống. Một người là người cậu ta thích, một người là người cậu ta không thích, đây chính là sự khác biệt về bản chất đó.” “Còn một sự khác biệt về bản chất nữa, một người thích cậu ta, còn một người không thích cậu ta.” Từ Bình Vĩ cũng không chịu yếu thế nói thêm. “Nhóc con khá lắm, quan sát cũng kỹ đó, có phải cậu cũng ngấp nghé em gái của chúng ta đúng

không?” “Ha ha ha, em vẫn thích gái Tây hơn. Em cảm thấy Triệu Hàm Như rất mạnh mẽ, không giống kiểu ngây thơ vô số tội cần người khác che chở, thật ra cô ấy rất có chủ kiến và cá tính.” Từ Bình Vĩ trừng mắt khiến mọi người cùng hiểu ra ẩn ý cười. Không nói lời nào đã khiến doanh nghiệp gia đình của Cynthia trên đà phá sản. Đây đâu phải là bông hoa tinh khiết trong trắng gì chứ, rõ ràng phải là Chúa hoa mới đúng.

59. Chương 59: Đi Ra Ngoài

Trần Tử San cũng cười nói: “Bọn cậu còn không quan sát cẩn thận bằng cậu nhóc Từ Bình Vĩ đấy. Đáng Triệu Hàm Như đúng là hơi nhỏ nhắn thật, nhưng tính cách hoàn toàn trái ngược với Tiêu Khả Nhi, sau này có lẽ có trò hay để xem rồi.” Triệu Hàm Như bị Khúc Nhạc lôi đi, nhưng tất cả mọi người đều thờ ơ ngồi yên trên ghế, càng nói càng rôm rả. “Khúc Nhạc, buổi tụ tập hôm nay do anh tổ chức đó, cũng chính anh gọi em tới giúp đấy! Anh là chủ trì mà cứ bỏ đi như vậy liệu có ổn không?” Nhìn bàn tay đang bị siết chặt kéo đi, không hiểu sao Triệu Hàm Như lại cảm thấy hơi buồn buồn. “Chẳng có gì không ổn hết, bọn họ còn ước gì chúng ta đi ấy.” Vẻ khó chịu hiện rõ trên mặt, Khúc Nhạc không quay đầu lại mà vẫn tiếp tục kéo cô về phía trước. “Nếu anh không thích ai đó thì hoàn toàn có thể nói rõ với cô ta mà, cứ trốn tránh như thế này rất dễ khiến người ta hiểu lầm đấy.” Triệu Hàm Như bị anh kéo lảo đảo đi một đoạn, đột nhiên cô giằng ra. Không hiểu sao, trong nháy mắt ấy, cô đột nhiên cảm thấy Tiêu Khả Nhi mà cô chưa từng gặp đó thật đáng thương, khiến cô nhớ tới bản thân trong quá khứ. Khúc Nhạc khó hiểu nhìn xem cô: “Anh trốn tránh cái gì cơ? Khiến người ta hiểu lầm cái gì cơ? Bệnh Thánh Mẫu của em lại tái phát à? Em đừng áp dụng kinh nghiệm tình trường của mình lên người anh. Anh không giống bạn trai cũ của em, em và Tiêu Khả Nhi cũng không giống nhau. Em hoàn toàn không biết đầu cua tai nheo ra sao, chỉ bằng mấy lời của người khác đã bắt đầu lên kịch bản rồi hả? Em tưởng em là biên kịch chắc?” Cái miệng độc của anh dù quen lối cao ngạo châm chọc khiêu khích, nhưng rất ít nói chuyện xối xả như thế, xem ra Tiêu Khả Nhi ấy rất đặc biệt. Sắc mặt của cô càng khó coi hơn: “Em biết rồi, em xen vào việc của người khác rồi.” Khúc Nhạc yên lặng nhìn cô, sắc mặt cũng khó nhìn: “Anh không biết em biết thật hay là biết giả. Trước giờ anh chưa từng thích Tiêu Khả Nhi bao giờ, anh cũng sớm nói hết nước hết cái với cô ta rồi. Em hãy đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà suy nghĩ thử đi! Nếu em không thích ai đó nhưng người ấy lại cứ bám theo không rời, ngoài việc giữ khoảng cách với cô ta thì em còn cách gì hay hơn để thoát khỏi cô ta không? Chẳng lẽ em phải khuyên nhủ cô ta hết lần này tới lần khác mới là quan tâm sao?” “Em không hề nghĩ như vậy! Em thừa nhận là em đã áp đặt tất cả quá khứ của mình lên người anh, là em quá ngây thơ rồi.” Quá khứ ấy rốt cuộc vẫn tạo thành vết thương trong lòng cô, xem ra lòng cô vẫn chưa đủ mạnh mẽ. Sắc mặt Khúc Nhạc hơi dịu xuống: “Em thử nghĩ đi, nếu có một người mà em không thích, nhưng người ta lại cứ dầm lần bảy lượt bám lấy em, thậm chí còn khiến người em thích hiểu lầm, liệu em có thể không bức bối được không?” Người em thích? Triệu Hàm Như trừng mắt nhìn anh, cảm thấy mặt mình bỗng trở nên nóng hổi. Cô hoàn toàn không có cách nào khống chế nổi sự thay đổi này, đành phải vội vàng áp hai bàn tay hơi lạnh lên mặt để giảm nhiệt, vẻ mặt trở nên xấu hổ. Khúc Nhạc đã hoàn toàn bình tĩnh lại, ánh mắt cũng chứa ý cười: “Đi thôi.” “Đi đâu ạ?” Triệu Hàm Như ngơ ngác hỏi anh. “Đã đi ra rồi thì tiện đường đi đến phòng làm việc đi.” Khúc Nhạc tùy ý nói, cũng không có ý định quay lại. Vừa nghĩ tới có khả năng phải đối mặt với Tiêu Khả Nhi đáng ghét ấy là anh lại thấy đau đầu. “Hay là về nhà đi, cứ để bỏ mặc khách ở đây cũng không được lịch sự cho lắm. Không phải anh sợ gặp Tiêu Khả Nhi đấy chứ? Thật ra cũng không có gì đáng sợ đâu! Anh không làm sai chuyện gì, sao phải chột dạ như làm sai vậy? Kể cả cô ta có đến rồi thì trước mắt bao người, cô ta có thể làm gì anh chứ?” “Sao anh lại cảm thấy em có ý đồ riêng nhỉ?” “Anh cứ coi như em có ý đồ riêng đi, người chột dạ mới phải trốn tránh. Anh càng trốn tránh, người khác lại càng cảm thấy bọn anh thực sự có chuyện gì đó, chỉ bằng quang minh chính đại đối mặt. Anh có dám không?” Triệu Hàm Như khiêu khích anh. Nếu cô đã lớn lối khiêu khích như vậy, sao anh có thể không tiếp chiêu chứ? Khúc Nhạc nhìn sâu vào cô rồi vòng trở về. “Đợi đã.” Triệu Hàm Như chạy lon ton tiến lên nắm chặt tay anh: “Cứ về như vậy à?” “Chứ sao nữa? Em còn muốn đi đâu à?” “Tốt xấu cũng phải mua vài thứ chứ? Bằng không chúng ta đột nhiên chạy đi như vậy mà lúc về hai tay trống trơn thì biết ăn nói thế nào? Đám Vu Hạo chắc chắn sẽ cười anh vừa nghe thấy tên Tiêu Khả Nhi đã bị dọa chạy mất dép, đến lúc đó còn xấu hổ hơn...” Khúc Nhạc im lặng một lúc, hình như cũng hơi có lý. “Hai vị kia không

chạy luôn thật đấy chứ?” Máy người trong nhà Khúc Nhạc đang nói chuyện rôm rả hồi lâu, đột nhiên có người nhớ ra. “Chị Tử San, Tiêu Khả Nhi sắp tới thật sao?” Một cô gái đeo kính lo lắng hỏi. “Đừng mà, tôi thực sự rất sợ cô ta đấy. Nói chuyện hơi to tiếng một chút mà cô ta đã như chực khóc rồi.” “Nhưng mà lúc cô ta cười đẹp thật đó, nhìn hiền hiền yêu yêu, giống thơ của Từ Chí Ma* đó, cái gì giống một đóa sen trắng, một cái cúi đầu thùy mị, chính là để nói kiểu mỹ nhân phương Đông điển hình như cô ta đó.” * Bài gốc là Gửi nàng Nhật Bản - Từ Chí Ma, Một trong mười tám bài thơ trong tập “Sa dương na lạc”. Sand Yang Nora – To a Japanese lady The tenderness of the bowing at bestlike a lotus flower who is shy to face the cool wind. Holding a cherish, Holding a cherish, The cherish bears sweet sadness, Bye! “Cậu đừng vờ vịt nữa, cũng đừng đọc thơ lung tung nữa, nhưng thật ra nếu chỉ dùng con mắt thẩm mỹ của cánh đàn ông chúng ta để nhìn thì con gái như Tiêu Khả Nhi đúng là rất đẹp.” “Vậy bọn cậu cảm thấy Tiêu Khả Nhi hay Triệu Hàm Như đẹp?” “Thật hai người bọn họ đều cùng một kiểu như nhau mà. Nhưng mấy người hình như không ghét Triệu Hàm Như, vì sao vậy?” “Bọn họ cùng một kiểu như nhau bao giờ? Triệu Hàm Như đâu có suốt ngày trợn mắt giả nai vô tội tỏ vẻ đáng thương.” “Đúng đấy, Triệu Hàm Như liều mạng như vậy, khác hoàn toàn với kiểu của Tiêu Khả Nhi. Trong mắt Tiêu Khả Nhi chỉ có đàn ông, trong mắt Triệu Hàm Như chỉ có tiền.” “Ha ha ha ha, bọn cậu đang khen ngợi hay đang châm biếm vậy?” “Chị cảm thấy thế nào? Mọi người làm công việc này không cũng là vì tiền hay sao? Trong mắt người làm nghề này như chúng ta không nhìn chăm chăm vào tiền thì chẳng lẽ nhìn chăm chăm vào chúng sinh khổ cực à? Nếu thật sự có lòng từ bi ấy thì đi làm từ thiện đi.” “Thật là... đừng nói còn hơn, tôi cảm thấy Tiêu Khả Nhi rất hợp làm từ thiện, vô cùng dễ rơi nước mắt. Lúc cô ta nhìn cậu, cậu có cảm thấy muốn quyên góp không?” “Nói đông dài lâu vậy rồi, rốt cuộc Tiêu Khả Nhi có tới không vậy?” Trần Tử San cười gian: “Sao có thể tới chứ? Đương nhiên là lừa Khúc Nhạc rồi, mấy người chúng ta có ai không thấy cô ta phiền cơ chứ? Cô ta mà tới thật thì mấy người có ngồi yên được không?” “Cao tay! Vẫn là chị Tử San của chúng ta cao tay!” “Nhưng lá gan của Khúc Nhạc thật sự nhỏ như vậy sao? Mới bị chị dọa chút xíu như vậy đã không dám về nhà rồi.” “Có thể thấy bóng ma tâm lý của cậu ta lớn đến thế nào.” Trần Tử San lắc đầu: “Người như cậu ta sao lại bị Tiêu Khả Nhi dọa cơ chứ? Chỉ là cậu ta sợ Triệu Hàm Như hiểu lầm thôi! Đàn ông ấy à, cách xử lý vẫn quá ngây thơ. Cậu ta càng vội vàng kéo cô ấy đi ra ngoài càng để lộ ra chột dạ. Nói không chừng hai người đó đang cãi nhau bên ngoài ấy chứ.”

60. Chương 60: Eq

“Mọi người đang nói chuyện gì mà vui vẻ vậy?” Trần Tử San vừa dứt lời, Triệu Hàm Như và Khúc Nhạc đã đẩy cửa đi vào, nụ cười ầm ập rạng ngời trên mặt khiến tất cả mọi người đều choáng váng. “Hai người không ra ngoài cãi nhau sao?” Vu Hạo khó tin cười hỏi. Khúc Nhạc cười khinh bỉ: “Tại sao phải cãi nhau? Cậu nghĩ tôi là cậu chắc?” “Tôi? Tôi làm sao? Trước giờ tôi chưa từng cãi nhau với con gái đâu.” Vu Hạo lập tức cãi lại. “Loại người mũi giờ ngược như cậu cũng có con gái để cãi nhau à?” Lập tức có người cười khẩy. Trần Tử San nhìn Khúc Nhạc, rồi lại nhìn Triệu Hàm Như. Biểu cảm trên mặt hai người này cũng bình thường quá rồi đấy, chẳng lẽ lại vừa nãy không cãi nhau thật à? Chị nhớ lúc Khúc Nhạc ra cửa sắc mặt khó coi lắm, cảm xúc của Triệu Hàm Như cũng rất căng thẳng, sao mà mới ra ngoài một lát đã hòa hảo rồi? Do hai người thật sự tình cảm son sắt, hay là do bọn họ vốn không hề để ý đối phương? “Không phải ra ngoài cãi nhau thì vừa nãy vội vàng ầm ĩ kéo nhau ra ngoài làm gì vậy? Đừng nói là đi tránh Tiêu Khả Nhi đấy nhé?” Hạ Chấn cười khà ồ với bọn họ. “Chị Tử San nói Khúc Nhạc có người bạn nữa sắp đến. Em sợ chuẩn bị không đủ đồ nên mới ra ngoài mua gan ngỗng béo với anh ấy. Nhà hàng Pháp làm món gan béo khá đặc biệt, món này kết hợp với rượu vang là vừa đẹp.” Triệu Hàm Như cười hí hóp mắt giơ túi giấy trong Tay lên cho họ xem. “Chị từng ăn ở đó rồi, giá không rẻ đâu, Khúc Nhạc hôm nay đúng là lỗ to rồi.” Trần Tử San cười nói, ánh mắt nhìn Triệu Hàm Như càng thêm thân thiết. Vừa rồi Khúc Nhạc khó chịu rồi đi, thật ra người khó xử nhất chính là Trần Tử San. “Nào nào nào, khai rượu, khai rượu. Hôm nay khó lắm mới được đến nhà đại gia, mọi người nhất định phải ăn uống tới bến!” Bầu không khí lập tức trở nên náo nhiệt. “Tính cách và EQ của em gái này thật hết sảy. Ánh mắt của nhóc không tệ đâu.” Hạ Chấn đi đến trước mặt Khúc Nhạc, âm thầm giơ ngón tay cái lên. Ở đây ai cũng là tình anh, sao có thể nhìn không ra vừa rồi Khúc Nhạc mặt thối hoắc kéo cô đi ra ngoài? Ai ngờ cô không những không giận mà

còn khuyên anh quay lại, còn mang theo gan béo giá không rẻ về, cho Trần Tử San bậc thang để leo xuống, lại còn khuấy động không khí. Cô chu đáo như vậy, bảo sao thiện cảm của mọi người ở đây với cô đều tăng vọt. “Chứ sao nữa.” Giọng Khúc Nhạc rất tự hào, không hề che giấu sự yêu thích của mình với cô. “Cậu đặc ý cái gì? Ánh mắt của cậu tốt cũng chẳng thể hiện điều gì cả mà càng chứng tỏ cô ấy rất lí trí tỉnh táo, càng chứng tỏ trong lòng cô ấy cậu chẳng có chút trọng lượng nào cả. Thằng nhóc nhà cậu chưa từng yêu đương bao giờ nên không hiểu con gái là phải. Ghen tuông chính là cách con gái yêu! Nếu cô ấy yêu cậu đến chết đi sống lại thì sao có thể không để ý chuyện cậu có dính líu đến người phụ nữ khác?” “Tôi có dính líu đến người phụ nữ khác khi nào? Đừng nói tôi dính líu với Tiêu Khả Nhi, tôi nói chuyện với cô ta còn không nhiều bằng anh.” Hạ Chấn dở khóc dở cười, “Nói chuyện nhiều hay không cũng chẳng có ý nghĩa gì hết? Việc giữa cậu và Tiêu Khả Nhi không cần đến ngôn ngữ.” Khúc Nhạc hoàn toàn không thèm trả lời Hạ Chấn, lười tiếp tục thảo luận chủ đề liên quan đến Tiêu Khả Nhi. Ánh mắt anh từ đầu đến cuối vẫn không rời khỏi Triệu Hàm Như. Cô và Trần Tử San đang cùng nhau chia đồ ăn và dao đĩa cho mọi người, trông rất ra dáng hiền lành. Ai có thể ngờ trước đó không lâu cô đã suýt thiêu rụi phòng bếp nhà anh. Nhớ tới chuyện cô nấu canh, ánh mắt anh ngập ý cười. Hôm đó, sự chú ý của cô gái nhỏ này đã đặt hết lên bản tin tài chính và kinh tế, hoàn toàn quên mất nồi canh vẫn còn đang đun. Nếu không phải anh nghĩ thấy mùi khét mới chạy vào phòng bếp thì cái nồi đã bị cháy đen e là đã bị đun đến thủng đáy. Hạ Chấn không nhìn nổi xoa cánh tay, cảm thấy mình nổi da gà khắp người: “Chắc chắc, cậu có thể dùng dùng ánh mắt buồn nôn như vậy được không? Phục cậu thật đấy, ở đây có nhiều người như vậy mà cậu cũng chẳng kiêng kỵ gì cả. Trai đơn gái chiếc bọn cậu suốt ngày cùng làm việc với nhau mà không có lau súng cướp cò thật hả? Tôi không tin đâu.” Khúc Nhạc thu ánh mắt lại. Cũng bởi vì ở đây có nhiều người, Triệu Hàm Như không rảnh để ý đến anh, nên anh mới dám nhìn cô không chút kiêng kỵ như thế. Bình thường suốt ngày ở chung, nhưng thậm chí ngay cả liếc cô thêm một cái mà anh cũng không dám. “Anh Hạ Chấn, anh ăn gan béo không?” Triệu Hàm Như cười tươi như hoa vẫy tay với bọn họ. “Có, để cho anh một miếng!” Hạ Chấn nhấc tay cười nói, rồi quay đầu nói nhỏ với Khúc Nhạc: “Nếu cậu thật sự thích cô ấy thì phải tranh thủ thời gian ra tay đi. Đừng đợi đến khi cô ấy bị người khác theo đuổi thành công mới hối không kịp.” “Ai muốn theo đuổi cô ấy?” Khúc Nhạc lập tức lạnh mặt. “Cô ấy xinh đẹp như vậy, con người cũng rất dịu dàng, tính cách cũng không lập dị không thảo mai, đương nhiên là có rất nhiều người muốn đuổi theo cô ấy. Cậu thật sự cho rằng cô ấy của cậu riêng cậu sao?” Hạ Chấn cười ha hả. “Hai người nói gì mà vui vậy? Nói ra cho mọi người cùng vui đi.” Trần Tử San liếc thấy Hạ Chấn cười vô cùng vui vẻ, còn Khúc Nhạc thì mặt mày sa sầm khó coi, liền biết cậu em đại gia này lại bị cười nhạo rồi. “Tôi đang ngâm thơ cho Khúc Nhạc, ‘Hoa đương độ sắc bẻ ngay, chớ để tàn úa bẻ cành làm chi’*.” Hạ Chấn cao giọng nói, vẻ mặt đầy ý cười khả ố. * Bài thơ Kim Y Lũ của Đỗ Thu Nương. Mọi người đương nhiên đều hiểu ý trong lời của anh ta, hết nhìn Khúc Nhạc rồi lại nhìn Triệu Hàm Như, cười vang. Triệu Hàm Như chỉ xấu hổ trong chớp mắt, rồi che giấu đi rất nhanh, tiếp tục như không có việc gì nói với người đàn ông ở bên cạnh: “Anh Lâm, vừa nãy anh mới nói công ty của Thái Chính muốn bán cổ phần công ty IG, là thật hả?” “Tin tức lúc trước do ông ta tiết lộ, nhưng cũng không xác thực, ai biết ông ta có dối ý hay không!” Lâm Đào lúc đầu cũng đang cười, vừa nghe thấy cô nghiêm túc nói chuyện chính liền lập tức kéo sự chú ý về: “Nhưng anh cảm thấy hạng mục đầu tư trên tay ông ta nhiều như vậy, bây giờ chắc chắn phải cho các nhà đầu tư một câu trả lời. Nhà đầu tư chỉ cần tiền, nên ông ta nhất định phải bán đi một vài hạng mục, trong những hạng mục ấy chỉ có công ty IG là lợi nhuận vừa vừa. Nói trắng ra là giá trị của công ty này vẫn còn thấp, nên anh đoán khả năng bán cổ phần IG rất lớn. Nghe nói em có nhiều kinh nghiệm với cổ phiếu, lần này muốn mua của IG à? Có điều giá cổ phiếu IG từ lúc lên sàn đến giờ vẫn luôn không cao. Bây giờ lại đang gặp đóng băng trên mạng, cho dù lợi nhuận có ít thật đó nhưng phần lớn mọi người đều không coi trọng công ty bọn họ, nên chỉ sợ khoảng trống cũng không lớn.” “Em không có ý định mua cổ phiếu của bọn họ. Anh Lâm, anh quen biết Thái Chính, có tiện giới thiệu cho bọn em không?” Triệu Hàm Như mong đợi nhìn Lâm Đào. “Anh? Giới thiệu thì không thành vấn đề, nhưng thật ra anh cảm thấy em đúng là bỏ gần tìm xa. Khúc Nhạc nhà em và ông ta rất thân đấy, em không biết à? Anh quen Thái Chính cũng là do Khúc Nhạc giới thiệu mà.” Vừa mới dứt lời, anh ta liền không nhìn về mặt lúng túng Triệu Hàm Như nữa mà thân thiện vẫy tay với Khúc Nhạc: “Khúc Nhạc, Em gái nhà cậu tìm cậu này!”

61. Chương 61: Hạng Mục

Trong tiếng đùa cợt ồn ào của mọi người, Khúc Nhạc đi đến bên cạnh cô, vẻ mặt rất thản nhiên, hoàn toàn không chịu ảnh hưởng của bọn họ: “Chuyện gì vậy?”

Cô cũng thu vẻ xấu hổ lại: “Vừa nãy nhắc đến Thái Chính với Lâm Đào sư huynh, anh quen ông ta sao?”

“Ông ta cũng là một người khởi nghiệp từ công ty internet, có thể coi là người trong nghề, có chút quan hệ với anh. Sao đột nhiên lại nhắc đến ông ta?”

“Nghe ông ta muốn bán cổ phần của IG.”

“Em có hứng thú à?” Ánh mắt Khúc Nhạc hơi khác thường.

“Muốn nói chuyện với ông ta thôi. Lúc còn ở trong nước, em cũng thường xuyên dùng phần mềm của IG, cảm thấy công ty này cũng không tồi, hợp khẩu vị mấy người tuổi trẻ chúng ta, nên em cảm thấy công ty này có lẽ vẫn có tiềm lực.” Triệu Hàm Như vừa nói vừa rót rượu vang cho anh.

“Tư liệu của em quá kém, không cho em uống trộm.” Khúc Nhạc đưa ly rượu đến bên môi, thoáng nhìn thấy ánh mắt tha thiết của cô thì trừng mắt nhìn cô như đang cảnh cáo.

Triệu Hàm Như dở khóc dở cười: “Ai thèm uống trộm chứ? Em đang nói chuyện quan trọng với anh mà.”

“Giới thiệu với Thái Chính không thành vấn đề, nhưng em có dám chắc nuốt trôi được không? Trên tay Thái Chính có 30% cổ phần IG. Với tình hình của IG bây giờ, em muốn ăn nuốt ba mươi phần trăm này thì ít nhất phải chuẩn bị mười triệu đô.”

Triệu Hàm Như mím môi. Đối với cô mà nói, mười triệu đô không phải một con số nhỏ. Kể cả hiện tại cô được thừa kế số tài sản kếch xù của bố mẹ đi nữa, thì ngoại trừ bất động sản ra chính là cổ phần của Triệu thị, tiền mặt cô có thể chi ra cũng không nhiều. Trong thời gian vừa qua, cô tự đầu tư cũng kiếm được chút đỉnh, nhưng vẫn cách con số này quá xa.

Muốn lập tức bỏ ra một khoản tiền lớn như vậy thực sự không phải chuyện dễ dàng, trừ phi phải nhanh chóng nghĩ cách bán bất động sản đi.

“Coi trọng IG như vậy cơ sao?” Thấy vẻ đăm chiêu trên mặt cô, Khúc Nhạc nghĩ ngợi: “Anh có thể nói khó với Thái Chính cho em, xem có thể ép giá xuống được không.”

Triệu Hàm Như hơi bất ngờ: “Em còn tưởng anh muốn khuyên em nghĩ lại.”

“Em cũng không phải người ngoài nghề. Con mắt đầu tư của em rất chuẩn, anh không có lý do gì để không tin em. Hơn nữa mấy chuyện này anh có khuyên giải hay không, chính thì em cũng có thể hiểu tường tận.” Khúc Nhạc rất bình tĩnh, ánh mắt nhìn cô mang theo vẻ chiều chuộng.

“Em hiểu Thái Chính đến mức nào?” Anh ra hiệu cô theo anh đến sân thượng, ngồi xuống ghế dựa xếp.

“Không hiểu lắm, em chỉ thấy anh ta qua một vài tin tức, có cảm giác anh ta chỉ là một thương nhân điển hình, nhưng rất kín tiếng, không thích giao tiếp với bên ngoài. Có điều, các hạng mục đầu tư của anh ta đều rất chuẩn.”

Khúc Nhạc bật cười, “Anh ta không nhận phỏng vấn, không có nghĩa là kín tiếng. Thật ra, tính cách của anh ta rất huênh hoang, hoạt ngôn, các hạng mục đầu tư của anh ta cũng không quá chính xác. Những điều em vừa nói chỉ là đánh giá sai lầm của người ngoài. Anh ta lập nghiệp từ công ty Internet giống anh, mấy năm nay đang làm nhà đầu tư thiên thần*, có hàng trăm hạng mục. Có điều, trước mắt thì chỉ có công ty IG là có lợi nhuận, nên anh ta mới vội vã bán nó đi.”

* Nhà đầu tư thiên thần: là một cá nhân giàu có cung cấp vốn cho một doanh nghiệp mới thành lập, thường đổi lấy nợ chuyển đổi hoặc cổ phần sở hữu.

“Lúc này Lâm Đào cũng có nói với em.” Triệu Hàm Như gật đầu.

“Anh có dự cảm anh ta không chỉ bán IG, mà còn bán mấy công ty khác nữa.”

“Vì sao? Thiếu tiền?”

“Đương nhiên là cũng có lý do đó. Anh ta chính là như vậy, hứng thú quá nhiều, đầu tư nhiều mặt, mặc kệ lời hay dở. Người có cách làm giống anh ta thì tỷ lệ đầu tư chính xác không đến 10%. Thật ra thế này không hợp với tính cách của anh ta.”

“Là sao?”

“Tính tình của anh ta rất hấp tấp, đầu tư cũng vậy. Anh ta luôn theo đuổi hiệu quả tức chiến tức thắng. Trong khoảng thời gian này, các hạng mục không theo kịp yêu cầu của anh ta. Anh ta bán IG, chứng tỏ anh ta đã chú ý tới điểm này. Vì thế trong thời gian tới, rất có thể anh ta sẽ xem xét điều chỉnh sách lược, thay đổi các hạng mục, đầu tư vào một số ít hạng mục có lời.” Khúc Nhạc nhàn nhã uống rượu vang, thưởng thức phong cảnh bên ngoài.

“Có phải anh đang gợi ý em nên nhân cơ hội này để mua đáy bán đỉnh?”

“Ý anh là khả năng mua cổ phiếu giá thấp của em không lớn.” Khúc Nhạc ung dung cười cười.

“Anh vừa nói sẽ giúp em mặc cả.”

Khúc Nhạc nhìn cô, cảm thấy đáng vẻ phồng má của cô rất thú vị. Thảo nào có nhiều đàn ông thích nhìn đáng vẻ phụ nữ hồn nhiên.

“Có lẽ giá của IG không cao, nhưng chắc chắn là cao hơn nhiều so với hạng mục rác rưởi. Đóng gói hết bán cho em, em nuốt trôi sao? Huống chi, nó không phải là một hạng mục rác rưởi, mà là nhiều hạng mục có tiềm năng.”

“Mặc kệ có nuốt trôi hay không, em cũng phải nói chuyện với anh ta trước.” Triệu Hàm Như kiên quyết nói.

“Hai người trốn ở chỗ này nói gì vậy?” Vu Hạo nhô đầu ra, cọt nhả nói, “Tiêu Khả Nhi tới rồi!”

“Đừng làm loạn!” Trần Tử San đánh vào gáy Vu Hạo một cái.

Lại là Tiêu Khả Nhi, Triệu Hàm Như buồn cười.

Trên thực tế, Tiêu Khả Nhi giống như “con sói” trong truyện cổ tích, dọa dẫm nhiều, cuối cùng người thật đã tới.

“Chị là chị Hàm Như sao?” Người đẹp mặc đồ màu trắng, tóc dài xõa trên vai, có cảm giác có thể bị gió thổi bay bất cứ lúc nào. Khuôn mặt cô ta cong cong, đôi mắt khấn trương nhìn chằm chằm Triệu Hàm Như, trông có vẻ đáng yêu ngây thơ.

“Cô là?” Tuy hỏi như vậy, nhưng Triệu Hàm Như đã đoán được đây là Tiêu Khả Nhi trong truyền thuyết. Cô nhìn cô ta, có cảm giác như soi gương, trông cô ta giống hệt cô của trước đây.

Bị một cô gái bằng tuổi gọi chị, Triệu Hàm Như cảm thấy hơi khó chịu.

Cô không kìm được cúi đầu nhìn bộ đồ mình đang mặc, quần jean áo t-shirt. Mấy năm nay cô sống rất cầu thả. Lúc này, một cô gái ăn mặc xinh đẹp đột nhiên đứng trước mặt, khiến cô có cảm giác tự ti mặc cảm.

Người đẹp cắn môi, đôi mắt như có sương mù, “Em tên Tiêu Khả Nhi. Không biết chị đã từng nghe đến tên em chưa?”

“Nghe rồi.” Triệu Hàm Như trả lời ngắn gọn, trong lòng vẫn còn cảm giác hoang đường, cứ như đang nhìn chính mình của trước đây.

Ngũ quan của hai người không giống nhau, nhưng đúng như bọn Hạ Chấn nói, hai người đều cho bọn họ cảm giác hai người là cô gái yếu đuối cần được người khác bảo vệ cưng chiều.

“Em và anh Khúc Nhạc là thanh mai trúc mã, em rất thích anh ấy...” Tiêu Khả Nhi nhút nhát nói, trong mắt không hề che giấu tình cảm với Khúc Nhạc.

“Cô muốn nói gì thì nói thẳng ra đi!” Triệu Hàm Như mỉm cười, cố gắng nói bằng giọng điệu dịu dàng, che giấu cảm giác bức bối trong lòng.

62. Chương 62: Mặt Nạ

“Hả?” Tiêu Khả Nhi cứ như bị cô hù dọa, ánh mắt mờ hơi sương, “Chị Hàm Như, có phải chị tức giận không? Em không cố ý, chị đừng giận em được không?”

Triệu Hàm Như nhìn cô ta với ánh mắt không thể tin nổi. Cuối cùng cô cũng hiểu tạo sao dì Tổng Cẩn và Triệu Tuyết Như chán ghét cô, luôn mắng cô là con nhóc giả vờ ngây thơ rồi. Thì ra nhìn một cô gái đáng yêu khóc lóc trước mặt mình mà không biết tại sao lại là một chuyện đáng ghét thế này, cứ như cô là người xấu ỨC HIẾP cô ta vậy.

“Tôi đâu nói gì? Cô yên tâm, tôi không tức giận. Thích Khúc Nhạc là quyền của cô, không có liên quan gì đến tôi.” Triệu Hàm Như cố gắng giữ vẻ mặt hòa nhã. Có trời mới biết giữ phong độ trước một người đẹp khóc lóc thế này là một chuyện khó khăn như thế nào.

Tiêu Khả Nhi lập tức mỉm cười, nhưng vẫn còn hơi do dự, “Thật sao? Nhưng tất cả mọi người đều nói Khúc Nhạc thích chị...”

Lúc đầu cô mặt dày bám lấy Trương Gia có phải cũng từng làm chuyện này không? Triệu Hàm Như không nhớ rõ, nhưng cô dám chắc rằng đây là báo ứng của cô. Nếu không... sao cô có thể gặp loại người này?

“Cô tin lời bọn họ nói sao?” Không đợi Tiêu Khả Nhi trả lời, cô lập tức nói tiếp: “Thật ra, là do cô không muốn tin. Cô đã không muốn tin thì không cần quan tâm đến cách nói của người khác, chỉ cần làm chuyện cô muốn làm là được rồi.”

Triệu Hàm Như cố dè cảm giác muốn chửi người. Khúc Nhạc tạo nghiệt, thì để Tiêu Khả Nhi tự đi tìm anh mà giải quyết đi. Cô không có nghĩa vụ phải tiếp cô ta!

“Thật sự có thể sao?” Tiêu Khả Nhi mở to đôi mắt vô tội, đôi mắt trong suốt, đáng vẻ quả thật rất quen.

Về mặt Triệu Hàm Như lạnh tanh, “Cô không cần để ý đến tôi. Tôi và anh ấy chỉ là quan hệ hợp tác, không phải kiểu quan hệ như bọn họ nghĩ.”

Tiêu Khả Nhi tỏ vẻ vui mừng, xác nhận lại lần nữa, “Thật vậy chứ? Tại sao anh ấy lại chọn chị? Chị chỉ là một học sinh bình thường mà!”

“Cô đi hỏi anh ấy đi. Tôi chỉ có thể trả lời câu hỏi của cô trong phạm vi khả năng của tôi.” Dù tính tình cô có tốt, thì cũng không chịu nổi Tiêu Khả Nhi hỏi đi hỏi lại nhiều lần.

“Em xin lỗi, em chọc chị tức giận rồi hả? Em không cố ý...”

“Không sao. Trước đây tôi cũng giống cô, tất cả mọi người đều nói tôi là con bé ngây thơ.” Triệu Hàm Như cười, nhưng nụ cười không chân thành lắm.

Cũng như cô ta? Con nhóc ngây thơ? Là sao? Tiêu Khả Nhi ngơ ngác nhìn theo bóng lưng của Triệu Hàm Như. Hình như chị ấy không tức giận, chắc là chị ấy thật sự không thích anh Khúc Nhạc.

Triệu Hàm Như nhìn mình trong gương, nghĩ đến khuôn mặt vô tội của Tiêu Khả Nhi, lại còn đáng vẻ luôn sợ hãi của cô ta nữa, giống y hệt cô lúc trước.

Trong lòng của cô đột nhiên trào dâng cảm giác mất kiên nhẫn, thuận tay lấy đồ trang điểm thoa lên mặt mình.

“Sao em lại biến thành thế này?” Khúc Nhạc hoài nghi nhìn cô. Lòng mảy rậm, môi đỏ mọng, trông cô trưởng thành hơn vài tuổi, không còn giống cô nữa.

“Đẹp không?” Triệu Hàm Như kiêu căng nghiêng đầu nhìn anh. Trình độ trang điểm của cô có hạn, nên tìm stylist thiết kế cho cô phong cách trang điểm này. Cô cảm thấy rất đáng giá! Ít nhất, cô không còn nghĩ tới đáng vẻ ngây thơ của mình trước đây nữa.

“Khí thế hùng hổ như vậy, em muốn đi đăng cơ sao? Khó coi chết đi được.” Khúc Nhạc giễu cợt.

“Đăng cơ?”

“Đăng cơ lên ngôi, nữ vương bệ hạ! Anh khuyên em đi rửa mặt đi. Xấu thật đấy, cảm giác xâm lược quá mạnh mẽ, khiến người ta rất khó chịu.”

“Anh thích dáng vẻ nhu nhược ngây thơ?” Vừa nghĩ tới Tiêu Khả Nhi, Triệu Hàm Như bắt đầu thấy chua chua.

“Cái gì?” Khúc Nhạc nhảy cảm bắt được chút gì đó là lạ trong lời nói của cô, nhưng không hiểu sao cô lại tức giận.

“Không có gì, chỉ là em không muốn... cho người ta cảm giác em giả vờ ngây thơ vô tội. Hùng hổ thì hùng hổ, chẳng có gì không tốt cả.” Triệu Hàm Như mặc kệ lời chê của anh, cũng không muốn rửa mặt.

Khúc Nhạc buồn cười, phần lớn thời gian Triệu Hàm Như luôn trưởng thành, dốc sức liều mạng hơn bạn bè cùng trang lứa, nhưng một khi đã ngây thơ thì cô lại ngây thơ đến phát sợ.

“Ai nói em giả vờ ngây thơ vô tội?”

“Không ai nói. Em chỉ không muốn người ta nghĩ em như vậy thôi.”

“Có phải Tiêu Khả Nhi đi tìm em không?”

“Anh biết?” Triệu Hàm Như không vui nhìn anh, phối hợp với đôi mày nhướng cao khiến Khúc Nhạc sợ hết hồn. Dáng vẻ mày lá liễu đứng đứng này của cô khiến người khác nhìn vào liền cảm thấy cô đang tức giận.

Khúc Nhạc bật cười, “Anh thấy dáng vẻ quái gở này của em nên đoán mò. Em và cô ta là hai loại người khác nhau. Dù khuôn mặt hai người có giống như đúc thì người ta cũng có thể phân biệt được sự khác nhau của hai người.”

“Khuôn mặt không giống mà. Còn nữa, anh nói ai quái gở hả? Tiêu Khả Nhi của anh mới quái gở, mới nói mấy câu là nước mắt lăn lăn rơi xuống rồi...” Triệu Hàm Như rầu rĩ nói.

“Nói đùa gì vậy? Cái gì mà Tiêu Khả Nhi của anh? Cô ta là vui buồn thất thường, em mới là quái gở.”

Lời nói này thật sự khó nghe, người tính tình tốt như Triệu Hàm Như cũng nổi giận.

Khúc Nhạc tiếp tục nói: “Tuy em nhỏ yếu nhu nhược, nhưng khuôn mặt có vẻ khí thế, nhìn là biết không dễ chọc. Còn Tiêu Khả Nhi chỉ biết khóc sụt sùi, sao có thể so sánh với em được?”

Cuối cùng vẻ mặt của Triệu Hàm Như cũng tốt hơn một chút, “Anh đang khen em hay chê em vậy?”

“Anh không tùy tiện khen, cũng không tùy tiện chê ai bao giờ. Anh chỉ đang nói một sự thật khách quan. Em không cần vì một người không quen biết mà vẽ loạn lên mặt mình. Tương do tâm sinh, thời gian sẽ biến khuôn mặt của em trở thành dáng vẻ em muốn.”

“Không ngờ anh cũng là một nhà triết học. Nếu theo lời anh nói thì trên thế giới này không cần thẩm mỹ viện nữa rồi.” Triệu Hàm Như cảm thấy có chút không được tự nhiên, còn có chút buồn cười, bởi vì hành động của cô thật sự quá ngây thơ.

“Thẩm mỹ viện dành cho những người không có đầu óc. Bọn họ không có tư tưởng, đương nhiên là không thể sinh tướng nhờ tâm được, chỉ có thể đến thẩm mỹ viện vẽ một lớp da xinh đẹp dát lên mặt. Em còn nhớ mặt nạ liêu trai không? Em không cảm thấy người phẫu thuật thẩm mỹ cứ như đeo một cái mặt nạ à?”

“Anh nói như thế thì hơi ác độc, nhưng cũng có chút đạo lý.” Triệu Hàm Như bắt giắc sờ lên mặt mình, lớp trang điểm dày cộp khiến cô rất khó chịu, giống như đang đeo một công cụ không thuộc về mình. Lúc này, cô cảm thấy mình cứ như một con yêu quái mang mặt nạ.

63. Chương 63: Đại Bàng Đầu Trắng

“Anh đã nói nhiều vậy rồi mà em còn không đi rửa mặt? Anh định dẫn em đi gặp Thái Chính. Nhưng với khuôn mặt như quỷ này của em thì làm sao anh dám giới thiệu em cho anh ta?”

Triệu Hàm Như nhảy dựng lên, “Thái Chính? Anh hẹn với anh ta rồi à? Sao anh không nói sớm với em?”

“Anh sợ nói sớm sẽ làm ảnh hưởng đến hiệu suất làm việc của em. Anh không muốn vì việc riêng mà ảnh hưởng đến việc công. Tối nay ăn cơm với anh ta.”

Thái Chính rất ít xuất hiện trước truyền thông, nên trong ấn tượng của Triệu Hàm Như, anh ta là một người lạnh nhạt cô độc giống Khúc Nhạc. Cô thật sự không ngờ, anh ta lại hoạt ngôn như thế, thậm chí còn hơi què mùa, không hề giống một người đầu tư Internet, hoàn toàn không phải là nhà địa chủ.

Không đợi Khúc Nhạc giới thiệu, Thái Chính liền nhiệt tình bắt tay Triệu Hàm Như, “Tôi từng nghe nói về cô, Tiểu Triệu! Đừng nói tôi nhận lầm người, tôi tuyệt đối sẽ không nhận lầm. Tôi biết Khúc Nhạc đã nhiều năm, cậu ta chỉ nhắc đến một người phụ nữ là cô.”

“Thái Chính, cậu vẫn nhiều lời như xưa.” Khúc Nhạc mắt kiên nhẫn liếc Thái Chính.

Thái Chính chỉ vào Khúc Nhạc cười ha ha, “Ha ha, cậu ta xấu hổ đấy! Tiểu Triệu, cô nổi tiếng trong đám bọn tôi lắm đó. Lúc bọn họ nhắc đến cô, tôi còn chưa tin. Loại người như Khúc Nhạc mà lại dễ dàng động lòng sao? Tôi còn tưởng cả đời này cậu ta sẽ không kết hôn. Tôi quen cậu ta đã nhiều năm, tôi đảm bảo cậu ta vẫn còn...”

“Thái Chính, cậu đừng nói xa nói gần nữa. Nghe nói cậu định bán cổ quyền công ty IG?” Khúc Nhạc rót rượu cho Thái Chính.

Thái Chính lắc đầu, “Khúc Nhạc ơi Khúc Nhạc, cậu vẫn thẳng thừng như vậy, không biết cái gì gọi là nghệ thuật vòng vèo. Mua bán không nên nói thẳng như thế, mà phải vun đắp một chút tình cảm trước đã. Dù sao thì tôi cũng đang bán con gái của mình, tôi muốn tìm một người tốt cho nó. Cậu nói xem, tôi không hỏi han bàn bạc gì mà cứ tùy tiện bán con đi như vậy mà được sao? Vậy đâu phải là cha ruột...”

Triệu Hàm Như mím môi cười, Thái Chính này đúng thật là một người lắm lời.

“Theo anh Thái thì loại người nào mới là người tốt?” Cô mỉm cười nhìn Thái Chính, anh ta đúng là một người làm ăn, còn láu cá hơn cả Khúc Nhạc.

“Nghe nói Tiểu Triệu và Khúc Nhạc cùng nhau lập công ty quỹ đầu cơ *. Xin lỗi vì nói thẳng, người lập quỹ đầu cơ đều không phải người tốt.” Thái Chính cũng cười.

(*) Quỹ đầu cơ (Hedge Funds) là một quỹ bao gồm các khoản đầu tư từ tư nhân và sử dụng một loạt các chiến lược và kỹ thuật bí mật riêng để đầu tư sinh lời trên các lĩnh vực tài chính trong nước và toàn cầu. Các quỹ đầu cơ thường tập trung vào các lĩnh vực rủi ro cao, thu lợi nhuận lớn.

“Làm sao cậu biết?” Khúc Nhạc không vui hỏi ngược lại.

“Người ngoài hình dung các cậu như thế nào? Đại bàng đầu trắng ăn sạch đến đầu khớp xương cũng không thừa! Sao tôi có thể yên tâm giao IG cho hai người? Hai người muốn người ta chửi chết tôi à?” Thái Chính vừa uống rượu vừa lắc đầu.

“Tác phong mấy năm nay của anh Thái, người được xưng là nhà đầu tư thiên thần, cao thượng hơn đại bàng đầu trắng biết bao nhiêu lần.” Triệu Hàm Như cười nói, hoàn toàn không bị lời nói của anh ta chọc giận.

Thái Chính tò mò nhìn cô, “Tiểu Triệu thật biết nói chuyện, không hề đáng ghét như Khúc Nhạc. Tôi thật sự không hiểu Khúc Nhạc, Internet ngon nghề không làm, tự đứng chạy đi lập quỹ đầu cơ. Đều là người đầu tư, nếu đầu tư Internet, anh ta là người trong nghề, nắm trong tay nhiều tài nguyên. Còn anh ta lập quỹ đầu cơ thì người ta sẽ nghĩ anh ta như thế nào? Chỉ có một mình anh ta thì có thể kêu gọi được bao nhiêu vốn đầu tư?”

Khúc Nhạc nhún nhún vai, “Ít nhất thì tôi không thiếu tiền. Thay vì làm một con chim ngay cả quần áo cũng không có mặc, thì thà làm đại bàng đầu trắng, ít nhất kiếm tiền nhanh, sẽ không túng tiền.”

Triệu Hàm Như buồn cười nhìn Khúc Nhạc, người này đâm trúng chỗ đau của Thái Chính rồi.

Thái Chính cười khỏ, “Kiếm tiền nhanh, không bị thiếu tiền... Cậu vẫn nói chuyện đâm trúng chỗ đau của người khác như thế. Cậu biết rõ tình hình nóng vội của tôi, ai ngờ đúng lúc gặp trời đông giá rét. Nếu không... với thực lực của những công ty này, chắc chắn sẽ là một sự tồn tại khiến cả thế giới phải ngược nhìn.”

“Làm gì có nhiều sự tồn tại khiến cả thế giới phải ngược nhìn như thế.” Khúc Nhạc không cho là đúng.

“Cậu xem, nhà đầu tư thời nay đều giống cậu, chỉ vì cái lợi trước mắt thôi. Đợi thêm mấy năm nữa, những công ty này sẽ mang đến lợi nhuận khả quan, nhưng bọn họ không có kiên nhẫn để đợi. Tôi nhìn thấu điểm này, nhưng vẫn phải lấy tiền của bản thân để đầu tư. Không dễ gì lấy được tiền của nhà đầu tư.”

“Mấy năm nay, tình hình kinh tế không ổn định. Không chỉ ngành Internet, mà các ngành dầu mỏ, sắt thép cũng bị ảnh hưởng ở một mức độ nhất định. Nhà đầu tư lo lắng về thị trường cũng là hợp lý. Nếu kinh tế có khởi sắc thì bọn họ sẽ đầu tư không hề nương tay.”

“Thật ra cậu nói cũng đúng. Mấy năm nay, các hạng mục tôi đầu tư đều thất bại. Có vài ý tưởng rất hay, nhưng lại không có thực lực để thực hiện, tập thể hợp tác xảy ra vấn đề, những công ty có thể phát triển vững vàng giống IG không nhiều. Vì thế tôi thật sự không nỡ bán.”

“Tôi nghe nói anh là người đồng sáng lập IG. Ban đầu anh không chỉ rót tiền đầu tư, mà còn đưa ra rất nhiều ý tưởng. Công ty IG có thể được như ngày hôm nay hoàn toàn không thể phủ nhận công lao của anh. Bố mẹ tôi cũng là dạng người lập nghiệp bằng thực lực của bản thân, nên tôi biết rất rõ tình cảm của người sáng lập với công ty của mình. Nếu không còn cách nào khác thì chắc chắn là anh sẽ không bán IG.” Triệu Hàm Như cười nói.

“Không nỡ thì không nỡ, nhưng thật sự không còn cách nào, thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn. Tôi nhìn mọi chuyện rất thoáng, chỉ cần ra giá thích hợp và có thể phát triển IG, thì dù có không nỡ, tôi cũng sẽ bán. Có điều, tôi sẽ không bán cho bọn đại bàng đầu trắng như hai người.”

“Anh Thái, anh hiểu lầm rồi. Không phải hai chúng tôi muốn mua cổ phần của IG, mà chỉ có một mình tôi thôi. Lúc còn trong nước, tôi vô cùng thích phần mềm của IG, cá nhân tôi cảm thấy công ty rất có tiềm lực phát triển. Nghe nói anh có ý định bán IG, nên tôi mới nhờ Khúc Nhạc hẹn gặp anh.” Triệu Hàm Như nói rất chân thành.

“Cô muốn lấy danh nghĩa cá nhân mua 30% cổ phần?” Thái Chính không dám tin, nhìn cô bé này không lớn tuổi lắm, ai ngờ lại là một tỉ phú!

“Tôi có thể hỏi bố mẹ cô là ai không?” Triệu Hàm Như còn rất trẻ, không thể nào dựa vào bản thân mà kiếm được một số tiền lớn như vậy, bởi không phải ai cũng là thiên tài như Khúc Nhạc.

“Bố mẹ tôi đã qua đời, bọn họ vốn làm bên ngành sắt thép.” Lúc nhắc đến bố mẹ, trong lòng Triệu Hàm Như vẫn còn khổ sở, nhưng cô có thể khống chế được tâm trạng của mình.

“Sắt thép? Chẳng lẽ là Triệu Minh Hoàn và Tống Du?” Thái Chính nhìn Triệu Hàm Như với ánh mắt nghiến ngấm.

Triệu Hàm Như sững sờ, không ngờ Thái Chính có thể lập tức đoán được tên bố mẹ cô, “Anh Thái thật sự rất có hiểu biết về thương giới.”

Thái Chính có chút ngượng ngùng, “Xin lỗi, nhắc tới chuyện đau lòng của cô rồi. Năm ngoái tôi vừa di dân đến đây. Hai năm trước, lúc còn ở trong nước, tôi đã xem nhiều tin tức về Triệu Thị. Mặc dù nói hơi muộn, nhưng tôi vẫn muốn nói cô hãy bớt đau buồn.”

“Cảm ơn.” Khuôn mặt Triệu Hàm Như đượm vẻ buồn bã.

64. Chương 64: Đánh Cược

“Thật ra lúc còn ở trong nước, tôi có quen biết mẹ của cô. Cô Tống là một người rất giỏi, giúp đỡ tôi khá nhiều trong giai đoạn tôi bắt đầu lập nghiệp. Nên nếu cô quyết định lấy danh nghĩa cá nhân mua cổ quyền IG, và ra một cái giá hợp lý, thì tôi sẽ bán cho cô.”

“Cậu ra giá bao nhiêu?” Khúc Nhạc hỏi thẳng, vẻ mặt không có cảm xúc gì, hoàn toàn không bị bầu không khí đau buồn ảnh hưởng.

“Lúc thành lập IG, tôi đầu tư một triệu đô la. Mấy năm nay, công ty phát triển tốt. Từ năm trước, công ty đã bắt đầu có tiền lời. Lúc này công ty đang chuẩn bị lên sàn, tất cả mọi người đều biết rõ khi công ty lên sàn, 30% cổ phần sẽ là một con số rên trời. Vì vậy, dù tôi có muốn bán rẻ cho cô thì những cổ đông khác cũng sẽ không đồng ý. Giá quá thấp sẽ ảnh hưởng đến việc IG lên sàn.” Thái Chính nói rất chân thành.

“Nếu nhìn từ góc độ chuyên nghiệp, với biểu hiện trước mặt của IG, thì còn một thời gian dài nữa mới có thể lên sàn. Tôi biết cậu đang khó khăn về kinh tế, rơi vào đường cùng mới bán cổ quyền IG lấy tiền. Theo lời cậu nói, IG của sau này còn có không gian phát triển lớn. Nếu đã như vậy, sao cậu không bán một nửa, giữ lại một nửa?” Khúc Nhạc cười nói.

Thái Chính gật đầu, “Tôi đã từng cân nhắc vấn đề này. Nhưng hiện giờ, tôi đang chuẩn bị một hạng mục mới. Tôi nói thật, tôi rất cần tiền, không còn cách nào khác mới bán IG đầy giá trị lấy tiền. Có vài công ty nghe phong thanh nên đi tìm tôi nói chuyện, bán cổ quyền cũng giống như bán những thứ khác ấy mà, trả giá cao là mua được.”

“Thái Chính, cậu đầu tư quá nhiều hạng mục. Cậu nên nhớ, tham thì thâm.” Khúc Nhạc lắc đầu, không ngờ Thái Chính vẫn chưa ý thức được điều này.

“Năm xưa cô Tống cũng nói với tôi những lời này. Tôi biết nó là khuyết điểm của tôi, nhưng cũng phải chịu thôi, tính cách của tôi là như thế, có hứng thú với quá nhiều thứ. Hơn nữa, tôi thật sự rất hứng thú với hạng mục này.” Thái Chính nhún nhún vai, bộ dạng đầy hứng thú.

“Không biết anh Thái cảm thấy hứng thú với hạng mục gì?” Triệu Hàm Như tò mò hỏi.

“Vẫn là một hạng mục Internet, là trò chơi trên điện thoại. Khúc Nhạc cũng biết đó, tôi từng mời cậu ta tham gia cùng mà.” Thái Chính đắc ý gờ cùi chỏ đâm vào cánh tay Khúc Nhạc, “Ý tưởng của trò chơi này không tệ chứ?”

“Tôi không thể phủ nhận ý tưởng của trò chơi đó. Nhưng thành công của một công ty, không chỉ dựa vào ý tưởng.” Khúc Nhạc lạnh nhạt nói.

“Cậu đang nói cậu đấy hả? Từ sau khi cậu đi, TUS suy sụp không dậy nổi, cậu hại chết đám người đầu tư đó rồi. Nên lựa chọn đối tượng hợp tác cũng là một môn cần phải học.” Thái Chính cười vang.

“Theo lời anh Thái nói, vậy trò chơi này có tương lai hơn cả IG rồi?” Triệu Hàm Như cũng cười.

Thái Chính hơi xấu hổ, “À, ừ. Tương lai của IG tuyệt đối không tệ. Tôi nói thẳng, trước đó có một nhà đầu tư trong nước ra giá mười tám triệu đô la.”

“Mười tám triệu đôla?” Con số này vượt ra ngoài con số mong muốn của Triệu Hàm Như. Cô cúi đầu uống một ngụm cà phê, che giấu vẻ thất vọng trong đáy mắt.

“Cậu quyết định bán cổ phần IG cho bọn họ?” Vẻ mặt Khúc Nhạc vẫn không thay đổi.

“Vậy thì chưa chắc. Tôi đã nói rồi, ai ra giá cao thì bán.” Thái Chính mỉm cười.

“Chúng tôi chỉ có thể ra giá cao nhất là tám triệu đô la, đây là cái giá hợp lý nhất rồi. Trong hoàn cảnh kinh tế của IG, giá cao gấp tám lần đã là không tệ. Với cái giá này, cậu hoàn toàn có thể ăn nói với cổ đông của IG. Huống chi, trong thời buổi internet bão hòa này, đã có nhiều công ty lớn phải đóng cửa rồi. IG chỉ là một công ty vừa có lợi nhuận, có thể chống được bao lâu vẫn còn là ẩn số. Chúng tôi nguyện ý lấy tám triệu đô la ra cược, cũng là mạo hiểm rồi.” Khúc Nhạc ung dung nói.

“Tuy nói là như vậy, nhưng việc buôn bán chính là như thế, ai ra giá cao thì người đó được mua. Tôi thật tò mò, không phải nói lấy danh nghĩa của Tiểu Triệu mua cổ quyền IG sao? Sao lại biến thành ”chúng tôi“? Xem ra, sắp có việc vui rồi!” Thái Chính mỉm cười, nhấp một hớp rượu vang.

Ngay cả bình tĩnh như Khúc Nhạc cũng hơi chật vật, “Cậu đừng vì bối rối mà nói lảng sang chuyện khác.”

“Nói lảng cái gì? Tôi vừa thấy cậu nói ‘chúng tôi’ thuận miệng lắm mà!” Cảm giác Khúc Nhạc cho người ta quá mức lạnh nhạt cô độc, hiếm khi có cơ hội trêu chọc anh, Thái Chính sẽ không bỏ qua.

“Tôi và Khúc Nhạc là bạn hợp tác, cũng là bạn thân. Nếu là chuyện của tôi, anh ấy sẽ giúp không đắn đo. Anh Thái, tôi cảm thấy rất hứng thú với IG. Nếu anh có thể tìm được người mua tốt hơn, thì tôi cũng sẽ vui vẻ thay anh. Có điều, nếu có cơ hội, tôi muốn ra giá mười triệu đô la mua 30% cổ phần. Tôi rất mong nhận được điện thoại của anh.” Triệu Hàm Như tự nhiên hào phóng nói.

“Ok!” Thái Chính cười híp mắt nhận danh thiếp của Triệu Hàm Như, “Sau này có cơ hội, chúng ta nhất định phải hợp tác.”

“Anh tưởng em sẽ bị cái giá mười tám triệu đô la dọa.” Khúc Nhạc nhìn Triệu Hàm Như ngồi ở ghế tài xế.

“Thật sự là bị dọa. Nếu không phải sau đó anh nhắc nhở em thì em đã phải mất mặt rồi. Chắc chắn công ty anh ta nói ra giá không quá mười triệu đô la.” Triệu Hàm Như cười thoải mái.

“Bởi vậy, anh nói em đừng vội, nhẫn nại một chút là có thể ép giá xuống tám triệu đô la.” Khúc Nhạc lắc đầu.

“Em thật sự rất xem trọng công ty này. IG có ý tưởng tốt và không giậm chân tại chỗ. Đối với công ty Internet thì quan trọng nhất là ý tưởng, nên em cảm thấy đất một chút cũng đáng giá, quan trọng nhất là phải làm cho Thái Chính thấy thành ý của em.”

“Ý tưởng cũng có nguy hiểm, mỗi công ty Internet đều có ý tưởng. Có điều, phần lớn bọn họ sẽ chết trên ý tưởng của chính mình.” Khúc Nhạc gạt cho Triệu Hàm Như một chậu nước lạnh.

“Anh phản đối chuyện em thu mua cổ phần?”

“Anh không phản đối, anh rất tin tưởng năng lực phân tích của em. Có điều, em sẽ không hiểu rõ vấn đề trong một thời gian ngắn được, nên anh gạt em một chút nước lạnh, để em tỉnh táo suy nghĩ.”

“Cảm ơn anh, em rất tỉnh táo. Anh có thấy em lớn gan không? Em chỉ có một ít tiền, mà dám đầu tư hết vào một công ty nhỏ không rõ tương lai. Nếu công ty này không phát triển, thì em phải chết đói rồi.”

“Với năng lực này của em, không chết đói được.”

Triệu Hàm Như cười cười, nếu không phải cô vô cùng tự tin về bản thân mình, thì cô sẽ không dám đánh cược như thế.

“Anh không ngờ em lại quan tâm đến công ty ở trong nước như vậy.”

Triệu Hàm Như nhìn ra ngoài cửa sổ, thở dài nói: “Ở đây không phải chốn đào nguyên, em không thể tránh ở đây cả đời. Một ngày nào đó em sẽ quay về, nên phải lót đường trước.”

65. Chương 65: Tính Toán

“Con đứng lại cho ba!” Khó lắm Triệu Minh Vĩ mới tóm được đứa con trai duy nhất Triệu Cương ở công ty, “Con lại đi lêu lổng ở đâu nữa đây? Suốt ngày không thấy bóng dáng, chẳng nên thân gì cả. Sau này, Triệu Thị đều là của con, mà con không quan tâm tới, con muốn tức chết bố sao?”

“Không biết sau này Triệu Thị là của ai nữa.” Triệu Cương không phục lắm bả.

“Thằng nhóc thúi con nói bậy bạ gì đó?” Triệu Minh Vĩ tức giận quát.

“Bố, con không nói sai mà. Phần lớn cổ phần Triệu Thị đều là của Triệu Hàm Như. Cô ta ở nước ngoài, đánh rầm cũng không quản, tất cả mọi chuyện trong công ty đều do bố xử lý. Lão già Trịnh Kính ý có một chút cổ phần, luôn gây phiền phức cho chúng ta. Bố khổ cực là vì ai vậy? Vất vả mệt mỏi còn không được cảm ơn!”

“Còn không phải là vì con sao?” Thấy con trai không nên thân, Triệu Minh Vĩ rất buồn bực. Bây giờ ông ta đã được như ý, là ông chủ, là người có quyền lực. Nhưng ông ta cũng phải nếm tác dụng phụ của quyền lực, đó là vô cùng bận rộn, mệt mỏi rã rời. Vừa nghĩ tới ông ta phải liều mạng làm việc, còn Triệu Hàm Như ở nước ngoài ngồi mát ăn bát vàng, ông ta liền tức anh ách.

Nhưng Triệu Hàm Như không đắc ý được lâu nữa. Chẳng mấy chốc, Triệu Thị sẽ biến thành cái vỏ rỗng.

“Bố, gần đây Triệu Hàm Như đang xử lý bất động sản, không biết cô ta ở nước Mỹ giờ trò quý gì nữa.” Triệu Cương thấy Triệu Minh Vĩ nở nụ cười âm hiểm, liền biết nhà mình sẽ không lỗ. Anh ta đột nhiên nghĩ tới chuyện này, nên báo với Triệu Minh Vĩ.

“Xử lý bất động sản? Bất động sản nào?” Triệu Minh Vĩ lập tức cảnh giác nhìn Triệu Cương.

“Cô ta bán bốn căn nhà ở thủ đô.” Trên mặt Triệu Cương hiện lên vẻ ước ao, tuy anh ta rất ghét Tổng Du, nhưng không thể không thừa nhận bà rất có ánh mắt đầu tư.

Từ rất lâu trước kia, Tổng Du đã dùng giá thấp mua bốn căn nhà cao cấp và một túp lều cũ ở thủ đô. Khi đó ai cũng cười nhạo bà, nhưng đâu ai ngờ, giá nhà ở thủ đô đột nhiên tăng cao. Những căn nhà cao cấp đó tăng giá mười mấy lần, còn túp lều cũ kỹ tăng giá mấy chục lần.

“Con khôn phá sản!” Mấy năm nay, giây phút nào Triệu Minh Vĩ cũng mong ngóng Triệu Hàm Như chết, vậy thì đồ của cô mới trở thành đồ của ông ta. Trong lòng ông ta đã xem tài sản của cô như tài sản của mình.

Nghe nói Triệu Hàm Như bán nhà, ông ta nổi giận, có cảm giác bị người ta ngầm chiếm gia tài, “Giá nhà ở thủ đô vẫn đang tăng, vậy mà nó mang đi bán? Mấy căn nhà ở thủ đô không phải là bất động sản bình thường, tất cả đều là nhà cao cấp trong khu vực vàng, có muốn mua cũng không mua được.”

“Đúng vậy, trừ căn túp lều thì tất cả đều bán. Mấy ngày trước, một người bạn dẫn con đến xem nhà anh ta mới mua. Con vừa nhìn liền biết đó là căn nhà Tổng Du dùng giá thấp mua về. Sau đó con cho người điều tra, liền phát hiện Triệu Hàm Như bán luôn mấy căn khác.” Triệu Cương cũng rất đau lòng.

“Thật là một đứa vô tình vô nghĩa, hung ác độc địa! Bây giờ cánh cứng cắp rồi nên dám tự mình bán nhà! Một ngày nào đó, ngay cả cái họ nó cũng bán. Con là cháu trai duy nhất của nhà họ Triệu, vậy mà không có một căn nhà nào ở thủ đô. Nó không cho con thì thôi, còn tự ý đem bán! Quả nhiên là ăn cây táo rào cây sung, con nhóc khôn kiếp vô giáo dục, con gái của con chuột chỉ biết đào lỗ. Triệu Minh Hoành và Tổng Du nuôi một con sói mất trắng, để bố xem bọn họ có mặt mũi gì đi gặp tổ tiên của nhà họ Triệu không!” Triệu Minh Vĩ cắn răng nghiêng lợi nói.

“Đúng vậy, Triệu Minh Hoành cũng thật là. Rõ ràng con mới là cháu trai duy nhất của nhà họ Triệu, vậy mà ông ta dám dung túng Tổng Du đưa hết tài sản cho Triệu Hàm Như. Bọn họ không xem di ngôn của ông bà nội ra gì, lẽ nào Triệu Thị phải đổi họ theo nó?”

“Hừ, nó nằm mơ đi! Nó sẽ không bao giờ lấy được Triệu Thị!”

Hiếm khi cha con có chung mối thù, Triệu Cương càng ra sức mắng chửi, “Bố, con lo lắng lão chó già Trịnh Kính kia. Ông ta luôn muốn tác hợp Trịnh Hiệu Dương và Triệu Hàm Như, cho nên suốt ngày nhảy lên nhảy xuống ở Triệu Thị. Nghe nói ông ta chuẩn bị cho Trịnh Hiệu Dương đi Mỹ du học.”

“Trịnh Hiệu Dương sắp tốt nghiệp đại học, lẽ nào Trịnh Kính muốn cho nó ra nước ngoài dát thêm lớp vàng? Nào có đơn giản như vậy, chắc chắn là ông ta nhắm vào Triệu Hàm Như. Năm xưa suýt chút nữa thì bọn nó đã đính hôn.” Về mặt Triệu Minh Vĩ càng thêm âm trầm. Mấy năm nay, Trịnh Kính cản trở ông ta khắp nơi. Ông ta luôn muốn diệt trừ lão già đó, nhưng thế lực của nhà họ Trịnh ở thủ đô quá lớn, ông ta không đủ năng lực động vào Trịnh Kính.

Đáng hận nhất là Trịnh Kính luôn miệng nói muốn báo thù cho anh em kết nghĩa, đắp nặn hình tượng đại ca giang hồ trọng tình cảm. Trên thực tế, ông ta chỉ là một tên ngụy quân tử. Ông ta làm tất cả cũng chỉ vì 30% cổ phần của Triệu Hàm Như. Để Trịnh Hiệu Dương cưới Triệu Hàm Như, dễ dàng đổi tên Triệu Thị thành Trịnh Thị. Trịnh Kính nghĩ thật hay!

Triệu Minh Vĩ nghiêng răng nghiêng lợi, “Tuyệt đối không thể để Trịnh Hiệu Dương và Triệu Hàm Như ở bên nhau!

“Bố, con cảm thấy trừ khi lão chó già Trịnh Kính đó động tay động chân gì đó, nếu không thì sẽ không thể có chuyện này đâu, vì bọn họ vốn không ưa nhau. Triệu Hàm Như đã biết Trịnh Hiệu Dương có bạn gái, nhưng hoàn toàn không quan tâm, chỉ một lòng một dạ nhào vào Trương Gia thôi. Trước đây, nếu Tuyệt Như không quyến rũ Trương Gia thì chúng ta đã có thể sử dụng con cờ này.”

“Bây giờ không ngày xưa nữa. Nghe nói Triệu Hàm Như ở nước ngoài rất khá, còn cùng ai đó lập quỹ đầu cơ. Nó mới bao nhiêu đó tuổi mà danh tiếng có thể lan về trong nước, chứng tỏ nó không còn ngu nữa, nên không cần sử dụng Trương Gia.”

Triệu Cương không cho là đúng, “Có cái gì mà không giống? Cũng chỉ là con mọt sách mà thôi. Chỉ với đáng về mềm yếu của nó thì có thể làm nên trò trống gì?”

“Mềm yếu? Con không thấy ánh mắt trước khi đi của nó à? Nhìn giống hết một con sói muốn ăn thịt người. Bố chỉ sợ nó vì trả thù chúng ta mà chọn ở bên cạnh Trịnh Hiệu Dương, chấp tay tặng Triệu Thị của chúng ta cho nhà họ Trịnh. Không được, tuyệt đối không thể để cho bọn chúng ở bên nhau.” Triệu Minh Vĩ càng nghĩ càng sợ hãi.

“Vì trả thù chúng ta mà chọn ở bên cạnh Trịnh Hiệu Dương?” Triệu Cương cảm thấy không thể tin nổi, tuy anh ta không hiểu Triệu Hàm Như. Nhưng trong ấn tượng của anh ta, cô là một cô gái ngu ngốc vì tình làm tất cả, sao có thể lấy cả đời mình ra đặt cược?

“Không thể nói trước được điều gì. Con đi điều tra xem nó cần nhiều tiền như vậy để làm gì? Còn Trương Gia kia nữa, bảo nó đi dỗ thử Triệu Hàm Như xem được không.” Triệu Minh Vĩ nghiêng răng nghiêng lợi nói.

66. Chương 66: Vị Hôn Phu?

“Tuần này giá dầu quốc tế vẫn giữ giá cao. Hôm qua, giá dầu quốc tế tăng mức cao nhất từ đầu năm đến bây giờ. Theo chuyên gia phân tích, nếu chỉ số đồng USD vẫn còn giảm thì giá dầu sẽ còn tiếp tục tăng...”

Khúc Nhạc xem tin tức trên tivi, Triệu Hàm Như đứng dậy từ trước laptop, cầm ly cà phê đứng trước tivi. Mặc dù bọn họ đã đoán được từ trước, nhưng nhìn thấy chuyên gia phân tích nguyên nhân giá dầu tăng vẫn cảm thấy rất thoải mái. Dù sao thì mấy tháng trước, vị chuyên gia này còn dự đoán giá dầu sẽ giảm.

“Lần này chúng ta kiếm được bao nhiêu?”

“Khoảng một hai triệu.” Triệu Hàm Như trả lời.

Khúc Nhạc nở nụ cười chân thật hiếm có. Thật ra anh đã đoán được kiếm được bao nhiêu, nhưng vẫn hỏi lại, vì muốn thỏa mãn chút lòng hư vinh của anh mà thôi.

“Vẫn còn quá ít! Nếu chúng ta sớm lập quỹ đầu cơ, lợi dụng đòn bẩy từ ngân hàng mượn tiền, thì lần này có thể kiếm hơn một tỷ tiền lời.” Khúc Nhạc nói với giọng điệu tiếc nuối.

Triệu Hàm Như gạt đầu, lúc này còn phải xem xét rủi ro, không thể để tiền làm mờ mắt được.

“Giới tài chính kiếm bọn rồi. Nếu biết sớm như vậy thì lúc đầu anh sẽ không làm trò chơi gì đó, liều mạng làm việc mà chẳng thấy tiền. Cổ phiếu của TUS vẫn đang giảm, đợi anh kiếm lời xong, chẳng biết nó sẽ giảm thêm bao nhiêu nữa.”

“Đúng vậy, nếu biết nó dễ kiếm tiền như vậy thì em đã không để bố mẹ làm ngành sắt thép. Nghề này quá cực khổ, phải chịu trách nhiệm với nhiều người, bị người ta mơ ước, bị người ta thù hận... Vẫn là loại này dễ kiếm tiền hơn.”

Hai người nhìn nhau cười, cũng biết những lời này chỉ nói đùa mà thôi. Ngành nào cũng có cái khó của nó, lợi nhuận cao thì độ mạo hiểm cũng cao. Rất nhiều người giàu sang cả đời, đến cuối cùng chỉ vì một sai lầm, mà mất hết tất cả. Ngành này giống như đi trên sợi dây thép, cường độ và áp lực công việc vượt xa những ngành khác.

“Bây giờ em biết cũng không muộn. Em còn muốn đập tiền vào công ty IG nữa không? Còn không bằng giữ lại cho tương lai.”

“Chỉ có tiền thì có ích lợi gì? Sau này quay về nước, những công ty đó sẽ là hậu thuẫn của em.”

“Những công ty đó? Xem ra trong lòng em đã có một chuỗi sản nghiệp rồi? Để anh đoán xem, có phải là ngành Internet không?”

“Em chỉ mới có hình thức đại khái ban đầu thôi, đợi có tiền rồi tính tiếp. Không có tiền thì tất cả mơ ước đều là nói suông.”

Anh cầm ly cà phê của cô lên, “Điện thoại của em rung này giờ, em không nghe sao?”

“Cái gì?”

Cô mở điện thoại lên xem, là một số điện thoại lạ từ trong nước. Từ sau khi ra nước ngoài, cô và bạn bè ít liên lạc với nhau. Trong điện thoại của cô chỉ có vài số điện thoại quan trọng, cô lười phải lưu số điện thoại của những người không liên quan.

“Hàm Như, dì là dì An của cháu đây.” Đầu dây bên kia truyền đến một giọng điệu đầy thân thiết. Triệu Hàm Như sững sốt vài giây mới hồi hồn, đây là mẹ của Trịnh Hiệu Dương, cũng là bạn thân của mẹ cô.

Năm xưa, cô và An Khả Quân có quan hệ rất tốt. Cô rất thích dì An dịu dàng thân thiết này. Nhưng từ khi cha mẹ gặp nạn, trong lòng cô lại có ngăn cách, không thể thân thiết với dì An được nữa.

“Chào dì An. Có chuyện gì không ạ?”

Thật ra, những năm gần đây, An Khả Quân thường xuyên gọi điện thoại cho cô, lần nào cô cũng trả lời vài câu cho phải phép, rồi không nói gì nữa.

“Cháu có bận gì không? Có phải dì làm phiền cháu không?” An Khả Quân quan tâm hỏi.

Trong đầu Triệu Hàm Như đột nhiên hiện lên hình ảnh Tiêu Khả Nhi. Tuy cô ta không còn nhỏ, nhưng đáng vẻ vẫn rất ngây thơ đáng yêu. Cô cười cười, liếc Khúc Nhạc một cái.

Khúc Nhạc không hiểu ra sao, đặt ly cà phê trước mặt Triệu Hàm Như, nhìn cô ý hỏi có chuyện gì.

“Vâng, cháu đang làm việc. Dì An, có chuyện gì không ạ?” Giọng điệu của cô rất bình tĩnh, nghe không ra vui giận.

An Khả Quân đề cảm giác khó chịu xuống. Triệu Hàm Như không giống ngày xưa nữa, mỗi lần nói chuyện với cô, bà ta đều không biết phải bắt đầu từ đâu, “Xin lỗi, Hàm Như, dì làm phiền cháu rồi...”

“Không sao, dì An, dì có việc gì cứ nói thẳng đi ạ.” Triệu Hàm Như nhún mày.

“Triệu Hàm Như, cô lập tức đưa báo cáo phân tích giá cả dầu mỏ cho tôi.” Khúc Nhạc đứng cạnh Triệu Hàm Như, nói với giọng điệu khó chịu.

Tiếng nói của anh không lớn không nhỏ, đủ truyền vào tai An Khả Quân, “Hàm Như, cháu thật sự bận rộn...”

Khóe môi Triệu Hàm Như nhếch lên, gờ ngón tay cái với Khúc Nhạc, “Dì An, dì nói đi.”

An Khả Quân không quanh co lòng vòng nữa mà nói thẳng, “Không phải là chuyện lớn gì, là chuyện của Hiệu Dương. Nó nộp đơn học nghiên cứu sinh ở một trường đại học ở New York. Hai ngày nữa nó sẽ qua Mỹ, đến lúc đó nhờ cháu chăm sóc nó nhiều hơn.”

“Trường đại học nào?” Triệu Hàm Như hơi bất ngờ. Trịnh Hiệu Dương học rất dở, lúc trước có thể đậu một trường đại học hạng ba là không tệ rồi, bây giờ sắp đến Mỹ học nghiên cứu sinh?

An Khả Quân hơi ngượng ngùng, “Năng lực của nó không đủ để học trường đại học tốt, trường đó kém hơn Học viện ST nhiều lắm...”

Quả nhiên là dùng tiền để học mấy trường trái phép, lấy cái danh du học để lừa gạt người trong nước. Cô nhớ ông bà Trịnh định đợi Trịnh Hiệu Dương tốt nghiệp đại học xong thì sẽ vào công ty nhà làm. Sao đột nhiên lại muốn anh ta lãng phí một hai năm học nghiên cứu sinh ở Mỹ?

Xem ra bọn họ nhắm vào cô rồi. Cô cười nhạt, bọn họ ra chiều gì, cô tiếp chiêu đấy.

“Dì An yên tâm, cháu nhất định sẽ chăm sóc anh ấy thật tốt. Anh ấy đi chuyến bay nào, cháu đến sân bay đón.” Ánh mắt cô lóe lên, giọng điệu thân thiết hơn nhiều.

An Khả Quân kinh ngạc, đồng thời cũng rất vui vẻ, “Hàm Như, thật sự rất cảm ơn cháu. Dì sẽ gửi thông tin chuyến bay qua tin nhắn cho cháu.”

Hai người nói thêm vài câu nữa rồi Triệu Hàm Như mới cúp điện thoại.

“Có chuyện gì vậy?” Khúc Nhạc ân cần hỏi cô.

“Một người dì, bạn thân của mẹ em, là người nhìn em lớn lên.” Cô ném điện thoại lên bàn.

“Trông em rất không vui.” Anh nghiêm túc nhìn cô, nói một cách chắc chắn.

“Bà ta đưa con trai ra nước ngoài, còn muốn em chăm sóc con bà ta. Em có thể vui vẻ được sao?”

“Muốn em trông trẻ con sao? Chuyện thế này rất bình thường.”

“Trẻ con? Bình thường? Nếu như em nói, ‘trẻ con’ trong lời của anh suýt nữa đã thành vị hôn phu của em thì sao?”

Khuôn mặt của Khúc Nhạc cứng đờ, vẻ mặt trở nên rất khó coi, “Vị hôn phu?”

“Anh không nghe hai chữ ‘suýt nữa’ sao? Giống như anh và Tiêu Khả Nhi vậy, là thanh mai trúc mã, có duyên không phận.” Cô cố gắng nín cười.

“Có duyên không phận? Đã đuổi theo tới nước ngoài rồi cơ mà.” Khúc Nhạc siết chặt cái ly, lạnh giọng nói.

67. Chương 67: Ghen

“Anh pha cà phê gì vậy? Chua quá đi!” Triệu Hàm Như nói một câu không liên quan rồi tiếp tục: “À phải rồi, bọn em không giống anh. Tiêu Khả Nhi yêu anh tha thiết, còn em và Trịnh Hiệu Dương thì là nhìn mặt đã ghét.”

“Trịnh Hiệu Dương? Em nói ”bọn em“?” Về mặt Khúc Nhạc càng khó coi hơn.

Triệu Hàm Như ghen lời, người này thật thích bới móc từng chữ, “Có một câu nói rất hay, nam theo đuổi nữ cách ngọn núi, nữ theo đuổi nam cách lớp vải. Tiêu Khả Nhi đáng yêu như vậy, chẳng biết có bao nhiêu đàn ông quỳ dưới váy cô ta nữa...”

“Hừ, đúng là hạt cà phê hôm nay rất chua! Còn có một câu gọi là đẹp trai không bằng chai mặt...”

“Được rồi, cho thêm dấm nữa. Vui thôi đừng vui quá!” Triệu Hàm Như bật cười, quay lại vấn đề chính: “Không như anh nghĩ đâu. Nhà họ Trịnh và nhà em vốn có quan hệ tốt. Bọn họ có cổ phần của Triệu Thị, nên bọn họ cũng có động cơ giết cha mẹ em. Nếu không... bọn họ cần gì phải đẩy con trai của bọn họ đến chỗ em? Em đâu phải là người đẹp nhất thế giới. Bọn họ đưa con trai ra nước ngoài, nhất định là vì để mất tới cổ phần trong tay em.”

Triệu Hàm Như của bây giờ đã không còn là Triệu Hàm Như của năm đó. Biến cố gia đình khiến cô trưởng thành trong một đêm, lại thêm mấy năm lăn lộn trong giới tài chính, thấy nhiều chuyện anh lừa tôi gạt, trở mặt vô tình, lòng của cô đã nguội lạnh như một tảng băng cứng. Đối với những người cũ, cô không còn một chút tình cảm, chỉ còn có lạnh lùng hoài nghi.

Huống chi, giữa cô và Trịnh Hiệu Dương vốn không có tình xưa.

Trịnh Kính và An Khả Quân ra sức tác hợp hai người, hoàn toàn không để ý đến ý muốn của con trai mình, chẳng lẽ là vì thích cô? Rất hiển nhiên, đáp án là không thể nào!

Bao nhiêu năm trôi qua, câu nói ‘không nên tin bất cứ ai’ của mẹ vẫn luôn vang vọng bên tai cô.

Chút tình xưa nghĩa cũ hoàn toàn không có giá trị khi đứng trước tiền tài. Trên thế giới này, cũng chỉ có tiền mới không phản bội chủ của mình.

Vẻ mặt thờ ơ của Triệu Hàm Như khiến Khúc Nhạc tỉnh táo lại, nhưng vẻ hung ác trong ánh mắt cô lại khiến anh lo lắng, “Em định làm gì? Chăm sóc thật tốt vị hôn phu của em à?”

Triệu Hàm Như cầm ly cà phê đứng dậy, cười lạnh nhìn ngoài cửa sổ, “Đương nhiên rồi. Trịnh Hiệu Dương tính cách bông bột, lỗ mãng, là một đại thiếu gia bị người nhà chiều hư điển hình. Anh ta có một người bạn gái, anh ta vô cùng yêu người bạn gái đó, nhưng ông bà Trịnh vẫn luôn phản đối mối quan hệ này. Chẳng biết bọn họ đã làm gì mà anh ta chịu ra nước ngoài. Dù là lý do nào đi nữa thì chắc chắn không phải do anh ta tự nguyện. Loại người này rất dễ bị lợi dụng.”

“Em nói Trịnh Kính có quan hệ thân thiết với cha mẹ em?”

“Anh không biết ông ta? Lúc đó, em chỉ nói bố mẹ em buôn bán sắt thép, anh liền đoán được thân phận của bọn họ. Em tưởng anh đã biết...”

“Bố mẹ em rất nổi tiếng ở trong nước. Trước đây, tin tức về Triệu Thị được viết rầm rộ đến long trời lở đất, anh biết bọn họ là chuyện rất bình thường, còn những con mèo con chó khác thì anh không biết.”

Triệu Hàm Như bị anh chọc cười, “Trịnh Kính không phải là người làm ăn. Ông ta lăn lộn trong giang hồ, cũng coi như là đại ca của thành phố quê em. Thế lực của ông ta rất lớn, có nhiều sản nghiệp, câu lạc bộ đêm, ktv, khách sạn, công ty bảo vệ... Mấy năm nay, ông ta bắt đầu lấn sân sang bất động sản, nhưng cũng chỉ là hợp tác với người ta mà thôi. Ông ta có nhiều tiền, nhưng lại không có danh tiếng gì trong giới doanh nhân, anh không biết ông ta cũng là chuyện bình thường.”

Khúc Nhạc giật mình, “Lăn lộn trong giang hồ? Anh không biết ông ta là hạng người gì. Nếu là đại ca giang hồ nghĩa hiệp thì tốt. Còn nếu ông ta mơ ước cổ phần trong tay em, thì chỉ có thể nói năm xưa em lựa chọn ra nước ngoài là vô cùng chính xác.”

Khúc Nhạc lắc đầu thở dài, đổ mồ hôi lạnh vì tình cảnh của cô năm đó. Một đại ca giang hồ hoàn toàn có năng lực để ép cô đi vào khuôn khổ.

“Điều này phải cảm ơn mẹ em, em thật sự phục mẹ, có thể sắp xếp xong mọi thứ trong thời gian ngắn như vậy.” Cô ngẫm lại mà sợ, nếu cô gặp người ở trong nước thì có lẽ mộ của cô đã mọc cỏ cao bằng người rồi.

Nhớ tới mẹ, lòng Triệu Hàm Như lại đau đớn, không tự chủ lau khóe mắt khô khốc. Cô của bây giờ, dù đau đến mức nào cũng không rơi được một giọt nước mắt.

Trịnh Hiệu Dương vì chuyện ra nước ngoài mà nổi điên. Trịnh Kính và An Khả Quân suýt chút nữa không khống chế được cơn giận của anh ta. Cuối cùng, chuyện khiến cho anh ta thỏa hiệp lại là ý định bỏ đi đây quyết đoán của bạn gái Dư Mịch.

“Được, em đi đi, đừng bao giờ quay lại nữa!” Trịnh Hiệu Dương tức giận nhìn Dư Mịch, đây là nữ thần anh ta yêu từ thời trung học, bọn họ ở bên nhau đã nhiều năm. Anh ta tự cho rằng tình cảm của bọn họ bền vững hơn cả kim loại. Thật không ngờ, đứng trước hiện thực, nó lại yếu ớt không chịu nổi một đòn.

Đôi mắt xinh đẹp của Dư Mịch tràn đầy nước mắt, “Hiệu Dương, anh đừng như vậy. Em chỉ muốn theo đuổi giấc mộng của mình thôi. Hai năm không lâu đâu, hướng chi công nghệ thông tin phát triển như thế, chúng ta có thể mỗi ngày gặp mặt mà.”

Trong lòng Dư Mịch cũng đấu tranh rất ác liệt. Nếu bỏ lỡ Trịnh Hiệu Dương, cô ta sợ sau này sẽ không tìm được người đàn ông có tiền đẹp trai nào yêu cô ta đến tận xương tủy như vậy nữa. Nhưng cô ta còn trẻ, không muốn sống dựa vào đàn ông, càng không muốn vừa tốt nghiệp đã kết hôn, làm một phụ nữ gia đình. Điều kinh khủng hơn là phải sống chung với bà mẹ chồng thảo mai nữa. Chỉ cần nghĩ đến cuộc sống như thế, cô ta đã bắt đầu cảm thấy sợ.

Đi Pháp học ngành thiết kế trang sức mà cô ta cảm thấy hứng thú nhất, đây là một cơ hội vô cùng khó có được. Khi ông bà Trịnh đặt điều kiện mê hoặc này trước mặt, cô ta liền biết mình không từ chối được.

“Nhắn tin gọi điện thoại là gặp mặt mỗi ngày? Anh nói cho em biết, Trịnh Hiệu Dương anh không thiếu phụ nữ. Nếu em quyết định đi, thì đừng nghĩ sẽ quay lại bên cạnh anh nữa.” Trịnh Hiệu Dương lạnh lùng nói.

Dư Mịch thấy lòng mình tan nát, “Sao anh không thể hiểu cho em? Em chỉ đi du học mà thôi, em không muốn chia tay với anh!”

“Em tưởng rằng anh không biết em muốn chia tay sao? Bố mẹ anh cho tiền em đi du học, bọn họ muốn em rời khỏi anh. Em đã chấp nhận điều kiện của bọn họ rồi phải không? Em là người phản bội anh trước!” Trịnh Hiệu Dương tức giận nói.

“Không phải, Hiệu Dương, em mãi mãi chỉ yêu một mình anh! Anh từng nói anh không chỉ yêu vẻ ngoài của em, mà còn yêu tài năng của em. Bây giờ khó khăn lắm em mới tìm được một sân khấu thể hiện tài năng, nhưng anh lại muốn chia tay với em. Đây chính là tình yêu của anh sao?” Dư Mịch khóc lóc thê thảm.

“Anh không muốn chia tay với em! Anh muốn em ở lại bên cạnh anh! Em không được đi! Bọn họ muốn em rời khỏi anh, không phải là vì thỏa mãn giấc mộng của em, mà là muốn tác hợp anh và Triệu Hàm Như. Anh bằng lòng vì em mà buông tha cả thế giới, lẽ nào em không thể vì anh mà từ bỏ giấc mộng của em sao?”

“Hiệu Dương, em yêu anh, điều này không mâu thuẫn với giấc mộng của em. Sao anh không thể hiểu em chứ?” Dư Mịch thút thít, hoàn toàn không nghe lời nói của Trịnh Hiệu Dương.

Một tia hy vọng cuối cùng của Trịnh Hiệu Dương đã hoàn toàn tan biến, “Anh cho em tự do, sau này chúng ta không còn liên quan đến nhau nữa.”

“Hiệu Dương!” Dư Mịch không thể tin nổi.

“Anh sẽ như em mong muốn. Anh lập tức đến Mỹ cưới Triệu Hàm Như. Còn em, đừng bao giờ xuất hiện trước mắt anh nữa!” Trịnh Hiệu Dương gần như hét lên.

68. Chương 68: Ngây Thơ

Trịnh Hiệu Dương là một người rất có động lực. Ngay sau hôm thất tình, anh ta lập tức mua vé máy bay đến Mỹ. Bốn giờ sáng, máy bay hạ cánh. May mà Khúc Nhạc và Triệu Hàm Như đều là người cuồng công việc, nên giờ này đã thức dậy. Hai người mỗi người cầm một ly cà phê trò chuyện, hoàn toàn không biết Triệu Hàm Như đã bị người ở bờ đại dương bên kia tuyên bố quyền sở hữu.

“Nói thật, em thật sự không thích Triển Lệnh Nguyên, anh ta quá tự phụ, còn thích chỉ tay năm ngón, chúng ta không phải môi giới chứng khoán*, chúng ta là quỹ đầu cơ, chúng ta có sách lược đầu tư riêng. Anh ta suốt ngày ngang ngược xen vào là có ý gì?” Triệu Hàm Như bất mãn nói. Từ khi bọn họ bắt đầu hoạt động, Triển Lệnh Nguyên liền đứng ở vị trí bề trên “chỉ đạo công tác“. Trên thực tế, anh ta chỉ đang bói mớ, nhiều nhất là bói mớ cô.

* Môi giới chứng khoán: là người đại diện, bảo vệ quyền lợi cho khách hàng, có thể là tổ chức, công ty hay cá nhân, thông qua việc tư vấn, thực hiện các giao dịch.

“Người này rất ngây thơ, em đừng để ý đến anh ta.” Khúc Nhạc cũng hơi bất đắc dĩ. Triển Lệnh Nguyên chỉ biết phá rối, chọc tức Triệu Hàm Như để dò xét phản ứng của anh. Chỉ cần anh tức giận, anh ta sẽ vui vẻ cười ha ha, thật đúng là ngây thơ hơn cả mấy đứa trẻ học mẫu giáo.

Anh đã cảnh cáo Triển Lệnh Nguyên mấy lần, nhưng anh ta lại đưa ra lý do rất đường hoàng, là anh ta để hai người ngoài quản lý một số tiền lớn, nên trong lòng anh ta rất khủng hoảng, phải thường xuyên nhìn bọn họ mới yên tâm được. Thậm chí, anh ta còn lấy mẹ của anh ta - cô của anh ra làm lá chắn. Dưới ánh mắt tò mò của bà, anh chỉ đành ngoan ngoãn nuốt cục tức này xuống.

“Cuộc sống của con người ấy mà, chỉ toàn là bất đắc dĩ và thỏa hiệp.” Khúc Nhạc thở dài, anh có một anh họ như thế, đây đã là số phận rồi.

Triệu Hàm Như nhìn dáng vẻ buồn bực của Khúc Nhạc thì hơi đau lòng, thầm hối hận những lời oán giận vừa rồi của mình.

Xã hội chính là thực tế như vậy, ngoại trừ Triển Lệnh Nguyên đáng ghét thì không có ai bằng lòng giao tiền của mình cho hai đứa không danh tiếng quản lý. Vì lý tưởng của bản thân, một người cao ngạo như Khúc Nhạc không thể không cúi đầu tiếp nhận sự tàn khốc của xã hội.

“Anh nói đúng. Một hai năm nữa, chúng ta sẽ đưa ra một kết quả khiến tất cả mọi người đều hâm mộ. Đến lúc đó, chúng ta sẽ làm bọn họ hối hận vì ngày hôm nay đã xem thường chúng ta.” Cô gật đầu, vỗ vai Khúc Nhạc an ủi.

Khúc Nhạc hoàn toàn không biết Triệu Hàm Như đang đồng cảm với anh, nên không thể hiểu được tại sao cô lại hăng hái như thế.

“Hàm Như, em biết anh thưởng thức em ở điểm nào không? Ngoại trừ năng lực quan sát và phân tích, thì em còn có tính không bao giờ chịu thua, không bao giờ nói thất bại. Anh phải lợi dụng mở rộng tiềm năng của em mới được!”

Trịnh Hiệu Dương còn chưa thoát ra được cảm giác đau khổ khi thất tình, thì đã thấy Khúc Nhạc đang trò chuyện vui vẻ với Triệu Hàm Như.

Triệu Hàm Như thấy Trịnh Hiệu Dương, bèn dẫn Khúc Nhạc đi tới, vẻ mặt ghét bỏ nói: “Cuối cùng cũng đi ra. Anh lên cơ gì vậy? Mỗi ngày có biết bao nhiêu chuyến bay mà lại chọn chuyến bay lúc bốn giờ sáng? Anh có nghĩ đến cảm giác của người đón không? Lại còn lẳng nhẳng đến giờ mới ra, một đại thiếu gia như anh nên dẫn theo hai thư đồng hầu hạ, đừng suốt ngày gây phiền phức cho người khác.”

Trịnh Hiệu Dương còn chưa hồi hồn đã bị Triệu Hàm Như “ân cần thăm hỏi” một trận nên hơi bối rối, cái khí thế mắng chửi người này là độc quyền của “tổng giám đốc bá đạo” Trịnh Hiệu Dương mà, sao lại bị cô giành trước rồi?

Anh ta và Triệu Hàm Như lớn lên cùng nhau, nên anh ta hiểu rất rõ cô. Cô là người chỉ biết tỏ vẻ đáng yêu rơi nước mắt, chỉ cần một giọt nước mắt của cô, mọi người đều cho rằng anh ta làm cô khóc. Từ nhỏ đến lớn, anh ta chịu oan biết bao nhiêu lần vì cô, nên anh ta vô cùng ghét những cô hái trồng có vẻ nhu nhược, không có chủ kiến.

Không ngờ mới ra nước ngoài có hai ba năm, Triệu Hàm Như hoàn toàn biến thành người khác, dám dứ dằn trách mắng anh ta?

Thực đúng là quá ghê tởm!

Anh ta nhất định phải dạy dỗ Triệu Hàm Như một chút mới được!

Chờ đến khi anh ta hồi hồn, Triệu Hàm Như đã ngồi vào ghế lái phụ, quát lên: “Anh mau lên một chút, đàn ông gì mà lè mề giống hệt phụ nữ!”

Trịnh Hiệu Dương trừng mắt, cô dám la hét với anh ta?

Lẽ nào cô không biết vali nặng lắm sao? Nếu tới đón anh ta thì phải biết giúp anh ta bỏ vali vào cốp xe chứ?

Khúc Nhạc ngồi một bên nhìn, không hề có ý giúp đỡ.

Triệu Hàm Như không nhịn được nói: “Cốp sau mở rồi, một người đàn ông như anh còn mè nheo cái gì? Vali của mình cũng không xách nổi sao? Uống công anh lớn như vậy, đúng là vô dụng!”

Quá ác độc! Ngay cả Khúc Nhạc cũng không nhịn được cười thầm, là đàn ông đều chịu không nổi lời lẽ chua ngoa của cô.

“Cô câm miệng cho tôi! Gọi tài xế của cô xách vali cho tôi!” Trịnh Hiệu Dương tức điên lên.

Triệu Hàm Như cười lạnh, nói với Khúc Nhạc: “Đi thôi, đừng để ý đến anh ta!”

Khúc Nhạc không hề do dự, vô cùng nghe lời lái xe đi.

Gì vậy? Trịnh Hiệu Dương nhìn bóng xe xa dần, hít một hơi khói xe, sợ ngây người!

“Di An. Hiệu Dương quá đáng lắm rồi! Cháu và bạn cả đêm không ngủ, hơn nửa đêm chạy đến sân bay đón anh ta, vậy mà anh ta còn chưa hài lòng, chỉ vào cháu mắng xa mắng gần. Cháu thật sự không chịu nổi, dì nhờ người khác chăm sóc Hiệu Dương đi ạ.” Triệu Hàm Như khóc lóc với người ở đầu dây bên kia điện thoại.

Thấy đáng vẻ gào khan không chút nước mắt của cô, Khúc Nhạc cười nói: “Kỹ xảo không tệ. Chỉ một trò đùa mà đã thoải mái rồi sao?”

“Thoải mái! Chỉ cần có thể làm cho người muốn khiến em khó chịu, thì em sẽ cảm thấy rất thoải mái. Anh đừng đồng tình với Trịnh Hiệu Dương, anh ta không phải thứ tốt lành gì. Lúc ở trong nước, anh ta đã suốt ngày nhục nhã em trước mặt người ngoài. Em bị anh ta chọc tức phát khóc biết bao nhiêu lần. Đây chỉ là một lần dạy dỗ nhỏ, để anh ta biết xấu hổ khi nhục nhã người khác.”

“Hừ, anh đồng tình với cậu ta làm gì?”

“Chắc chắn An Khả Quân đang gọi điện thoại mắng con trai của bà ta. Với tính cách của Trịnh Hiệu Dương, anh ta nhất định sẽ cãi lại. Tiếng Anh của anh ta rất dở, trong thời gian ngắn sẽ không tìm được chỗ ở, nói đúng hơn là phải lưu lạc đầu đường.”

“Anh phát hiện cũng có lúc em ngây thơ.”

“Hừ, đây chỉ là một sự trừng phạt nhỏ. Lúc đầu em không hề có ý định bỏ mặc anh ta ở sân bay. Ai bảo anh ta nói anh là tài xế, còn muốn anh xách vali. Anh ta cũng không nghĩ anh ta là cái thứ gì mà dám sai bảo anh?”

Chỉ có một mình cô có thể sai bảo Khúc Nhạc, những người khác đừng có nằm mơ.

Khúc Nhạc hơi sững sốt, khóe môi cong lên. Thì ra là vì anh sao?

69. Chương 69: Kỹ Xảo

Triệu Hàm Như lải nhải oán trách một lát, rồi phát tay, “Đi thôi, lãng phí nhiều thời gian của anh như vậy, em mời anh ăn sáng.”

“Có muốn đến nhà anh ăn cháo không?” Tâm trạng của Khúc Nhạc đột nhiên tốt lên.

“Anh nấu cháo?” Ánh mắt của cô đầy chờ mong, đây chính là phúc lợi khi cô bị bệnh mới có đấy.

“Chưa nấu, nhưng trời còn sớm, nấu giờ này vẫn kịp ăn sáng.” Khúc Nhạc xem nhìn đồng hồ đeo tay, dứt khoát lái xe về nhà.

Triệu Hàm Như đang ở nhà Khúc Nhạc vui vẻ ăn cháo, còn Trịnh Hiệu Dương thì một mình ở sân bay trong mùa đông giá rét, kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay. Anh ta muốn tìm một khách sạn nghỉ ngơi, nhưng tiếng Anh của anh ta quá dở, không hiểu nổi bảng hướng dẫn, lại không có mặt mũi hỏi thăm, chỉ đành tức giận đứng tại chỗ đập vali của mình, làm mọi người xung quanh nhìn sang.

“Nhìn cái gì? Tôi đập vali của mình không được sao?” Ở trong nước anh ta đã quen kiêu ngạo, nên rất phách lối khoan tay trước ngực mắng.

Anh ta còn chưa mắng đủ thì đã có hai người cảnh sát da trắng bước lên, vẻ mặt nghiêm túc nói một tràng. Anh ta vốn ngu tiếng Anh, đối phương lại nói rất nhanh, anh ta cố gắng nghe một lúc lâu vẫn không hiểu chữ nào.

Kết quả, một giây tiếp theo, anh ta đã bị cảnh sát áp giải vào một căn phòng, bắt đầu thẩm vấn. Lúc này, anh ta mới phát hiện, ở đây nước Mỹ, không phải là thành phố C anh ta có thể tùy ý làm bậy, mà anh ta cũng không còn là Dương Thiếu được người ta nể mặt ba phần.

“Nghe điện thoại đi, anh sợ điện thoại của em sẽ rung đến hỏng mắt.” Khúc Nhạc và Triệu Hàm Như đang ngồi đối diện nhau ăn bữa sáng ấm áp. Đây vốn là một hình ảnh rất đẹp, nếu không bị điện thoại của cô sát phong cảnh thì càng tốt hơn.

“Anh đóng hộp món cá cho em đi.” Triệu Hàm Như nói đùa.

“Em nói điều kiện với anh? Em không biết nấu cháo, cho em cũng vô dụng.” Khúc Nhạc nhướng mày.

“Em lấy làm đồ ăn vặt.” Cô hoàn toàn không để ý tới điện thoại, chỉ nhìn anh cười cười.

“Em tưởng em là mèo chắc?”

“Meo meo...”

Khúc Nhạc bật cười, nhìn cô với ánh mắt cưng chiều, “Xem mình là mèo thật à? Nể mặt tiếng ”meo meo” êm tai này của em, anh sẽ cho em cá.”

Lúc này cô mới hài lòng nghe điện thoại, liền nghe tiếng khóc nức nở, “Dì An.”

Khúc Nhạc thật bội phục cô, với kỹ thuật diễn này mà không đi giành giải Oscar thì thật là đáng tiếc.

“Hàm Như, Hiệu Dương bị cảnh sát sân bay giữ lại, cháu nhất định phải giúp nó.” An Khả Quân hoảng hốt nói, thể lực của nhà bà ta không xen vào được đồn cảnh sát Mỹ.

Bị cảnh sát bắt giữ? Đây đúng là chuyện cái kẻ bị bệnh tự đại thời kỳ cuối đó có thể làm được. Triệu Hàm Như cố gắng nhịn cười, mượn cơ hội “khóc lóc kể lể” với An Khả Quân, sau đó ung dung đứng lên, “Em no rồi, em đến sân bay bảo lãnh tên ngu ngốc đó ra.”

“Anh đi cùng em.” Khúc Nhạc đi lấy chìa khóa xe. Mặc dù biết rõ cô sẽ không thích gã đàn ông ngu ngốc đó, nhưng anh vẫn phải cẩn thận một chút.

“Tôi đá vào vali của mình, bọn họ dựa vào cái gì mà bắt tôi?” Trịnh Hiệu Dương không cam lòng đi theo bọn họ ra ngoài, hoảng sợ như chó nhà có tang, không còn khí thế ‘tổng giám đốc bá đạo’ nữa.

Ở trên máy bay cả đêm, còn chưa quen với múi giờ đã bị nhốt vào một căn phòng nhỏ. Ở nơi đất khách quê người, bị cảnh sát thẩm vấn cả đêm bằng ngôn ngữ mà anh ta không hiểu. Gặp phải cảnh ngộ này, là ai cũng phải sụp đổ.

Triệu Hàm Như không trả lời, chỉ nhìn anh ta với ánh mắt khinh thường.

Thấy ánh mắt của cô, Trịnh Hiệu Dương nổi điên lên. Chỉ là một người phụ nữ thôi mà lại dám xem thường anh ta?

“Này! Có có ý gì vậy?” Trịnh Hiệu Dương quát.

“Xin chú ý lời nói của anh, ở đây là Mỹ, lời nói của anh có ý kỳ thị giới tính rất mạnh, tôi có thể kiện anh bất cứ lúc nào.” Triệu Hàm Như khinh miệt nói.

Nghĩ đến chuyện vừa rồi, lại nghĩ đến Triệu Hàm Như có một người di làm luật sư, đáng vẻ kiêu căng của Trịnh Hiệu Dương đã bớt lại. Ở đây, anh ta không có chỗ nương tựa, cũng không có người làm chỗ dựa.

Lúc này, Triệu Hàm Như nhận được một cuộc điện thoại. Về mặt cô vô cùng hòa nhã, giọng điệu có thêm vài phần thân thiện.

Chắc chắn, đúng là gió chiều nào theo chiều nấy! Trịnh Hiệu Dương nhìn cô với ánh mắt khinh thường, cũng có chút tò mò ai có thể làm cô ân cần như vậy. Là gã đàn ông lúc này sao?

Lúc anh ta còn đang suy nghĩ miên man, Triệu Hàm Như đã tắt điện thoại, “Đi thôi!”

Lần này, Triệu Hàm Như vẫn không có ý giúp Trịnh Hiệu Dương xách vali, mà anh ta cũng không dám nhờ bọn họ giúp nữa. Anh ta cố gắng bỏ vali vào cốp sau, sau đó thấy cô đang ngồi ở ghế phụ, vui sướng nói gì đó với người đàn ông ngồi cạnh.

Người đàn ông kia cũng kinh ngạc, về mặt dịu dàng nói gì đó, khiến khuôn mặt cô đầy vẻ đắc ý.

Trịnh Hiệu Dương tức giận đóng cốp sau, chỉ kịp nghe người đàn ông đó nói “anh đi cùng em.”

Sau đó, Triệu Hàm Như trả lời “được” bằng giọng điệu nũng nịu.

Giữa hai người đầy vẻ mập mờ, nhưng đến khi anh ta lên xe, hai người không hẹn mà cùng im lặng.

Một đôi gian phu! Trịnh Hiệu Dương thầm mắng.

“Cô muốn đưa tôi đi đâu?” Anh ta không nhận được nữa, hai người ngồi trước hoàn toàn xem anh ta như không khí, thỉnh thoảng nói nhỏ vài câu, chính là liếc mắt đưa tình. Thật sự quá đáng!

“Mẹ anh nhờ tôi thuê giúp một căn hộ gần trường học của anh. Tôi sẽ đưa anh đến dưới lầu.” Khi nói chuyện với Trịnh Hiệu Dương, Triệu Hàm Như lại quay về vẻ cao ngạo, hoàn toàn không còn chút dịu dàng nào như khi nói chuyện với Khúc Nhạc.

“Thuê? Bản thiếu gia không ở chỗ đó!” Trịnh Hiệu Dương nói bằng giọng điệu khó tin.

Triệu Hàm Như bật cười, Khúc Nhạc cũng cúi đầu cười vài tiếng, hình như đang cười nhạo Trịnh Hiệu Dương ngu ngốc. Lúc anh ta sắp nổi cơn điên, cô nói: “Vậy tôi đưa anh đến khách sạn.”

“Cô để tôi tự mình đăng ký?” Trịnh Hiệu Dương đã quen được người khác phục vụ nên rất không vui.

“Nếu không thì sao? Tôi không phải là mẹ anh, tôi có thể bảo lãnh anh ra khỏi đồn cảnh sát là đã hết tình hết nghĩa rồi. Nếu anh không có năng lực tự gánh vác cuộc sống của mình thì lúc ra ngoài nên mang theo hai người hầu. Có điều, chỉ bằng chút tiền của nhà anh thì không mời nổi hai chúng tôi làm người hầu.” Triệu Hàm Như châm chọc.

“Cô có ý gì?” Trịnh Hiệu Dương nổi giận, anh ta là Dương thiếu, quen được người khác nịnh nọt, chưa từng gặp người phụ nữ nào không biết điều như Triệu Hàm Như, “Giỏi lắm! Tôi nhớ kỹ cô rồi đây!”

Anh ta thật sự xem mình là tổng giám đốc bá đạo nào tàn trong tiểu thuyết tình cảm sao?

70. Chương 70: Truyền Kỳ

“Chú ý cách dùng từ của anh. Anh không lịch sự với phụ nữ như thế, tôi có thể tiễn anh vào đồn cảnh sát bất cứ lúc nào.” Triệu Hàm Như còn chưa kịp mắng Trịnh Hiệu Dương bị bệnh giai đoạn cuối thì Khúc Nhạc đã lạnh giọng nói.

“Hừ, cảnh sát Mỹ quản thật rộng!” Chẳng phải nước Mỹ đề cao tự do ngôn luận sao? Ngay cả chuyện này cũng quản? Trịnh Hiệu Dương nghi ngờ, nhưng lại không nắm chắc. Dù sao, anh ta vừa mới nếm thử chuyện kỳ lạ của nơi này. Anh ta tự đá vali của mình, cũng bị bắt vào đồn cảnh sát. Nơi này thật cuộc là ở cmn đâu?

Triệu Hàm Như thấy Khúc Nhạc hù dọa tên ngu ngốc Trịnh Hiệu Dương thành công thì cảm thấy buồn cười, thầm giơ ngón tay cái với anh.

Nhìn hai người liếc mắt đưa tình trước mặt, Trịnh Hiệu Dương giận không có chỗ trút. Trước khi tới đây, anh ta hùng hồn nói sẽ kết hôn với Triệu Hàm Như, nhưng bây giờ rõ ràng cô có gian tình với người khác. Anh ta phải làm sao đây?

“Đến khách sạn rồi, anh xuống lấy vali nhanh đi.” Triệu Hàm Như cắt ngang dòng suy nghĩ của Trịnh Hiệu Dương.

Bọn họ đuổi anh ta xuống xe? Trịnh Hiệu Dương không thể tin nổi!

“Lẽ mà cái gì? Còn không mau xuống xe? Chỗ này không được đậu xe!” Triệu Hàm Như sốt ruột nói.

Hồ xuống đồng bằng bị chó khinh! Trịnh Hiệu Dương chưa từng bị người ta đối đãi như thế! Anh ta tức giận đóng sầm cửa xe, mở cốp sau lấy vali, sau đó đi tới trước mặt Triệu Hàm Như, gần từng chữ: “Triệu Hàm Như!”

Anh ta chỉ kịp nói ba chữ này, Khúc Nhạc đã đạp ga, chiếc xe lao đi...

Tôi sẽ trả lại cho cô gấp trăm lần nhục nhã ngày hôm nay!

Câu nói độc ác này còn chưa kịp nói ra miệng, thì chiếc xe đã hoàn toàn biến mất. Trịnh Hiệu Dương ghen hống nhìn khói xe lượn lờ, nói không được, nuốt không xong, giống hệt một người bị bệnh thần kinh.

Triệu Hàm Như ở trên xe cười không ngừng, “Khúc Nhạc, anh phản ứng nhanh quá đi!”

“Nhìn cái điệu bộ đó là biết anh ta sắp nói những lời không hay ho, còn dừng ở đó làm gì? Chẳng lẽ em còn chờ anh ta nói cảm ơn!” Khúc Nhạc cười một tiếng.

“Ngày hôm nay không tệ, sáng sớm đã vui vẻ rồi, chắc chắn có thể bàn chuyện với Thái Chính.” Tâm trạng của Triệu Hàm Như rất tốt.

“Em ra giá cao lắm rồi, anh ta cũng tự biết mình, bán cho em là lựa chọn tốt nhất. Có điều, anh còn lo lắng...” Anh cười nhạt nói.

“Lo lắng người đồng sáng lập IG phản đối?” Triệu Hàm Như cười khổ. Trong hoàn cảnh ác liệt như vậy mà IG vẫn có lợi nhuận, chứng tỏ những người sáng lập đều vô cùng giỏi giang.

Khúc Nhạc gật đầu, “Dù sao em cũng chỉ là một cô gái không có danh tiếng. Ngoại trừ tiền, em có thể mang đến cho bọn họ cái gì? Đây mới là điều bọn họ quan tâm. Nếu em không cho bọn họ thấy giá trị của mình, dù em có dùng nhiều tiền hơn nữa thì cũng không mua được cổ quyền.”

“Em biết, nên em muốn gặp người của IG một lần. Đến lúc đó, anh không ngại cho em mượn oai chứ?” Triệu Hàm Như cười gian xảo.

Tuy Khúc Nhạc còn trẻ, nhưng lại là một nhân vật lớn trong giới Internet. Mặc dù có nhiều người không hiểu tại sao anh chuyển sang ngành tài chính, nhưng điều đó không hề ảnh hưởng đến địa vị đại ca giang hồ Internet của anh. Có anh làm chỗ dựa, cô cảm thấy sức mạnh của mình lớn hơn nhiều.

“Nếu em chịu trả phí sử dụng thì anh sẽ không ngại.”

Điều làm Triệu Hàm Như bất ngờ là trong cuộc hẹn bàn chuyện thu mua lần này, ngoài Thái Chính, còn có một người đồng sáng lập IG. Nhìn ánh mắt đắc ý của Thái Chính, cô liền hiểu anh ta muốn đánh cho cô không kịp trở tay. Anh ta muốn hạ uy của cô nên cố ý không nhắc đến chuyện này. May mà có Khúc Nhạc đi cùng, trong lòng cô mới có chút niềm tin.

“Hai người đúng là đánh nhau như hình với bóng.” Thái Chính vừa nhìn thấy bọn họ liền reu reo.

Nhà của Thái Chính là một căn biệt thự ở ngoại ô, vườn hoa rực rỡ sắc màu, có thể thấy chủ của nó rất chăm chút. Từ hoàn cảnh xung quanh nhìn vào, cô còn tưởng rằng anh ta tới đây để sống một cuộc sống nhàn hạ. Nhưng có ai ngờ anh ta là một người rất có dã tâm.

“Đành chịu thôi, một cô gái không có danh tiếng gì như tôi chỉ có thể kéo Khúc Nhạc đi cùng, để bản thân có thêm chút can đảm.” Cô cười tự nhiên, chào hỏi người đàn ông trẻ tuổi ngồi cạnh Thái Chính: “Anh Cao, ngưỡng mộ đã lâu.”

Người đàn ông có vóc dáng thấp bé gầy gò, nhưng lại mang họ Cao. Anh ta là người đồng sáng lập công ty IG, cũng là tổng giám đốc đương nhiệm của IG. Năm vừa tốt nghiệp, anh ta chọn tự mình gây dựng sự nghiệp. Bởi vì quen biết với Thái Chính nên Thái Chính bỏ tiền, anh ta bỏ sức, phát triển IG.

Thái Chính đầu tư rất nhiều công ty, nhưng số lượng công ty tồn tại được đến bây giờ chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Bởi vậy, có thể thấy rõ được thực lực của Cao Ngưỡng Bình.

Anh ta ăn mặc rất tùy tiện, trông giống một nam sinh đại học, có vẻ tương tự quần áo trạch nam của Khúc Nhạc, có lẽ quần jean áo sơ mi là dấu hiệu của trạch nam. Triệu Hàm Như nhìn Khúc Nhạc mà thấy buồn cười.

“Cô Triệu, tôi cũng ngưỡng mộ cô và anh Khúc đã lâu.” Cao Ngưỡng Bình nở nụ cười thân thiện. Có điều, ai cũng thấy anh ta có hứng thú với Khúc Nhạc nhiều hơn Triệu Hàm Như.

“Anh Cao còn trẻ đã sáng lập được IG. mấy năm nay IG phát triển rất tốt. Tôi cảm thấy vô cùng hứng thú với IG. Nếu có cơ hội, tôi muốn hợp tác với các anh.” Triệu Hàm Như đi thẳng vào vấn đề.

“Tiểu Triệu, tôi phát hiện cô ngày càng giống Khúc Nhạc. Người Trung Quốc chúng ta luôn nói chuyện một cách uyển chuyển. Hai người cứ nói thẳng như thế thì hơi thẳng thắn quá rồi. Lại đây, uống trà trước đi.” Thái Chính cười nói.

Cao Ngưỡng Bình tò mò đánh giá hai người, hiển nhiên là đang đoán mối quan hệ thật sự của bọn họ, “Lúc ở trong nước, tôi còn dám kiêu ngạo nói mình tuổi trẻ tài cao. Nhưng đứng trước mặt hai vị, tôi không dám nói như vậy nữa. Nói về gây dựng sự nghiệp, hai người gây dựng sự nghiệp sớm hơn tôi. Nói về tuổi tác, tuy tôi lớn hơn hai người vài tuổi, lại không học cùng trường, nhưng cũng phải gọi anh một tiếng ”đàn anh Khúc“. Năm xưa, phần lớn chương trình chúng tôi sử dụng đều do anh viết.”

Dứt lời, Cao Ngưỡng Bình lấy trà thay rượu, kính Khúc Nhạc một ly, “Trong lòng chúng tôi, anh chẳng khác gì đại thần trong truyền thuyết.”

Nghe Khúc Nhạc được người khác khen ngợi, chẳng hiểu sao Triệu Hàm Như lại có cảm giác được thơm lây.

Khúc Nhạc cười cười, “Đều là chuyện đã qua.”

“Nên tôi rất tò mò, không hiểu vì sao đàn anh Khúc lại buông tha ngành Internet mới phát, chuyển sang đầu tư tài chính?” Cao Ngưỡng Bình thật sự không hiểu.

“Có lẽ là chơi tài chính tương đối kích thích, tôi thích loại cảm giác đánh bạc này, suốt ngày viết phần mềm hơi chán.” Về mặt Khúc Nhạc bình thản, trả lời một đáp án không quá nghiêm túc.

“Tôi thấy là vì lúc viết phần mềm không có người đẹp làm bạn!” Thái Chính không quên trêu chọc hai người.

Khúc Nhạc cười không nói.

71. Chương 71: Khái Niệm

“Anh Khúc, tôi nói thẳng luôn, nếu người mua 30% cổ phần là anh, thì tôi sẽ gơ hai tay hai chân đồng ý.” Cao Ngưỡng Bình nói thẳng thừng, ý là anh ta không đồng ý để Triệu Hàm Như mua, dù có thể cô là bạn gái của Khúc Nhạc.

Triệu Hàm Như nhìn Khúc Nhạc, lo lắng của anh đã thành sự thật. Thái Chính cười tủm tỉm không nói câu nào, rõ ràng là chuẩn bị xem kịch vui.

“Anh Cao thấy tôi còn trẻ, không có hiểu biết gì về Internet, sẽ không mang đến cho IG một chút giá trị nào, đúng không?” Bị người ta từ chối thẳng, nhưng về mặt Triệu Hàm Như không hề khó chịu, mà còn hòa nhã nhìn Cao Ngưỡng Bình.

“Tôi nghe nói cô Triệu được giới tài chính khen là ”thiếu nữ thiên tài“, ánh mắt đầu tư vô cùng chuẩn. Cô để mắt đến IG, tôi rất vinh hạnh vì điều này. Nhưng thứ cho tôi nói thẳng, những thứ cô có thể đem lại cho công ty chúng tôi có hạn. Dù sao IG cũng là công ty Internet, chứ không phải công ty đầu tư tài chính.” Trước khi đến đây, Cao Ngưỡng Bình đã tìm hiểu rất chi tiết về Triệu Hàm Như.

“Anh Cao có cảm thấy ánh mắt của mình hạn hẹp quá không?” Triệu Hàm Như cười, dáng vẻ nhu nhược đáng yêu, nhưng lời nói lại rất sắc bén.

Khúc Nhạc bất ngờ nhìn cô, đây không giống những lời cô sẽ nói.

“Một công ty Internet không có ý tưởng, nghĩa là công ty đó sẽ chết. Hiện giờ IG cũng coi như thành công được một nửa. Cái ngành này giống như đi ngược dòng nước, không đi lên thì sẽ lùi xuống. Anh lại giậm chân tại chỗ, không chuẩn bị khai thác lĩnh vực mới, e rằng IG sẽ không vượt qua được lần này.”

“Nói vậy, cô Triệu có thể mang đến cho ý tưởng mới cho chúng tôi rồi?” Về mặt Cao Ngưỡng Bình hơi khó coi, không còn nói uyển chuyển như lúc đầu nữa.

“Đúng vậy!” Cô không chút khiêm tốn thừa nhận, lấy một văn kiện dày từ trong túi đưa cho Cao Ngưỡng Bình, “Ý của tôi là tài chính di động, mượn ưu thế của anh và ưu thế của tôi, lập nên một đế quốc tài chính di động.”

Thái Chính bật cười, “Tài chính di động? Đây là một khái niệm bị đã cũ rích rồi.”

Cao Ngưỡng Bình tiện tay lật xem văn kiện, về mặt dần nghiêm túc.

“Đúng là khái niệm này đã cũ rích. Từ khi có Internet, ngành tài chính vẫn luôn kêu gào phát triển tài chính di động. Nhưng mấy người xem, ngành tài chính phát triển đến ngày hôm nay vẫn luôn là bình mới rượu cũ. Tôi cho rằng ngành này cần phải có một cuộc cách mạng, mà công ty internet chính là người dẫn đầu. Tôi có dự cảm cơ hội này sắp tới rồi. Nếu có thể, tôi vô cùng mong muốn được hợp tác với anh Cao giành lấy cơ hội này.”

Cao Ngưỡng Bình tiếp tục xem văn kiện Triệu Hàm Như đưa, càng xem thì ánh mắt càng sáng. Cuối cùng, anh ta đứng lên, nói: “Cô Triệu, tôi chưa từng nghĩ tới điều này, nên cần một chút thời gian đọc và tiêu hóa. Xin lỗi, tôi đi trước.”

Nhìn bóng lưng vội vã của Cao Ngưỡng Bình, Thái Chính cau mày, “Xem ra cô rất có hy vọng thuyết phục được anh ta. Mỗi lần gặp chuyện hứng thú, anh ta đều có dáng vẻ không chờ nổi.”

“Tài chính di động? Anh chưa từng nghe em nhắc đến chuyện này.” Trên đường trở về, Khúc Nhạc nhìn Triệu Hàm Như với ánh mắt tò mò, rõ là anh cũng tò mò với khái niệm này.

“Bởi vì em vẫn chưa hoàn thiện ý tưởng, nên chưa nói với anh. Phần văn kiện đưa cho Cao Ngưỡng Bình là em mới viết trong khoảng thời gian này, còn rất nhiều sơ hở, chỉ mong em có thể lừa được anh ta. Thật ra, linh cảm cho ý tưởng này xuất phát từ anh.” Cô ngáp một cái, vì hoàn thành phần văn kiện này mà cô đã thức đêm nhiều ngày.

“Anh?”

“Đúng vậy, tài chính di động, chẳng khác gì việc anh đang làm. Lúc thấy anh làm giao dịch tần suất cao, em đột nhiên có một loại ý tưởng, thì ra internet có thể thay đổi bất cứ hình thức giao dịch truyền thống nào. Vậy có phải chúng ta có thể chuyển tất cả các hình thức giao dịch offline thành hình thức giao dịch online hay không? Ra ngoài không cần mang ví tiền, chỉ cần đem theo một cái điện thoại di động là có thể thanh toán tất cả giao dịch. Tiền lương mỗi tháng gửi vào tài khoản, có thể thông qua điện thoại lựa chọn mua sản phẩm phù hợp với tài chính người dùng...”

“Nói tóm lại, tất cả sản phẩm tài chính của chúng ta có thể đặt trên mạng. Ngành tài chính truyền thống không có khả năng đón nhận một bước ngoặt lớn như vậy, nên chúng ta phải giao nhiệm vụ này cho công ty internet, thông qua những công ty internet này phá vỡ toàn bộ ngành nghề.”

Cô nói liên tục một lúc lâu vẫn không thấy anh tiếp lời, nên hơi xấu hổ, “Em biết ý tưởng này ngây thơ, nhưng em không còn cách nào khác. Khi đến đường cùng, em có thể thử bất cứ thứ gì, nếu thua thì xem như là một bài học. Cao Ngưỡng Bình vô cùng xem trọng ý tưởng, vô cùng có dã tâm, nên khái niệm này mới có thể khiến anh ta thấy hứng thú. Em vốn chuẩn bị phần văn kiện này cho anh xem, để anh giúp em chỉnh sửa, sau đó mới giao cho anh ta, không ngờ hôm nay anh ta lại đến đây. Trong tình huống đó, em chỉ có thể đưa ý tưởng này ra. Nếu không... em sợ anh ta sẽ không cho em một cơ hội lật bàn nào.”

Trước đây cô toàn ăn nói khép nép đi xin người ta đầu tư. Không ngờ đến lần đầu tiên muốn đầu tư cũng phải ăn nói khép nép như thế.

Khúc Nhạc đột nhiên đỗ xe lại ở ven đường, nghiêm túc nói: “Hàm Như, anh cảm thấy mình chưa đủ xem trọng em. Sau khi trở về, đưa phần văn kiện đó cho anh xem.”

“À, vâng.” Cô hơi bất ngờ, anh đang khen cô sao?

Vì sao mỗi lần bị anh nhìn bằng ánh mắt đó, trái tim của cô đều không khống chế được mà đập thành thịch.

Thấy khuôn mặt đỏ ửng của cô, Khúc Nhạc nở nụ cười, nhìn thẳng vào mắt cô, nói: “Anh đào được báu vật rồi.”

“Anh đang khen em hả?” Triệu Hàm Như chớp mắt mấy cái, dáng vẻ chờ khen ngợi.

“Ừ.” Anh xoa đầu cô, vừa định nói chuyện thì điện thoại của cô lại rung lên, “Em nghe điện thoại đi!”

Khúc Nhạc rút tay về. Triệu Hàm Như nhìn màn hình điện thoại hiển thị ba chữ “Trịnh Hiệu Dương”.

“Bám dai như đũa, xem ra anh ta chuẩn bị quần lấy em rồi.” Khúc Nhạc hừ lạnh.

“Điện thoại của một kẻ bệnh thần kinh, có cái gì hay đâu mà nghe.” Triệu Hàm Như không chút do dự cúp điện thoại.

Khúc Nhạc không ngờ cô lại xử lý chuyện này bằng cách thô bạo như thế nên hơi bất ngờ.

“Anh đừng giật mình, em học chiêu này từ anh đấy.” Triệu Hàm Như nở nụ cười.

Khúc Nhạc kéo số điện thoại của Tiêu Khả Nhi vào danh sách đen, cô cũng muốn làm như vậy với Trịnh Hiệu Dương. Nhưng nghĩ đến căn bệnh ngu ngốc thời kỳ cuối của anh ta, sợ anh ta sẽ làm chuyện gì đó điên rồ rồi bị bắt vào đồn cảnh sát hoặc là cục xuất nhập cảnh, đến lúc đó, cô vẫn phải đi bảo lãnh anh ta. Vẫn nên giữ lại số điện thoại của anh ta thì hơn, nhưng đừng có mong cô cả ngày hầu hạ anh ta.

72. Chương 72: Nỗi Giận

Trịnh Hiệu Dương không ngờ Triệu Hàm Như dám tắt điện thoại của anh ta.

“Triệu Hàm Như bị một thằng đàn ông nào đó hốt rồi, vậy mà bố mẹ còn muốn con đến đây rước nhục!” Trịnh Hiệu Dương hét với An Khả Quân ở đầu dây bên kia điện thoại.

“Hiệu Dương, con đừng như vậy. Người trẻ tuổi mà, có ai không trải qua một vài mối tình chứ? Con đẹp trai, lại cùng nó lớn lên, chỉ cần con bằng lòng theo đuổi nó thì chắc chắn nó sẽ thích con.” An Khả Quân khuyên nhủ.

“Ngay cả điện thoại của con mà cô ta cũng không nghe, thì làm sao con theo đuổi cô ta được? Con không làm được, con muốn về nước. Bố mẹ muốn thì kêu người khác tới đây, con không thèm khát gì cổ quyền của cô ta.” Trịnh Hiệu Dương không hề bị thuyết phục.

“Con câm miệng!” Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói uy nghiêm của Trịnh Kính, “Con không thèm? Con thật sự cho rằng tất cả mọi người đều xem con là đại thiếu gia? Bố nói cho con biết, nếu không có tiền thì con chẳng là cái thá gì cả! Triệu Thị sắp lên sàn rồi, đến lúc đó, tài sản của nó sẽ nhiều hơn bây giờ

không biết bao nhiêu lần. Có số tiền này, con có thể vui vẻ thoải mái sống cả đời, nghe người ta cung kính gọi "Trịnh tổng", chứ không phải là "Dương thiếu" dưới cái bóng của bố."

Từ nhỏ, Trịnh Hiệu Dương đã bị bạn bè nhìn nạt, nên mới thành ra cái vẻ "tổng giám đốc bá đạo" kia. Anh ta có ngoại hình tổng giám đốc, có số con nhà giàu, nhưng sự nghiệp của Trịnh Kính không chống cự mãi được, mà ông ta không muốn để con trai duy nhất của mình dính vào giới hắc đạo. Ông ta hy vọng Trịnh Hiệu Dương có thể làm một thương nhân chân chính.

Ngày xưa Trịnh Kính không nóng vội tác hợp con trai và Triệu Hàm Như. Nhưng một hai năm nay, sự nghiệp của ông ta xuống dốc không phanh, nên ông ta mới nhắm vào Triệu Hàm Như. Nếu không, ông ta đã chẳng để cô ở nước ngoài nhiều năm như vậy.

Bản thân Trịnh Hiệu Dương cũng không cam lòng cả đời làm một đứa con nhà giàu. Đối với sự nghiệp, anh ta cũng có lý tưởng và năng lực. Anh ta tin mình sẽ phát triển Triệu Thị tốt hơn. Dương nhiên trước đó phải đổi tên Triệu Thị thành Trịnh Thị đã.

Vì thế, Trịnh Kính đã thuyết phục được Trịnh Hiệu Dương. Thái độ ngang ngược của anh ta trở nên mềm mỏng, "Bố mẹ cứ nói Triệu Thị sắp lên sàn, nhưng mấy năm rồi, Triệu Thị có lên sàn đâu."

"Sẽ nhanh thôi, con còn chưa cưới được Triệu Hàm Như, mà nhà chúng ta chỉ có một ít cổ phần của Triệu Thị. Đến khi Triệu Thị lên sàn rồi, nhà chúng ta không được lợi gì cả. Nên con nhất định phải tranh thủ thời gian."

Thật ra Trịnh Kính cũng cảm thấy kỳ lạ. Triệu Minh Vĩ luôn muốn đẩy Triệu Thị lên sàn, nhưng không biết vì sao cứ mỗi lần sắp lên sàn là đều sẽ xảy ra một vài chuyện không lớn không nhỏ, đôi khi chỉ là một vài tin tức giả, cuối cùng lại ảnh hưởng đến quá trình lên sàn. Thỉnh thoảng, ông ta cảm thấy Triệu Thị bị Triệu Minh Hoàn và Tống Du nguyên rủa. Nếu không tại sao từ khi bọn họ chết, Triệu Thị không còn vinh quang như lúc trước nữa. Nếu còn tiếp tục như thế thì Triệu Hàm Như sẽ không còn giá trị gì nữa.

Đưa Trịnh Hiệu Dương ra nước ngoài, người đau lòng nhất chính là An Khả Quân. Bà ta chỉ có một đứa con trai, bình thường vô cùng cưng chiều nó, muốn sao không dám cho trắng. Bây giờ một mình nó ở nước ngoài, mà Triệu Hàm Như là một người không đáng tin, chẳng những không chăm sóc nó mà còn hay gọi điện thoại oán giận với bà ta.

"Tôi cảm thấy Triệu Hàm Như thay đổi rồi. Nói không chừng, nó thật sự có bạn trai ở nước ngoài rồi." An Khả Quân nhỏ nhẹ nói, giọng điệu đầy bất mãn.

"Có bạn trai thì có bạn trai, chuyện này bình thường mà. Chỉ cần Hiệu Dương cố gắng thì nhất định sẽ theo đuổi được nó, chỉ sợ nó không cố gắng thôi." Trịnh Kính khinh thường nói.

"Hiệu Dương của chúng ta phải chịu khổ rồi, Hàm Như yếu đuối như thế, không phải là một người dễ chăm sóc." An Khả Quân bắt giác oán giận vài câu. Mấy ngày nay, Triệu Hàm Như hờ hững là gọi điện khóc lóc kể lể với bà ta, khiến bà ta sắp bị suy nhược thần kinh rồi. Trước đây, Triệu Hàm Như không phải là người như vậy.

"Chút khổ này cũng không chịu được thì sau này làm sao làm chuyện lớn."

Trịnh Hiệu Dương cảm thấy mình đúng thật là chịu khổ rồi. Anh ta nằm trên giường trong khách sạn, bắt đầu suy nghĩ làm thế nào để theo đuổi Triệu Hàm Như. Thật ra. Anh ta không có nhiều kinh nghiệm yêu đương, bao năm trôi qua vẫn chỉ có một người phụ nữ là Dư Mịch, cũng từng làm nhiều chuyện lãng mạn vì cô ta...

Bất giác nhớ lại kỷ ức tốt đẹp năm xưa, trong lòng Trịnh Hiệu Dương có đủ loại cảm giác chua cay mặn ngọt.

Trịnh Hiệu Dương đã có quyết định! Anh ta sẽ cưới Triệu Hàm Như không biết điều, sau đó giành lại Dư Mịch.

Theo đuổi phụ nữ ấy mà, chỉ cần vài chiêu là được.

Trịnh Hiệu Dương hỏi Trịnh Kính địa chỉ của Triệu Hàm Như. Sáng sớm, anh ta đã cầm một bó hoa to đứng dưới nhà Triệu Hàm Như. Lúc này cô vẫn chưa đi học.

“Cô kia, tôi ở dưới lầu đợi cô.” Trịnh Hiệu Dương gọi điện thoại cho Triệu Hàm Như, không đợi cô trả lời đã cúp máy.

Dưới lầu? Cái gì dưới lầu?

Triệu Hàm Như ngơ ngác đứng lên nhìn xuống lầu, thấy một tên bệnh hoạn ôm bó hoa bày ra tư thế tự cho là đẹp trai.

“Có chuyện gì vậy?” Khúc Nhạc nhìn theo ánh mắt của cô, vẻ mặt lập tức trở nên khó coi.

“Chúng ta đi ăn thôi!” Cô nghịch ngợm nháy mắt mấy cái.

Không được bao lâu, Trịnh Hiệu Dương đã thấy Triệu Hàm Như xuống lầu. Anh ta cảm thấy chiều này đẹp trai đến ngây người. Một ngày nào đó, cô sẽ ngã vào thế tấn công bằng hoa tươi của anh ta. Năm xưa, Dư Mịch cũng vì hoa của anh ta mà cảm động đến rơi nước mắt.

Nhưng khi thấy phía sau cô là Khúc Nhạc, vẻ mặt anh ta liền trở nên khó coi. Tại sao người đàn ông này lại xuất hiện ở đây?

Sáng sớm, một người đàn ông ra khỏi nhà một cô gái, điều này có nghĩa là gì?

Lẽ nào bọn họ đã...

Ồ chung!

Trịnh Hiệu Dương bị sốc, lui lại nửa bước. Tuy anh ta không thật lòng thích cô, nhưng vẫn cảm thấy rất khó chịu.

Triệu Hàm Như vô cùng hồn nhiên hỏi, “Trịnh Hiệu Dương, anh ở dưới lầu nhà tôi làm gì? Bọn tôi định ra ngoài ăn sáng, nếu không có chuyện gì thì bọn tôi đi trước.”

Trịnh Hiệu Dương hét lên như một con sư tử nổi giận, “Triệu Hàm Như! Có phải cô ngủ với anh ta rồi không?”

Hỏi rất thẳng thắn!

Triệu Hàm Như lén nhìn Khúc Nhạc, cảm thấy hơi xấu hổ khi kéo anh xuống đối mặt với tên bệnh hoạn này. Khúc Nhạc nhìn Trịnh Hiệu Dương, vẻ mặt không chút cảm xúc, cứ như người anh ta nói không phải là anh.

“Tôi và anh ấy như thế nào, liên quan gì đến anh?” Tới lúc này rồi, cô chỉ có thể kiên trì diễn mà thôi.

Trong mắt Trịnh Hiệu Dương, vẻ xấu hổ của cô chính là liếc mắt đưa tình với Khúc Nhạc.

“Triệu Hàm Như, có!” Trịnh Hiệu Dương tức giận ném bó hoa vô thùng rác.

“Rút lời nói của anh lại ngay!” Triệu Hàm Như còn chưa kịp nói cái gì, thì Khúc Nhạc đã nắm cổ áo của Trịnh Hiệu Dương, lạnh giọng nói: “Lập tức xin lỗi!”

“Đừng có mơ! Hai người đúng là gian phu dâm phụ!” Trịnh Hiệu Dương giãy ra, đấm một quyền về phía Khúc Nhạc.

73. Chương 73: Bị Thương

“Khúc Nhạc, cẩn thận!”

Trong tiếng hét chói tai của Triệu Hàm Như, Khúc Nhạc né nắm đấm của Trịnh Hiệu Dương, không chút do dự đấm ngược lại.

Triệu Hàm Như thật sự không ngờ kẻ bệnh thần kinh Trịnh Hiệu Dương dám ra tay. Cô vừa lo vừa tức, Khúc Nhạc gầy như vậy, bị thương thì phải làm sao?

“Cái thằng điên này, mau cút về nước đi!” Cô muốn lên giúp Khúc Nhạc, nhưng lại không có vũ khí, bèn lấy bó hoa từ trong thùng rác ra đập lên người Trịnh Hiệu Dương.

Tuy nhìn Khúc Nhạc gầy gò nhưng lực đánh rất mạnh. Trịnh Hiệu Dương ăn phải mấy quyền của anh thì nổi điên lên, nhưng không ngờ con mụ điên Triệu Hàm Như cũng dám đánh anh ta. Trên người anh ta toàn là nước cánh hoa hồng, mặt và tay bị gai hoa hồng đâm, trông chật vật không chịu nổi.

“Cô dừng tay cho tôi!” Trịnh Hiệu Dương tức giận hét lên với Triệu Hàm Như, “Nếu không phải tôi nể mặt 30% cổ phần của cô thì tôi sẽ kết hôn với cô chắc? Triệu Hàm Như, cái con mụ điên này! Tôi nói cho cô biết, giữa chúng ta chấm dứt rồi! Sau này cô có quỳ xuống cầu xin tôi cưới thì tôi cũng sẽ không cưới!”

“Đồ tâm thần! Ai muốn anh cưới tôi?” Triệu Hàm Như nện bó hoa lên mặt Trịnh Hiệu Dương, cười lạnh nói: “Cuối cùng anh cũng thừa nhận anh vì 30% cổ phần nên mới tìm đến tôi! Anh cút về trong nước đi! Tên khốn kiếp này! Cả nhà anh vẫn luôn tính toán tôi, xem tôi là đứa ngốc chẳng biết gì sao? Anh về nói với Trịnh Kính và An Khả Quân đừng có mơ mộng hão huyền nữa!”

“Không vì cổ phần thì chẳng lẽ là vì cô? Có thằng đàn ông nào để ý đến cái dáng vẻ này của cô? Cô bao trai lơ ăn ở với mình, đúng là không biết xấu hổ! Ngay cả mặt hàng dỏm Trương Gia cũng bỏ rơi cô, thì tên trai bao này cũng chỉ chơi đùa cô mà thôi!” Trịnh Hiệu Dương chỉ vào Khúc Nhạc, vẻ mặt khinh thường.

Khúc Nhạc là trai bao? Triệu Hàm Như không kịp tiêu hoá lời nói hoang đường của Trịnh Hiệu Dương.

Thấy Khúc Nhạc lại nổi giận đâm Trịnh Hiệu Dương. Triệu Hàm Như vội kéo anh lại, “Anh đừng đánh thằng ngu đó nữa, chỉ làm bẩn tay anh thôi.”

Cô dẫn Khúc Nhạc xuống lầu để chế giễu Trịnh Hàm Dương, chứ không phải để anh ra mặt vì mình.

Trịnh Hiệu Dương nhìn dáng vẻ quan tâm của Triệu Hàm Như, hai mắt đỏ lòm vì tức giận, máu mũi chảy “tí tách” xuống đất. Anh ta vô cùng uất ức và giận dữ, không ngờ tên trai bao này ra tay ác như vậy.

“Giỏi lắm! Thằng trai bao kia, mày chờ đấy!” Trịnh Hiệu Dương lau máu mũi, tức giận lái xe đi.

“Tay anh bị thương rồi!” Triệu Hàm Như nắm tay Khúc Nhạc kêu lên.

“Không sao, chỉ là bị trầy da một chút thôi. Em muốn ăn sáng mà, đi thôi!” Khúc Nhạc thờ ơ rút tay lại, giọng điệu còn chút tức giận.

“Không đi, về bôi thuốc trước đã, chẳng may để lại sẹo thì không tốt. Cô nghiêm túc nói, kéo tay anh quay về nhà.

“Một người đàn ông như anh có vết sẹo trên tay thì có làm sao?” Khúc Nhạc không cho là đúng.

“Tuyệt đối không thể để lại sẹo! Anh có biết tay của anh...”

Rất đẹp không?

Triệu Hàm Như nuốt mấy chữ phía sau xuống

Khúc Nhạc là một người đàn ông, anh sẽ không thích được khen như vậy.

“Tay của anh làm sao?” Anh mở mắt nhìn cô.

“Vì em nên tay của anh mới bị thương.” Cô bẻ ngoặt sang chuyện khác.

Triệu Hàm Như là một người cuồng tay đẹp. Bàn tay của anh là thứ hấp dẫn cô đầu tiên nhất. Bây giờ nhìn đôi tay hoàn mỹ đang bị rách da chảy máu, cô vô cùng đau lòng xót xa.

“Anh còn đau không? Thằng điên Trịnh Hiệu Dương này dám ra tay thật! Đúng là đồ điên mà!” Triệu Hàm Như nửa quỳ trước mặt Khúc Nhạc, nhẹ nhàng bôi thuốc khử trùng cho anh.

Khúc Nhạc cúi đầu nhìn cô, ánh mắt hiện lên vẻ dịu dàng. Tất cả mọi người đều cảm thấy không đáng khi sự si tình của anh không được cô đáp lại. Nhưng chỉ có một mình anh biết, ở trong lòng cô, anh cũng có một địa vị nhất định.

Cô không để bụng Trịnh Hiệu Dương mắng chửi sỉ nhục cô, nhưng lại không thể chịu đựng khi anh bị uất ức. Tay anh chỉ bị trầy một chút thôi, mà cô còn đau lòng hơn cả người bị thương là anh.

“Được rồi, mấy ngày nay nhất định phải cẩn thận, tuyệt đối đừng chạm vào nước.” Triệu Hàm Như nắm tay anh, nhẹ giọng dặn dò.

Ngẩng đầu lên, thấy ánh mắt chuyên chú của anh, cô cảm thấy hơi xấu hổ, “Anh nhìn em như vậy làm gì?”

“Không có gì. Em dự định làm gì với Trịnh Hiệu Dương?” Khúc Nhạc cười cười.

“Tên điên kia tự nhận vì cổ phần nên tới, bọn họ dám để Trịnh Hiệu Dương tới gần em, thì đừng trách em vạch mặt với bọn họ. Nếu bọn họ không bảo Trịnh Hiệu Dương đăng hoàng cút sang một bên thì em sẽ xin tòa án lệnh cấm. Thành phố C là địa bàn của nhà họ Trịnh, chỉ tiếc là ở đây không phải thành phố C.” Triệu Hàm Như cười lạnh đứng dậy.

Cô vốn định xuống lầu nhục nhã Trịnh Hiệu Dương, không ngờ lại làm cho Khúc Nhạc bị thương, khiến cô không còn kiên nhẫn để chơi với nhà họ Trịnh nữa.

Trong khoảng thời gian này, giá dầu tăng mạnh, có ảnh hưởng đến toàn bộ giới tài chính. Vì vậy, những lúc tụ họp, mọi người đều nói đến đề tài này.

“Thật sự không ngờ mà, tôi còn tưởng giá dầu sẽ giữ giá giảm thêm mấy năm nữa...”

“Khúc Nhạc, lần này hên cho anh rồi, kiếm được một vố lớn. Từ sau vụ của Bryant vào năm ngoái, mấy lần anh đánh cuộc giá dầu lên xuống, lần nào cũng thắng. Với vận may này, tôi nghĩ anh nên đến Las Vegas chơi đi.”

Khúc Nhạc còn chưa nói, Triệu Hàm Như đã cười khanh khách trả lời, “Ở Las Vegas không chỉ dựa vào vận may. Nếu muốn kiếm bộn tiền không lỗ, chỉ dựa vào vận may thì không đủ, còn phải dựa vào đầu óc.”

“Em gái, em bị Khúc Nhạc nhuộm đen rồi. Lúc anh mới quen em, em đâu phải thế này.” Bây giờ Triệu Hàm Như vẫn trông giống cô bé ngây thơ đáng yêu, nhưng khí thế quanh người ngày càng lạnh, không còn ai đối xử với cô như một em gái đáng yêu nữa.

“Con người luôn phải trưởng thành, hư hỏng cũng là một loại trưởng thành.” Triệu Hàm Như nhún mày, giọng điệu ngọt ngào mang theo chút cuồng ngạo.

“Nói rất hay, chị thích!” Trần Tử San giơ ngón tay cái lên với Triệu Hàm Như, cô rất thưởng thức những cô gái độc lập tự tin.

“Anh không thích, anh vẫn thích em gái đáng yêu dễ thương hơn. Nếu em học giống Trần Tử San thì thảm rồi, có người đàn ông nào thích phụ nữ mạnh mẽ chứ? Em còn tiếp tục như vậy, cẩn thận Khúc Nhạc yêu người khác đó.” Vu Hạo giả vờ gào khóc.

“Vu Hạo, đừng áp đặt suy nghĩ của cậu lên người khác.” Khúc Nhạc lạt nhạt nói.

Vu Hạo hú lên một tiếng quái dị, “Ôi, cậu đau lòng sao? Là đau lòng hay là đang thể hiện sự chung tình? Tôi không ăn thức ăn chó cậu rải đâu!”

74. Chương 74: Kính Mời

Khúc Nhạc chưa kịp nói gì, Trần Tử San bị vạ lây đã bất mãn cười nhạo: “Con gái mạnh mẽ cần đàn ông các anh thích chắc? Đừng coi đàn ông là quan trọng nhất.”

Hạ Chấn vỗ vai Vu Hạo nói: “Làm nghề này là thế đấy, anh từng gặp em gái đáng yêu nào chưa? Hồi đó Trần Tử San cũng là em gái đáng yêu, nhưng mới mấy năm đã thế này rồi. Sau này em gái kia cũng sẽ bước lên vết xe đổ của cô ấy thôi... Chấp nhận đi, đừng coi mấy em đó là con gái là được thôi.”

Vu Hạo chơi xấu, cố ý chớp mắt với Khúc Nhạc: “Chưa chắc ai cũng sẽ bị nhuộm đen mà, Tiêu Khả Nhi không thay đổi kia.” Đáng tiếc, Triệu Hàm Như lẫn Khúc Nhạc vẫn bình chân như vại.

“Em gái Tiêu vẫn không nhiễm bụi trần, thanh thuần yếu đuối, thật là làm người ta thương tiếc.”

Trần Tử San khinh thường: “Thế sao anh không đi thương tiếc cô ta đi?” Nói thật, cô rất ghét kiểu bánh bèo thảo mai như vậy. Triệu Hàm Như thay đổi vừa khéo hợp ý cô.

Triệu Hàm Như lại chẳng thấy những chuyện này liên quan gì đến mình. Dù cô không thích Tiêu Khả Nhi, nhưng giờ cô và Khúc Nhạc chỉ là bạn bè kiêm đồng nghiệp, cô không có lập trường gì để xen vào giữa họ.

Cô hợp miếng nước nho, kìm nén cơn ghen nhân nhạ. Chuyện này nên để tự Khúc Nhạc xử lý, cô là người ngoài không nên xen vào chuyện của người khác.

Một đàn chị nhả nhận lên tiếng: “Hàm Như, nghe nói Trịnh Hiệu Dương ở Đại học JT kể bên là bạn em?”

Cô đáp: “Em biết người này, còn bạn bè thì không phải. Chị Trần Cát biết anh ta sao?”

“Có gặp vài lần, tên đó rất nổi tiếng trong cộng đồng người Hoa ở Đại học JT, được nhiều cô gái thích. Em họ chị học ở JT vẫn theo đuổi tên đó.” Dù Trần Cát cười, nhưng Triệu Hàm Như vẫn cảm nhận được vẻ bất mãn trong nụ cười đó: “Chị nghe em chị bảo, em và tên đó là bạn bè từ nhỏ, nên muốn hỏi em về nhân cách cậu ta, chị cảm thấy tên đó rất lằng nhằng.”

Triệu Hàm Như khề hừ lạnh: “Lằng nhằng hay không em không rõ lắm. Trước đây, nhà em với nhà anh ta có quan hệ tốt, nhưng sau khi bố mẹ em qua đời, thì hai nhà tranh chấp âm ỉ, hiện đang trong trạng thái cả đời không qua lại. Em không hiểu biết gì về anh ta cả, không giúp được chị rồi.”

Trần Cát mắt chữ A mồm chữ O, vì bố mẹ qua đời mà hai nhà tranh chấp căng thẳng, tức là cái chết của bố mẹ Triệu Hàm Như có liên quan đến nhà Trịnh Hiệu Dương?

Trần Cát cũng không thân với Triệu Hàm Như lắm. Vì em họ cô ta coi Triệu Hàm Như là tình địch, lại thấy cô dụ dỗ Khúc Nhạc, nên bất mãn khi thấy cô bắt cá hai tay, không ngờ cô ta chỉ thuận miệng châm chọc một câu lại biết được bí mật động trời.

Mối thù giết cha không đội trời chung. Triệu Hàm Như đã nói rõ ràng như thế, đương nhiên không dính dáng gì đến Trịnh Hiệu Dương.

Trần Cát lấp bắp xin lỗi: “Xin... xin lỗi, chị không biết chuyện đó.”

Triệu Hàm Như bình thản gạt đầu. Đạo gần đây Trịnh Hiệu Dương không đến quấy rầy cô, cô tưởng anh ta đã từ bỏ, đang bấm ngón tay xem chừng nào tên thiếu gia này về nước, không ngờ anh ta vẫn cắm rễ ở Đại học JT thật. Hiện giờ còn đồn cô là bạn với anh ta khắp nơi, rốt cuộc anh ta muốn làm gì?

Trần Cát cười gượng: “Chị thật không ngờ nhân phẩm tên đó có vấn đề như vậy. Chị gặp vài lần rồi, ngoại hình tuấn tú, rất được lòng mấy cô gái... Có lần ở quán bar, tên đó uống hơi nhiều, khóc lóc gọi tên em trước mặt mọi người, hình ảnh lúc đó rất đáng thương. Em chị nói, em vốn là vợ chưa cưới của cậu ta, ra nước ngoài thì bỏ rơi cậu ta... Rất nhiều cô gái đều thấy bất bình cho cậu ta đấy...”

“Cái gì?! Em là vợ chưa cưới của tên đó khi nào?” Triệu Hàm Như vừa kinh hãi vừa giận dữ, không ngờ Trịnh Hiệu Dương lại làm chuyện bẩn thỉu thế này.

Với EQ của tên mắc chứng tuổi dậy thì thời kỳ cuối Trịnh Hiệu Dương này thì tuyệt đối không nghĩ ra chiêu độc ác này. Chắc chắn là bà già thuần khiết An Khả Quân đó dạy cho, giả vờ vô tội đáng thương là sở trường của bà ta mà!

Cô cố kìm nén cơn phẫn nộ nói: “Em quen biết hần từ nhỏ là sự thật, đáng tiếc Dư Mịch mới là vợ chưa cưới của hần. Do cô ta bỏ hần, nên hần mới ra nước ngoài du học, tiện thể chữa thương, nếu không tin, chị có thể bảo em chị hỏi Trịnh Hiệu Dương thử xem.”

“Ồ!” Thật ra Trần Cát cũng bị quay vòng vòng, nhìn vẻ mặt căm tức của Triệu Hàm Như thì hình như thật sự không có chút tình ý nào với Trịnh Hiệu Dương cả.

Khúc Nhạc tinh ý phát hiện Triệu Hàm Như đang tức giận: “Sao thế?”

Triệu Hàm Như gượng cười: “Không có gì, lát nữa rồi nói.” Mấy người ở đây nhiều chuyện lắm, cô không muốn thảo luận với anh chuyện này: “Em tìm chị Tử San nói chuyện đã.”

Trần Tử San tựa vào ban công thư thái uống rượu vang, chọc Triệu Hàm Như: “Cãi nhau với Khúc Nhạc? Về mặt khó coi thật đấy.

Triệu Hàm Như xấu hổ: “Em sao dám? Anh ấy là ông chủ của em đấy.

Trần Tử San cười: “Cậu ta có dã tâm thật đấy. Lúc mới bước chân vào ngành này, bọn chị đều cười cậu ta là người ngoài ngành, không ngờ cậu ta thật sự lập nên quỹ đầu cơ. Giờ chẳng ai dám xem thường Khúc Nhạc. Dù Vu Hạo bảo Khúc Nhạc nhờ may mắn, nhưng thật ra ai cũng hiểu rõ nếu không có thực lực thì sao có phán đoán chính xác được chứ? Muốn an cư lạc nghiệp ở giới tài chính không khó, chỉ cần chăm chỉ phấn đấu một chút là có thể bước lên vị trí không tồi. Nhưng muốn nổi bật hơn người thì phải dựa vào năng khiếu, Khúc Nhạc có năng khiếu này.”

“Nếu chị có rảnh, có thể tới giúp chúng em không?”

Cô từng bàn bạc với Khúc Nhạc, với tư cách là một công ty mới thành lập, lúc đầu bọn họ không định giao dịch lớn, cho dù thường ngày làm việc cũng mang phong cách vốn có của công ty nhỏ. Nhưng nhân viên trong đội của họ quá ít, phải tuyển thêm người. Ngoài mấy người dân công nghệ Khúc Nhạc sắp kéo về thì trong vòng bạn bè của bọn họ, Trần Tử San là người đáng cân nhắc.

Trần Tử San có kinh nghiệm phong phú, từng làm việc ở Big Four và đầu tư ngân hàng, vô cùng quen thuộc quy tắc vận hành trong giới này. Nếu không phải hiện cô đã từ chức học MBA thì bọn họ cũng không dám mở lời mời.

“Chị?” Trần Tử San cũng chẳng bắt ngờ với lời mời này, chỉ tò mò tại sao họ lại tự tin mời chị tham dự: “Các em hẳn là biết sếp cũ của chị ra điều kiện rất hậu hĩnh kéo chị về nhỉ?”

“Biết chứ, nhưng lúc trước chị làm trong đầu tư ngân hàng, chẳng phải để lôi kéo nhân tài để sau này vào quỹ đầu cơ à? Giờ chị lại về đầu tư ngân hàng, đâu có ý nghĩa gì đâu?” Dù Triệu Hàm Như không ở cùng Trần Tử San nhiều lắm, nhưng rất ăn ý với nhau, nên đương nhiên hiểu rõ suy nghĩ của Tử San.

“Đúng vì tiến vào quỹ, nhưng chị muốn vào mấy công ty lớn kìa, chứ không phải quỹ nhỏ của các em.” Trần Tử San cười cười, nói rất thẳng thắn thành khẩn, không hề mang ý xem thường họ.

75. Chương 75: Dã Tâm

“Mỗi công ty lớn đều bắt đầu từ công ty nhỏ. Chị vào quỹ lớn dù sao cũng là hòn sỏi mà thôi, đến chỗ chúng em chị là nhân vật cấp cao.” Triệu Hàm Như cũng cười. Điều Trần Tử San nói đều trong suy đoán của cô, cũng không cảm thấy bị xúc phạm.

“Nhưng công ty nhỏ của bọn em nguy hiểm lắm, nói ngã là ngã.”

Triệu Hàm Như đầy tự tin kiêu ngạo: “Làm nghề này chẳng lẽ còn sợ nguy hiểm nữa hả?”

Nụ cười của Triệu Hàm Như làm Trần Tử San giật mình. Quỹ đầu cơ là nguy hiểm, ngay cả nguy hiểm này chẳng chịu được thì sao đối mặt với những thay đổi siêu tốc của thị trường?

Dường như bị tiếng cười của Triệu Hàm Như ảnh hưởng, Trần Tử San cũng khí khái hơn, “Được, chị đồng ý gia nhập với bọn em. Nhưng các em phải thỏa mãn những yêu cầu về đãi ngộ của chị.

“Chị yên tâm, sẽ không bạc đãi chị về vấn đề tiền bạc đâu.” Nếu là ban đầu thì Triệu Hàm Như còn băn khoăn. Nhưng từ lúc biết Khúc Nhạc làm giao dịch tần suất cao, cô liền an tâm, vụ làm ăn này kiếm tiền đủ mệt.

Trần Tử San đầy hứng thú quan sát Triệu Hàm Như: “Triệu Hàm Như, em làm chị phục thật đấy. Lần đầu gặp em, chị thấy em là cô bé chỉ biết nũng nịu, chẳng khác gì Tiêu Khả Nhi. Lúc đó chị còn thấy khó hiểu,

nếu Khúc Nhạc thích em ở điểm này thì đã quen Tiêu Khả Nhi từ lâu rồi, sao lại chọn em nhỉ? Giờ xem ra chị quá nông cạn, quả nhiên không thể trông mặt bắt hình dong. Em có gương mặt của những em gái mềm yếu, nhưng lại có trái tim của chị đại, chỉ với điểm này thôi là đàn ông đã không còn sức chống cự rồi...”

Triệu Hàm Như trừng mắt: “Chị Tử San, chị tưởng tưởng phong phú quá nhỉ. Em với Khúc Nhạc chỉ là bạn làm ăn với nhau thôi.”

Trần Tử San lấy ngón trỏ chọc vào ngực Triệu Hàm Như: “Chị biết, chị biết. Vì em có dã tâm nên không có thời gian suy nghĩ chuyện tình cảm. Với lại dã tâm không nhỏ đấy nhé. Nhưng mà, chị thích!”

Triệu Hàm Như xấu hổ nhìn ngực mình, mặt đỏ hồng. Sao cô luôn cảm thấy chị ấy ám chỉ gì thế nhỉ?

“Thích cái gì?” Giọng của Khúc Nhạc càng làm Triệu Hàm Như xấu hổ, cô quay đầu trừng mắt liếc anh.

Trần Tử San hình hai người họ bằng ánh mắt mờ ám, nụ cười rất khả ố, trước khi đi còn tặng thêm một câu: “Chắc chắn cậu còn thích hơn tôi, ha ha, để cô bé tự nói với cậu đi.”

Khúc Nhạc ngu ngơ nhìn Triệu Hàm Như: “Thích gì thế?”

Triệu Hàm Như hít sâu, cố giảm bớt sắc đỏ ửng trên mặt: “Chị ấy đồng ý gia nhập với chúng ta.”

Khúc Nhạc thỏa mãn nở nụ cười: “Ok, có chị ấy gia nhập thì chúng ta mở rộng hơn.”

“Đáng tiếc, người đầu tư quá ít. Nếu nhiều thì có đủ tiền đồn bẫy ở ngân hàng rồi trình nâng cao thêm mấy lần, không gian làm việc cũng lớn hơn nữa.”

Nước Mỹ yêu cầu rất nghiêm ngặt về quỹ đầu cơ, không phải bất kỳ người bình thường nào cũng có tư cách đầu tư. Chưa chắc những kẻ có tiền phù hợp với điều kiện sẽ đồng ý đầu tư vào công ty mới thành lập của người trái ngành như họ. Khúc Nhạc khởi nghiệp từ quỹ nhỏ không tiếng tăm là đã tính đến vốn khởi đầu rồi, cũng tận dụng triệt để nguồn nhân mạch của mình.

“Quỹ lớn cũng bắt đầu từ số 0, quỹ nhỏ mới thành lập có quy mô thế này đã không tệ rồi. Đến lúc chúng mình kiếm được đồng tiền, đương nhiên sẽ có người ôm bạc khóc lóc muốn đầu tư vào chỗ chúng ta.”

“Em rất mong chờ ngày đó.”

Triệu Hàm Như nhìn anh cười, đúng là tuổi trẻ đầy khí phách.

Chỗ họp mặt cũng gần nhà hai người, nên họ không lái xe mà thông thả đi bộ về nhà.

“Vừa nãy Trần Cát nói gì với em? Sắc mặt em tệ lắm.”

“Đều do tên vô lại Trịnh Hiệu Dương đó! Quá bỉ ổi!” Triệu Hàm Như xụ mặt tức giận kể hết cho Khúc Nhạc nghe.

Khúc Nhạc bình tĩnh hơn cô nhiều, vốn thấy Trịnh Hiệu Dương không có gì để uy hiếp cả.

Triệu Hàm Như cười khẩy: “Tên mắc bệnh dậy thì không nghĩ ra chiêu này đâu, sau lưng tên đó có hai quân sư giỏi đấy.”

“Ý em là Trịnh Kính và An Khả Quân?”

Triệu Hàm Như gật đầu. Trước đây cô là con ngốc, chẳng những tin tưởng cả nhà Triệu Minh Vĩ, còn thích nhà Trịnh Kính. Sau khi bố mẹ mất, cô luôn thức trắng đêm sau mỗi lần tỉnh lại khỏi ác mộng, quá khứ giống như phim điện ảnh, từng cảnh lặp lại trong đầu cô.

Triệu Hàm Như cân nhắc tỉ mỉ mọi việc, dần dần nhận ra dã tâm của Trịnh Kính và An Khả Quân, thậm chí còn nghi ngờ họ có liên quan đến cái chết của bố mẹ.

Cô kéo chặt áo khoác, giọng lạnh băng: “Anh có bạn bè đáng tin cậy nào ở bên Pháp không?”

“Có mấy người, gì thế?” Khúc Nhạc nhìn cô tò mò. Sao lại nói đến Pháp?

Ánh mắt cô rất lạnh, nếu Trịnh Kính đã bỉ ổi thì cô sẽ dùng chiêu gây ông đập lưng ông: “Có thể nhờ họ tìm giúp em công ty điều tra nào đáng tin không, em muốn theo dõi một người.”

“Là Dư Mịch đúng không?” Anh từng nghe cô nói cô gái Trịnh Hiệu Dương rất yêu bị vợ chồng Trịnh Kính đẩy sang Pháp du học.

Triệu Hàm Như gật đầu. Sau khi nghỉ ngơi vợ chồng Trịnh Kính, cô đã mời công ty điều tra theo dõi sát sao nhất cử nhất động của vợ chồng Trịnh Kính và Trịnh Hiệu Dương, nên cũng rõ họ và Dư Mịch đã giao dịch với nhau.

Hồi còn ở trong nước, dù Triệu Hàm Như có quen Dư Mịch, nhưng cũng không thân. Trong ấn tượng của cô, Dư Mịch là cô gái thích ăn diện, lại xinh đẹp, là hoa hậu giảng đường được mọi người ngưỡng mộ. Trịnh Hiệu Dương rất yêu cô ta.

Nhưng điều kiện gia đình Dư Mịch thì tầm thường, không sánh được với những người như họ. Cô vốn tưởng cô ta sẽ không từ bỏ con rùa vàng Trịnh Hiệu Dương này. Ai ngờ giữa tình yêu và sự nghiệp, cô ta đã thẳng thừng chọn sự nghiệp, làm Triệu Hàm Như không thấy bất ngờ.

Khúc Nhạc tò mò nhìn cô: “Chuyện nhỏ này không thành vấn đề, anh muốn biết em định làm thế nào?”

“Cũng không định làm gì cô ta cả, chỉ muốn chụp mấy tấm ảnh cuộc sống của cô ta rồi hàng tuần gửi cho Trịnh Hiệu Dương để an ủi nỗi khổ tương tư của cậu ta.”

Khúc Nhạc cười cười: “Cách của em quá độc đấy.”

Cô nghiêm mặt nói: “Cái này sao tính là độc được? Em giúp họ ấy chứ. Chàng có tình, nàng có ý. Họ bị chia rẽ do cổ phần trong tay em, em rất áy náy mà, thôi thì giúp họ đạt thành tâm nguyện vậy.”

“Với tính cách nóng nảy của Trịnh Hiệu Dương thì chắc chưa đến một tháng là chụp được hình ảnh tên đó hạnh phúc tràn đầy bên Dư Mịch ở Pháp ấy.”

“Nếu có thể khiến Trịnh Hiệu Dương bỏ học, qua Pháp cùng Dư Mịch học tập thì càng hay.”

Nếu có ngày đó thì sắc mặt của Trịnh Kính và An Khả Quân rất đẹp đấy.

76. Chương 76: Ngày Lễ

Trời dần mờ tối, gió lạnh thổi vù vù, lúc chiều chiều còn có tuyết rơi, hai người giẫm vang tuyết trên đất.

Khúc Nhạc thoáng nhìn lỗi tai đỏ vì lạnh của cô: “Lạnh không? Biết vậy lái xe đi cho rồi.”

Triệu Hàm Như vén tóc: “Bình thường, lạnh thì người càng tỉnh táo.”

Cô vừa dứt lời thì bị trượt chân, người loạng choạng ngã sang bên, cũng may Khúc Nhạc nhanh tay lẹ mắt kéo cô vào lòng mình.

Mà đúng khoảnh khắc này, đèn đường đồng loạt bừng sáng, cây thông Noel gần đấy sáng rực cả trời đêm.

Hai người ngơ ngác, anh ôm cô, cô ngã vào lòng anh, phong cảnh đột ngột này làm người thần thờ.

Qua vài giây sau, Triệu Hàm Như xấu hổ nói cảm ơn, đứng vững lại nhìn cây thông Noel che bớt lúng túng. Cô gắng xem nhẹ cái rét sau khi rời khỏi vòng tay của anh: “Sắp đến Giáng Sinh rồi...”

Anh khẽ cứng người, hương thơm vẫn còn nơi đây mà cô đã tách ra rồi.

Anh rũ mắt, thầm cười gượng, chờ đợi luôn cô quạnh và đằng đẳng.

Khúc Nhạc nhanh chóng chỉnh lại tâm trạng, cười khẽ nói: “Em muốn quà Giáng Sinh gì?”

Triệu Hàm Như nhìn cây thông Noel, suy nghĩ một lúc rồi đùa: “Em muốn Trịnh Hiệu Dương cút sang Pháp ngay, như hình với bóng cùng Dư Mịch.”

“Tốt bụng vậy sao? Không ngờ em có tiềm năng làm bà mối đấy.

Triệu Hàm Như cười: “Ai bảo em lương thiện làm gì chứ? Khúc Nhạc, lúc nhỏ anh đã từng ăn lễ Giáng Sinh chưa?”

Khúc Nhạc cười bất đắc dĩ: “Có chứ, bố mẹ anh đều là du học sinh, là phái theo Tây đấy. Nào là Halloween, lễ Phục Sinh, lễ Tạ Ơn, lễ Giáng Sinh, hễ là ngày lễ của Tây là họ đều thần hết. Rồi anh ra nước ngoài, ít nhiều gì cũng sẽ lầy chút không khí vui mừng của lễ hội này.”

Triệu Hàm Như chớp mắt, tò mò nhìn anh, hiếm khi anh kể chuyện nhà mình: “Vậy anh thích nhất ăn lễ nào?”

“Anh thích ăn Tết.”

Đôi mắt Triệu Hàm Như long lanh: “Em cũng vậy! Có phải do được nhận tiền lì xì không?”

Khúc Nhạc cười vui: “Đời này hiếm có người hiểu mình lắm.”

“Vì thế bọn mình không chọn sai nghề đâu. Thật ra hồi nhỏ em chẳng nhạy cảm gì tiền bạc cả, do ít chỗ cần tiêu tiền lắm, chẳng qua hưởng thụ cảm giác nghi thức này của lễ hội thôi. Ăn Tết phải được nhận lì xì, lễ Giáng Sinh phải có quà Giáng Sinh, Halloween thì có đèn bí ngô... Kiểu cảm giác nghi thức này làm em cảm nhận được mình rất được bố mẹ yêu thương, cưng chiều. Người có thể ăn Tết đều hạnh phúc, giờ dù em có ăn Tết thì cũng không có cảm giác...”

Những người yêu thương cô nhất đã đi rồi. Từ giờ trở đi, một mình cô lang thang cô độc ở trên đời.

Đúng, chỉ có mình cô.

Ánh đèn lộng lẫy chiếu vào mắt Triệu Hàm Như, hơi nước rưng rưng. Khúc Nhạc nhìn cô chăm chú, vẫn im lặng như trước.

“Khúc Nhạc, anh rất tốt, tốt đến mức em cảm thấy thẹn với mình, nếu em gặp anh sớm hơn, em...” Giọng Triệu Hàm Như run run, cuối cùng cô vẫn không nói hết được.

Nếu cô gặp anh sớm thì có thể thế nào đây?

Cô vẫn là con bé ngây thơ không hiểu sự đời, vẫn đang đắm chìm trong lưới tình do Trương Gia tạo ra. Cô và Khúc Nhạc luôn luôn thiếu cơ hội.

Khúc Nhạc vẫn im lặng, khí lạnh toát ra, biến anh thành người tuyết không có sinh mạng.

Trong lòng Triệu Hàm Như tê dại, vẫn tiếp tục nói: “Em muốn có tiền nhiều hơn, mạnh mẽ hơn. Em muốn đứng trên đỉnh kim tự tháp! Em muốn nghiền nát bọn họ. Bọn họ vì tiền mà hại chết bố mẹ em, em phải khiến cho họ mất đi cả tiền và quyền mà họ coi trọng nhất, cho họ ném thữ mùi vị trắng tay. Ngoài những việc đó ra, em không muốn suy nghĩ đến chuyện nào khác.”

Giọng cô lạnh lẽo đầy căm hận, cứ lưỡi dao sắc bén được mài giũa, khiến người ta lạnh thấu tim gan.

Triệu Hàm Như đã giấu những lời này trong lòng lắm lắm rồi, ngay cả Tống Cẩn mà cô cũng không nói, hôm nay không hiểu sao cô lại nói hết với anh. Cô không hối hận, hóa ra sau khi nói xong cô nhẹ người rất nhiều.

Chẳng muốn nghĩ gì cả...

Điều cô ám chỉ chắc hẳn là tình cảm anh dành cho cô, cô không phải ngu ngơ không biết điều này...

Khúc Nhạc nhớ đến ánh mắt lơ đãng thi thoảng cô để lộ sự gần gũi không muốn rời xa. Anh biết, không phải cô không có cảm tình với anh.

Anh thâm thở dài, nói ra lời này, cô đau đớn bao nhiêu?

Trái tim Khúc Nhạc như bị thứ gì đó giằng xé, vừa đau lại vừa xót. Cô bé yếu đuối mềm mại như mây trắng của mấy năm trước đã trải qua sự trưởng thành tàn khốc nhất của đời người, đã biến thành con nhím kim loại đao thương không thể chạm vào của hiện tại.

Lúc tổn thương người khác, e rằng cô là người đau nhất.

Khúc Nhạc khẽ lên tiếng, giọng nói bình thản không dao động: “Em không phải suy nghĩ gì cả, chỉ cần làm việc em muốn làm, còn những chuyện khác, không cần em suy nghĩ nhiều đâu.”

Lời anh nói giống như bùa chú, xóa bỏ những áy náy nặng nề đè trong lòng cô ngay tức thì.

Anh tốt với cô là chuyện ai cũng biết, cô không thể giả vờ không hiểu, vừa thoải mái nhận lấy những việc anh làm cho cô, vừa tùy tiện nói họ chỉ là bạn bè bình thường.

Nhưng bây giờ sao cô có thể đón nhận tình cảm được chứ?

Thù của bố mẹ, sự lừa dối của Trương Gia, sự sỉ nhục từ Triệu Tuyết Như, còn có mưu kế của Trịnh Kính và Triệu Minh Vĩ đang bủa vây lấy cô, đã khiến lòng cô tan nát.

Triệu Hàm Như đang sợ, sợ một tương lai mờ mịt và tình cảm nặng nề.

Xin hãy tha thứ cho cô vì không có dũng cảm bước về phía anh.

Nếu không thể đến gần vậy thì đành lùi xa. Lúc nói ra câu đó, tim cô đau vô cùng. Chẳng biết từ bao giờ mà cô đã quen với sự tồn tại của anh, ý lại anh như cá cần nước, thực vật cần ánh sáng vậy...

Nhưng làm người không thể ích kỷ, Triệu Hàm Như nhấn tâm ép mình nói ra câu đó. Vừa cất lời cô đã hối hận. Cô không dám tưởng tượng nếu anh thật sự bỏ cô, cô sẽ ra sao đây?

Khúc Nhạc không bỏ cô đi, vẫn đứng bên cô như cũ, vẻ mặt bình tĩnh thản nhiên, cứ như chẳng xảy ra gì cả, không ép cũng không thúc giục, chỉ bảo cô hãy làm việc mình muốn.

Khúc Nhạc nhìn Triệu Hàm Như chăm chú, cười dịu dàng, băng tuyết thoáng chốc tan ra: “Em muốn báo thù thì phải cố gắng làm việc, mới có tư cách đứng trên đỉnh kim tự tháp.”

Triệu Hàm Như nhẹ cả người, quay về vẻ tự tại ban đầu: “Có phải anh thấy em quá trẻ con không? Ở đây có biết bao người có dã tâm lại chỉ thành một hòn sỏi, em có tài đức gì mà vọng tưởng đứng trên đỉnh chứ?”

Anh sẽ giúp em. Đây là điều Khúc Nhạc luôn muốn nói với cô, nhưng chưa từng nói ra, so với lời hứa hẹn sáo rỗng thì chi bằng làm chút việc thành vì cô.

77. Chương 77: Hàng Xóm

Cao Ngưỡng Bình bên đầu bên kia điện thoại vừa khách sáo vừa thân thiện nói: “Cô Triệu, tôi hứng thú với những gì cô nói, muốn hẹn gặp cô bàn bạc vài thứ, tiện thể bàn sơ sơ về 30% cổ phần IG trong tay Thái Chính.”

Triệu Hàm Như cầm điện thoại, bình thản đáp lời, khoe môi cong cong để lộ tâm trạng tốt của mình: “Được, anh chọn thời gian đi.”

Thái độ của Cao Ngưỡng Bình hoàn toàn khác với trước đây: “Cuối tuần này tôi sẽ đến Mỹ họp, lúc đó tìm cô được không?”

Triệu Hàm Như mỉm cười, xem ra văn kiện đó đã thuyết phục được Cao Ngưỡng Bình rồi, bằng không người kiêu ngạo như anh ta sẽ tự tìm tới chắc?

Khúc Nhạc mệt mỏi bước vào, nhìn cô vẻ quái lạ: “Có chuyện gì hay à? Sao vui thế? Đi cùng anh xem văn phòng mới của chúng ta đi, Tử San thấy ok lắm, nếu vừa lòng thì thuê luôn.”

“Vâng.”

Đạo gần đây, biểu hiện của họ rất tốt, liên tục có vài khách hàng đến tìm Khúc Nhạc đầu tư. Họ đã tính được một vài con số, nếu không có lời thì riêng phí quản lý vốn cũng đủ để họ kiếm được ít rồi, huống hồ giờ lợi nhuận lại cao thế.

Giờ họ là công ty quỹ đầu cơ có chút tiếng tăm, lại rải rác ở những nơi khác giống hồi trước, làm việc với mô hình nhỏ, khiến người ta thấy không chuyên nghiệp, có cơ hội là đổi nơi làm việc thì sẽ tốt hơn.

Triệu Hàm Như đứng dậy, nhìn bàn ghế nơi đây với vẻ hoài niệm: “Mới thuê chỗ này chưa được bao lâu, giờ phải trả nhà, tiếc quá.” Mặc dù không gian nhỏ, nhưng họ đã vượt qua giai đoạn sáng lập gian nan nhất tại nơi này, những ngày thức trắng đêm chính là hồi ức đáng quý nhất.

“Nếu tiếc thì đừng trả, anh thuê.”

“Lãng phí quá! Lại không phải phòng của mình, tự dừng lại thuê căn hộ để tích bụi à?”

Khúc Nhạc trả lời rất tự nhiên: “Có gì phí chứ? Anh dọn về đây ở là được.”

Triệu Hàm Như ngớ người, hoàn toàn không ngờ anh lại nghĩ thế: “Vậy phòng của anh thì sao?”

“Cho thuê thôi, tiền thuê phòng chỗ anh còn cao hơn căn hộ này nhiều, tính ra anh còn lời chán.”

“Nhưng phòng anh tốt thế, cho thuê thì tiếc quá!”

“Chỗ này cũng được đấy, anh ở đây cũng quen rồi. Thời gian anh ru rú người ở đây còn nhiều hơn ở nhà nhiều. Nhà đó thì vẫn để trống vậy lãng phí lắm, chi bằng cho thuê thôi.”

Nói ra thì Khúc Nhạc với Triệu Hàm Như là hàng xóm, người lầu trên người lầu dưới. Cô cũng hơi an tâm đôi chút, nhưng vẫn mạnh miệng chê bai: “Sau này e rằng phần lớn thời gian anh cũng ru rú trong văn phòng mới, nơi này cũng để không, nếu thế thì anh ở thẳng văn phòng luôn cho rồi.”

Khúc Nhạc lắc đầu cười: “Ồ văn phòng? Vậy mà em cũng nghĩ ra được, nếu em là boss thì chắc nhân viên bị em bóc lột tàn nhẫn quá.”

Khúc Nhạc và Triệu Hàm Như cùng ra thang máy: “Nên em chỉ có thể cực khổ làm công cho anh đấy. Nghe chị Tử San bảo, đường xá chỗ đó cũng được, em thấy lạ lắm, ở trung tâm thành phố tắc tắc vàng, sao chị ấy tìm được tòa nhà văn phòng hiệu năng cao hơn cả nơi này nữa?”

“Coi như chúng ta may mắn đi, ở đó vừa có một văn phòng luật đóng cửa, hiện hoàn cảnh kinh tế không khả quan, ông chủ ở đó đành cho thuê thôi, vừa khéo chúng ta được lợi.”

Triệu Hàm Như cười hi hi: “Dạo này chúng ta may mắn ghê.”

Khúc Nhạc vừa đóng cửa xe, vừa nhìn cô tìm tòi: “Hôm nay em vui vẻ thế? Chắc có chuyện gì hay hả?”

Triệu Hàm Như hiếm khi có hứng thú vui đùa: “Anh đoán đi?”

Khúc Nhạc nhìn cô nghiêng ngả, tiện thể đoán: “Chẳng lẽ Thái Chính đồng ý bán cổ phần cho em?”

Triệu Hàm Như há hốc mồm: “Khúc Nhạc! Anh quả thật có khả năng đặc biệt đấy! Sao anh đoán được?”

Khúc Nhạc hơi bất ngờ: “Đồng ý bán cổ phần thật sao? Anh nói đại thôi, hiện giờ chuyện làm em vui vẻ cũng chẳng nhiều, ngoài Trịnh Hiệu Dương ra thì Thái Chính. Mà giờ chắc Trịnh Hiệu Dương chưa nhận được ảnh của Dư Mịch, nên chắc chắn tên đó vẫn đang quấy rầy em, vậy thì chắc là chuyện công ty IG.”

“Khúc Nhạc anh hiểu em thật đấy. Thật ra mọi chuyện vẫn chưa xong, chẳng qua vừa rồi Cao Ngưỡng Bình gọi cho em, nói có hứng thú với khái niệm tài chính internet của em. Cuối tuần này anh ta sẽ qua đây nói chuyện với em, tiện thể nói về cổ phần trong tay Thái Chính.”

Khúc Nhạc thẳng thắn khen ngợi: “Bản kế hoạch em viết rất hay. Nếu anh là anh ta thì anh cũng sẽ hợp tác với em.”

“Chẳng phải hôm đó anh đọc xong còn bảo còn nhiều chỗ chưa được hả?”

Khúc Nhạc trả lời hiền hòa: “Nên anh khen em viết hay chứ đâu khen em viết hoàn hảo. Em sửa lại bản đó theo như anh nói thì mới được tính là hoàn hảo.”

Triệu Hàm Như trừng Khúc Nhạc, cái tên này thích dát vàng lên mặt này, “Kế hoạch thay đổi khó lường, trên đời này làm gì có kế hoạch hoàn hảo chứ?”

“Biết mình biết ta đấy. Nhưng anh thấy, bản kế hoạch làm Cao Ngưỡng Bình tâm phục khẩu phục chính là bản kế hoạch hoàn hảo, lần này chắc chắn anh ta có chuẩn bị rồi. Chắc chắn anh ta cũng phát hiện những chỗ chưa được mà anh nói. Em sửa lại nội dung theo như anh nói đi, bình tới tướng chặn, chắc không có gì to tát đâu.”

Triệu Hàm Như nhếch miệng, không kìm nén vẻ vui mừng hồi hộp: “Em cũng thấy không có gì to tát cả, nhưng vẫn hồi hộp.”

Đây là lần đầu tiên cô tự mình đầu tư, thế chấp cả mấy bất động sản mà bố mẹ để lại, không thành công thì cũng thành nhân.

Khúc Nhạc nhìn dáng vẻ liều chết chiến đấu của Triệu Hàm Như thì phì cười, vỗ vai cổ vũ: “Đừng lo, đừng coi thường mình, cũng đừng coi thường Cao Ngưỡng Bình. Anh ta không ngốc, chắc chắn sẽ phát hiện cơ hội thương mại trong đó.”

“Thế Thái Chính thì sao? Anh ta nỡ lòng bán đi hả? Quan hệ của anh ta với Cao Ngưỡng Bình hình như tốt lắm. Công ty IG càng lớn mạnh, anh ta chắc cũng biết rõ...”

“Không phải do anh ta, dù bán đi số cổ phần này có như cắt thịt lột da anh ta đi chẳng nữa thì cũng bán thôi, đây là do tính cách anh ta quyết định. Có lẽ bán xong anh ta sẽ hối hận, nhưng đứng trước cánh cửa này, anh ta một lòng một dạ vùng tiền đầu tư vào trang web anh ta cho rằng có triển vọng, chắc chắn sẽ bán số cổ phần đó, nên em đừng lo quá.”

Khúc Nhạc ngừng một chút rồi nói tiếp: “Hiện giờ anh ta làm thế chẳng qua muốn lấy số tiền giá được ở chỗ em, đồng thời cũng tìm chủ sở hữu có tư cách cho số cổ phần này, coi như tròn vẹn tình bạn bè giữa anh ta và Cao Ngưỡng Bình, nên anh ta mới tôn trọng ý kiến của Cao Ngưỡng Bình. Mà Cao Ngưỡng Bình cũng hiểu rõ, Thái Chính liên tục đòi tiền, anh ta cũng không thể soi mói quá, không thể kéo dài thời gian, nếu không sẽ biến mình thành tiểu nhân không biết xấu hổ à?”

“Theo như anh nói, nếu họ muốn bán thì sẽ bán rất nhanh?”

“Chắc chắn cuối tuần này sẽ quyết định thôi.” Khúc Nhạc khẳng định, thấy dáng vẻ khẩn trương của Triệu Hàm Như thì phì cười: “Chưa từng thấy nhà đầu tư nào như em, mua cổ phần của họ lại khẩn trương như đi phỏng vấn. Em thử nghĩ lại nào, là em phỏng vấn họ, đâu phải họ phỏng vấn em đâu.”

78. Chương 78: Bức Ảnh Cũ

“Khúc Nhạc, tối em mời anh ăn cơm nhé.”

Khúc Nhạc cầm di động, nghe giọng điệu vui vẻ hơn ngày thường của Triệu Hàm Như thì khóe môi cong cong: “Gặp Cao Ngưỡng Bình rồi?”

Triệu Hàm Như hứng chí: “Vâng, ngày mai sẽ bảo luật sư chuẩn bị hợp đồng ký. Em không ngờ hôm nay thuận lợi thế! Quả nhiên những vấn đề của anh ta đúng như anh nói vậy đó! Lần này phải cảm ơn anh đang hoàng mới được!”

“Cảm ơn thế nào?”

Triệu Hàm Như vui vẻ ra mặt: “Mời anh ăn cơm đó! Muốn ăn gì anh chọn đi. Nếu anh không sợ em lại đốt cháy nồi nhà anh thì em cũng có thể nấu cháo cho anh đấy.”

Khúc Nhạc cười cười: “Em đang ở trong nhà Thái Chính hả? Để anh đến đón em...”

Khúc Nhạc vốn muốn đi cùng cô, nhưng cô kiên quyết không muốn mượn hơi anh, muốn tự mình đối mặt với Cao Ngưỡng Bình và Thái Chính: “Khỏi đi, em lái xe ra rồi. Anh đói bụng chưa, không thì mình gặp nhau ở nhà hàng đi?”

“Em đến nhà anh đi, tiện thể giúp anh chuyển nhà luôn.”

Triệu Hàm Như trừng mắt, không thể tin nổi: “Chuyển nhà? Anh thật sự cho thuê phòng rồi hả, dọn đến lầu trên chỗ em? Em tưởng anh chỉ nói đùa thôi chứ.”

“Anh là người hời hợt thế sao? Hôm nay thu dọn vài thứ, ngày mai chuyển qua, em lại đây đi, tối nay anh tự nấu cơm.”

Nấu cơm! Vừa nghe hai chữ này đã khiến cô thèm chảy nước miếng, giẫm chân ga chạy vọt tới nhà anh.

Vừa dừng xe xong, Triệu Hàm Như vội vã mở cửa chạy vào, ngửi được hương thơm nức mũi: “Khúc Nhạc, anh là Doreamon hả? Sao cái gì cũng biến ra được thế?”

“Cái này là anh làm ra, không phải biến ra.” Khúc Nhạc ung dung thái độ ăn, vừa ngẩng đầu thì đã thấy đôi mắt lấp lánh của cô, lòng anh dao động. Anh thích nhất dáng vẻ phần chân của cô, chỉ nhìn thôi cũng cảm thấy hạnh phúc.

Cơm thềm ăn lại tác quái, Triệu Hàm Như muốn mở nắp nồi ra, nhưng bị Khúc Nhạc đánh nhẹ: “Là mùi lạp xưởng...”

“Cơm chưa chín, em gấp gì hả? Đi thu dọn đồ đạc đi.”

Triệu Hàm Như cười đùa tí tưng, muốn ăn vạ ở phòng bếp: “Đồ đạc của anh lại bảo em thu dọn là không được đâu, lỡ em phát hiện đồ riêng tư thì xấu hổ lắm đấy?”

Khúc Nhạc bực mình lên tiếng, cô nói cứ như thể anh thật sự có đồ gì không thể cho ai thấy được vậy: “Mấy thứ đó cũng chẳng bảo em dọn đâu, em dọn sách rồi đóng gói giúp anh kìa.”

Số sách của anh khá nhiều, đa số đều là sách chuyên ngành liên quan đến máy tính, có một số là sách quản lý tài chính, chỉ có vài quyển sách về nhân văn, sử, văn học, nghệ thuật là sách báo linh tinh... liên quan đến các thứ. Không ngờ sở thích của anh rộng thế, còn có cả quyển cô tìm rất lâu rồi mà không còn xuất bản nữa.

Khúc Nhạc nấu cơm xong, gọi cô vài tiếng cũng không thấy trả lời, đi xem thử thì thấy cô khoanh chân ngồi trong đồng sách, đọc rất chăm chú, còn những sách khác thì để đầy ra đất.

“Nếu Em không ra ăn là anh ăn hết đấy?” Khúc Nhạc đến trước mặt cô, bó tay nhìn cô. Anh cứ tưởng mấy năm nay cô đã trưởng thành chín chắn rồi, không ngờ vẫn còn tính trẻ con tùy tiện, gặp được đồ mình thích là ăn vạ ở đó.

Triệu Hàm Như kích động giơ quyển sách đó lên, mong chờ nhìn anh: “Em tìm quyển này lâu lắm rồi mà không thấy. Anh cho em mượn đọc được không?”

Khúc Nhạc trầm ngâm: “Phải xem biểu hiện của em đã. Nếu em đóng sách đàng hoàng giúp anh thì anh sẽ cho em.” Đó là sách sử Trung Quốc do nhà sử học người Mỹ viết. Có thể khiến cô mê mẩn quên ăn thì chứng tỏ cô thật sự rất thích sử.

“Không cần cho đâu, sách này quý lắm.” Triệu Hàm Như vội vàng đặt sách xuống. Sách này không còn xuất bản nữa, giá trị của nó rất cao, sao cô không biết xấu hổ mà lấy chứ.

Khúc Nhạc quá hiểu rõ Triệu Hàm Như, cô gái này chưa bao giờ chịu nợ người ta cái gì, cho dù là người gần gũi như anh cũng không ngoại lệ: “Coi như là quà Giáng Sinh anh tặng em đi. Dù sao em cũng phải tặng quà Giáng Sinh lại cho anh, như vậy là công bằng rồi.”

Triệu Hàm Như nhìn Khúc Nhạc, sợ sệt lên tiếng: “Được rồi, anh muốn quà gì?”

Khúc Nhạc bật cười: “Sao em khản trương thế? Rửa tay ăn cơm trước đã, anh không bảo em moi tìm làm quà cho anh đâu.”

“Biết sắp ăn cơm mà anh còn nói mấy thứ máu me đó nữa?” Triệu Hàm Như giật mình, trừng mắt nhìn Khúc Nhạc, nhưng vẫn thả lỏng. Khúc Nhạc sẽ không gây khó dễ cho cô.

“Thơm quá! Em thích nhất lạp xưởng! Lâu rồi không ăn cơm quê nhà! Khúc Nhạc, nếu anh thất nghiệp thì mở quán ăn Trung Hoa đi, mỗi ngày em sẽ đến ủng hộ anh.” Triệu Hàm Như ăn một miếng đã vui sướng nhắm mắt lại.

Khúc Nhạc bó tay: “Em đang khen anh hay nguyên rửa anh thế hả?”

Anh mở quán ăn Trung Hoa để cô ủng hộ? Khúc Nhạc bất giác nhớ đến ông chủ béo của quán ăn Trung Hoa gần nhà cô, hình ảnh này thật đúng là không chịu nổi.

Triệu Hàm Như cười mờ ám nhìn Khúc Nhạc: “Phải rồi, vừa nãy lúc em thu dọn sách chuyên ngành, phát hiện một bức ảnh.”

Bị Triệu Hàm Như nhìn làm Khúc Nhạc hơi chột dạ: “Ảnh gì?” Quả thật anh chắc chắn mình không có bức ảnh nào không dám cho người ta nhìn cả.

Cô đưa bức ảnh ra, cười xấu xa: “Đây nè! Người đàn ông râu ria xồm xoàm này là ai?”

Vẻ mặt anh hơi lúng túng, người đàn ông trong tấm ảnh đeo kính đen, mặt áo sơ mi caro bản to xanh biển, đây là phong cách năm đó của anh, không phải anh thì là ai chứ?

Khúc Nhạc cũng thường ăn mặc thế này trước mặt cô, nhưng mặt mày vẫn sáng láng sạch sẽ. Cho dù đi suốt đêm, anh cũng vào toilet rửa mặt tút lại gọn gàng, chưa từng xuất hiện trước mặt cô với hình tượng lôi thôi lếch thếch thế này. Giờ đột nhiên bị cô phát hiện dáng vẻ lôi thôi này làm anh hơi xấu hổ.

Con gái trang điểm vì người mình thích, đôi khi con trai cũng thế.

Triệu Hàm Như tò mò nhìn bức ảnh: “Sao anh lại tiêu tụy thế này?”

Khúc Nhạc vừa húp canh vừa kể: “Còn nhớ lúc anh về nước tình cờ gặp em không? Khi đó công ty vừa mới lên sàn, anh rất đắc ý, tâm trạng rất vui vẻ...”

Triệu Hàm Như luôn thấy khó hiểu. Lần đầu tiên gặp Khúc Nhạc, cô cảm thấy anh là anh trai tốt bụng, sau đó gặp lại anh ở Học viện ST, lại cảm thấy anh là nam sinh độc miệng, không ầm áp chút nào, gương mặt không đổi nhưng tính cách lại khác hoàn toàn.

Khúc Nhạc cười giễu: “Thật ra tính cách anh vốn không như thế này. Tuổi trẻ bông bột, khí phách sôi nổi, luôn cho rằng mình là nhân vật chính, gặp được chuyện gì cũng muốn giúp... Ai ngờ sau khi về Mỹ, lăn lộn ở công ty chưa được bao lâu thì bị gạt khỏi cấp quản lý. Từ nhỏ đến lớn, anh luôn thuận lợi nên rất tự tin, không ngờ lại vấp phải cú sốc lớn ấy. Lúc đó anh cứ như ngã xuống vực thẳm, tất cả lý tưởng đều thành trò hề. Nên anh một mình lái xe chạy hơn nửa nước Mỹ, hoàn toàn không có đích đến, vẫn lái vẫn lái, đôi thì tìm trạm xăng ăn vài miếng, mệt thì tìm motel nghỉ tạm, rồi tiếp tục đi... Cuộc sống vào thời điểm đó không có mục tiêu gì, lang thang khắp nơi không mục đích, nhưng vẫn đi về phía trước...”

“Bức ảnh này anh chụp sau khi quay về. Trông giống như kẻ vô gia cư nhỉ? Thời gian đó anh chẳng khác gì kẻ vô gia cư. Sau khi chụp bức ảnh này xong, anh rút được kinh nghiệm xương máu, hoàn toàn rời bỏ công ty TUS, chuyển sang học tài chính, nên cũng coi như là kỷ niệm có ý nghĩa.”

79. Chương 79: Nhiều Chuyện

Triệu Hàm Như nhìn bức ảnh rồi lại nhìn Khúc Nhạc, che miệng cười nắc nẻ: “Không nhìn kỹ thì cũng không nhận ra đây. Lúc đó chắc anh vừa uống rượu hả? Mắt đỏ lè...”

Sao quan sát kỹ thế? Khúc Nhạc lúng túng: “Lúc đó anh học uống rượu.”

“Em tưởng anh tửu lượng cao bẩm sinh chứ, sau này em cũng phải luyện mới được.”

Khúc Nhạc trừng mắt cảnh cáo cô: “Không được! Với bản tính của em thì sau này không cho em chạm vào thức uống có cồn!”

Triệu Hàm Như mạnh miệng phản bác mấy câu: “Ban đầu chẳng phải anh cũng không uống được còn gì? Uống nhiều là được rồi...” Cuối cùng cô phải thỏa hiệp dưới ánh mắt uy hiếp đó: “Thôi được rồi, không

uống thì không uống, chắc chắn không uống. Phải rồi, lúc anh chụp tấm hình này, đã mấy ngày không tắm rửa thể?”

Khúc Nhạc mất tự nhiên đỏ mặt, không muốn trả lời cô: “Được rồi, đừng xem nữa. Nhanh ăn cơm đi, nguội hết rồi.”

Triệu Hàm Như thấy anh suýt nữa giật lại tấm hình thì vội vàng giấu sau lưng, cười tí tởn: “Cho em, cho em...”

Khúc Nhạc càng xấu hổ: “Bức này không được.”

Mắt Triệu Hàm Như đầy trêu chọc: “Tại sao? Chẳng lẽ vì anh xấu hử? Khúc Nhạc à, anh không phải người thiếu cận mà!”

“Thế tại sao em nhất định muốn bức ảnh này? Chẳng lẽ vì anh xấu?”

Chỉ là một bức ảnh mà thôi, anh sắp bị cô tra tấn điên rồi.

Triệu Hàm Như đặt bức ảnh vào ví tiền, đắc ý nói: “Đúng vậy, đây là vết nhơ của anh, em phải nắm chắc nhược điểm lớn này chứ. Hiếm khi anh có quá khứ thê thảm, mỗi ngày nhìn dáng vẻ chật vật này là tâm trạng em tốt hơn nhiều.”

“Ngây thơ!” Khúc Nhạc cười nhạo. Thấy cô đặt ảnh mình vào ví, ánh mắt anh hơi lóe lên, nhưng cũng không cản lại: “Chưa đến 100 ngày là bình thường thôi, cuộc sống có lúc lên lúc xuống là chuyện thường.”

Triệu Hàm Như thở dài: “Coi như chúng ta đồng bệnh tương liên, cuộc sống vốn êm đềm, lúc đó chúng ta đều ngã xuống vũng bùn. Nhưng anh đã tỉnh lại rồi đứng lên, còn em vẫn đang cố gắng giãy giụa.”

“Em đã làm rất tốt.”

Triệu Hàm Như khẽ lắc đầu: “Em biết mình chưa đứng dậy được, cũng mong mình có thể nhanh chóng thoát khỏi rào cản tâm lý, cảm giác này rất đau khổ...”

Thù hận tra tấn suốt đêm khiến cô mất ngủ, cô muốn làm kẻ thù ném trả những khổ sở cô từng chịu.

Khúc Nhạc không khuyên can, chỉ im lặng múc canh cho cô: “Còn ấm em uống liền đi.”

Triệu Hàm Như thấy ấm lòng, mũi hơi chua xót, dù thế nào Khúc Nhạc vẫn im lặng đứng sau cô, không oán không hận ủng hộ cô.

Gần đây Trịnh Hiệu Dương cũng không an nhàn. Anh ta bị bức ảnh do một kẻ nặc danh thỉnh thoảng gửi tới tra tấn sắp điên rồi, hễ nhắm mắt lại là nụ cười tươi của Dư Mịch hiện ra. Nỗi nhớ nhung da diết làm anh ta quên tìm hiểu người đứng phía sau gửi ảnh là ai.

Trịnh Hiệu Dương chưa từng nghĩ rằng mình lại quyến luyến Dư Mịch đến thế, rất hối hận khi bản thân đã nói những câu độc ác với cô ta trong lúc nóng giận.

Trịnh Hiệu Dương nhẹ nhàng mơn trớn cô gái đang cười duyên trong bức ảnh, nhớ thương phát cuồng. Anh ta không chờ nổi nữa, mặc kệ Triệu Hàm Như và cổ phần Triệu thị!

Anh ta phải theo đuổi hạnh phúc của mình, dù trời sập đất nứt, sông có chảy ngược thì anh ta cũng phải ở bên Dư Mịch, không thể chờ thêm giây phút nào nữa!

Trịnh Hiệu Dương đứng phắt dậy, nhanh chóng mặc quần áo, khiến cô gái đang mơ màng ngủ bên cạnh cũng thức giấc, mơ màng ngời dậy:

“Hiệu Dương, anh sao thế?” Vẻ mặt lạnh lùng của Trịnh Hiệu Dương khiến cô nàng hơi hoảng hốt không rõ.

Anh ta móc tiền ném vào cô ả: “Mặc quần áo rồi cút đi!”

“Anh có ý gì hử?” Cô gái kia không thể tin được nhìn anh ta, không ngờ người đàn ông vừa rồi còn ngon ngọt, cùng cô ta mây mưa lại trở mặt tuyệt tình thế, thậm chí còn móc tiền nhục nhã cô ta!

Trịnh Hiệu Dương cười lạnh: “Chẳng có ý gì. Đừng nói với tôi là cô không cần tiền, người âm ỉ đòi mua túi xách chiều nay là ai hả? Số tiền này cũng đủ cho cô mua mấy cái. Nếu cô không cần tôi cũng chẳng ép, nhanh mặc đồ rồi xéo ngay!”

“Trịnh Hiệu Dương, đồ khốn nạn!” Cô gái nổi giận xốc chăn ra, giáng cho anh ta một bạt tai, rồi lại vô tình nhìn thấy bức ảnh ở đầu giường: “Cô gái này là ai?”

Trịnh Hiệu Dương giật lại: “Không liên quan đến cô! Biến!”

Vóc dáng cô gái kia rất đẹp, đường cong lả lướt phập phồng vì giận dữ: “Anh vì cô ta mà trở mặt với tôi?”

Trịnh Hiệu Dương lạnh lùng nhìn cô ả, dục vọng không bị kích thích vì ả.

Ánh mắt Trịnh Hiệu Dương tàn nhẫn độc ác: “Liên quan gì đến cô? Xéo!”

Cô ả chỉ là công cụ tiết dục để Trịnh Hiệu Dương giết đêm dài cô đơn, cả tên họ cô ả anh ta cũng chẳng nhớ. Cô ta lại còn to gan dám hỏi về Dư Mịch.

Lúc cô ta chưa kịp hoàn hồn thì đã bị anh ta vứt ra ngoài, Cô ta không ngờ hoàng tử phong lưu đa tình Trịnh Hiệu Dương lại làm ra hành động dơ bẩn thế này, đứng ngơ ngoài cửa mấy giây sau rồi mới kịp hồi thần lại, điên cuồng chửi mắng la khóc ngoài cửa, cũng chẳng thêm mặc quần áo đang hoang.

Tòa chung cư Trịnh Hiệu Dương ở đa phần đều là học sinh cùng trường thuê. Nửa đêm gió lạnh thấu xương, một cô gái quần áo xốc xếch đứng ngoài nhà anh ta gào khóc thu hút rất nhiều học sinh đến xem. Câu chuyện này được truyền khắp giới học trò người Hoa rất nhanh.

Gần đây Từ Bình Vĩ đang là thực tập sinh bên đầu tư ngân hàng, mệt như chó, nhưng hễ nhắc tới tin đồn là thần thái lại sáng láng như tiêm máu gà: “Trịnh Hiệu Dương đó thật chẳng ra gì cả! Đến New York chưa được bao lâu là gieo họa cho nhiều bạn nữ. Giờ ai cũng mắng cậu ta, cậu ta quá khốn nạn, sau khi trêu chọc các bạn nữ thì bỏ của chạy lấy người...”

Triệu Hàm Như vẫn luôn im lặng đột ngột dừng bút. Tin tức cô không nhanh nhạy bằng Từ Bình Vĩ: “Chạy?”

Từ Bình Vĩ không ngờ cô nghiêm túc nghe cậu tám nhảm, càng nói càng hăng say: “Đúng đó, hôm qua mới lên máy bay. Nghe nói đến Pháp tìm người yêu cũ. Cậu nói xem, tên đó nếu đã si tình thế sao lúc trước không du học Pháp đi, một hai phải lượn qua lượn lại, gieo họa cho nhiều bạn nữ thì có ích chắc?”

Triệu Hàm Như buồn cười nhìn cậu ta: “Không ngờ cậu lại bảo vệ quyền lợi phụ nữ thế nhỉ. Tôi thấy cậu không cam lòng thì có! Dựa vào đâu mà tên đó gieo họa cho nữ sinh nhiều thế, còn cậu thì cả tay người ta cũng chẳng chạm vào được đúng không?”

Từ Bình Vĩ thở dài: “Cũng không phải đâu. Giờ tớ bận sắp mặt, thời gian đâu mà yêu với đương? Dù muốn gieo họa cho nữ sinh thì cũng là có lòng nhưng chẳng có sức. Phải rồi, tớ nghe bảo Trịnh Hiệu Dương từng theo đuổi cậu sao?”

Triệu Hàm Như cười nhạo: “Mấy tin nhảm này cậu cũng tin hả?”

“Tớ thấy không thể đâu, cậu có tiếng khó theo đuổi, ngay cả người ưu tú như Khúc sư huynh cực khổ theo đuổi cậu lâu thế rồi mà chưa thành công kìa. Loại người như Trịnh Hiệu Dương sao dám theo đuổi cậu chứ? Theo đuổi cũng lãng phí thời gian.” Từ Bình Vĩ thấy mình nói có lý lắm, vừa nói vừa gật đầu khẳng định.

Triệu Hàm Như nghiêm mặt, thái độ nghiêm túc: “Đừng so sánh Khúc Nhạc với loại người đê tiện như Trịnh Hiệu Dương.”

Từ Bình Vĩ chớp mắt, cậu ta chỉ nói đại thôi mà, có cần phải nghiêm túc thế không chứ?

80. Chương 80: Nghi Ngờ

Triệu Cương vui mừng nói: “Bố, Trịnh Hiệu Dương bỏ nhà đi rồi!”

Triệu Minh Vĩ nhìn hốc mắt con trai thâm quầng, biết ngay tối qua hắn ta lại ra ngoài chơi bời, vốn định mắng mấy câu thì lại bị lời con trai thu hút: “Trịnh Hiệu Dương chẳng phải đã đi Mỹ sao? Bỏ nhà gì chứ?”

“Đúng thế mà, nghe đồn cậu ta rút đồng tiền từ tài khoản tiết kiệm ra rồi mất hút, đi được nửa tháng rồi. Lão già Trịnh Kính giờ mới hay tin, tức giận đập cả văn phòng luôn rồi!”

Triệu Minh Vĩ hoài nghi: “Mất hút? Bị bắt cóc sao?”

Mắt Triệu Cương đầy bi ối: “Không phải đâu, con điều tra được là tên đó qua Pháp, bạn gái của cậu ta bị Trịnh Kính đưa qua Pháp học, giờ cậu ta cũng mang tiền qua đó tìm bạn gái.” Con bé Dư Mịch đó đáng người thật nóng bỏng, chẳng trách Trịnh Hiệu Dương thích mỹ nhân bỏ giang sơn.

Sắc mặt Triệu Minh Vĩ nặng nề: “Không ngờ con nhóc Triệu Hàm Như bây giờ bản lĩnh thật!”

Triệu Cương thắc mắc: “Chuyện này có liên quan gì Triệu Hàm Như chứ?”

Triệu Minh Vĩ lạnh lùng trách mắng: “Đồ ngu! Bảo mày chú ý mấy chuyện này, mày làm gì hả? Cả ngày chỉ biết ăn chơi! Đầu óc toàn rơm rác! Chuyện này trông có vẻ không liên quan đến Triệu Hàm Như, nhưng mày thử nghĩ kỹ đi, Trịnh Hiệu Dương qua Mỹ vì cái gì? Chẳng phải vì Triệu Hàm Như sao? Bố không tin trước khi đi lão Trịnh Kính không thỏa thuận gì với thằng con cả. Vì sao Trịnh Hiệu Dương đến Mỹ chưa được bao lâu thì không màng tất cả phản bội bố đi Pháp? Chắc chắn Triệu Hàm Như đã làm gì đó.

Triệu Cương cãi lại: “Trịnh Hiệu Dương vốn không thích Triệu Hàm Như, trước giờ Triệu Hàm Như cũng chẳng thích cậu ta. Lúc Trịnh Kính đưa Trịnh Hiệu Dương sang đó, con chỉ chờ xem trò hề của bọn họ. Dưa chín ép không ngọt, chắc chắn Trịnh Hiệu Dương cảm thấy không theo đuổi Triệu Hàm Như được nên quay về nói lại tình xưa, làm gì có chuyện con ngốc Triệu Hàm Như nhúng vào chứ?”

Đôi mắt Triệu Hàm Như lúc sắp ra nước ngoài như cặp mắt sói đói làm Triệu Minh Vĩ sợ hãi, bắt đầu hối hận vì mấy năm nay mình qua khinh địch: “Chuyện này không đơn giản đâu. Con liên hệ với thám tử bên New York đi, điều tra xem dạo này Triệu Hàm Như đang làm gì. Mà thôi, chuyện này để bố tự làm, thằng nhóc như con làm bố không yên tâm.”

“Bố à, con chắc chắn làm tốt chuyện này, bố yên tâm đi. Vừa khéo nhóm anh em chơi với con định qua New York định cư, chắc chắn có cách.” Triệu Cương liên tục bảo đảm, dạo này bố già đang nổi nóng, hắn ta cũng muốn cố gắng biểu hiện để lão yên lòng.

Triệu Minh Vĩ chưa kịp nói gì, cửa văn phòng bật mạnh ra. Giọng con gái làm nũng khóc nức nở: “Bố... Bố, phải làm chủ cho con...”

Triệu Minh Vĩ mệt mỏi thở dài, im lặng trừng mắt, thằng con trai và đứa con gái này đều là quỷ đòi nợ, cả đời lão ta đều bị bọn chúng liên lụy.

Triệu Tuyết Như che mặt khóc sụt sùi: “Bố, chị May nhận thông báo, nhưng trong nhóm con nhiều người quá, chỉ chọn bốn người tham gia thôi, họ lại không cho con đi... Quá đáng lắm...”

“Không ngoan ngoãn làm thiên kim tiểu thư, một hai đòi đi ca múa nhảy nhót, bị khinh rồi thấy chưa? Bố thấy con cứ rời khỏi nhóm luôn đi, với dáng người này của con thì cũng tìm được nhà môn đăng hộ đối dễ gả.” Triệu Minh Vĩ tức giận quát. Lão ta rất cưng đứa con gái xinh đẹp này, thấy con gái lặn lội bò lết trong giới nghệ sĩ, cảm thấy đau lòng vô cùng.

Triệu Tuyết Như rất cố chấp: “Không! Con không rời khỏi nhóm đâu! Con muốn làm ngôi sao!”

Triệu Cương chế giễu: “Nhưng em lặn lội mấy năm rồi cũng có nổi tiếng đấy đâu. Tuổi em cũng lớn rồi, may mà khai bát tuổi lại, nhưng dù làm thế cũng vô ích. Nhóm Thiếu nữ tội em kiếm cơm nhờ thanh xuân, lặn lội một, hai năm nữa nếu không nổi tiếng thì tội em hoàn toàn out rồi!”

Triệu Tuyết Như trừng mắt liếc anh trai: “Câm miệng, miệng xui xẻo ăn mắm ăn muối!” Rồi quay sang làm nũng với Triệu Minh Vĩ: “Bố, con muốn tách ra solo. Cái nhóm tồi tàn đó, đông người, chẳng tới lượt con lộ diện đâu.”

Phiền thì phiền, nhưng Triệu Minh Vĩ vẫn là ông bố hiền chính công, gần như đồng ý tất cả yêu cầu của con gái, hoàn toàn không ngần ngại trước đây cũng chính Triệu Tuyết Như la khóc đòi gia nhập nhóm này: “Vây solo đi, để bố tìm người đại diện đáng tin cho con, ra mắt cho tốt.”

Triệu Tuyết Như bĩu môi, tức giận bất bình. Từ trước đến giờ lòng trả thù của cô ả rất cao: “Nhưng tham gia chương trình lần này, bố phải trút giận giúp con.”

“Con muốn trút giận thế nào?”

Triệu Tuyết Như oán hận: “Con không biết, con muốn tham gia chương trình lần này. Con không được tham gia thì đừng ai tham gia hết!”

Triệu Minh Vĩ vung tay, rất khí phách: “Chương trình gì? Con đưa đây cho bố, bố cho người tìm tổ tiết mục nói chuyện, cùng lắm thì tài trợ tiền cho họ, để họ phải mời con. Được rồi, lớn rồi còn khóc lóc sụt sùi. Triệu Cương, dẫn em gái ra ngoài đi, làm đàng hoàng chuyện bố nói đấy.”

Triệu Cương dẫn Triệu Tuyết Như ra ngoài, về mặt bỉ ổi: “Anh nhớ trong nhóm tụi em có con nhỏ vóc dáng nóng bỏng, nhưng mặt lại trông baby lắm, hình như tên là Amy...”

Nhóm Thiếu nữ của Triệu Tuyết Như có 15 người, mỗi người ít nhiều gì cũng có dụng dao kéo rồi, lại mặc trang phục giống nhau, quả thật giống nhau như đúc, chẳng ai nhận được ai với ai. Ngay cả quản lý cũng nhầm các cô với nhau. Triệu Cương nhớ rõ Amy coi như đã chú ý nhóm nhạc của em gái lắm rồi.

“Muốn tán tỉnh nó?” Triệu Tuyết Như ngạo nghễ liếc nhìn anh trai, về mặt cau có. Con bé Amy này nổi tiếng lắm, công ty cũng dốc sức lăng xê nó, nên cô ả rất ghét Amy.

“Vẫn là em hiểu anh, có thể giúp anh trai không đây? Đến lúc đó chắc chắn không quên em đâu.” Triệu Cương nhếch môi cười. Hắn ta vốn rất tuần tú, mấy năm nay đắm chìm trong rượu sắc nên thân thể nhìn chẳng ra gì.

Triệu Tuyết Như cười độc ác: “Chuyện này được đó, em sẽ giúp anh, em không cần anh trả lễ gì đâu, nhưng anh phải đồng ý với em một chuyện. Lúc anh chơi nó phải quay video và chụp ảnh lại, sau này em sẽ dùng.”

Triệu Cương sợ hãi: “Để lại chứng cứ, nếu ông già biết giết anh mất.”

“Ngày nào bố cũng mắng anh ngu nên anh đúng là ngu thật! Lúc chụp ảnh thì chụp mặt nó thôi, chụp anh làm gì? Cứ tìm khách sạn thông thả chơi đùa, ai đoán được nam chính là ai chứ?”

Vừa nghe có kịch hay, Triệu Cương liền cười vui vẻ: “Được rồi, được rồi, nghe em hết, nhưng em phải lừa nó ra đây.”

Triệu Tuyết Như vẫy tay, dặn dò: “Ok, lúc anh tán gái, nhớ lấy ít thuốc đưa em, xong chuyện em sẽ báo cho anh ngay.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-sa-lay-cua-nu-phu>